

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WAR QUEEN

NICOLA TYCHE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CROWNS

WAR QUEEN

NIGOLA TYGHE

COLUMBIA RIVER PUBLISHING

Vancouver, WA 98685

İlk olarak Amerika Birleşik
Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Telif hakkı © 2023 Nicola Tyche Tüm
hakları saklıdır.

Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve her okuyucu için kitapların yayınlanmaya devam etmesini destekliyorsunuz.

ISBN: PB: 978-1-959615-09-5; e-Kitap: 978-1-959615-08-8

HC: 978-1-959615-10-1; Sesli kitap: 978-1-959615-11-8

Kapak tasarımı: Saint Jupiter

Düzenleme: Kate Studer

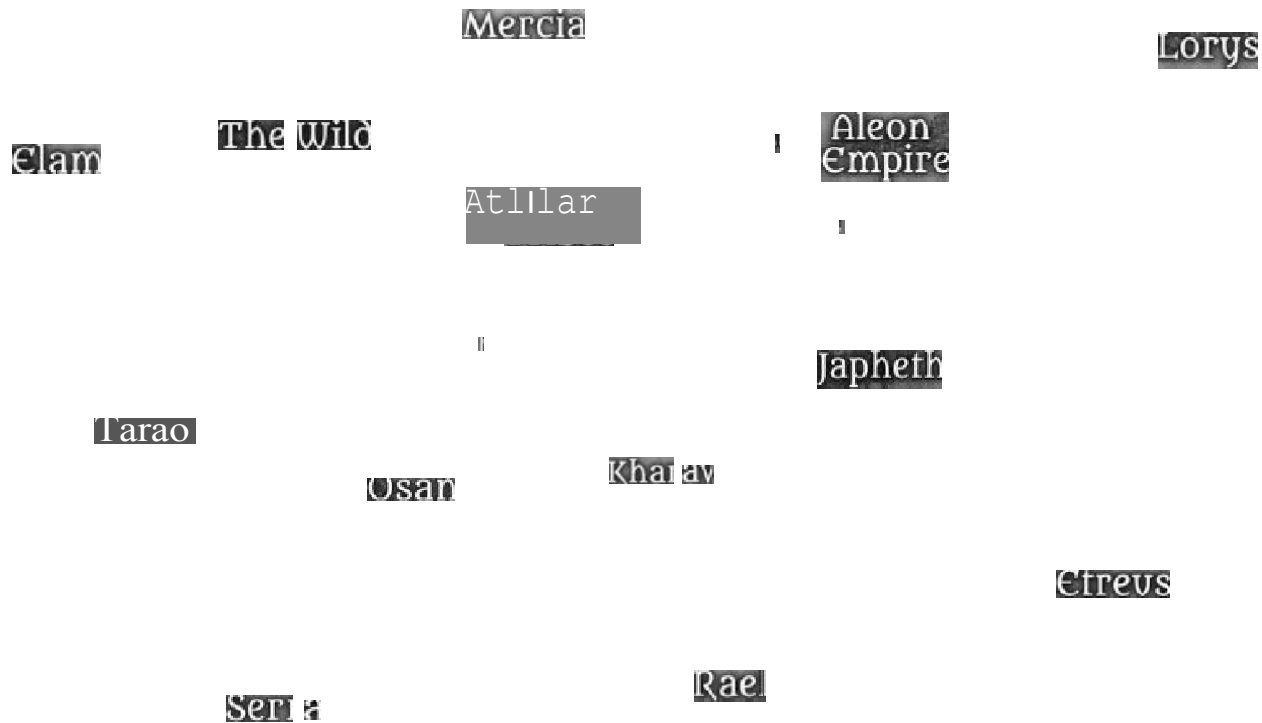
Hanna Richards tarafından

düzenlenmiştir Lauren Riebs

tarafından düzeltilmiştir

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve durumlar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişiler, yaşayan ya da ölmüş, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Everly ve Rosemary için

WAR ÇTUEEH

Birinci Bölüm

Yine. Yine buradaydılar.

Norah'ın gözleri boş Kharavian taht odasında dolaştı. Birkaç dakika sonra boş kalmayacaktı. Kürsüdeki koltuğuna oturdu ve Mikael kendi koltuğuna otururken içini kaplayan tedirginliği bastırmaya çalıştı. Kocasını ve onun üzerinde duran sükuneti izledi — barışın sükuneti değil, savaştan önce gelen sükunet.

"Bu odadan nefret ediyorum,"
diye mırıldandı. Mikael ona
döndü. "Neden?"

Birçok nedeni vardı. Burası kalenin en soğuk odasıydı; yazın sıcaklığında bile neredeyse bir pelerin giymesi gerekiyordu. Burası kötü haberleri aldıkları odaydı. Ve Kharavian soylularının onları, Mikael'i durmadan yargıladıkları yerdı. Bunları söylemedi, başka bir dizi yargılamayla karşı karşıya kalmak üzereyken - Mikael'in tacını tehdit eden yargılamalar - ve Mikael onu tüm bu endişelerden korumak için çok çabalarken.

"Çünkü çok uzaktasın." Kolunu uzattı, aralarındaki mesafenin yarısını bile kat edemedi. Bu önemsiz bir şikayet değildi. Birlikte her şeyle yüzleşebilirlerdi, ama burada onlar birlikte birlikte O yapamıyordu ona ona güç güç onun sadece güç elini elini onun elini Ne yüz yüzleştğinde, Norah her zamanki gibi koluna elini koyup onu sakinleştiremedi, ona yalnız olmadığını hatırlatamadı. Norah sandalyesinin altına baktı. "Ve bu lanet olası tanrılar

lanet olası şeyler zemine gömülmüş. Yanına yaklaşamıyorum bile."

Kaşlarını kaldırdı. "Yaklaşmak mı?"

"Evet." Kaşlarını çattı. "Yaklaşmak için hareket edemiyorum."

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ah. Öyleyse sadece vücudunu buraya kaydır."

"Ne?"

"Buraya gel."

Koridorun sonundaki kapalı çift kapıya baktı. Soylular yakında gelecekti, ama yine de ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Adam elini uzattı, kız da elini tuttu ve adam onu kendine doğru çekerken parmaklarını birbirine geçirdiler. Dudaklarında aylardır görmediği bir gülümseme vardı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu. Birkaç dakika sonra olacıklara bakılırsa gülümsememesi gerekirdi.

Adam kadının elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını öptü. "Çünkü sen varsın."

Onun sözleri, kızın yanağını okşarken bir duygu dalgası yarattı. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum." Onu kucağına çekti ve kız güldü.

"Bu iyi bir uzlaşma," dedi gülümseyerek. "Evet, bunu çok daha fazla seviyorum."

Mikael omuz silkti. "O zaman böyle oturacağız."

Kız tekrar güldü. "Ben kucağında otururken soylularına hitap edemezsin."

"Neden?"

Norah kaşlarını çatı. "Bu... kralca değil."

"Kralca davranmak umurumda değil; salaramı mutlu etmek umurumda." Dudaklarını büzerek hafifçe gülümsedi. "Bu da beni mutlu ediyor."

"Peki, onların beni bu şekilde görmelerini istemiyorum, zaten beni senin dikkatini dağıtan bir şey olarak görüyorlar."

"En güzel dikkat dağıtan şey."

Vücudu onun altında tepki verdi ve Norah ona vurdu. "Kes şunu!" diye gülümseyerek uyardı. Sonra elini onun göğsüne koydu. "Geceye kadar oraya varabilmek için şimdi sandalyeme dönmeliyim. Seni özleyeceğim." Ve onu derin bir öpücükle öptü.

Vücudu daha da sertleşti ve o gülümseyerek uzaklaştı ve tahtına geri döndü. O göğsünden gelen bir homurtuyla itiraz etti.

Norah, Salara-Mae içeri girerken koltuğuna oturdu. Kadını görür görmez, dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Bir an için

karşı karşıya oldukları durumu unutmuştu, ama kadının sert bakışları onu gerçekliğe geri döndürdü. Mikael'in annesi nadiren taht odasına gelir, ama şimdi gelmişti, şüphesiz oğlunu desteklemek için.

Soylular memnun değildi. Memnun olmaktan çok daha fazlasıydı. Kharav'ın Japheth ile ittifakı bozulmuştu ve ufukta yeni bir düşman, Rael belirmişti. Mikael'in bu düşmanı hafife aldığını düşünüyorlardı. Öyle de olmuştu. Hepsi öyle düşünmüştü. Özgür kölelerden oluşan bir krallığın bu kadar büyük bir tehdit oluşturacağını kim tahmin edebilirdi?

Bu endişe verici durum yetmezmiş gibi, Kharav'ın Mercia ile ittifakı da çökmüştü; soylular bu ittifaktan her zaman şüphe duymuşlardı. Mercia eski müttefiki Aleon ile yeniden birleşirse, saldırı durumunda avantajlı konuma geçeceklerdi.

Müttefiki kalmayan Kharav, tek başına kalmıştı.

Ve şimdi Kharav tahtına başka biri hak iddia ediyordu. Mikael kadar büyük ordularının saygısını ve sadakatini kazanan, artık Mikael'in yanında olmayan biri. Soren. Mikael'in üvey kardeşi olduğunu öğrendikten sonra ortadan kaybolmuştu ve yokluğu büyük bir boşluk yaratmıştı.

Mikael yalnızdı.

Norah, Mikael'in ağır kül rengi kapılara bakarken ona bir göz attı, yüzündeki tüm neşe izleri kaybolmuştu. Artık Mikael değildi. O, salardı. Ve bu, tahtı için verdiği mücadeleydi.

Sağında, Crest muhafızı Bhastian, bir elinde mızrağı, diğer eliyle belindeki kılıcın kabzasına dokunarak tahtlarının arasına girdi. Crest, kralı ve kraliyet ailesini koruyordu. Bhastian'ın yeri Mikael'in sağında, kürsünün yanındaydı, ama Mikael onu Norah'a daha yakın olmasını istemişti. Gözünün ucuyla solunda bir hareket yakaladı ve baktığında Adrian'ın da yanında olduğunu gördü. İkisi de ne zaman girmişlerdi, fark etmemişti, ama şimdi orada olduklarına sevindi. Onlara ihtiyaç duyabileceği düşüncesi midesini bulandırdı.

Kapılar derin bir gürültüyle açıldı, bu onu korkuttu ve kendini sakinleştirmeye zorladı. Kapıların böyle açıldığını hep unuturdu; bu odadan nefret etmesinin bir başka nedeni de buydu.

Soylular içeri girdi. Kapıdan girenlerin sayısını kaybetti. Belki yüz kadar vardı. Ya da biraz daha az? Soylular olsalar da, Kharav'ın özünün her yönünü somutlaştırıyorlardı. Bunlar Mercia'nın soyluları gibi değildi; sadece başkalarının sırtında yükselmiş ve şişmanlamış değillerdi. Onlar savaşçılar, halklarının koruyucularıydı. Bazıları geniş toprakları ve kendi orduları olan savaş lordlarıydı.

Kharav'a yönelik artan tehditler konusunda endişelerini dile getirmek ve Soren'in geri dönmesi için baskı yapmak amacıyla bir toplantı çağrısı yapmışlardı, ancak Mikael'in bu konularda hiçbir kontrolü yoktu. Mikael'e bakmak, onun soyluların karşısına sakın bir şekilde otururken yaydığı gücü kendine çekmek istiyordu, ancak gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine, elinden geldiğince aynı şeyi taklit etmeye çalıştı.

"Salar," Lord Narsing kibar ama soğuk bir şekilde selamladı. "Bu, kendimizi içinde bulmaya devam ettiğimiz talihsiz bir durum."

Norah bu adamdan nefret ediyordu. Ona, kendisine karşı darbeyi düzenleyen kişi olduğu şüphesiz olan, yaşlı Mercian meclis üyesi Edward'ı hatırlatıyordu, ancak o, Edward'ın daha iri ve daha korkutucu bir versiyonuydu. Diğer Kharavian soylularının aksine, onda entrikacı bir hava vardı ve konuştuğunda, sadece meydan okurcasına konuşuyordu.

"Öyle," diye cevapladı Mikael.

Soylunun gözleri kısıldı. "Japheth ile ittifakı kurtarmak için planlarınızı anlamak istiyoruz."

"Öyle bir plan yok," diye yanıtladı Mikael, gerçekçi bir tavırla.

Soylular arasında mırıldanmalar yayıldı. Narsing, inanamıyormuş gibi hafifçe nefes verdi.

Başka bir asilzade öne çıktı. Çoğu asilzadenin aksine, yüzünü bir savaşçı gibi örtmüştü. Ama Norah onun kim olduğunu biliyordu. Lord Jarik. Bu adam, en cesur adamların bile içine korku tohumları ekebilen biriydi. Sadece statüsüyle değil, kanı ve savaşlarla dolu hayatıyla da etkili bir lorddu. Jarik bir savaşçıydı ve cesaretinin izleri neredeyse tüm vücudunu kaplıyordu. Savaşta ön saflarda savaşan az sayıdaki soylulardan biriydi. Ve

Şimdi Mikael'e karşı bir saldırı başlatacak gibi görünüyordu. "Kharav'ın tek başına kalmasını mı planlıyorsun?" diye sordu.

Ama Mikael sarsılmamıştı sarsılmamıştı."Peki ne ne başka başka ne

"Gregor..."

Mikael sözünü kesti. "Gregor artık Kharav'ın düşmanı ve Rael Kralı Cyrus ile ittifak kurdu."

"Kharav'ın düşmanı mı, yoksa Salara'nın düşmanı mı?" diye ısrar etti Narsing.

Gregor. Norah, onun adını duyunca iğrenç bir titremeyi bastırmaya çalıştı. Japheth kralıyla önceki çatışmasını Mikael'e karşı kullanacaklarını biliyordu. Bunu, Japheth ve Kharav arasındaki ittifakı bozmak için kasıtlı bir girişim olarak görüyorlardı ve Mikael bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyordu. Mikael'den yayılan ısı, Norah'ın nabzını hızlandırdı. Öfkesinin onu yönlendirmesine izin veremezdi. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı. Ama Norah ona dokunamayacak kadar uzaktaydı, onu geri çekemeyecek kadar uzaktaydı.

"Komutan ne zaman dönecek?" diye sordu Narsing, dolaylı bir tehdit içeren bir soru.

Mikael tahtında oturmaya devam etti, dıştan sakin görünüyordu.

"Neden?" "Kharavian soylularının taht iddiası olanları takip etmek istemesini beklemezdin mi?" dedi Jarik.

"Kharav için seçenekleri değerlendirmeye devam etmeliyiz," diye ekledi Narsing, Jarik'ten açıkça cesaret alarak. Bu da

"Kharav için seçenekleri değerlendirmeye devam etmeliyiz," diye ekledi Narsing, Jarik'in cesaretlendirmesiyle. Bu doğrudan bir tehditti.

Kalabalıkta bir kez daha fısıltılar yayıldı.

Mikael ayağa kalktı ve odadaki fısıltılar sustu. Yavaşça merdivenlerden indi.

Bhastian ve Adrian, Norah'a daha da yaklaştılar. Diğer Crest muhafızı Kiran da varlığını belli etti. Norah, koltuğunun kollarına sıkıca tutundu, tırnakları süslü oyma ahşaba batıyordu.

Mikael, salonun ortasında, potansiyel bir savaş alanı gibi görünen yerin ortasında, Narsing'den sadece birkaç adım uzaklıkta durdu. Bu, onlara kendisine karşı harekete geçmeleri için meydan okuyan bir hareketti. Norah'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Mikael'in kanlı bir tepki vermemesi için hatırlayabildiği tüm tanrılara dua etti. Crest ve

Adrian onu korumaya odaklanacak ve şu anda etrafını saran soylular yüzünden ona yardım edemeyecekti.

Salara-Mae, bir heykel gibi kürsünün sağında duruyordu, ama Norah onun kendinden geçtiğini biliyordu. Soren'in soyu, kadının uzun süredir sakladığı bir sırdı ve öfkesinin doruk noktasında, bunu açığa çıkarmıştı. Salara-Mae, Mikael'e bu ek tehdidi getirmişti ve şüphesiz kendini suçluyordu. Haklı olarak.

"Komutan şimdi nerede?" diye sordu Lord Narsing. "Burada değil," diye cevapladı Mikael sert bir şekilde.

"Ne zaman dönecek?"

"Yine, neden?" diye sordu Mikael. "*Ben* salarım. Bir şikâyetin varsa, bunu benimle konuş, *benim verdiğim* yetkiyle ordularımı yöneten komutanla değil." Narsing'e yaklaşarak, soylunun kendisine daha fazla meydan okumasına cesaret etti.

Narsing'in gözleri Jarik'e kaydı. Büyük savaş lordu elini kılıcının kabzasına koydu. Norah gözünü kırpmadan önce, Narsing elini kendi kılıcına uzattı. Ama Mikael daha hızlıydı. Narsing kılıcını kınından tamamen çekmeden, Mikael kendi kılıcını lordu'nun gövdesine sapladı, o kadar temiz bir hareketti ki kan henüz akmamıştı.

Norah ayağa fırladı. Adrian ve Bhastian, kılıçlarını çekmiş olarak iki yanından omuzlarına çarptılar. Ama başka kimse kıpırdamadı. Salon sessizdi.

Mikael, hala kılıcına asılı duran Narsing'e daha da yaklaştı. "Meydan okumanı kabul ediyorum," diye homurdandı. Sonra Narsing'i kılıcından itti. Lord salonun zeminine düştü ve kalkmadı. Vücudunun altında kan birikintisi oluştu, desenli taşların birleştiği çizgiler boyunca yayıldı.

Mikael, etrafındaki soylulara gözlerini gezdirdi. "Başka kimse var mı?" Bakışları Jarik'e takıldı, Jarik de ona bakıyordu. Savaş lordunun eli hâlâ yanındaki kılıcın kabzasına sarılmıştı.

Odadaki hava boğucuydu. Norah nefes alamıyordu. Mikael'in savaşıma yeteneğinden, özellikle de sahip olduklarını savunma konusunda hiç şüphesi yoktu. Ama Jarik, onunla karşı karşıya gelmesini istediği bir adam değildi. Soren'in bile saygı duyduğu bir adamdı. Bu da onun tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

"Başka kimse var mı?" Mikael, gözlerini Jarik'ten ayırmadan tekrar sordu.

Norah, başörtüsünün altındaki yüzünü göremiyordu, ama Jarik'in gözleri, yüzünü görmeye gerek kalmadan anlaşılabilecek kadar net bir mesaj veriyordu: bir uyarı.

Sonunda, sonsuzluk gibi geçen bir süreden sonra lord, "Hayır, Salar," dedi. Ama elini kılıcının kabzasından çekmedi.

Norah rahatlamaya cesaret edemedi. Bu iş henüz bitmemişti.

Mikael odanın içindeki herkese baktı. "Burada işimiz bitti," dedi. Sonra sırtını döndü — Norah'ın boğazına safra yükselten bir başka şiddet daveti — ve büyük adımlarla merdivenlerden yukarı çıkarak tahtına döndü.

Bu, Norah'ın gördüğü en kısa, ama görünüşte en uzun soylularla olan görüşmeydi. Mikael kendi koltuğuna otururken, Norah titreyerek koltuğuna geri oturdu ve herkesin odadan çıkmaya başlamasını izlediler. İki adam Narsing'in cesedini tutup odadan taşıdılar, taş zeminde kan izleri bırakarak.

Son asilzade de ayrılıp kapılar kapanana kadar beklediler. Salara-Mae bile sessizce kanatların arasına kayboldu ve geldiği yan koridordan aşağı indi.

Yalnız kaldıklarında Norah ona döndü. Ama konuşamadı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu.

O, ona elini uzattı. "Gel, o saçma sapan uzak sandalyeden bana geri dön." Sözleri şakaydı, ama sesinde ne mutluluk ne de şakacılık vardı. Yine de, ona geri dönmek için çok hevesliydi ve hızla yanına gitti. Elini tuttu ve avucunu dudaklarına götürerek güven verici bir öpücük kondurdu. Kendini mi yoksa onu mu güvenlendirmeye çalıştığını, emin değildi.

"İyi misin?" diye sordu. Kız

başını salladı. "Sen iyi misin?"

Hâlâ ateşliydi. Cevap vermedi.

Kız parmaklarını onun saçlarına geçirdi, saçlarını bağlayan bağı bozdu, ama umursamadı. Onu rahatlatmak için sık sık yaptığı gibi, parmak uçlarını nazikçe onun başının arkasına geçirdi.

"Birini atamam gerek." Sesi boştu. Boşluktaydı. "Ne için?"

Cevap vermedi.

Norah, elini yanağına koydu ve yüzünü kendine doğru çevirdi. "Ne için birini atayacaksın?" diye tekrar sordu.

"Lord komutan," dedi sonunda.

Yutkundu. "Senin bir lord komutanın var."

Cevap vermedi.

Parmaklarını onun cildine daha sıkı bastırdı. "Mikael, bir lord komutanın var."

"Ve o beni terk etti!" diye birden öfkeyle bağırdı.

Ama Norah onun acı dolu patlamasına tepki göstermedi. Soren'in ayrılmasının üzerinden üç aydan fazla zaman geçmişti ve onun yokluğu her gün ikisi tarafından da hissediliyordu. Norah dokunuşunu yumuşattı ama yine de yüzünü tutarak onun önüne geçti ve dizlerinin arasına oturdu. Onu kendine doğru çekerek tekrar ona bakmasını sağladı.

Kaşları üzüntüyle çöktü ve derin bir nefes aldı. "Beni terk etti," dedi boğuk bir sesle. Yüzü duygularla doldu ve onu kendine çekip kollarıyla sardı.

"Geri dönecek," diye onu teselli etmeye

çalıştı. "Geri dönmesi hoş karşılanmayacak."

Gözleri tekrar onun gözlerine bakması için geri çekildi. "Öyle

söyleme." "O benim yanımda olmalıydı. Ama ona en çok ihtiyacım olduğunda beni terk etti."

."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Narsing ve Jarik'i duymadın mı? Soren, senin için bir tehdit olarak görüldüğünü biliyordu, bu tehdidi ortadan kaldırmak istemiş olabilir."

"Hakkını reddedebilirdi. Gitmesine gerek yoktu."

Kız başını salladı. "Bu kadar basit olmayacağını biliyorsun, soylular varken olmaz. Onlar mutlu değiller. Seni baskı altına almak için onu kullanırlardı."

"Peki o, onların bunu kolayca yapmasına izin vermekten korkuyor muydu?"

Norah iç geçirdi. O aptalca sorunun cevabını biliyordu. Kısa kesilmiş sakalını nazikçe tırnaklarıyla okşadı. "Babanla ilgili haberler, onun babasıyla ilgili haberler, onu derinden incitmiş olmalı. Ve sana karşı hissettiklerini uzlaştırmak... Bu tür şeyler kolay değildir."

"Neden olmasın? Biz her zaman birbirimize kardeş dediğimiz, benim her zaman öyle hissettiğim kişiler olacaktık." Adam başını salladı.

"Ama yanılmışım. O benim kardeşim değil."

"Mikael," diye fısıldadı. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Ciddiyim," dedi soğuk bir sesle, duyguları yok olmuştu. "Bana ondan bir daha bahsetme. Artık onu tanımıyorum."

Bu, acısının konuşmasıydı. Ama kadının kalbine sızan derin, acı veren endişeyi inkar edemedi.

İkinci Bölüm

Güneş ufukta batmaya başlamıştı ve Salara-Mae'nin çay fincanını tabağa koyarken çıkardığı ses yemek salonunda yankılandı. Norah yemeğini yavaşça çiğniyordu. Muhtemelen bu da yankılandı. Yemek yerken neredeyse hiç konuşulmadı, tıpkı soylularla yüzleşmelerinden sonraki son iki gün gibi. Mikael kadehinden içkisini yudumlarken, dokunulmamış yemeğinin olduğu tabağı boş boş seyreliyordu.

Norah, Mikael'in aklından geçenleri biliyordu. Gözleri, Soren'in boş sandalyesine kaydı, tıpkı Soren'in ayrıldığından beri her yemek sırasında olduğu gibi. Ama Mikael ne sandalyeye ne de annesine bakıyordu. Krallıklarını sarsan sırrı öğrendiğinde Salara-Mae'ye öfkeyle saldırmıştı. Şimdi ise sadece sessiz bir öfkeyle kaynıyordu.

Norah da bir süre onu suçlamıştı, ama aylar geçtikçe öfkesi azalmaya başladı. Bu durumun yol açtığı kargaşaya rağmen, gerçeklerle yaşamak, bunun getirdiği zorluklar ve kalbi ne kadar acıtsa da, bir rahatlama sağlıyordu.

Ama şu anki durumlarından hoşlanmıyordu. Konuşmayarak iyileşemezlerdi. Ama Soren hakkında bir konuşma başlatmaya zorlayamazdı. İkisiyle de. Henüz değil.

"Sabah bahçede yürüyüşe çıkacağım," dedi Norah, sonsuz sessizliği bozmak için. "Yazın son günlerinin tadını çıkarmak için."

Mikael gözlerini ona çevirdi ve başını salladı. "Öyle yapmalısın."

Gözlerini kralın annesine çevirdi. "Bana eşlik eder misin, Salara-Mae?"

Kadın çiğnemeyi bıraktı, sonra yuttu. "Peki."

Norah onu ikna etmek için daha fazla uğraşması gerekeceğini düşünmüştü ve hoş bir sürpriz yaşadı. "Peki o zaman," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Salara-Mae yemek bezini tabağına koydu ve başını sallayarak ayağına kalktı. "Ama bu gece yatacağım."

"İyi geceler," dedi Norah.

Mikael sessiz kaldı.

Salara-Mae yemek salonundan çıktı ve Norah Mikael'e baktığında onun Salara-Mae'yi izlediğini gördü.

"Ona sonsuza kadar kızgın kalamazsın," dedi yumuşak bir sesle. Mikael kadehinden bir yudum daha aldı.

Norah kalktı ve yanındaki sandalyeye oturdu, sonra masanın köşesinden uzanıp Mikael'in elini tuttu. "Mikael. O, öfkeyle söylediği sözlerden o zamandan beri çok pişman."

"Gerçeği söylediği için ona kızgın değilim. Daha önce söylemediği için kızgıyım."

"Peki ne zaman söylemeliydi? Bir sırrı ne kadar uzun süre saklarsan, söylemesi o kadar zorlaşır."

"Bu asla bir sır olmamalıydı!"

Norah iç geçirdi. O da aynı fikirdeydi, ama bu tür şeyler asla o kadar basit olmazdı. "Çocuklarını korumak bir annenin görevidir. Onları sevmek." Elini sıktı. "Ve o seni çok seviyor. Yaptığı şey doğru mu, onun seçimlerine katılıyor musun, bilmiyorum, ama o seçimleri senin iyiliğini düşünerek yaptı."

Gözlerinde itirazı parladı ama dudaklarından çıkmadı. Nefesini verdi ve elini onun eliyle kapattı. "Benim hakkımda konuşmamıza gerek yok. Sen çok daha fazlasını katlandın."

"Bu bir rekabet değil."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Sana nasıl olduğunu bile sormadım. Özür dilerim."

Kız başını salladı. "Önemli değil."

"Hayır, değil." Dirseklerine yaslandı ve elini avucunun içine aldı. "Nasıl olduğunu söyle bana."

Nasıl olduğu... Çok basit bir soru, ama çok karmaşık. Gülümsemek ve ona iyi olduğunu söylemek istedi, çünkü gerçekte hissettiklerini söylerse, kontrol edemeyeceği bir duygu dalgası yaşayacaktı.

"Anlat bana," dedi adam yumuşak bir sesle.

Daha önce Mercia hakkında konuşmuşlardı, darbeden sonra neler olabileceğini tahmin etmeye çalışmışlardı, ama sadece bir noktaya kadar ve en iyi senaryoları düşünerek - büyükannesinin zarar görmediğini ve Alexander'ın iyi olduğunu varsayarak.

Alexander.

Onu her düşündüğünde kalbi hala taş gibi ağırlaşıyordu. Son konuşmalarında aralarında sert sözler geçmesine rağmen, Norah saldırıya uğradığında asla boş durmazdı. Ve kolayca alt edilebilen yaşlı bir Mercia kraliyet mensubu olan büyükannesinin aksine, Alexander bir askerdi. Savaşırdı. Onu kurtarmaya gelirdi.

Ama gelmedi.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

Adam başını salladı ama konuşmadı. Sadece onun devam etmesini bekledi.

"Hiçbir şey bilmiyoruz. Konsey mantıken kuzenim Evangeline'i taç giydirdi. Ama büyükannemin iyi olup olmadığını bilmiyorum." Sesi boğazında düğümlenince durakladı. "Hala hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Ve..." Sesi kesildi. Alexander'a korkularını açığa vurmak istemiyordu. Elbette Mikael onun korktuğunu biliyordu, ama bunu onun önünde açıkça ortaya koymak istemiyordu.

Alexander elini daha sıkı sıkı. "Ayı hayatta," dedi, sanki aklını okumuş gibi, "ve büyükannenizi koruyacaktır."

"Ya yapamazsa?" Darbede öldürülmemiş olsa bile, o sadece bir adamdı ve üstelik tehlikede olan bir adamdı. O adalet lordu olabilir, ama güç dengesi değişmişti. Artık kontrol konseydeydi. Darbeden sağ kurtulmuş olsa bile, sessiz kalmazdı. Harekete geçerdi ve bunun yıkıcı sonuçları olurdu. Ondan haber almamış olması, bu senaryoyu daha da olası hale getiriyordu.

"Ayı düşmüş olsaydı, haberimiz olurdu," dedi Mikael, onu sakinleştirmeye çalışarak.

Bunu düşünmek isterdi, ama zihni bu kadar kolay rahatlamasına izin vermiyordu. Bunun yerine, en kötü senaryo, en olası senaryo üzerinde duruyordu.

Ona bir şey olmuştu.

Norah yutkundu. "Kral Phillip'e mektup yazmayı düşünüyordum." Durdu ve geleceğini bildiği tepkiyi bekledi.

Mikael ağırlığını geriye verdi.

"O ne olduğunu bilir," diye ekledi. "Konsey ona mektup yazmış olmalı."

"Salara, Aleon kralına mektup yazamazsın."

"Neden olmasın? Phillip düşman olduğunu göstermedi."

"Kendini dost olarak da göstermedi," diye tartıştı Mikael. "İhanete karşı sana yardım etmiyor ve hala Bahoul'u işgal altında tutuyor."

Bu büyük ölçüde doğrudu. Darbeden sonra ondan haber almamıştı ve Aleon'un güçleri hâlâ Bahoul'da kalıyordu, Phillip'in onun izni olmadan işgal ettiği Kharavian kalesinde. Ama konseyin onu devirmesinden önceki aylarda, onun dostane ilişkiler kurduklarını düşünmüştü. Onun dost olduğunu gösterdiğini düşünmüştü. "Doğru, bana karşı bir yükümlülüğü yok; resmi bir müttefik değil. Ama Japheth ve Rael'in tehdidine karşı sana yardım etmek için ordularımı gönderdiğimde, ordularını geri çekmedi. Ve sana limanlarını kapatman için uyarıda bulunarak Kharav'ı ateşten kurtardı."

"O zaman Kuzey'in Kharav ile birleştiğini düşünüyordu," diye itiraz etti, "ama artık durumun böyle olmadığı çok açık."

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Denemeye değer."

"Salara. Aleon kralına mektup yazma," diye uyardı. "Henüz ondan haber almadıysan, o senin konseyinin yanında. Onlara zayıflığını gösterme."

Sevgili Alexander.

Norah alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı. Parşömeni bir top haline getirip ateşe attı. Kalemı tekrar mürekkep hokkasına batırdı ve ucunu başka bir boş parşömene götürdü.

Sevgili Alexander.

Kelimelere baktı. Onun adı. Aylardır bu mektubu yüzlerce kez yazmaya başlamıştı, ama hiçbir zaman onun adını geçememişti. Ne diyecekti? Birbirlerine son söyledikleri sözler

sert sözlerdi. Özür dilemek istiyordu — aralarındaki mesafe için, şu anda bulundukları durum için özür dilemek istiyordu. O nasıl bir durumdaydı? Güvende miydi? İyi miydi?

Oda kapısı açılıp kapandı ve Mikael'in ayak sesleri asılı paneli geçip odaya girdi. Nefesi kesildi. Hareket etmedi. Arkasına geldiğinde sıcaklığı sırtına sızdı, ama yaptığı şeyi saklamaya çalışmadı. Eli omzuna kondu.

Norah yutkundu. "Hiçbir şey göndermeyeceğim. Ben sadece..." Yanakları kızardı. Ne yapıyordu? Hâlâ derinden sevdiği adama mektup mu yazıyordu? Hâlâ kocasının sonunu getireceği öngörülen adama, ona zarar gelmemesini ve iyi olmasını dileyerek mektup mu yazıyordu?

Mikael'in sol eli diğer omzuna geldi ve görmek için öne eğilirken nazikçe sıktı. Nefesini tuttu.

"Ona ölmemesini söyle," dedi.

Kafasını geriye doğru çekip ona baktı. "Ne?" "Ona ölmemesini söyle."

Kızın cevap vermesi biraz zaman aldı. "N-Neden?"

"Çünkü o seni dinliyor."

Şaşkın bir şekilde parşömene baktı. "Ama ben bunu göndermeyeceğim."

Adam omuzlarını bir kez daha hafifçe sıktı. "Sadece yaz, o anlar." Kafasına bir öpücük kondurdu, onu bıraktı, sonra geri çekildi ve odadan çıktı.

Norah parşömene tekrar baktı ve parmağını Alexander'ın adının üzerinde gezdirdi.

Ölme, diye yazdı.

Sabahlar soğumaya başlamıştı ve Norah, Salara-Mae ile birlikte yaz sonu bahçelerinde yürürken şalını daha sıkı sardı. Çiçeklerin çoğu artık solmuştu ve budanmıştı, ama yaprak dökmeyen budama ağaçları hâlâ etkileyici bir manzara oluşturuyordu.

Sabah yürüyüşleri, Mikael ile yaptıkları kahvaltı ve önceki akşamki akşam yemeği kadar sessiz başlamıştı. Salara-Mae stoik bir ifadeyle yürüyordu. Salara-Mae hala asil bir duruşun örneği olsa da, Norah onun içten içe yaptıklarından dolayı acı çektiğini biliyordu. Ve sessiz acısı içindeki kadına acıyordu.

"Sonsuza kadar kızgın kalmayacak," dedi Norah, konuyu kaçınmanın bir anlamı yoktu. "Sadece zamana ihtiyacı var."

"Onunla konuştuğunu biliyorum."

Norah dudağının içini ısırdı. İyi konuşuyorsun mu, kötü konuşuyorsun mu?

Kadın kaşlarını çatmamıştı. Bu iyiye işaretti.

"Sen onun dinlediği tek kişisin," dedi Salara-Mae, "ve ona mantıklı konuşmaya çalıştığını biliyorum."

Norah gülümseyerek nefes verdi. *İlerleme vardı*. Kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi. "Aslında o oldukça mantıklıdır. Sadece incinmiştir. Ve kalp meseleleri ittifaklar ve savaş planları kadar basit değildir."

Şaşırtıcı bir şekilde, kralın annesi gerçekten güldü. Salara-Mae'nin güldüğünü hiç duymadığını fark etti. Çok güzeldi.

"Daha doğru sözler söylenmemiştir," dedi kadın. Sabah ısınmaya başlamıştı ve Norah bunu memnuniyetle karşıladı.

"Bu sabah beni yürüyüşe davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi Salara-Mae. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Oh. Midesi bulanmaya başladı. Kuşkusuz düzeltilmesi gereken bir şey vardı, ya da belki yine çocukla ilgiliydi. Salara-Mae birkaç aydır bu konuyu açmamıştı. Norah onun vazgeçtiğini düşünmüştü, ama şimdi bu aptalca geliyordu. Salara-Mae kolayca vazgeçen bir kadın değildi. Bir çocuk artık önemli miydi ki? Artık Norah'ın bir krallığı yoktu ve Kharav isyanın eşiğindeydi, belki de çocuk sahibi olmaması daha iyiydi. Mikael ile tahtları ve muhtemelen hayatları için savaşmak zorunda kaldıklarında bu daha kolay olacaktı. Ya da kaçmak zorunda kaldıklarında. Burnunu kırıştırdı. Mikael asla kaçmazdı. Ve o da onu yalnız başına bırakmazdı. Bu bir savaş olacaktı ve Mikael başaramazsa, o da başaramazdı.

"Salara." Salara-Mae'nin sesi onu geri gerçekliğe döndürdü ve dönüp baktığında kadının birkaç adım geride durduğunu gördü, Norah ise yoluna devam etmişti.

"Oh, özür dilerim," dedi çabucak.

"Ne düşünüyordun?"

Ne mi düşünüyordun? "Oh, şey... hamile olmamayı ve umarım ölmemeyi." Bu sözleri söylerken yüzünü buruşturdu. Bazen zihni onu yüzüstü bırakıyordu. Salara-Mae'nin yüzünü görünce, bunun açıkça o anlardan biri olduğunu anladı.

"Bu düşünce sürecini takip etmek istemiyorum," dedi Salara-Mae yavaşça.

Norah başını salladı, yanakları kızarmaya başladı.

Salara-Mae bir kez daha yanına geldi. "Seni her zaman anlamıyorum."

Bu beklenmedik bir şey değildi. "Şey..." Norah başını hafifçe yana eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, ben de kendimi her zaman anlamıyorum."

"Ama sana saygı duymaya başladım."

Norah durdu. *Bu* beklenmedik bir şeydi.

"Eskiden Kharav'ın büyük savaşçılara sahip tek krallık olduğunu düşünürdüm. Ama sen, Kuzey Kraliçesi, hepsine rakip oldun." Sol elinin orta parmağından bir yüzük çıkarırken eline baktı. "Bu yüzüğü annem vermişti. O da annesinden, annesi de kendi annesinden almıştı. Güçlü kadınların nesiller boyu aktardığı bir yüzük. Bir gün kendi kızıma vermeyi planlıyordum. Kader bu fırsatı benden aldı."

Bir hüznün dalgası içini kapladı. Mikael'in kız kardeşi bir hastalıktan vefat etmişti. Norah onu hiç tanımamıştı, ama Mikael ona kız kardeşinin kendisine çok benzediğini söylemişti ve Norah onu seveceğini biliyordu.

"Ama kader bana yeni bir fırsat verdi," dedi Salara-Mae. "Başka bir kız."

Norah şaşkınlıkla onun gözlerine baktı.

"Sen güçlü bir kadınsın, güçlü bir salara'sın ve bu yüzüğü almanı istiyorum." Norah'ın elini tuttu ve yüzüğü orta parmağına taktı. Sonra elini uzattı ve Norah'ın yanağını okşadı, gözleri parlıyordu. Norah'ın kendi duyguları, boğazında düğümlenen sözleri bastırdı.

Eline baktı, parmaklarını uzattı ve gümüşün içine yerleştirilmiş pürüzsüz kesimli siyah taşı hayranlıkla seyretti. Norah mücevherlere hiç ilgi duymazdı, ama bu bir anlam ifade ediyordu. Ve bu onu daha da güzel kılıyordu. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

Salara-Mae uzun bir nefes verdi. "Şimdi oturup biraz kitap okumak istiyorum," dedi, sanki bu kısa duygusal paylaşım onu tamamen tüketmiş gibi.

"Tabii ki," dedi Norah.

Kralın annesi ayrılmak için döndü, ama Norah onu durdurdu. "Salara-Mae, teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı."

Kadın başını salladı. "Benim için de öyle." Sonra dönüp kaleye doğru yürüdü.

Norah, kütüphaneye giden paralel pencereli salonlar arasındaki bahçe şeridine gitmeden önce onun gidişini izledi. Yaz sonu havasını içine çekerek, güneş yüzünü öperken gözlerini kapattı. İçinde umut uyandı. İhtiyacı olan şey buydu: ışık, sıcaklık, şifa.

Kendine, güçlü bir kraliçe *olduğunu* söyledi. Mükemmel değildi, ama bunun için kendini affetti. Ve birkaç dakika önce hissettiği gibi, krallığı yok değildi. Krallığı geçici olarak elinden alınmıştı, ama onu geri alıp sevdiklerini güvende görecekti.

Norah, elbisesinin cebine elini uzattı ve içindeki katlanmış parşömeni sımsıkı tuttu — yazdığı ama göndermek konusunda tereddüt ettiği bir mektup.

Phillip'e yazdığı bir mektup.

Topuklarını döndü ve içeri girdi. Adrian'ı bulması gerekiyordu. Kapıdan içeri girerken, Çember'in odasından gelen bir kadınla neredeyse çarpışıyordu. Çember, Kharav'ın konseyiydi.

"Affet beni, Salara," dedi kadın.

Norah bir anlığına kadına baktı. Kadının uzun, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve yüzünü Norah sadece birkaç kez açık görmüştü. "Katya," dedi şaşkınlıkla. "Seni bir an tanıyamadım. Seni neredeyse hiç görmüyorum."

Kharavian kaptanı nadiren kalede olurdu ve nadiren yüzünü örtmeden dolaşırdı.

Katya gülümsedi. "Artık evdeki işlerle görevlendirildiğim için beni biraz daha sık göreceksin. Çocuk doğana kadar."

Çocuk mu? Norah, şişkin karnına baktı ve şaşkınlıkla gülümsedi. "Katya! Hamile olduğunu bilmiyordum!" Evli olduğunu bile bilmiyordu. Evli miydi? Bunun önemi yoktu. Kharav'da değil.

Kaptan başını salladı. "Bu bir sürprizdi, ama hoş bir sürpriz."

"Senin adına çok mutluyum!" Norah içtenlikle söyledi. Bir çocuk sahibi olmak, tanrılardan gelen bir armağandan başka bir şey değildi.

Katya'nın gülümsemesi genişledi. "Teşekkürler, Salara. Böyle bir zamanda benim için sevinç duymak benim için çok anlamlı."

"Ne zaman doğuracaksın?" Ona bakınca, artık çok uzun sürmeyeceği belliydi.

"Sadece birkaç ay kaldı."

Çocuklar bir lütuftu. "Bir şeye ihtiyacın olursa," dedi Norah, "herhangi bir şeye."

Kaptan minnetle başını salladı. "Teşekkür ederim, Salara."

Norah, kaptanın bitişik salona girip kaybolmasını izledi ve kıskançlık duygusunu bastırdı. Bu iyi bir şeydi ve Katya için mutluydu. Çocuğu kalede görebilecek miydi acaba? Bunu çok isterdi. Adrian ve Sevina, küçük oğulları Theisen'e olan sürekli ilgisinden bıkmış olmalıydılar ve onun ilgisini çekecek başka bir çocuğun gelmesini memnuniyetle karşılayacaklardı. Adrian'ı düşünmek, zihnini elindeki göreve geri döndürdü ve onu bulmak için yoluna devam etti.

Adrian, Mercian konseyinin iktidarı ele geçirdiği sırada Kharav'daydı ve o zamandan beri Norah'la kalıyordu. Alexander için endişelenip durduğunu biliyordu, kardeşi dünyadaki en sevdiği insandı. Soren'in yokluğu da onu çok etkilemişti, ama bunu göstermiyordu. Şüphesiz onun için her zaman cesur bir yüz takınıyordu.

Kaleyi geçip doğu kapısından çıktı ve avluyu geçti. Adrian, tahmin ettiği ilk yerdeydi: Cohen ile dövüş sahasında. Adrian, Calla

ve Cohen ile yakınlaşmıştı. Bu genç kardeşler, Norah'ın kahine gitmesine yardım etmişlerdi ve Norah onları Kharav'a resmi eğitim için getirmişti. Adrian, onların hareketlerini izledi. Hızlı. Kesin. Ölümcül. Ama aynı zamanda şiirsel.

Adrian ve Cohen usta kılıç ustaları olmuştu. Dansları güzeldi, hareketlerinin kolaylığı aldatıcıydı. Cohen onu fark edince, onlara durmaları için işaret etti.

Adrian döndü ve yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Norah."

Salara, Cohen ellerini kullanarak selam verdi. Norah sessiz dili tam olarak öğrenmemişti, ama sağır çocuğun söylediklerinin çoğunu anlayabiliyordu.

"Adrian, Cohen," diye karşılık verdi. "Calla nerede?"

Adrian sırtıttı. "Sence nerede?"

Okçuluk sahasında, diye cevapladı Cohen. Kızın her zaman olduğu yerde. Norah gülümsedi. "Tabii ki."

Cohen başını hafifçe eğdi, sonra işaret diliyle "*Sizi yalnız bırakayım*" dedi. Her zaman çok anlayışlıydı, insanları bir kitap gibi okurdu ve Norah ile Adrian'ı baş başa bırakarak konuşmalarını dinlemekten vazgeçti.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Adrian.

Etrafına bakındıktan sonra cebinden mektubu çıkardı. "Bunu Phillip'e ulaştırmam lazım. Bahoul'da."

Adrian çenesini sıktı. "Sence bu akıllıca mı?"

"Mercia'da neler olduğunu bilmem gerek. Büyükanne, Alexander'a ne olduğunu. Phillip'in kendi ağzından çıkan dostluğuna güveniyorum. Ve onun ne durumda olduğunu göreceğim."

Alexander'ın adı geçince Adrian dikleşti. O da onun nasıl olduğunu bilmek için en az kendisi kadar çaresiz olduğunu biliyordu. "Sence sana söyler mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum, ama denemeliyim." Mektubu onun eline verdi.

Kharavian güçleri doğu geçidindeki sınırı devriye geziyordu. Niyetini açığa vurmadan herhangi bir Kuzeyliyi gönderemezdi, ama Adrian'ın Kharavian ordusu üzerinde etkisi vardı. Mektubunu onlardan geçip Phillip'in hala orada olduğunu umduğu kaleye ulaştırmak için onun yardımına ihtiyacı vardı.

"Tamam," dedi Adrian, onaylayarak başını salladı. Onun da tahmin ettiği gibi.

Üçüncü Bölüm

Mikael kadehinden bir yudum daha aldı. Çalışma odasındaki koltuğuna yaslanarak önündeki parşömenlere bakıyordu. Savaş yaklaşıyordu. Japheth ve Rael orduları ateşli bir hastalıkla harap olmuştu, ama yeniden yapılıyor ve eskisinden daha güçlü ve beklenenden daha hızlı bir şekilde büyüyorlardı.

Dünyanın dört bir yanındaki krallıklardan kölelerin, hatta Kharav'dan kölelerin bile Rael'in davasına katılmak için kaçtığı haberleri geliyordu. Özgürlük için savaşmak, çok cazip bir amaçtı. Raelean kralı Cyrus, adını oldukça duyurmuştu. Mikael'e bile etkileyici gelen bir hikayesi vardı. Kökeni bilinmeyen bir kanlı spor dövüşçüsüydü. Büyük arenada bir kanlı spor maçı sırasında izleyen Raelean kralına doğrudan saldırarak köle isyanını başlattığı söyleniyordu.

Rael, kanlı oyunları ile ünlüydü. Binlerce dövüşçü, binlerce adam ona katılmış olmalıydı ve kanlı spor dövüşçüleri en üst düzey savaşçılardı. Kharav'ın savaşçılarıyla bile rekabet ediyorlardı. Bu adamlar kan içinde büyümüş ve her gün hayatları için savaşmışlardı.

Rael'i ele geçirdikten sonra Cyrus, onu köleleştirenlere, komşu kölecisi Serra krallığına yöneldi. Dört gün içinde tüm liman şehirlerini ele geçirdi ve altıncı günde krallığı ele geçirdi.

Bir krallığı ele geçirmek için *altı gün*.

Bu, daha önce hiç duyulmamış bir başarıydı. Serra, esasen çorak bir ada krallığı olmasına rağmen, Kharav'dan daha büyüktü ve onu ele geçirmek için büyük bir ordu gerekirdi. Cyrus, sadece içerideki kölelerle ele geçirdi.

Mikael bir yudum daha şarap içti. Cyrus'un şimdi Kharav'ı hedef aldığı söylentileri vardı. Bu onu şaşırtmıştı. *Neden?* Evet, Kharav'da köleler vardı, ama başka birçok krallıkta da vardı. Belki de Kharav'ın yakınlığıydı. Mikael'in tek tesellisi, tek düşman olmadığıydı. Rael, Japheth ile ittifak halinde olduğundan, Japheth'in düşmanları Rael'in düşmanlarıydı. Ve Aleon kralı Phillip, Japheth'in en büyük düşmanıydı. Japheth kralı Gregor, kardeşini birçok kez ele geçirmeye çalışmıştı. Hiç şüphesiz bu onu hala tüketiyordu.

Öyleyse soru şuydu: Birleşmiş Japheth ve Rael, Japheth'in takıntısı olan Aleon'a saldıracak mıydı? Yoksa Rael'in hedefi olan Kharav'ın peşine düşecekler miydi?

Rael'in Kharav'a odaklanması, uygun bir durum gibi görünmüyordu. Evet, krallıklar birbirine yakındı, aralarında sadece Yaşlı Deniz vardı ve evet, Kharav köle bulunan bir krallıktı. Ama bir şekilde daha kişisel bir mesele gibi geliyordu.

Salara, Kharav'daki kölecilik normlarını değiştirmeye çalışmıştı, ama bu değişiklik kolay olmadı. Soylularından hiçbiri bunu onaylamadı ve o da onların memnuniyetsizliğini daha da artırma riskini göze alamadı. Özellikle Narsing ve Jarik ile karşı karşıya geldikten sonra, gerginlik artıyor ve tahtının tehlikede olduğu hissi güçleniyordu. Öfkesi yeniden su yüzüne çıktı. Onlar gerçekten Soren ile onu tehdit edebileceklerini mi sanıyorlardı? Komutanı onun tahtını ele geçiremezdi. Soren güç istemiyordu, ama bu soyluların tehlikeli adımlar atmasını engellemeye yetmiyordu. Ve Soren yanında olmadan o zayıftı.

Soren onu zayıf bırakmıştı.

Aklı tekrar Salara'ya döndü. Kharav'ın onun için güvenli olmaktan çıkması çok uzun sürmeyecekti, ama onu gönderecek, onu tehlikeden koruyacak hiçbir yeri yoktu. Soren'in ayrılması canını yakmıştı. Sadece ihtiyacı olduğunda arkadaşını ve kardeşini terk etmekle kalmamış, yemin ettiği Salara'yı da terk etmişti.

Ve Mikael onu affetmeyecekti.

Norah, elinde bir kitapla avludan geçiyordu. Bahçede oturup biraz kitap okuyacağını düşünmüştü, ama zihnini toplayamıyordu

. Phillip'e mektubunu göndermesinin üzerinden iki hafta geçmişti, ama o hala cevap vermemişti. Her geçen gün endişesi artıyordu. Phillip, Mercia ile ittifak mı kurmuştu? Onun uzaklaştırılmasında parmağı var mıydı? Mektubunu konseye bildirmiş miydi? Bildirmemişse, neden cevap vermemişti?

Zihnini boşaltmak için Sephir'e binmek için her şeyi verirdi, ama Mercia'dan kaçmadan önce kısırağı alamamıştı. Ona ne olmuştu? Sevdiği ve geride bıraktığı herkes gibi, bu soru da cevapsız kalmıştı. Adrian rahatça yanına geldi ve o zorla gülümsedi. "Adrian," diye selamladı. Her an haber gelip gelmediğini sormayı bırakmıştı, geldiğinde Adrian'ın ona söyleyeceğini kabullenmişti. Soruyu bir kez daha geri tutmak zordu.

"Hiçbir haber yok," dedi Adrian, sanki aklını okumuş gibi.

Mary, alt dudağını dişlerinin arasına çekti.

"En kötüsünü düşünme," dedi

Adrian. "Nasıl düşünmem?" Nasıl

düşünmezdi *ki*?

"Haber almamış olmanın birçok nedeni olabilir. Belki mesaj ona ulaşmamıştır."

"Haberci Bahoul'a ulaştırdığını onaylamadı mı?"

"Ama Phillip'in eline ulaştığını değil," diye karşılık verdi. "Ona ulaşmış ulaşmadığını bilmiyoruz. Belki Phillip Bahoul'da değildir."

Bu onu pek rahatlatmadı. Mercia kraliçesinden gelen bir mesaj, tahtından indirilmiş bir kraliçe olsa bile, acil olarak ele alınırdı.

"Ve eminim onun da kendi endişeleri vardır," diye ekledi. "Japheth ve Rael'in şaşırtıcı bir hızla ordularını yeniden kurduklarını duydum."

Kharav için hiç de iyi olmayan bir haber daha... Her şey öyle görünüyordu. Peki o ne yapabilirdi? Kim ne yapabilirdi?

"Keşke Soren burada olsaydı," dedi.

"Ben de," diye cevapladı adam yumuşak bir sesle. Sesinde kayıp hissi vardı ve kadının bakışları adamın yüzünde de aynı ifadeyi gördü. Ama adam duygularını çabucak gizledi ve dikleşti.

Onun için kalbi parçalandı. Bazen bunun onu da ne kadar etkilediğini neredeyse unutuyordu. Soren onu sadece eğitmekle kalmamış, Adrian'a inanmış, ona değer vermişti. Soren, kendi adı ve mührüyle Adrian'ın bir Kharaviyalı asilzadenin kızıyla evlenmesini sağlamıştı

bir aile reisi g i b i . Soren, Adrian için bir aile gibiydi. Tıpkı onun ve Mikael için olduğu gibi.

"Başka bir şey duyarsam sana haber veririm," dedi

Adrian. "Teşekkür ederim."

Adam başını salladı ve Adrian onun ahırlara doğru kayboluşunu izledi.

Norah, bahçedeki budama ağaçlarının yanından geçerek vücuduna sakinlik katmaya çalıştı. Ama sakinlik gelmedi. Günler geçiyordu ve onlar hala bu gemide kalıyorlardı. Ne zaman bitecekti?

Küçük bir kuşun kanat çırpması dikkatini çekti. Yakındaki bakımlı bir defne ağacına kondu ve ona merakla baktı. Adrian gülümsedi.

Sonra ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bu tür kuşları tanıyordu. Siyah gözlü, onu izleyen küçük kahverengi bir kuş. Ve kafasında lekeli bir iz.

Oydu. Suikastçıları gönderen adam. Onun ölmesini isteyen adam.

"Geri mi döndün?" diye acı bir sesle bağırdı. Her zaman döneceğini biliyordu. Eninde sonunda. "Ne istiyorsun?" Ne zamandır onu izliyor, bekliyordu? Neden bu kadar zaman sonra, şimdi? Onu görmesine izin vererek ona bir mesaj gönderdiği açıktı. Kendini zeki mi sanıyordu? Tehlikeli mi?

O da tehlikeliydi. "Cesaretini topla da gel, korkak!" diye bağırdı ve kitabı ona fırlattı. Adam kaçtı ve bahçelerde kayboldu.

Norah topuklarını döndü ve cephaneliğe doğru fırladı. Avludan hızlıca geçerken, Kiran hemen arkasına yaklaştı.

"Her şey yolunda mı, Salara?" diye sordu.

Her şey yolunda değildi.

Silah deposuna girip yanlarından hızla geçerken muhafızlar başlarını eğdiler. Soren'le buraya pek çok kez gelmişti; tam olarak ne aradığını biliyordu.

Norah, uzak duvardaki dolapları açtı ve çivilerinden bir tatar yayı çıkardı. Soren'in sözleri zihninde yankılanıyordu. Bu adama Gölge Kraliçe'nin onu nasıl karşıladığını gösterecekti.

Norah, Mikael'in çalışma odasının kapısını açtı, Calla ve Kiran da hemen arkasından girdi. Elinde, küçük kahverengi bir kuşa saplanmış bir ok vardı. Nefes nefese, onu Mikael'in önündeki masaya vurdu.

"Geri döndü."

Mikael bir an kuşu izledi, sonra gözlerini ona çevirdi.

Kaşlarını çatarak sordu. "Kim?" "O," dedi.

Yüzü karardı. "Suikastçıları gönderen mi?"

"Bu onun kuşu. Kafasındaki kana bak." Kendisine suikast girişiminden bu yana, bir kuş tarafından gözetlendiğinden şüphelendiğinden bu yana geçen sürede, bu ayrıntıyı hayal ettiğini ya da yanlış hatırladığını kendine neredeyse inandırmıştı. Kan izleri olan hayvanlar tarafından izlenmek delilik gibi geliyordu. Ama delilik olsun ya da olmasın, kuş şimdi karşısındaydı ve artık emindi. Kanın bir şekilde onun büyüsünün bir parçası olması gerekiyordu.

Mikael ayağa kalktı ve oku aldı, ucuna saplanmış ölü kuşa bakarak. "Demek geri döndü."

Onun aklını sorgulamadı bile. Ne kadar saçma gelse de ona inandı ve Mikael onu bunun için sevdi.

Kaşları çöktü. "Bu kuşu *sen* mi vurdun?"

Calla arkasında burnunu çekti. "Ciddi misin?" Mikael kıza baktı.

"Özür dilerim, Salar," dedi Calla çabucak.

Norah, kendi gülümsemesini gizlemek için ona azarlayıcı bir bakış attı. Bir an için ortam yumuşadı. "Calla araya girmeden önce, tatar yayıyla kendimi rezil etmiş olabilirdim," diye itiraf etti.

"Uzun yayla mı?" diye sordu.

"Evet, Salar," diye cevapladı

Calla.

Kuşa tekrar baktı ve kaşlarını çatı. "Etkileyici bir atıştı." Kız takdirle başını eğdi. "Teşekkürler, Salar."

Mikael Norah'a baktı. "Bunu sevmeyeceğini biliyorum, ama muhafızlarını iki katına çıkaracağım."

Haklıydı. Hoşuna gitmemişti, ama başını salladı.

Mikael Kiran'a döndü. "Bhastian'ı bul." Elbette, Soren'in en güvendiği adama güvenecekti.

Kiran selam verdi. "Evet, Salar." Ve görevini yerine getirmek için ayrıldı. "Onun seninle olmasını istiyorum," dedi ona. "Her zaman."

İtiraz etmek istedi, ama etmedi. Bu adam, kim ve ne olursa olsun, onu tedirgin ediyordu. Bu güç neydi? O bir büyücü müydü? Büyücülük veya sihrin gerçek olduğunu düşünmemişti, ama kan kullanarak başka bir kişinin bedenine girmeye ne denirdi? Kuşlar aracılığıyla izlemek... Bu sihir değilse neydi?

Mikael Calla'ya döndü. "Gördüğün her kuşu vur."

Norah elini kaldırdı. "Gökyüzündeki tüm kuşları vurmaya başlamayacağız."

"Belki de sadece Kharav'a ait olmayan kuşları," diye önerdi Calla.

Mikael durakladı. "Bu kuşlar hakkında ne biliyorsun?"

Calla omuz silkti. "Hiçbir şey, sadece Kharav'a ait olmadıklarını biliyorum." "Nereden geliyorlar?"

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim."

"Calla," diye fısıldadı Norah.

"Özür dilerim," dedi kız hemen. "Yani, bilmiyorum. *Tekrar söylüyorum.*"

Norah ona yine keskin bir bakış attı. Bir yıldan fazla süredir kalede olmasına rağmen, kız hala nezaket kurallarını ve toplumsal normları bilmiyordu. Mikael, Norah'ın hatırı için ona tahammül ediyordu, ama son zamanlarda sabrını zorlamak istemiyordu. "Beni salonda bekle," dedi Calla'ya.

"Evet, Salara." Kız dönüp salona çıktı. Norah Mikael'e baktı. "O daha genç."

"Bu bir mazeret değil, ama şu anda endişelendiğim kız o değil." Ölü kuşun olduğu oku masasına geri attı. "Bunun arkasında kimin olduğunu bulacağım," diye söz verdi.

Suikastçıların sorumlularını bulamadığı için başarısızlığın acısını çoktan hissettiğini biliyordu. Peşinden gittiği her yol çıkmaza çıkmıştı. Bir süre her şey sakinleşmişti, sanki düşmanı onu unutmuş ya da artık umursamıyormuş gibiydi. Ta ki bugüne kadar. Bunun onun için bir başka endişe kaynağı olmasını istemiyordu, ama işte buradaydılar.

Ve uğraşılması gereken başka hoş olmayan şeyler de vardı —

"Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var," dedi diğer bir şey vardı. Midesini düğümleyen başka bir şey.

"Nedir o?"

"Phillip'e haber almak için mektup yazdım," diye itiraf etti aniden, istediği kadar yumuşak bir şekilde değil. Onun öfkesini bekledi.

Çenesi gerildi. "Sana bunu yapmamı söylemiştim." Sesi alçak ve sakindi, onu en çok rahatsız eden ses tonuydu.

Evet, söylemişti. Ona söylemişti. Hiçbir şey söylemedi.

"O Kuzey'in yanında," dedi, daha da yaklaşarak. "Bunu bilemezsin," diye karşılık verdi.

Sesi şimdi daha baskın çıkıyordu. "Ona yazmamalıydın."

"Bilmem gerek," diye tartıştı. "Büyükanneimin iyi olup olmadığını bilmem gerek." Alexander'dan bahsetmekten kendini alıkoydu. "Phillip'in hangi tarafta olduğunu bilmem gerek."

"Zayıflığını gösteriyorsun."

"Sevdiğim insanları sormak zayıflık değil! Öyle olsa bile umurumda değil. Mümkün olsa konseyime doğrudan sorardım. Bilmem gerek."

"Artık senin konseyin değil! Onlar senin düşmanın. Ve senin neyi önemseydiğini bilirlerse, bunu sana karşı kullanırlar."

"Büyükanneimi önemseydiğim oldukça açık bence," diye karşılık verdi, kendi öfkesi de artıyordu.

"Peki ya onlar için o kadar açık olmayan şeyler ne olacak?" Norah durdu. *Alexander*. Yutkundu.

Sesi daha da alçaldı. "Ayı hakkında soru sordun mu, Salara?"

Omurgasından bir ürperti geçti. "Phillip'e ondan haber alıp almadığını sordum," diye cevapladı sonunda.

"Ve?" diye ısrar etti. "Başka ne sordun?"

"Alexander'ın iyi olup olmadığını biliyor mu diye sordum."

"Büyükanne ve Ayı. Tek sorduğun bu mu?" Başını salladı.

Mikael çenesini tekrar sıkarken uzun bir nefes verdi. "Sana hala sadık olanları bulmak için çalışacaklar. Yaptıkların onu tehlikeye attı."

Kalbi göğsünde sıkıştı. Bunu düşünmemişti. Alexander'ı sorarsa, onun için endişelendiği anlaşıldı. Konsey daha önce bilmiyorsa, şimdi öğrenirdi - Phillip onlara söylerse

. Ama Phillip onlara söyler miydi? Kendini aptal gibi hissetti. Farkına bile varmamıştı.

Dudağı titredi. "Düşünmedim. Bilmek için çok çaresizdim. Bilmem gerekiyordu." Ne yapmıştı?

Mikael iç çekerek onu kendine çekti ve kollarıyla sardı, ama bu onu pek rahatlatmadı.

Dördüncü Bölüm

Sevgili Alexander,

Lütfen yaşa.

Sana emrediyorum.

Ölme. Ölme. İyi ol. Güçlü ol.

Güvende ol. "Salara?"

Norah, onu çağıran hizmetçiye dikkatini verdi. Kaç kez adını söylemişti? Bir şey mi sormuştu? "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Yatağı yapmamı ister misin?"

Norah, pencerenin yanındaki küçük masada otururken yatağın yorganını üzerine sardığını fark etti. Henüz vazgeçmeye hazır değildi. "Hayır, belki... tekrar içine girip saklanmam gerekebilir." Phillip'e yazdığı mektup hakkındaki endişesi hala midesinde bir yük gibi duruyordu.

Hizmetçisi sıcak bir gülümsemeye karşılık verdi. Salara-Mae, Norah Mercia'dan Vitalia olmadan döndüğünde onu Norah'a atamıştı, köle olarak değil, ve kız ona karşı çok nazikti. Adı Amara'ydı. Vitalia gibi değildi, ama Norah onu seviyordu. Sessiz ama arkadaş canlısıydı ve ona biraz Mercia'daki hizmetçisi Serene'yi hatırlatıyordu.

"Henüz kahvaltı bile yapmadın," dedi Amara, "ve geç oluyor. Yedikten sonra kendini daha iyi hissedebilirsin."

Bu doğrudu. Mikael bazı işleri halletmek için erken kalkmıştı. Mikael'in yemek salonunda kahvaltı yapmayacağını biliyordu ve kendisi de kahvaltıyı atlamıştı, ama biraz yemek ya da dışarı çıkıp yürümek belki iyi gelirdi. *Peki.*

Norah hizmetçisine yumuşak bir gülümsemeye baktı ve isteksizce yorganı bıraktı. Parşömeni aldı ve şömineye doğru yürüdü.

ve alevlerin sözlerini yiyip bitirmesini izledi, ta ki artık tutamayacak hale gelene kadar. Sonra onu ateşe bıraktı ve Aether'in sözlerini Alexander'a ulaştırmasını diledi. Ya da en azından Samuel'e, onun için sözlerini resmedebilecek Mercian kahinine.

Böyle işlemediğini kendine söyledi. Yine de, aynı şeyi diledi.

Yıkanıp giyinen Norah, salona çıktı. Bhastian onun arkasından geldi ama ona mesafe bıraktı. Kan kuşu suikastçısının yeni tehdidi altında tetikteydi.

Havadaki soğukluk, yazın sonunun yaklaştığını hatırlattı ona; her şey gibi, çok çabuk geçip gitmişti. Günler uzun ve sonsuz gelmişti, ama aylar bir anda geçip gitmişti.

Aniden, Norah kendini Soren'in odasının kapısında buldu. Kör düşünceleriyle yürüdüğü yere dikkat etmemişti.

Kapıyı itti.

Soren gittikten sonra, odayı kendi başına toparlamıştı. Mobilyaları yerine koymuş, kırık camları süpürmüş ve aynaları değiştirmişti. Temiz çarşaf lar yatağı kaplıyordu. Ne zaman dönmeye karar verirse, odası onun dönüşüne hazır dı. *Eğer* dönmeye karar verirse. Endişe verici düşünce zihnine girmeye çalıştı, ama o onu geri itti. Soren geri dönecekti. Onları terk etmeyecekti.

Norah, onun içeride oturup, onu rahatsız ettiğı için kızgın olduğunu hayal etti. Ve gülümsedi. Buraya sık sık gelirdi. En iyi düşünceleri, sakın düşünceleri burada gelirdi.

Kendini yatağa bırakıp, zihni kontrolü ele geçirirken tavana bakakaldı. Mikael için endişeleniyordu; artan tehditler karşısında güçlü kalıp kalamayacağı için değil, kalbi ve mutluluğı için. Soren'in ayrılması onu mahvetmişti. Mikael'in onun varlığına ihtiyacı olduğu için değildi. Norah komutanı Mercia'ya götürdüğünde, o olmadan da gayet iyi idare etmişti. Ama Mikael şimdi terk edilmiş, en yakınındaki kişi tarafından ihanete uğramış hissediyordu ve bu onun ruhunu yıpratıyordu. Onunla bu konuyu konuşamıyordu. Kimseyle konuşamıyordu.

Norah, Vitalia'yı özlüyordu. O gerçek bir arkadaşı ve kaderinin ona verdiği şeylerden çok daha fazlasını hak ediyordu. Cesedine ne yapılmıştı? Vitalia'nın neye inandığını bile bilmiyordu. Kharav'da yaptıkları gibi gömülmek ister miydi? Yoksa ateşe atılarak öbür dünyaya gönderilmek mi? Vitalia öbür dünyaya inanıyor muydu ki? Norah kendine lanet etti, nasıl bilmiyordu? Her şeyi değiştirecek değildi ama bilmesi gerekirdi. Vitalia onun arkadaşıydı. Gözleri doldu.

Aklı Catherine'e gitti. Onu da öldürmüşler miydi? Kesinlikle hayır. Konsey, Norah ve taçtan farklı olarak, onun naibi unvanını elinden alma yetkisine sahipti. Büyükannesini öldürmelerine gerek yoktu, ama bu tek başına onun güvenliğini sağlamazdı. Catherine sessizce gitmezdi ve konseyin ona ne kadar sabır göstereceğinden emin değildi. Norah'ın midesi bulandı.

Ve Alexander. Mektubu ona ne yapmıştı? Bunu aklından çıkarmaya çalıştı, çünkü bu onu mahvediyordu.

Odanın kapısı açıldı ve Norah, kalbi göğsünden fırlayacak gibi olurken, birden dikleşti. Sonra Adrian'ı tanıdığına rahat bir nefes aldı. "Hammel'in cehennemi," dedi nefes nefese. "Beni korkuttun."

"Bhastian'ı gördüm ve senin burada olman gerektiğini anladım."

Bhastian'ı unutmuştu. Soren'in odasında olmasını garip bulmuş olmalıydı. Kaşlarını çatı.

Adrian odaya bakındı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yanakları kızardı. "Bazen düşünmek için buraya geliyorum," itiraf etti.

Adrian ona şüpheyle baktı. "Yararı oluyor mu?"

Bir an durakladı ve omuz silkti. Sonra kendini tekrar yatağa bıraktı, uzanıp yanındaki boşluğu okşadı. Onun tereddüt ettiğini hissetti ama ağırlığı yanına düştüğünde gülümsedi, yatak çerçevesi sallandı. Sessizce uzanıp tavana baktılar.

"Mikael, Phillip'e mektup yazarak, onun durumunu sorarak Alexander'ı tehlikeye attığımı düşünüyör." Başını ona doğru çevirdi. "Korkarım haklı. Onun benim için önemli olduğunu gösterdim."

"Elbette lord adalet sizin için önemli. Bunu bilmek için mektup yazmaya gerek yok." Kafasını ona doğru çevirdi ve gözlerine baktı. "Alec için endişelenmenize gerek yok. Onu öldürmeyecekler. Öldüremezler." Gülümsedi. "Daha iyi adamlar denedi ve başarısız oldu."

Keşke onun kadar iyimser olabilseydi. Belki onu öldürmeyeceklerdi, ama ölümden daha kötü şeyler de vardı. Hayır, böyle düşünmemeliydi. Adrian haklıydı. Alexander tehlikeye yabancı değildi. Ve daha iyi adamlar ona karşı çıkmıştı: Mikael. Ve Soren. Hafifçe güldü.

Adrian kaşlarını çatı. "Ne?"

"Soren *gerçekten* denedi."

Adrian gülümsedi. "Biliyorum. Ama Alec tanrıların lütfuna sahip. Lord komutan onu öldüremezse, kimse öldüremez."

Tanrılar, bunu söylediği ve midesinde kemiren endişeyi giderdiği için onu sevdi. Adrian gibi bir arkadaşına sahip olduğu için tanrıların lütfuna mazhar olduğunu hissetti. Şu anda gerçekten konuşabileceği tek kişi oydu.

"Ya Soren geri dönmezse?" diye fısıldadı. "Korkuyorum, Adrian. Onu da kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin," diye söz verdi. Oturmak için sallandı, sonra yataktan kalktı. "Gitmeliyim. Katya beni bekliyor." Soren'in ayrılmasından bu yana, Katya onun birçok sorumluluğunu üstlenmişti, Crest için eğitim gören adamların gelişimini izlemek de dahil.

Norah oturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Onu bekletme o zaman."

Döndü ama durdu. "Oh, ve, uh, lord komutana onun yatağında olduğumu söylemezsen sevinirim. Geri döndüğünde. Çünkü dönecek."

O göz kırparak kapıdan çıkarken Norah gülümsedi. Sonra ayağa kalkıp kürkleri ve çarşafı düzeltti. Soren'in onun yatağında yattığını bilmesini istemiyordu. Norah odayı son bir kez kontrol ederek her şeyin yerinde olduğundan emin oldu ve sonra koridora çıktı. Bhastian olağanüstü bir şey olmamış gibi davranıyordu ve Norah ona minnettardı. O da lord komutanı özliyordu.

Karnı guruladı. Bir şeyler yemesi gerektiğini düşündü.

Kuşların cıvıltıları sabaha şarkı katıyordu, ama kuşlar ona *onu* hatırlattığı için ruhu çöktü. Bilmediği düşmanı. Onun ölmesini isteyen adam. Onu izliyor muydu? Ya izliyorsa? Bu konuyu fazla düşünmemeye çalıştı. Paranoyak olamazdı. Ve elbette ele geçirilmiş bir kuş şarkı söylemezdi. Saygılı bir mesafeden onu takip eden Bhastian'a baktı ve o da ona başını salladı.

Köşeyi dönüp ana yola çıktığında, taht odasına giden koridorun sonunda Mikael'i gördü. Bir adamla konuşuyordu; asker ya da danışman değil, kale çevresinde pek görülmeyen iş kıyafetleri giymiş bir adam. Adama başını salladı, adam da selam verip ayrıldı. Mikael, ona yaklaşırken dudaklarında bir gülümseme tuttu, yani uğraştığı şey ona yük olmamıştı. Bu iyiydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Sadece kahvaltı yapmaya gidiyorum."

Kaşları çöktü. "Henüz kahvaltı yapmadın mı?" Kız başını salladı. "Çok aç değilim."

"Ben de bir şey yemedim. Seninle birlikte yiyeceğim." Elini uzattı ve karanlık gözlerinde bir ışık parladı. "Ama önce benimle yürü."

Adamın keyfi yerinde gibiydi ve kadın gülümsedi. "Tamam." Elini adamın eline koydu ve adam onu koridordan geçerek taht odasına doğru götürdü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu kadın.

"Sadece karımla yürümek istiyorum."

Çok şüpheli. "Hmm," dedi, gözlerinin köşesinden ona bakarak, dudaklarını büzerek gülümsedi.

Taht odasına vardıklarında, adam durdu. Ve bekledi.

Kadın ona merakla baktı, sonra etrafına göz gezdirdi. Oda boştu. Kimse yoktu...

Sonra gördü. Ağız açık kaldı. "Ne yaptın?" diye fısıldadı.

Norah, temellerinden kesilip yan yana yerleştirilmiş, süslü oyma tahtlara bakakaldı. Eski tabanlar taş zemine eşit olacak şekilde zımparalanmış olsa da, sandalyelerin nesiller boyu durduğu yerlerin izleri hâlâ görünüyordu.

"Ne... Neden... Mikael..." Konuşmadan ayakta durdu.

"Artık belki bu odadan o kadar nefret etmeyeceksin."

"Şaka yapıyordum!" *Sayılır.* "Taht odanı parçalayacağını düşünmemiştim."

Onu kendine doğru çekerek gülümsedi. "Yıkmadım. İyileştirmeler yaptım."

Şu anda onu çok sevmesine rağmen, başını salladı. "Mikael, insanlar buna çok kızacak. O sandalyeler çok güzeldi."

Omuz silkti. "Hâlâ güzeller."

"Ama nesiller boyu değişmeyen bir şeyi değiştirdin. Sanki hiçbir şey olmamış gibi."

"Hiçbir şey değildi. Bir sorundu, benim çözdüğüm bir sorun."

Gülümsemesini geri çekmeye çalıştı. "Annen ölecek."

"Eh, gömüleceği yeri seçti, bu yüzden hazırlıklı hissediyorum."

Yapmamalıydı, ama güldü. "Ciddiyim! O öğrendiğinde..." Norah ağzını kapattı ve eline baktı. "Ne yapacağını söyleyeyim, bu yüzüğü parmağımdan koparacak. Beni *sevmeye* yeni başlamıştı."

Adam kadının çenesini tutup ona bakmasını sağladı. "Dur," dedi yumuşak bir sesle. "Ben, tahtlarımız arasındaki mesafenin bile çok büyük olduğunu düşünecek kadar beni seven bir salara'ya sahip ilk salarım. Bu sorunu çözmek zorunda olmak beni gururlandırıyor. Ve buna itiraz edenler, şey..." Adam kayıtsızca başını eğdi.

Kız gülümseyerek başını salladı. "Seni seviyorum."

O da gülümsedi. "Ben de seni seviyorum," diye cevapladı ve onu öptü.

Günler yavaşça geçti. İki, üç, dört gün. Norah kaç gün geçtiğini unuttu.

"Bir tane daha," dedi Calla, ucunda küçük bir

Ölü bir kuşun saplandığı bir ok kaldırdı.

Norah'ın dikkatini birden geri gerigeri geri ve onun
çenesi gerildi. *Bir tane daha.*

"Ne oluyor?" Salara-Mae nefesini tuttu.

Norah ve Salara-Mae'nin kahvaltıdan sonra düzenli bir ritim yakaladıkları bahçede duruyorlardı. Kralın annesini endişelendirmeden artan güvenlik önlemlerini açıklamak zor olmuştu. Ona, kan kuşu adamın geri döndüğünü söylememişlerdi. Zihninde gözlerini devirdi. Daha iyi bir isim bulması gerekiyordu.

Kan kuşu adam. Suikastçıları gönderen. Kuş adam. Kan büyücüsü. Ona vermek istediği tüm isimler ya çok saçma ya da onun gücüne karşı çok saygılı geliyordu — ne kadar açıklanamaz bir gücü olursa olsun. Geri dönmüştü ve onu izliyordu.

"Hastalıklı kuşlar," dedi Norah çabucak. "Yayılmasını önlemek için onları itlaf ediyoruz."

Salara-Mae yüzünü buruşturdu ve tiksinti dolu bir ifadeyle kaşlarını çatı.

Norah tekrar yürümeye başladı. Bir ara annesine söylemeleri gerekecekti. Mikael onu endişelendirmek istemediğini söylemişti. Daha çok, konuşmamaya çalıştığı birinden cevap veremeyeceği sorularla karşılaşmak istemiyordu. Sessizce kendini azarladı. Ona şüpheyi yer bırakmamalıydı. Onu yüklemek hiçbir fayda sağlamayacağı doğrudu. Kuşların arkasında kimin olduğunu ya da onun bir sonraki adımının ne olacağını bilmiyorlardı. Bu bilgi, Salara-Mae'yi Norah gibi gördüğü her kuştan paranoyak hale getirecekti. Ya da Salara-Mae onların delirdiğini düşünecekti, bu da yardımcı olmayacaktı. Daha fazla bilgi edinmeleri gerekiyordu.

"Çocuk sahibi olmayı denemeyi bıraktınız mı?" diye sordu Salara-Mae yoluna devam ederken.

Norah durdu, bir an için suskun kaldı. Bu konuyu şimdi mi açacaktı? Hem de tam da bu zamanda? "Şey... şu an çocuk sahibi olmak için en uygun zaman değil."

"Aksine, şimdi tam zamanı." Belki de deliren Salara-Mae'ydi.

"Konseyim tahtımı gasp etti. Japheth ve Rael ile, belki de Mercia ve Aleon ile savaşın eşiğindeyiz. Bu nasıl mükemmel bir zaman olabilir?"

"Yani denemiyorsun."

"Bu bir seçim değil!" diye karşılık verdi, istemeden daha keskin bir sesle. Öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Bu bir seçim değil," dedi

daha yumuşak bir sesle tekrarladı.

Denemedikleri için değildi. Sadece hiçbir şey beklemiyorlardı. En azından Mikael yle. Norah tek başına yeterliymiş gibi, onsuz mutlu görünüyordu. Suçu kendine atıyordu, ki bu doğru olabilirdi. Ya da belki de başarısızlık Norah'ındı. Bunu kesin olarak bilmek mümkün değildi. Her halükarda, kan döngüsü her geldiğinde, içinde bir şeyler biraz daha ölüyordu.

"Geri dönmeliyiz," dedi Norah. Bu konuşmayı bir daha yapamazdı.

Salara-Mae itiraz etmedi, ama kaleye doğru dönerken bir hizmetçi koşarak onlara doğru geldi.

"Salara!" diye bağırdı, onlara ulaşmadan önce. "Kuzeyden bir haberci geldi."

Nefesi boğazında düğümlendi ve nefes almakta zorlandı. "Bir elçi mi?"

"Onu batı geçidinden geçirdiler," dedi nefes nefese. "şu anda kaleye getiriyorlar. Salar taht odasında seni bekliyor."

Norah, yüzünde aynı derecede şok olmuş bir ifadeyle duran Salara-Mae'ye baktı. Norah hizmetçiye döndü. "Adrian'ı da ağır. Orada benimle buluşsun." Sonra Salara-Mae ile birlikte hızla taht odasına doğru yola ıktılar.

Mercia'dan bir haberci... Ne haberler getirecekti? Alexander mı göndermişti? Yoksa konseyi mi? Ne söyleyeceklerdi ki?

Mikael odanın ortasında bekliyordu. Taht odasında fazla zaman geirmiyorlardı, ama o her zaman koltuğına oturmadan önce onu beklerdi. Norah ona doğru yürürken elini uzattı ve Norah elini tuttu. Onun sıcaklığı Norah'ın buz gibi parmaklarını eritti, koluna yayıldı ve hızla atan kalbini sakinleştirdi. Norah zorla gülümsedi. Mercia'nın ihaneti sırasında onun yanında sağlam durmuştu. Kendi krallığının baskıları altında tereddüt edeceğinden korkmuştu, ama ona ihtiyacı olduğunda, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, oradaydı.

"Burada ne oldu?" Salara-Mae nefesini tuttu.

Norah, onun dehşet dolu bakışını takip ederek, yüksek tabanlarından kesilmiş ve yan yana yerleştirilmiş iki tahtı gördü. Dudaklarını ısırdı;

bunu unutmuştı. Norah Mikael'e baktı ve o omuz silkti. "Ben böyle daha çok beğendim," dedi.

Ve Norah onu daha da çok sevdi.

Yerlerine oturdular. Norah sabırsızlıkla bekledi. Mercia'dan kaçalı aylar geçmişti. Hem yıllar hem de günler geçmiş gibi geliyordu. Şimdiye kadar pek çok şey olmuş olabilirdi. Ne olmuştu? Artık öğrenecekti. Aniden, bilmek istemedi. Etrafına baktı. Adrian neredeydi?

Mikael elini Norah'ın eline doladı ve Norah ona baktı. Mikael, Norah'ın parmaklarını dudaklarına götürdü ve cildini öptü, Norah'ın içi sakinleşti.

"Beni çok kolay sakinleştiriyorsun," dedi ona.

Adam gülümsedi. "Sen de aynısını yapıyorsun. Bu sandalyeleri sadece senin için bir araya getirmedim, biliyorsun."

Tanrılar, bu adamı seviyordu.

Sonunda taht odasının kapıları açıldı ve Crest'in küçük bir ordusu, ortalarında bir Northman ile içeri girdi. Kalbi boğazında o kadar hızlı atıyordu ki, boğulacağını sandı.

Adam onun önünde durdu ve eğildi. "Kraliçe Norah," dedi ve miğferini çıkardı. Beklediğinden daha gençti. Onu tanımadı ve Adrian'ı aramak için tekrar etrafa baktı, ama garip bir şekilde hâlâ ortada yoktu.

"Adalet lordundan bir mesaj getirdim," dedi.

Donakaldı. *Alexander*. Yavaşça ayağa kalktı. "Alexander mı gönderdi seni?" Ayakları üzerinde dengeli durmuyordu. "O hayatta mı?"

Adam şaşkınmış gibi ağzı açık duruyordu. Sorusunda neyi anlamamıştı?

"Hayatta ve iyi mi?" diye tekrar sordu, bu sefer daha acil bir şekilde.

Adam başını salladı. "Evet, Majesteleri. Hayatta, en azından. *İyi* olması göreceli bir kavram, değil mi?"

Bu ne anlama geliyordu?

"Ve beni gönderdi," diye ekledi adam.

Ellerinin titremesini engellemek için yumruklarını sıktı. "Mektup mu var?"

Adam tekrar başını eğdi. "Hayır, mektup yok. Sadece onun sözleri var." Ve ayağa kalktı.

Kadın, merdivenlerden aşağı inip adamı sarsmamak için elinden geleni yaptı. "Peki, ne diyor?" diye ısrar etti.

Asker tedirgin bir şekilde etrafına baktı. "Şey, bunu Yok Edici'ye teslim etmem gerekiyor."

"Ne?" Ne? Alexander ona değil de Soren'e mi mesaj gönderecekti? "Mesaj ne?" Sabrı artık tükenmişti.

Asker tereddüt etti.

Mikael tahtından kalktı ve onun yanına geldi. "Mesaj ne?" diye sordu.

Asker geri çekildi. "Savaşa hazırlanın."

Kalbi gırtlığına kadar çıktı. Nefes alamıyordu. "Alexander bir tehdit mi gönderiyor?"

"Hayır," dedi Mercian askeri Mikael'e bakarak çabucak. "Ona karşı savaş değil. Mercia'yı geri almak için ona katılmak. Lord yargıç, kraliçenin adına Kuzey'in sadakatini elinde tutuyor."

"Öyleyse neden savaş çağrısı?" diye sordu Mikael kısaca. "Lord adalet Kuzey'in ordusuna komuta ediyorsa, neden geri vermiyor?"

"Çünkü artık adalet lordu değil, sanırım." Norah'ın kalbi durdu. Konsey onu görevden almıştı.

"Ve olsa bile," diye devam etti asker, "konsey paralı askerlerle kontrolü elinde tutuyor. Krallığı tek başına geri alamaz, bu yüzden sessizce muhalefet ederek bekliyor."

"Peki ya Aleon?" diye sordu Mikael.

Asker başını salladı. "Bilmiyorum. Bu tür bilgilere erişimim yok."

Norah adama gözlerini kısarak baktı. "Yine de bu mesajla buraya gönderildin. Alexander neden tanımadığım birini gönderdi?" Ve neden Soren'e?

"O ve sana yakın olanlar konsey tarafından izleniyor. Ve... Destroyer'ın benim geldiğimi gerçekten bileceğini söyledi."

"Nasıl bilecek?"

"Bilmiyorum. Soru sormuyorum. Sadece mesajı iletiyorum."

"Büyükannem ne durumda?"

"O iyi." Sonra yüzü hafifçe buruştu. "Şey, belki de *iyi* değil. Kaleye hapsedilmiş ve kızgın. Sürekli. Çok bağıyor. Duvarın ötesinden sesini duyabiliyoruz."

Vücudu rahatlamadan titredi. Mikael'e baktı ve yüzündeki şüpheyi görebildi. "Adın ne?" diye sordu adama.

"Colb, Regal High. Colb Matheson."

Norah gözlerini adamın üzerinde gezdirdi. Mercian zırhı giymişti, ama hem duruşunda hem de sözlerinde eğitimli bir askerin parlaklığı yoktu. *Garip*. "Asker gibi görünmüyorsun."

"Çünkü ben asker değilim, Regal High. Madenlerde çalışıyorum." Gerçekten çok garip.

"Ayı bir madenci mi gönderdi?" Mikael'in sesinde şüphe vardı.

Genç adam yine yerinden kıpırdadı.

"Alexander başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Norah.

Adam başını salladı. "Hayır, Regal High. Sadece Gölge ordusunu getirmemi ve onun bekleyeceğini söyledi."

Mikael elini hafifçe salladı ve Crest adamı dışarı çıkardı, onu ve Norah'ı yalnız bıraktı. O, tahtına çöküp kollarını kavuşturarak yumruğunu dudaklarına götürdüğünde onu izledi. Kalbi hala boğazında çarpıyordu. Bu, Mercia'yı geri almak için bir fırsat mıydı?

"Bu bir tuzak olabilir," dedi, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Kuzeye yürürsek ve Aleon onlarla birlikte bekliorsa, kolayca ele geçiriliriz."

"Bu mümkün," diye kabul etti Norah, "ancak konsey bizi kandırmaya çalışsaydı, bunu yapmak için bir madenci göndermezdi."

"Ya da tam da gönderecekleri kişi budur. Silahsızlandırıcı bir kamuflej. Ve senin tanımadığın biri. Belki de ordunda sana sadık olanları bilmiyorlardır."

"Ona inanmaktan başka çarem yok. Dizleri resmen titriyordu."

"Korkmuş bir adam mutlaka masum bir adam değildir. Ya da belki de Ayı'dan bir mesaj getirdiğine inanıyor, ama kendisi de kandırılmış olabilir."

Doğru. Norah iç geçirdi. Konseyin onu savaşa sürüklemek için kandırmaya çalıştığı çok gerçek bir olasılıktı. Ve Mikael haklıydı. Aleon ile birlikte, konsey Kharav'ı ele geçirebilirdi. Ama bu bir tuzak değilse, o zaman bu belki de Mercia'yı geri almak için tek fırsattıydı — haklı olarak ona ait olanı geri almak için.

Mikael'e baktı. Ondan bunu gerçekten isteyebilir miydi?

Beşinci Bölüm

Yemek salonu sessizdi. Şaşırtıcıydı. Norah, yemeğini yavaşça çiğnerken gözlerini devirmekten kendini alıkoymuştu. Mikael ve Salara-Mae arasında bakışlarını gezdirerek, hangi konunun önce gündeme geleceğini tahmin etmeye çalıştı: Mercia'nın savaş çağrısı mı, yoksa Mikael'in taht odasını yeniden dekore etme kararı mı? Biri hakkında konuşmak için can atıyordu, diğeri hakkında ise hiç.

Mikael yemek yerken küçük bir parşömen yığını üzerinde düşüncelere dalmıştı, ki bu alışılmadık bir durum değildi. Bazen çalışma odasında kahvaltı yapmak yerine işlerini yemek salonuna getirirdi. Bu Salara-Mae'yi rahatsız etse de Norah'ın umurunda değildi. O bahsederse Mikael hemen bırakırdı.

Mikael, özellikle bir mektuba şaşkınlıkla bakarak durakladı. "Ne oldu?" diye sordu Norah.

"Yabancılar. Muhtemelen."

Omurgasından bir ürperti geçti. Suikastçıları gönderen adam olabilir miydi? Daha fazlasını göndermiş olabilir miydi? Kanlı kuşlarla yüzleşirken daha cesur davranmıştı, ama şimdi adam geri dönmüş olabileceğinden, midesini bulandıran korkuyu bir türlü atamıyordu. "Muhtemelen mi?"

"Kanyon arazisinde izler var, ama dışarıdan gelen kimse görülmedi." Gözleri Mikael'inkilerle buluştu. "Endişelenmeni istemiyorum. Güvendesin."

"Biliyorum," dedi çabucak. Ama buna gerçekten inanıyor muydu?

Mikael mektupları masaya bıraktı. Kız kahvaltısını çatalla tabağında itti.

"Salara," dedi Mikael, dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Bu işin aslını astarını araştıracağım."

Kız başını salladı.

Salon tekrar sessizleşti. Kahvaltılarının geri kalanını sessizce yediler ve Mikael kalan mektupları okumadan bıraktı. Onun gözlerinin

üzerinde hissetti.

"Başka konuşacak bir şey yokmuş gibi mi davranacağız?" Salara-Mae, kahvaltı bitmek üzereyken dedi. "Bu kalenin temel taşını yerinden sökmediğini mi?"

Norah dudaklarını büzdü. Salara-Mae'nin *bu* konuyu açacağını tahmin etmek için küvetteki bir kadeh şaraptan daha fazlasını bahse girmeliydi. Hizmetçiye işaret etti ve hizmetçi kadehini yeniden doldurdu. Şu anda o şarabı içecekti.

"Taht odası bir temel taşı değildir," diye sakın bir şekilde cevapladı.

"Tabii ki öyle. Herkesin gördüğü şey bu. Senin gücünü, mirasını, ailenin mirasını temsil ediyor."

"Yalanların mirası mı?" diye karşılık verdi. "Sırların mı?"

"Ah, Mikael," dedi Salara-Mae iç çekerek. Norah, onun adıyla seslendiğini ilk kez duyuyordu. Ve bu, endişeli bir annenin sesiydi. "Şimdi soylularını ağırlayıp Kuzey meselesini tartışacaksın ve onlar senin dikkatini neye odakladığını görecekler."

Norah onun ne demek istediğini biliyordu, dikkatini kendi krallığından çok ona verdiğini. Doğru ya da değil, soylular böyle hissediyordu.

"Zaten yeterince inceleme altında değil misin?" diye sordu Salara-Mae.

O cevap vermedi.

"Ve onların cevabından korkuyorum," diye ekledi. "Kuzeye karşı yürüyüşü desteklemeyeceklerini biliyorsun." Yüzü acı bir ifadeye büründü. "Komutanın bile bunu desteklemedi. *Açıkça*. Onun sesinin hala kulaklarında olduğunu biliyorsun."

Yavaşça kadehinden bir yudum aldı. "Endişelenmeye hakları var," dedi sonunda. "Bu büyük bir risk."

Norah küçük bir nefes aldı. "Tabii ki büyük bir risk! Japheth ve Rael kapımızda, saldırı anını bekliyorlar ve sen Kuzey'e savaş açmak için ayrılmak mı istiyorsun? Müttefiklerin olmadan? Yanında kimse olmadan?"

Hâlâ hiçbir şey söylemedi. Sadece Norah'a bakıyordu. Norah içinden kıvrandı.

"Kuzey'in tek başına olduğunu düşünerek aptallık etme," diye vurguladı Salara-Mae. "Aleon pusuda bekliyor olacak. Bu, sonunun görüntüsü olacak. Ayı seni buna çekiyor."

Mikael'in gözleri annesine döndü. "Kaderim, Salara Aleon kralının yanında at sürdüğünde gerçekleşecek. Şimdi benim zamanım değil." Norah'a baktı. "Ve Ayı kraliçesini ihanet etmez. Asıl soru, elçiyi *o mu* gönderdi? Yoksa bu konseyin bir komplosu mu?"

Salara-Mae Norah'a bakakaldı. "Onu bu çılgınlıktan vazgeçir."

Ama Norah bunu yapabileceğinden emin değildi. Bu, Mercia'yı geri almak için çok iyi bir fırsat olabilirdi. Belki de *tek* fırsat.

Salara-Mae'nin sesi şimdi daha acil hale geldi ve Norah'a yalvardı. "Onun tuzağa düşmesine izin mi vereceksin?"

Elbette bırakmazdı. Ama bu bir tuzak mıydı? Madenci inandırıcıydı. Eğer öyleyse, yetenekli bir aldatıcıydı. Ama Alexander hayattaysa, tahtını geri almak için çalışıyor olmalıydı. Eğer hayatta değildiyse ve bu konseyin bir tuzağıysa, zaten kaybettiğinden daha fazlasını kaybedecekti. Ama hiçbir şey yapmamayı göze alabilirler miydi? Mercia'yı geri kazanamazlarsa, Rael ve Japheth'e karşı tek başlarına kalacaklardı. Bunun da hayatta kalabileceklerinden emin değildi.

Bu bir ölüm kalım meselesiydi ve ne yapacağını bilmiyordu.

Lanet olsun Adrian. Neredeydi? Norah, ordu karargahından çıkıp kaleye doğru yürüdü. Adrian hiçbir yerde yoktu. Calla ve Cohen onu görmemişti. Katya'ya bile sordu, o da onu günlerdir görmediğini ve bu konuda çok öfkeli olduğunu söyledi. Norah da öfkeliydi, ama belki de öfkeden çok endişeliydi. Sadece Adrian'ın iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Ve ona Colb Matheson hakkında soru sormak istiyordu. Adrian, şüpheli her şeyi çözmeye yardımcı olabilir ve Mercia'ya yürüyüş hakkında düşüncelerini ona söyleyebilirdi. Bu konuda ne hissedirdi? Alexander'ın onları çağırdığını düşünüyorsa, şüphesiz giderdi. Ama kendi vatanına karşı yürüyüş yapmak zordu. Norah için bile.

Sparring sahasındaki askerlerin bağırışları dikkatini çekti ve dönüp baktı. Kuzey tarafındaki adamlar ona doğru kollarını sallıyorlardı,

bir şey işaret ediyorlardı. Ayağa kalktı ve onlara bakakaldı. Ne diyorlardı? Etrafına bakındı ama hiçbir şey görmedi. Onlar ne görüyorlardı? Onlara tekrar baktı ve kuzeyi gösteren bir adam gördü. Bakışları onu takip etti.

Gözlerini kısarak ufka baktı. Harekete. Beyaz ve gümüş rengi dalgalanmaya.

Ve nefesini tuttu.

Gözleri yaşlarla doldu ve duygusal bir kahkaha attı.

Sephir.

Kısarak doğruca ona doğru koştu. Norah, hayvanın kendisine ulaşmasını bekleyemeyerek ona doğru koştu.

Sephir onun önünde kayarak durdu ve başını sallayarak ciyakladı. Norah kollarını onun boynuna doladı. Kısrağa sarıldığında kahkahaları ağlamaya dönüştü, gözyaşları hayvanın kalın yelesine düştü. Dağ havası ve taze orman çamı gibi kokuyordu.

Sephir'i son gördüğünde, Mercia'nın kraliçesiydi. Alexander, Soren ve büyükannesi vardı. Ve Vitalia. Cusco ve Cavaatsa vardı. Sephir, aile gibi kokuyordu, mutluluk ve kaybolan zengin anılar gibi.

Norah ağladı.

Kalbindeki acı, bir şeyi geri kazanmış olmanın sevincine dönüştü. Ve biraz daha ağladı. Sadece Sephir'in dönüşü için değil, her şey için. Her şey için. Her şey yüzeye çıktı: korkusu, umudu, yorgunluğu, kaybı. Ve şimdi de sevinci.

Ve bu sevince ihtiyacı vardı.

Norah, gözyaşları kuruyana kadar kısrağı kucakladı. Sonra onu daha uzun süre kucakladı. Hayvanın sıcaklığı cildine sızdı, Vahşi ruh onun ruhunu besledi. Sephir'e ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sadece ne kadar ihtiyacının olduğunu bilmiyordu. Sanki tanrılar ona kendisinin bir parçasını geri vermişlerdi.

Norah yanaklarını sildikten sonra geri çekildi. "Beni özledin, değil mi?" Gözlerini tekrar silerken kısrağa gülümsedi ve hayvanın boynunu okşadı.

Sephir burnunu çekip tekrar başını salladı.

Norah güldü. "Tanrılar, ben de seni özledim." Daha ciddi bir hal aldı. "Sana bir şey olmuş diye çok endişelendim."

Bhastian'ın sesi arkasından geldi. "Geri döndü!"

Ona gülümsedi ama bunun sadece bir rüya olmasından korktuğu için elini kısırağın boynundan çekmedi.

Kiran öne çıktı, gözleri şalının altından gülümsüyordu. "Kuzey'den kaçıp seni bulmak için Kharav'a kadar geldi."

Norah kısırağı tekrar kucakladı. "Belki de kalbimin ona seslendiğini duymuştur."

Kiran hala inanamadan başını salladı. "Adamlar onu ahıra götürüp, iyice ovup, yemleyebilirler."

Ahırlar. Doğru. Norah kısırağın sırtına atlayıp tekrar dörtnala koşmanın rüzgârını hissetmeyi çok istiyordu, ama Mikael'i bulup Adrian hakkında onunla konuşması gerekiyordu. Ayrıca, davetsiz misafirlerin olduğu söylentileri varken tek başına dörtnala koşmak pek akıllıca bir fikir değildi.

Norah kısırağı bir kez daha kucakladı ve boynunu sevgiyle okşadı. "Eve dönmek için uzun bir yol kat ettin dostum. Fırçalanmak ve bir kova dolusu yem nasıl olur?"

Kısırak başını salladı ve Norah güldü. "Tamam o zaman, onlarla git, ben sonra seni ziyarete gelirim." Sephir'i okşadı ve hayvan, yaklaşan iki ahır görevlisinin onu ahıra götürmesine izin verdi.

"Neredeyse ona atlayıp kaçacağını sandım," dedi Bhastian, Sephir'in götürülmesini izlerken.

"Biliyorsun, bunu düşündü," diye ekledi Calla, arkalarından yaklaşarak.

Kiran ve Bhastian güldüler.

"Tabii ki düşündü," dedi Kiran.

Norah ikisine de gülümsedi. Onu iyi tanıyorlardı. "Ama benim daha önemli bir işim var," diye ekledi ve dikkatini tekrar Adrian'a çevirdi. Mikael'i bulması gerekiyordu. "Kocam nerede?"

Bhastian kaleyi işaret etti. "Onu en son çalışma odasında gördüm."

Muhtemelen hâlâ oradaydı. Norah başını salladı ve kaleye doğru hızını artırdı. Beklendiği gibi, Mikael çalışma odasındaydı, son zamanlarda giderek daha fazla zamanını orada geçiriyordu. Norah

genellikle ona komplo kurduğunu söylerdi, ama o bunun daha çok düşünmek, endişelenmek ve çözüm aramak olduğunu bilirdi.

O odaya girdiğinde, masasında oturduğu yerden başını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Norah, arkasına geçip kollarını boynuna dolayarak.

"Komplo kuruyorum," dedi Mikael, elini Norah'ın elinin üzerine koyup ona yaslanarak.

Dudakları gülümsemeye çekildi. *Komplo kurmak*. Eğilip onun sıcaklığına sokuldu ve dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Sen hep komplo kuruyorsun."

"Eh, insan böyle usta bir planlayıcı olur."

Ya da bu şekilde insan aklını kaçırdı. "Sephir geri döndü."

Adam doğruldu ve onu önüne çekti. Gözleri şaşkınlıkla büyümuş ve parlıyordu. "Bu iyi haber."

Kız başını salladı. "Onun geri dönmesine çok sevindim ve rahatladım. Beni tekrar bulmak için o kadar yolu tek başına katettiğine inanamıyorum."

"O özel bir at, Salara." Öyleydi.

Kaşları çöktü. "Ama bir sorun mu var?"

Evet. Bir sorun vardı. "Adrian'ı bir göreve mi gönderdin?"

Kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Hayır, neden?"

Endişesi geri dönünce derin bir nefes aldı. "O gitti. Ve kimse nerede olduğunu bilmiyor. Ne Cohen ne de Calla. Kimse bilmiyor. Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

"Eminim ortaya çıkar."

"Bu onun yapacağı bir şey değil. Gerçekten endişeleniyorum. Az önce yine olası davetsiz misafirler hakkında konuşuyordun. Ya ona bir şey olduysa? Ya yardıma ihtiyacı varsa? Ya yardıma ihtiyacı vardı ve biz sadece..."

"Hey," dedi, onu kendine çekip sakinleştirerek. "Adrian bir savaşçı. En iyilerinden biri. Ve akıllıdır. O iyidir. Ortaya çıkacaktır."

"Nereden biliyorsun?" Kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu.

"Usta planlama yeteneğimden."

Bu onu neredeyse güldürdü. *Neredeyse*.

Onu dizlerinin arasına çekti ve sandalyesinden ona baktı. "Adamlarımı göndereceğim. Onu bulacağız."

Kız biraz daha iyi hissederek başını salladı.

Adamın gözleri üzerinde durdu ve Norah, adamın zihninin Mercia'ya geri döndüğünü anladı.

Norah, elleriyle onun yüzünü tuttu, parmak uçlarıyla kısa kesilmiş sakalını hafifçe okşadı. "Konuş benimle," diye fısıldadı. "Burada ne düşünüyorsun?"

"Ayı'nın bu madenciyi gönderdiğine inanıyor musun?" Çok zor bir soruydu. "Bilmiyorum."

"Ne bildiğini değil. Neye *inanıyorsun*?"

Yutkundu. Kelimelerdeki bu ince değişiklik, anlamı büyük ölçüde değiştiriyordu. Neye inanıyordu? "Alexander iyi ise, hatta iyi olmasa bile, sadece hayatta olsa bile, tahtımı geri vermek için hiçbir engel tanımayacağına inanıyorum. O da... kendi planını yapmıştır." Risklere, olasılıklara, her türlü olasılığa rağmen Alexander deneyecekti. Denemekten daha fazlasını yapacaktı. Zorlanacaktı. Ve onun zorlayan adalet lordu çok güçlüydü.

"Madencinin yalan söylediğini sanmıyorum," diye ekledi. Sonra tekrar yutkundu. "Ve onun söylediklerinin doğru olması halinde, bu Mercia'yı geri almak için tek fırsatımız olabilir. Ve ittifakımızı geri kazanmak için. Yalnız kalmamak için."

Mikael derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça nefesini verdi. Kollarını ona daha sıkı sararak başını salladı.

"O zaman yarın soylulara savaşa gireceğimizi söyleyeceğim," dedi. "Ayı'ya katılmak için yürüyüşe geçeceğiz. Ve Kuzey'i geri alacağız."

Altıncı Bölüm

Kharavian soyluları taht odasını doldurmuştu. Norah'ın beklediğinden daha fazlaydılar. Geçen seferkinden daha fazlaydılar. Gözleri Norah ile Mikael arasında gidip geliyordu ve aralarında fısıltılar dolaşıyordu. Fısıltıları ve yargıları, Norah'ın beklediği bir şeydi, ama bugün bir şey farklıydı.

Sarayın Kharavian soyluları savaşçıların izlerini taşıyordu, ama ordudaki savaşçılardan farklı olarak genellikle daha fazla giysi giiyorlardı. Çok fazla değil, belki omuzlarına ince ipek bir şal, açık, kolsuz bir tunik ya da zenginliklerini gösteren diğer aksesuarlar ve parçalar. Ama bugün taht odası çıplak göğüsler ve belirgin savaş izleriyle doluydu. Bir mesajdı bu.

Norah'ın kalbi, silahlarla donanmış bedenlerini gözleriyle tararken daha hızlı atmaya başladı. Doğru, Kharavialılar kılıçlarını severlerdi ve çoğu Mikael'in huzuruna çıktıklarında kılıçlarını takarlardı. Ama bugün, daha fazlası vardı gibi görünüyordu. Daha fazlası mı vardı? Daha fazla kılıç mı? Daha fazla hançer mi?

Daha fazla kan olacak mıydı?

Mikael ile soylular arasında Narsing'in ölümüne yol açan önceki çatışma, hâlâ zihninde tazeydi. Eminim ki, diğerleri için de öyleydi. Bu gösteri, artık tahta meydan okumaya hazır oldukları anlamına mı geliyordu?

Ve Mikael'in haberini henüz duymamışlardı bile.

Boğazına bir acı yükseldi.

Soylular, Mercia ile savaşa girmeyi desteklemeyeceklerdi, özellikle de on yıldır savaştıkları bir krallıktan, istemediği bir kraliçeyi yeniden tahta oturtmak için... Evlilikle gerçek bir ittifak kurmayı başaramayan ve bir varis veremeyen bir kraliçe. Ve bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, artık taht odasında istenmeyen değişikliklere neden olan bir kraliçe.

Hava ağırlaşmıştı, nefes almasına rağmen ciğerleri oksijen alamıyordu. Boynunun arkasında ter damlaları oluşmuştu. Artık tahtlar arasında yer kalmamıştı, Bhastian solunda, Adrian'ın normalde durduğu yere yakın duruyordu. Adrian hâlâ dönmemişti.

Kiran, Mikael'in sağında duruyordu ve Crest'in geri kalanı onların arkasındaki duvara dizilmişti. Görünüşte, bir çatışmaya hazır görünüyorlardı. Ama gerçekte, taç için bir savaş çıkarsa, Crest onu alıp kaçacaktı.

Norah'ın Mikael ile tartışması önceki gece geç saatlere kadar sürmüştü, ama bu onun tutumunu değiştirmeye yetmemişti. Onu terk etmeyi reddetmişti, ama artık başka seçeneği yoktu. Bhastian emirlerini almıştı ve onlara uyacaktı. Soylular onlara karşı ayaklanırsa, o ve Crest onu şu anda dünyada onun için güvenli olan tek yere götürecekti. Vahşi Doğa'ya.

Ama Norah Vahşi Doğa'ya dönmeye niyetli değildi. Baldırına bağladığı hançer, ayak bileklerini çaprazladığında cildini tahriş ediyordu, ama onun orada olduğunu hatırlatmasını istiyordu. İki krallığı kaybetmeyi reddediyordu. Kralını kaybetmeyi reddediyordu. Mercia'yı geri almak için yürüyüşe çıkmadıkça bu taht odasından ayrılmayacaktı.

Mikael'e hızlıca bir bakış atarken sandalyesinde kıpırdadı. Mikael sakın bir şekilde oturuyordu, yüzünde endişe belirtisi yoktu, ama gözleri, soylularla işler kötü giderse kan döküleceğinin tehdidini taşıyordu. Mikael müthiş bir adam ve güçlü bir kraldı, ama o bile onlara karşı tek başına duramazdı — hepsine karşı, Soren olmadan. Ama tanrılar ona karşı çıkan ilk adama merhamet etsin.

Bhastian mızrağının kabzasıyla yere vurdu ve odada bir sessizlik oldu. Norah'ın midesi bulandı.

"Sizi Kuzey meselesi için topladım," diye başladı Mikael. "Ayı'nın Salara adına tahtı geri almaya hazırlandığını ve bize ona katılmamızı söylediğini öğrendik."

Yasir, heybetli bir lord, öne çıktı. "Yani, Ayı tarafından gönderildiğini iddia eden bir adamdan haber aldınız." Birkaç soylu, Çember'in üyesiydi. Yasir de onlardan biriydi ve bu nedenle, durum ve tüm ayrıntıları hakkında zaten bilgilendirilmişti.

"Evet," diye cevapladı Mikael.

"Yani Kuzey, bizi Canyonlands'ın korumasından uzaklaştırıp, tahttan indirdikleri kraliçenin tahtını geri almak mı istiyor?"

Norah, onun hikayeyi çarpıtmasından nefret ediyordu.

"Konsey, tahtı Kuzey ordusuyla değil, paralı askerlerle ele geçirdi," diye karşılık verdi Mikael.

Jarik öne çıktı. Savaş lordunu gören Norah titredi. Kesinlikle eskisinden daha fazla bıçak taşıyordu. Kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Kuzey ordusunun savaşıması gereken zaman darbe sırasında olurdu," dedi Yasir.

"Saldırı aniden gerçekleşti," diye araya girdi Norah. "Kimse bunun olacağını bilmiyordu. Bunu sen de biliyorsun."

Yasir onu görmezden geldi, Jarik de öyle. Gözleri Mikael'e sabitlenmişti.

Sonbaharın soğuğu yaklaşmasına rağmen, hava birden boğucu hale geldi. Bunun kendi öfkesi mi yoksa Mikael'in sabrının tükenmeye başlamasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

"Aleon'un Kuzey'e katılmadığını ve sadece beklediğini nereden biliyoruz?" diye sordu Jarik. "Bunun bir tuzak olmadığını nereden biliyoruz?"

Mikael bir an sessiz kaldı. "Bilemeyiz," dedi sonunda. Salon yine mırıldanmalarla doldu.

"Peki bu çağrıya nasıl cevap vereceksin, Salar?" Yasir ve Çember günlerdir bir cevap için baskı yapıyordu, ama Mikael cevap vermiyordu.

Ta ki şimdiye kadar.

Tüm gözler Mikael'e çevrilmişti ve o da "Yola çıkıyoruz" diye cevap verdi.

Salonda hemen itirazlar yükseldi, inanamama ve kınama sesleri, reddetme çağrıları, niyetin sorgulanması. Ama Mikael kararlı ve sarsılmaz bir şekilde oturdu.

Bhastian mızrağının sapıyla tekrar yere vurdu ve salona sessizlik geri döndü.

"Bu benim kararım," diye bağırdı Mikael.

"Ve biz de körü körüne uymalı mıyız?" diye meydan okudu Jarik. "Kharav zaten düşmanlarımıza karşı zayıflamış durumda, sen de bizi yıkıma mı sürükleyeceksin?"

"Komutan bile savaşı desteklemedi," diye başka bir asilzade öfkeyle konuştu. Lord Arminar, Mikael'in Çevresi'nin bir başka üyesiydi.

Bu doğrudu; Mikael, Norah Mercia'dan kaçtıktan sonra savaşı istemişti ve Soren buna karşı çıkmıştı. Soyluların önünde bu, onu reddetmekle eşdeğerdi. Ve şimdi soylular onun kan hakkını biliyorlardı. Gayri meşru bir oğul olarak Soren'in taht üzerindeki hakkı daha zayıftı, ama yine de bir haktı. Ve şimdi Mikael'i savaştan çok daha fazlasını reddetme gücüne sahipti — ona her şeyi reddetme gücüne sahipti.

Mikael'in bakışları Lord Arminar'a kaydı. "Koşullar değişti ve komutan burada değil."

"Koşulların değiştiğini bilmiyorsun," diye meydan okudu Jarik.

Soylular daha da yaklaştı ve Norah, gözünün ucuyla Bhastian'ın da yaklaştığını gördü, eli mızrağını sıkıca kavıyordu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve nefesi hızlandı.

Soylular, Mikael'i geçersiz kılmak için Çevre'ye dilekçe veremezlerdi çünkü Çevre, Mercia konseyi gibi kraliyet kararlarını veto edemezdi. Bir soylu ona meydan okuyabilirdi. Ya da onu topluca görevden alabilirlerdi. Bunu zorla yapmak zorunda kalacaklardı ve bunu şimdi deneme olasılıkları giderek artıyordu.

Norah elini uzattı ve Mikael'in koluna koydu. Öfke savaşı onun derisinden yayılıyordu, ama sakinleşmesi gerekiyordu. Şiddet burada hiçbir şeyi çözmezdi. Kharav'ı güçlendirmek için tek yolun bu olduğunu onlara gösterebilecek herhangi bir şey bulmak için çaresizce zihnini taradı. Mercia'yı geri almaları gerekiyordu. Krallıklar yeniden birleşmeliydi.

"Bir kez daha," dedi Arminar, hala iğnelemeye devam ederek, "Kharav'dan önce Kuzey Kraliçesi'ni öncelikli tutuyorsun. Ve görüyorum ki, bu kararın, onun kapisine göre taht odamızı kökünden sökme kararının hemen ardından geliyor."

"*Benim* taht odam. Senin *salaran*," diye homurdandı Mikael ayağa kalkarken. Norah hâlâ ona tutunuyordu. "Yoksa sandalyelerimizin ayrılmasını mı tercih edersin?" diye ekledi. "Çünkü onun elinin benim elimde olması, kafanı omuzlarından ayırmamı engelleyen tek şey."

Jarik'in eli kılıcının kabzasına gitti. "Soylularını tehdit etmeye devam mı ediyorsun?"

"Uyarıyorum," diye düzeltti Mikael.

Yasir gerildi. "Sana bir uyarı, Salar—komutan geri döndüğünde, sorumlu tutulacağın çok şey olacak

."

Mikael güldü. "Bana meydan mı okuyacaksın? Tahtımı bu kadar kolayca başkasına verebileceğini mi sanıyorsun? Benden alabileceğini mi sanıyorsun?" Dişlerini gösterdi ve kılıcını çekerek kolunu Norah'ın elinden kurtardı. "Bunu yapabileceğini düşünen varsa, öne çıksın!" diye bağırdı.

Salon sessizleşti ve tüm gözler Mikael'e çevrildi. Sonra bakışları Jarik'e kaydı. Bir meydan okumada, savaş lordu belki de Mikael'e rakip olabilecek tek kişiydi; boyu neredeyse aynıydı ve yeteneğini gösteren işaretlerle kaplıydı. Eğer toplu bir saldırı olacaksa, soylular bu çabayı yönetmesi için Jarik'e bakacaklardı.

Norah ellerini o kadar sıkı sıkı ki tırnakları avuç içlerine battı. Jarik kılıcını çekti ve Bhastian'ın eli Norah'ın kolunu sardı.

Tam o anda, taht odasının kül ağacından kapıları açıldı ve salonda yankılandı. Tüm kafalar sesin geldiği yöne doğru döndü. Norah'ın kalbi gırtlığına kadar çıktı ve sandalyesinden sendeleyerek kalktı.

Tanrılar merhamet etsin.

Eşikten Soren girdi, bir elinde balta, diğerinde kılıcı vardı.

Norah'ın kalbi kulaklarında o kadar yüksek atıyordu ki, başka hiçbir şey duyamıyordu. Mikael'e baktı, ama o hareketsiz duruyordu. Kılıcını daha sıkı kavradığında derisinin altındaki kaslar gerildi; kullanmaya hazırды.

Havada gerginlik vardı. Salonun iki yanındaki soylular, bakışlarını Jarik ve Mikael arasında, sonra Jarik ve Soren arasında gezdiriyorlardı. Ama kimse konuşmuyordu.

Soren'in bakışları odayı taradı. Gözleri, onun gördüğü en karanlık geceyi yansıtıyordu ve Mikael ilerlerken Mikael'e kilitlendi.

Soren'in damarlarında sıcaklık dalgalandı. Gözlerini Mikael'den ayırmadı. Artık görüyordu — aralarındaki benzerliği. Aynı karanlık. Aynı ateş.

Aynı kanı taşıyorlardı — salar kanını.

Soyluların gözleri onu salonun ortasından tahtın önüne kadar takip etti. Onu geri almaya hevesliydiler, Mikael'e olan hoşnutsuzlukları yüzlerinden okunuyordu.

Ve beklediler. Onun hak talebinde bulunmasını beklediler. Onların desteğini almıştı. Bakışları Jarik'e kaydı ve gözleri birbirine kilitlendi. Savaş lordu, sayısız kez onunla birlikte savaşa gitmişti. Jarik başını hafifçe eğdi. Soren'i salar olarak takip edecekti.

Ama Soren salar değildi. Savaş salarıydı, evet. Ama Kharav'ın tek gerçek saları vardı ve Soren bunun böyle kalmasını sağlamak için geri dönmüştü. Gerekirse bu odadaki herkesi öldürecek ve soyluların silahlı hallerine bakılırsa, bunu yapmak zorunda kalabilirdi. Ama önce onlara bir mesajı vardı...

Mikael'in kılıcıyla hazır beklediği kürsünün kenarına doğru yürüdü. Soren dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi.

Bu onun kardeşi, saları, kalbine girmeyi başaran kadının kocasıydı. Bu, sevdiği ve her şeyi feda edebileceği ailesiydi. Sadakatinin kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayacaktı. Mikael'in tacına bir tehdit olduğu için ayrılmıştı, ama sonra, biraz yardımla, Mikael'in gücünü zayıflatmadığını fark etti. Onun yanında durarak onu daha güçlü hale getirmişti.

Kardeşinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, ama bakışlarını kaldırmadı. Mikael, Soren'in kendisi gibi, onun ayrılışından dolayı üzülecek, hatta incinecekti. Ama anlayacaktı.

Mikael merdivenlerden indi.

Mikael, kılıcın ucuyla çenesini kaldırıp yüzüne bakarken, soğuk çeliğin dokunuşu çenesini acıttı. Soren başını geriye yaslayarak boynunu uzattı. Gözünün ucuyla Salara'nın yaklaştığını gördü. O sinir bozucu kadını ne kadar özlemişti.

"Geri dönmüşsün," dedi

Mikael. "Asla ayrılmamalıydım."

"Ama gittin." Mikael'in sözleri zehirle doluydu, her biri bir iğne gibi batıyordu. Kızgındı. Soren onun kızacağını biliyordu.

Mikael yavaşça sağ omzuna doğru adım attı, gözleri Soren'e dikilmişti. Soren, bakışlarının ikisinin de taşıdığı aynı dövmeyi izlediğini biliyordu

gözlerinin, ikisinin de taşıdığı eşleşen dövme, dağlarla çevrili güneşe, kardeş olduklarını simgeleyen işarete dikildiğini biliyordu.

Aniden, Mikael bıçağını daire içine alınmış güneşi keserek geçirdi ve kanın sıcaklığı Soren'in koluna aktı. Soren acıdan dişlerini sıktı ama kıpırdamadı.

"Artık komutan değilsin," dedi Mikael.

Ağır bir yük onu ezdi. Nefes alamıyordu. Mikael'in onun ayrılışından dolayı üzüleceğini, incineceğini biliyordu, ama onun yerini elinden alacağını hiç düşünmemişti. Acı, bedenindeki herhangi bir acıdan daha fazla yakıyordu.

"Mikael," diye fısıldadı Salara zayıf bir nefesle.

Mikael kollarını genişçe açtı. "Sana daha önce sordum, bir meydan okuma var mı?" diye salona doğru bağırdı. Jarik'e doğrudan baktı ve kılıcını ona doğrulttu. Savaş lordu bir an durdu, gözleri Soren'e, sonra tekrar Mikael'e kaydı. Sonra kılıcını kınına soktu ve başını eğdi.

Soren'in boyun eğmesi, diğer soylulara da bir mesaj veriyordu. Artık Mikael'i ortadan kaldırmak için Soren'le de yüzleşmeleri gerekecekti. Sayıca üstünlükleri sayesinde zafer kazanacaklardı, evet, ama kaç hayatta kalacaktı? Soren ve Mikael birlikte en az yarısının kanını dökecekti. Hayatlarını riske atacaklar mıydı? Soylular geri çekilirken, Soren cevabı biliyordu.

"Bir hafta içinde yola çıkıyoruz," diye gürledi Mikael, anın kontrolünü ele geçirip tacın kontrolünü elinde tutarak. "Şimdi çıkın."

Soylular taht odasından çıkarken Soren kıpırdamadı. Ayağa kalkmadı. Sadece Mikael'i bekledi. Onun bir şey söylemesini bekledi, belki de soyluların hepsi ayrıldığında. Ama Mikael beklemedi. Soren'i dizlerinin üzerinde bırakıp taht odasından çıktı. Soren'in kalbi midesine indi.

Sadece Salara kalmıştı. Başını kaldırmadı, ama onun gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu. O da onun kendisini aldattığını mı düşünüyordu? Salara onun önüne geçti, ama Soren hala ona bakamıyordu. Buna dayanamıyordu.

Elini uzattı ve parmaklarını çenesine koyarak yüzünü ona bakması için yukarı çekti. Gözlerinde yaşlar vardı ve bu onu mahvetti. Duygusal bir nefes aldı, onun öfkesine, ona olan nefretine hazırды.

Ama kız sadece eğilip kollarını boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. Ona yapıştı ve kalan soğukkanlılığını da elinden aldı.

Soren kendini bırakıp parçalandı. Sol kolunu kadının omuzlarına doladı ve duyguların hakimiyetine girerken onu kendine sıkıca sarıldı.

Soren tekrar nefes alabilene kadar uzun süre yerde kaldılar.

Ayrıldıklarında, kız gözyaşları arasında gülümsedi. "Geri geldin," diye fısıldadı.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Başka seçeneğim yoktu. Adrian beni buldu. Geldiğimi söyledi." Adrian onu Taş Ormanı'na kadar takip etmiş, aklını başına getirmiş, ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Tabii ki gelmek zorundaydı.

"Adrian!" Diye haykırdı. "Onun için çok endişelendim. Tanrılar, onu öldüreceğim." Gözyaşlarıyla dolu bir gülümsemeyle ona baktı. "Ama Soren, eve döndüğüne çok sevindim."

Eve döndüğü için mutluydu. Mevcut koşullar altında bile.

"Konuşacak çok şeyimiz var." Ayağa kalktı ve onu da kaldırdı. "Ama önce seni şifacıya götürelim."

Onu şifacının odasına götürdü, ama yaşlı adam yoktu. Soren, duvara yaslanmış ince çekmeceli dar bir dolaba doğru yürüdü. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve küçük bir tabaktan kavisli bir iğne, ayrı bir çekmecedен de ipek bir iplik çıkardı.

"Dur, ben yapayım," dedi Salara ve onu elinden almak için yaklaştı. O geri çekildi. "Senin nakışlarını gördüm."

Salara öfkeli bir ifadeyle dudaklarını büzdü, ama Soren başını salladı. İğneye iplik takmasına ve ipek ipliği kesmesine izin verdi, ama daha önce defalarca yaptığı gibi oturup kendi derisini dikti.

Ancak bu sefer farklıydı.

Son dikişte durakladı, nefesi güneşin kırık görüntüsünde takıldı.

Salara elini onun dizine koydu. "Ona zaman tanı, Soren," dedi yumuşak bir sesle. "O seni seviyor. Sadece zamana ihtiyacı var."

Yedinci Bölüm

Umut güneşle birlikte geldi. Norah yatakta uyanık yatıyordu ama kalkmak için kıpırdamadı. Soren geri dönmüştü. Evet, yeniden bir araya gelmeleri umduğu gibi olmamıştı, biraz daha yürek burkan bir durumdu. Ama yine de o eve dönmüştü, Sephir'i geri kazanmıştı ve Adrian güvendeydi. Bu ona şunu hatırlattı: Soren'i eve getirdiği için ona minnettar olsa da, onu endişelendirdiği için onu öldürmesi gerekiyordu, bu yüzden hafif bir yaralanma ve bir kucaklaşma ile kurtulabilirdi. Mikael'e yorgan ve kürklerin altında sokulurken dudaklarına bir gülümseme kondu.

"Yaklaş," diye fısıldadı.

Ona yaklaşarak, onun sıcaklığını içine çekerek gülümsemesi daha da büyüdü.

"Daha yakın," dedi ve onu üstüne çekti. Norah güldü.

Sabahın sessizliğinde, başı onun göğsünde yatıyorlardı. Yanağının altında, kendi kalbi ile aynı ritimde atan onun kalbini hissetti.

"Bugün onunla konuşacak mısın?" diye fısıldadı.

Göğsü onun altında sıkıştı, ama cevap vermedi. Artık kalbini hissedemiyordu, ama orada olduğunu biliyordu. Kızgın, incinmiş, saklanıyordu.

Norah kollarını onun göğsünde kavuşturdu ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Benimle konuşmayacak mısın?"

Cevap vermeyeceğini düşünmüştü, ama sonunda "Henüz değil" dedi. Ama içindeki öfke azalıyordu. *İlerleme.*

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle ve ona küçük bir gülümseme attı. Onun kabulüyle hava hafifledi ve adam tekrar rahatladı.

Parmak uçlarını onun göğsünde gezdirdi. "Benimle kahvaltı yapar mısın?"

Mikael, Norah'ın yanağını okşadı ve gözlerinde bir yaramazlık belirdi. Onu kendine doğru çekti. "Yatakta kahvaltı yapmak istiyorum," dedi sırıtarak ve onu öpmek için kendine çekti.

Mikael onu döndürüp altına aldığı anda Norah güldü. Mikael'in aç uyanması alışılmadık bir şey değildi ve Norah onu memnuniyetle doyururdu.

"Günaydın Mikael," diye seslendi ona.

Günaydın Mikael'i seviyordu.

Norah kaşlarını çatı. Soren'in odasındaki her şey dokunulmamış haldeydi. Orada değildi. Odasına dönmemişse, nerede kalmıştı? Gözlerini devirdi. Eğer bu, onun taburcu edilmesini alçakgönüllülükle kabul etmesi anlamına geliyorsa, çığlık atacaktı.

Topuklarını döndü ve kaleden çıkıp dövüş sahasına doğru yürüdü. Onu gördüğünde, öfke dalgaları içini kapladı. Her zamanki gibi savaşçılarla birlikte sahadaydı ve hareketleri yönlendiriyordu. Ama şimdi onların arasındaydı, onlara katılıyordu. Ne oluyor lan?

Ona doğru sahaya fırladı. Onu görünce durdu. Hepsi durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ona ulaştığında. Soren'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

Elini sahaya doğru salladı. "Bu. Bu ne? Ve neden odanda uyumadın?"

"Orası artık benim odam değil."

Ne? "Artık senin odan değil de ne demek?" "Artık komutan değilim."

Ne kadar saçma bir şey. "Lord komutan olmadan önce odan değil miydi?"

Soren kıpırdadı. "Sayılır."

"Bu ne demek?" Hiçbir şey söylemedi.

"Ee?" diye ısrar etti kadın.

"O zamanlar kardeş gibiydik. Benim daha fazla ayrıcalığım vardı."

"Hâlâ kardeşsiniz, aptal. O oda hâlâ senin odan." Mızrağı onun elinden aldı. "Ve sen hâlâ komutansın." Norah, mızrağın sapını, onunla dövüşen savaşıya doğru itti ve savaşçı şaşkınlıkla mızrağı tuttu. "Al şunu," dedi öfkeyle.

Soren'in kolunu tutup onu kaleye doğru çekti. "Hadi." Artık işler kesinlikle böyle yürümeyecekti. "O hala komutan!" diye omzunun üzerinden adamlara bağırdı.

Norah onu neredeyse kaleye ve koridorlara sürükledi. O ağır bir canavardı, ama öfkesi ona güç veriyordu. Lanet olası adamlar ve lanet olası duyarlılıkları. Soren kendini ne sanıyordu ki, saçma sapan varsayımlarıyla? O, Kharav'ın lanet olası komutanıydı. Tanrıların daha fazla küfür kelimesi olmadığı için lanetler yağdırırken onu sürükledi.

Odanın kapısına ulaştığında, kapıyı açtı. "Devam et o zaman."

"Ne yapıyorsun?"

"Sana yerini hatırlatıyorum. *Birinin* bunu yapması gerekiyor. En azından odanın senin bıraktığın gibi tam bir harabe olmadığı için beni tebrik et."

Soren burnunu çektikten sonra etrafına baktı. "Çok güzel görünüyor," dedi sonunda, ama Soren'in zevkine göre çok zoraki bir şekilde, ve Soren ona gözlerini kısarak baktı.

"İyi," diye tersledi. "Beğendiğine sevindim. Yerleş."

"Sadece söyleyerek her şeyin normale dönmesini bekleyemezsin." Norah dudaklarını büzdü. "Neden olmasın? Ben salara'yım."

Adam durakladı ve kaşlarının arasındaki kırıksıklık yumuşadı. "Öylesin," dedi yumuşak bir sesle. Etrafına bakarken nefes aldı.

Öfkesi dağıldı ve yerine onu tekrar evde görmekten duyduğu mutluluk geldi. Tanrılar, onu özlemişti. Onu tekrar kucaklamak istiyordu, ama taht odasında bunu yapmasına izin veren duygusal eve dönüş enerjisi çoktan geçmişti.

"Odamda sık sık bulundun mu?" diye sordu ona. Norah kaşlarını kaldırdı. "Oh, *şimdi* odan mı oldu?" Gözleri karardı.

"Belki." Norah yer değiştirdi.

"Neden?" "Senin kokun var."

Kaşlarını çattı. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Kötü değil," dedi çabucak. "Sadece..."

kadını." *Bu* ne anlama geliyorsa.

Yatağa oturdu. Hâlâ içinde bir hüznün vardı. Geçer, diye düşündü Norah. Bunu atlatacaklardı. Yanına oturdu ve sessizce oturdular.

"Nereye gittin?" diye sordu bir süre sonra.

"Khalakhan'ın Taş Ormanı'na."

Daha önce hiç duymamıştı. "Kharav'da mı?"

"Evet."

Norah bekledi, ama o sadece bu kadarını söyledi. Dudaklarını büzdü. "Hikaye anlatmada Caspian kadar kötüsün. Khalakhan nedir? Oraya neden gittin? Ne yapıyordun? Adrian seni nasıl buldu?"

Adam, Norah'ın tüm sorularına homurdandı. "Orası ölü tanrıların yeri. Kharav'ın tanrıları olduğu zamanlarda." "Kharav'ın tanrıları mı vardı?"

Adam başını salladı. "Birçok nesil önce, Kharav'da birçok tanrı vardı. Khalakhan'da, sembollerini hala taşlara oyulmuş kalıntılar var. Tanrılar orada doğdu. Ve orada öldüler."

Ona baktı. "Yani, hepsi... öldü mü?"

Soren omuz silkti. "Şey, bu olması olur olur erkekler Tanrılara inanmayı bıraktıklarında olan budur. Ölürler."

Norah kaşlarını çattı. Bu hiç mantıklı değildi. "Ya da... yaşamaya devam ederler, çünkü ne önemi var ki? Onlar tanrılar."

"Hikayeyi anlatmamı istedin, ben de anlatıyorum," dedi dişlerinin arasından.

Norah yerinden kıpırdadı. "Tamam. Özür dilerim."

Soren gözlerini tekrar öne çevirdi ama konuşmaya devam etmedi. Norah içinden kıvrandı. Onu susturmak istememişti.

"Bu tanrılardan bilgelik istemeye mi gittin?" diye gülümseyerek şaka yaptı, ortamı biraz hafifletmeye çalışarak. "Çünkü ayrıldığında belli ki hiç bilgelik yoktu sende."

Kaşları çöktü. "Neden onlardan bir şey isteyeyim ki? Az önce öldüklerini söyledim."

"Oh. Doğru."

Soren hafifçe başını salladı. "Oraya gittim çünkü üzgündüm ve ölümlerle birlikte olmak istedim."

Bu, onun beklediği itiraf değildi ve o da sessizleşti. "Oh," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve orasının kimsenin gitmediği bir yer olduğunu biliyordum," diye ekledi. "Kimse beni rahatsız etmezdi."

"Adrian hariç mi?"

"Bilmeliydim," diye mırıldandı. "Eğer biri olacaksa o da sen olursun diye düşündüm, ama onun da ne kadar sinir bozucu bir şekilde ısrarcı olabileceğini unutmuşum."

Gülümsemesi geri geldi.

Adamın kaşları tekrar çatıldı. "Yatağıma uzandın mı?"

"Hayır." Kız alt dudağını ısırdı. *Bugün olmaz.*

Ona sert bir bakış atarken yatağın kenarından uzun bir saç teli çıktı. Sonra bir tane daha.

Norah masumca odaya bakarken sallandı. "Buraya düşünmek için gelirdim," itiraf etti. Daha ciddi bir hal aldı ve ona döndü. "Seni özledim, Soren."

Şaşırtıcı bir şekilde, alaycı bir cevapla karşılaşmadı. O sadece ona baktı. Karşılık vermedi, ama sessizliği onun adına konuşuyordu.

"Sen teksin," dedi sonunda.

"Mikael de seni özledi. Gidişin onu üzdü, ama zamanla atlatacaktır." Elini uzattı, onun ön kolunu kavradı ve onu sakinleştirmek için sıkı.

Soren parmaklarını omzundaki kabuk bağlamış yaraya götürdü. "İyileşecek," dedi ona.

"Ama her zaman bir yara izi kalacak."

Birden fazla şekilde, bunu biliyordu. "Hayat, yüce Salta Tau gibidir," dedi ona, mürekkep ustasını düşünerek. "Ve izler, hikayenin işaretleridir. Hayatta kaldığının kanıtıdır. İyileşeceksin. İkiniz de."

Sekizinci Bölüm

Mikael'in atının kıcı, hayvanın geri kalanı gibi oldukça büyüktü. Toz, altındaki gece yarısı siyahı tüyleri soluklaştırmıştı. Neden bir atın kıcını izliyordu? Kharav'dan Mercia'ya tüm orduyla birlikte yola çıkalı iki gün olmuştu ve zihni dağınıktı. Soyluları bir iplikle tutuyorlardı, müttefik mi düşman mı bulacaklarını bilmedikleri bir savaşa doğru gidiyorlardı ve diğer düşmanlarının, onlar yokken savunmasız Kharav'ı fark edip bundan yararlanmamalarını umuyorlardı. Bir de Soren'in dönüşü vardı. Norah derin bir nefes aldı ve Sephir'i kocasının yanına çağırdı.

Sessizce at sürdü.

"Bir ara onunla konuşmalısın, biliyorsun," dedi. Gözlerini ileriye dikti. "Hayır, gerek yok."

Omzunun üzerinden, grubun en arkasında at süren Soren'e baktı. Yüzünü şapkası örtüyordu ve gözlerini göremeyecek kadar uzaktaydı, ama onun hala kendinde olmadığını biliyordu.

"Evet, konuşmalısın," diye ısrar etti. Acı bir gülümsemeyle, "Onu nefret etmen mümkün değil. Biliyorum, denedim," dedi.

Ama yüzünde hiçbir tepki yoktu. "O bizi ihanet etti."

Norah sertleşti ve şakayı bir kenara bıraktı. "Bizi ihanet etmedi. Bu saçmalığı kes artık."

"Saçma değil, o..."

"Yeter!" diye bağırdı aniden öfkeyle.

Adam başını ona doğru çevirdi ve gözleri parladı. "Ciddi olamazsın."

Hiç bu kadar ciddi olmamıştı. Soren ile ilerlemesine yardım etmek için sürekli çaba göstermişti. Her türlü nezaketi denemişti, ama sabrı tükenmişti, gitmişti, yerini ani

savunmacı tavrı. "Ciddiyim," diye tısladı. "O senin hem kan bağı hem de kalbinle kardeşin. İkinizin arasındaki sorunu çözmelisin." Bu konuşmayı ve bu saçmalığı tamamen bitirmişti. Norah, Sephir'i ileriye ve uzağa doğru itti. "Ve bunu yapana kadar bana geri dönme," diye omzunun üzerinden seslendi.

Zaman yavaşça geçiyordu. Canyonlands'ın doğu geçidine ulaştılar ve sonra batıya, Uru'ya doğru ilerlediler. Bu daha uzun bir rotaydı, ama Kharavian ordusunun tamamını geçmek için daha kolay ve daha hızlıydı. Yolculuk çok uzun sürmüş gibi geliyordu ve Mercia hâlâ çok uzak görünüyordu, özellikle de Mikael mesafesini koruduğu için. Öyle olması da gerekiyordu. Ciddiydi, Soren ile aralarını düzeltmeden onunla işi bitmişti. Ama bunu bir an önce yapması gerekiyordu. Onu özlüyordu, özellikle geceleri çadırda yalnız kaldığında, ki o saygılı bir şekilde çadırın dışında kalıyordu.

Beşinci günün akşamüstü Uru topraklarına yaklaştılar ve Sephir'den abartılı bir şekilde kayarak indi. Köye henüz varmamışlardı, ama yürümek ona biraz **c a n** verecekti.

Garipti, Tahla henüz onu karşılamaya gelmemişti, ama köyde görüşeceklerdi. Norah heyecanlıydı. Mercia'dan kaçtığından beri, aylar önce, Tahla'yı görmemişti ve o zaman bile her şey bulanıktı. Norah kendini azarladı, onu ziyaret etmeli ya da en azından mektup yazmalıydı. Neden yapmamıştı? Kendi dertlerine o kadar dalmıştı ki. Arkadaşının iyi olduğunu umuyordu. Konuşacak çok şeyleri vardı.

Sırta vardılar ve Norah, Uru'nun geniş teraslı taş evlerinin güzel manzarasına gülümsedi. Oraya gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Bu manzara beni her zaman hayran bırakıyor," dedi Adrian, yanına yaklaşıp attan indi.

Onun da bu manzarayı güzel bulmasını seviyordu. "Ben de." Ve onun tekrar yanında olmasına seviniyordu. Norah ona bir bakış attı.

Soren'i aramak için ona haber vermeden gittiği için endişelendiği için onu iyice azarladı ve teşekkür gözyaşlarına boğulmadan önce birkaç tehdit de ekledi. Artık Soren ve Sephir gibi o da tekrar yanında olduğundan ve Mercia'nın geri alınmasına çok az kaldığından, her şey yoluna girecek gibi görünüyordu.

Sephir'i götürerek merkez evine yaklaşınca durdu. Tahla içinden gülümseyerek çıktı.

Karnı çok şişmişti.

Mikael eyerinde kıpırdanarak güldü. Tahla'yı hamile görmek, beklediği en son şeydi. O, kendisine kur yapılmasına izin vermektense bir erkeğin erkekliğini kesip atacak türden bir kadındı.

"Tahla!" diye bağırdı Salara ve Mikael, karısının ileri atılıp şefin kızını sıcak bir kucaklamaya aldığını izledi. "Ne sürpriz, tebrikler!"

Kalbi acı bir bıçakla kesildi. Salara cesur bir yüz takınmıştı, ama kendi çocuk sahibi olamama durumlarını düşünüyor olmalıydı. Ona bir çocuk verememesini. Şu anda onu kollarının arasına alıp sarılmak için can atıyordu. O da onun dokunuşunu isteyecekti. Onun dokunuşu onu rahatlatırdı, tıpkı onun dokunuşunun onu rahatlattığı gibi. Ama bunu yapmasına izin verilmiyordu. Henüz değil.

Mikael atından indi ve onlara doğru yürüdü. "Tahla," diye gülümseyerek selamladı, kendisi de cesur bir yüz takındı.

Kız gülümseyerek başını eğdi. "Salar."

Köyün etrafına göz gezdirdi. "Buralarda bağlı bir adamın mı var, yoksa uygun bir eş mi seçtin?"

Tahla güldü.

"Ondan cevap alabilmek için bol şans," dedi Coca Otay, Urun dilinde, merkez evden çıkarak. "Ondan bahsetmeyecek. Bir oğul mu karşılayacağım, yoksa bir ceset mi gömeceğim, bilmiyorum."

Mikael, yaşlı adam yanına gelip omzuna dokunduğunda Urun şefine gülümsedi.

"Seni görmek güzel," dedi Coca, ama gözlerinde endişe vardı. "Ordunu getir. Ve öfkeni."

"Savaşı gidiyorum."

Coca, Salara'ya bakarak başını salladı. "Kuzey Kraliçesini Kuzey tahtına geri koymaya mı gidiyorsun?"

"Elbette."

"Artık çok farklı bir adamsın."

Evet. Evet, öyleydi. Tahla ile konuşmaya devam eden karısını sevgiyle izledi. Kalbi gururla doldu. "O beni farklı bir adam yaptı."

Coca başını salladı. "Sana yaklaşıyor." Mikael güldü.

"Git yerleş, bir şeyler ye. Dinlen, oğlum. Önünde zorlu bir görev var."

Mikael, Coca onu bırakıp yerleşmeye giderken başını salladı. Etrafına bakındı. Tahla, Salara'yı aceleyle konuşmaya götürmüştü. Onları tekrar birlikte ve mutlu görmek güzeldi.

Coca haklıydı. Salara onu değiştirmişti; dünyayı görme şeklini, istediği şeyleri değiştirmişti. Nazik, zeki ve cesurdu. Şefkatli ve bağışlayıcıydı. Güçlüydü ve onu da güçlü kılıyordu. Ve haklıydı. Soren ile aralarını düzeltmesi gerekiyordu. Sadece ona geri dönebilmek için değil, çünkü Soren onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve kardeşine ihtiyacı vardı.

Adrian yaklaştı. "Ordu hazır, Salar. Onlarla birlikte olacağım."

Mikael başını salladı. "Soren nerede?"

"Erzak ve silahları kontrol ediyor."

"Onu buraya getir."

"Peki, Salar." Genç ayı topuklarını döndü ve köyün dışındaki ordunun yanına geri döndü.

Mikael büyük ateşin yanındaki bir kütüğün üzerine oturdu. Uru'ların ateşin etrafında toplanmalarını her zaman sevmişti. Dans ederlerdi. Kutlama yaparlardı. Kaybetmelerine rağmen zaferleri kutlardı. Hayatı kutlardı.

Obeweta ona büyük bir kase güveç getirdi. Çocukluğundan beri bu yaşlı kadını tanıyordu ve ona minnetle gülümsedi. Coca onun için bir baba figürü gibiydi ve Uru halkı da onun ailesi. Ailesi olduğu için kendini şanslı hissediyordu.

Hepsine.

Sessiz bir varlık yanına geldi.

"Salar," dedi Soren sessizce.

Mikael yaklaşık bir buçuk hafta önce onun unvanını elinden aldığından beri konuşmamışlardı. Onun ihanetine duyduğu öfke yeniden alevlendi, ama aynı zamanda kaybın acısı da. Soren'in ayrılması ona, hiç bu kadar incinebileceğini düşünmediğinden daha fazla acı vermişti. Yine de daha çok acı veren bir şey vardı. Onu özlemek. Soren yanında olmadan, bir parçası eksilmişti. Ve yeniden bütün olması gerekiyordu.

"Otur."

Soren yanındaki kütüğe oturdu.

Mikael ona güveç kasesini uzattı. "Ye kardeşim. İyileştirmemiz gereken yaralarımız ve kazanmamız gereken savaşlarımız var."

Gözleri birbirine kilitlendi.

"Komutanım," diye ekledi Mikael.

Soren yavaşça içti ve gözleri ateşin ışığında parladı.

Sessizce oturdular. Soren başörtüsünü indirdi ve kaseyi boşalttıktan sonra yanına koydu.

Sonra Mikael hançerini uzattı.

Soren, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak ona baktı.

"Eşleşmeleri gerekiyor," dedi Mikael. Kardeşliklerinin hikayesi, ikisinin de taşıdığı işaretler... Güneşin rengi dışında, aynıydılar ve aynı kalmaları gerekiyordu.

Soren bu görevi biraz fazla kolay kabul etti, ama en azından Mikael'in omzunu hızlıca kesti.

Mikael dişlerini sıktı. "Siktir, seni o kadar derinden kesmedim," dedi öfkeyle. Soren'i sadece bir yara izi bırakacak kadar derinden kesmişti.

"Siktir, kestim," diye homurdandı Soren. "Daha derine. Beni lanet bir kılıçla kestim."

Mikael, kolundan kan akarken omzunu sıktı.

Artık ikisinin de kesinlikle bir yara izi olacaktı.

Soren bir an ona baktı. "İyi misin?" diye sordu sonunda.

Dişlerinin arasından nefes verdi. "Salara'ya diktireceğim."

"Ben dikerim."

Mikael başını salladı. "O daha iyi olur. Onun dikişlerini gördün mü?"

Soren burnunu çekti. "Sence neden benimkini ona diktirmedim?" Ve böylece, araları yeniden düzeldi.

Dikişli ve ağrıyan koluyla Mikael, Salara'nın olacağını bildiği eve doğru yola çıktı. Kapıyı itip içeri girdi. Salara yatağın kenarında oturuyordu ama Mikael içeri girince ayağa kalktı.

Dudaklarını büzdü. "Soren'le aranızdaki meseleyi halledene kadar gelme demiştim."

"Hallettik," dedi. Gözlerini kısarak ona baktı.

Ona omzunu gösterdi. Ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. "Hallettik," dedi Mikael tekrar.

"Oh." Sonra gözleri tekrar kısıldı. "Bekle, savaşa girmeden hemen önce gerçekten kendi isteğinle kendini dikiş atılacak kadar yaraladın mı?"

Adam kaşlarını çattı. Bunu düşünmemişti, ama önemli değildi. "Kuzeye vardığımızda iyileşmiş olacağım."

Kadın ona şüpheyile baktı.

O, sadece onu, uyarısında tüm güzelliğiyle seyredebilirdi, ama daha fazlası vardı. Onu rahatsız eden başka bir şey.

Gülümsedi. "O zaman sevindim. İkinizin geri dönmesine ihtiyacım vardı." Ama bu kolay bir gülümseme değildi.

Adam ona yaklaştı. "İyi misin, Salara?" Kadın başını salladı. "İyiyim."

Ama iyi değildi ve adam bunun nedenini biliyordu.

"Salara." "Gerçekten," diye ısrar etti.

O, onu nazıkçe kendine çekti ve elini karnına koydu, orada bir çocuk yoktu ve muhtemelen hiç olmayacaktı. O, nefesini tuttu.

"Üzgünüm," dedi adam yumuşak bir sesle.

"Onun için mutluyum, gerçekten," dedi, sesi duygu dolu.

Adam başını salladı.

"Biliyorum." "Ben sadece..."

"Kendini açıklamana gerek yok. Bir şeyi özleyebilir ve onu hatırladığında üzülebilirsin." Çenesini kaldırarak

ona bakmasını sağladı. "Ve ben de burada olacağım, seninle birlikte üzüleceğim."

Kollarını ona doladı ve en güzel hüzünlü gülümsemeyle gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Ve hiçbir şey bu kadar doğru olmamıştı.

Dokuzuncu Bölüm

Kharavian ordusu sessizce ve fark edilmeden Kuzey sınırlarına ulaştı. Beklendiği gibi. Gölge Adamlar adını hak etmeden kazanmamışlardı. Şimdi zor olan başkentte ulaşmaktı.

Soren çoğunlukla sessizce at sürmüştü, zihni tamamen odaklanmamıştı ve bu onu sinirlendiriyordu. Ait olduğu yere geri dönmek, sevdikleri için savaşmak güzeldi. Salar'ın affedici tavrı, zihnini elindeki göreve, yani kuzeye odaklamak için zorla bir kenara ittiği bir sevinç getirmişti.

Adrian onun yanında at sürüyordu. Genç ayıyı süzdü. Kendi vatanına karşı bir orduya komuta etmek ne garip bir duygu olmalıydı, ama Salara Kuzey'in gerçek kraliçesiydi. Adrian buna inanıyordu ve Soren ona güveniyordu. Adrian kardeşini tekrar görecekti, Soren onun bu günü iple çektiğini biliyordu.

Salara Ayı için endişeleniyordu ve dürüst olmak gerekirse, Soren de öyle. Ayı, krallığı yıkılırken asla boş durmayacaktı. Ve kraliçesinin saldırıya uğramasına kesinlikle izin vermeyecekti. Önce ölmeyi tercih ederdi. Soren, işin o noktaya gelmemesi için dua etti. Ayı'ya bir şey olursa ne yapacağını bilmiyordu. Uzun süredir savaştığı bir düşman, ama onsuz bir hayatı hayal edemediği bir adamdı. Bu yüzden, Salara'ya defalarca söylediği şeyi kendine de söyledi: O piç kurusu ölmeyecekti.

Soren, Caspian için endişeleniyordu. Northman'ı Tahla'ya, henüz hakkında hiçbir şey bilmediği çocuğuna sağ salim geri götürmezse, Tahla onu asla affetmeyecekti. Uru'dan ayrılmadan önce, Soren ona söz vermişti. Bu sözünü tutması gerekiyordu.

Önlerindeki görev tehlikeli bir kumardı. Soren ilk kez sonucundan tamamen emin değildi. Eğer bu bir

bir tuzaksa, Ayı'ya bir şey olmuşsa ve onları bekleyen Aleon'un Kuzey ile birleşmiş haliyse, Kharavian ordusu yenilgiye uğrayacaktı. Kolay olmayacaktı, en azından Soren öyle düşünmek istiyordu, ama Aleon dünyanın en büyük ordularından birine sahipti ve Kuzey'in kendi kuvvetlerinin yanı sıra paralı asker orduları da vardı.

Ve konseyin elde ettiği bu paralı askerler sıradan paralı askerler değildi. Kutsal Şövalyeler en çok aranan paralı askerlerdi ve en yüksek maliyete sahiptiler, ama sıradan paralı askerlerin aksine, sadece altın için savaştırmazlardı. Sadece kutsal savaşlar olarak gördükleri savaşlarda, iyilik ve kötülük savaşlarında savaşırlardı ve konsey bunu kesinlikle kutsal bir savaş haline getirecekti.

İnsanlar inandıkları şey için en şiddetli şekilde savaşırlardı ve Kutsal Şövalyeler sadece inandıkları şey için savaşırlardı. Bu onları neredeyse yenilmez kılıyordu.

Kharavian ordusu, dış bölgelerden geçerek, saflarını yayararak ve köylerin içinden geçerek, gizlice Kuzey topraklarından geçmek için her türlü gizlilik aracını kullanarak ilerledi. Ordu şimdiye kadar hiç olmadığı kadar uzağa gitmişti. Soren bunu bir beceri olarak övünmek isterdi, ama gerçekte, yıllarca süren savaşlarında Ayı onların bu kadar uzağa gitmelerine asla izin vermezdi. Sınırların içine adım attıkları anda bunu anlardı. Biri onların yaklaşmasına izin veriyordu, ama onu yanına çağırmak için Ayı mıydı, yoksa Kuzey ve Aleon mu onları tuzağa çekiyordu, bilmiyordu.

Orta bölgelere vardıklarında, Soren bir grubun ayrılmasını istedi, böylece tuzağa düşme riskini azaltacaktı. O ve Mikael, daha küçük bir orduyu gizlice anakaradan adaya doğru yönlendirecek, kanaldan kaleye giden olası yolları değerlendirecek ve Aleon'un pusuda olup olmadığını kontrol edecekti. Her şey yolunda giderse, kanalı geçip dikkatleri başka yöne çekmek için sürpriz bir saldırı düzenleyeceklerdi. Kuzeyli adamlar onların tarafındaysa, ana köprünün kapılarını açacaklardı ve Adrian ordusunu oraya geçirip onlara katılacaklardı. Bu sağlam bir plandı.

Tabii Kuzeyli adamlar Salara'ya sadıksa.

Sadık değillerse, bu bir tuzaksa, ordu geri çekilecek ve Salara'yı güvenli bir yere götürecekti. Onun şiddetli itirazlarına rağmen, o ve Mikael

onu daha geniş ordunun yanında kalmaya ikna ettiler. Soren, Adrian'a da planı uyguladığından emin olmak için geride kalmasını emretti.

Gece, ana karaya ağır bir örtü gibi çökmüştü, mükemmel bir kamuflajdı ve Kharavian ordusu karanlıkta sessizce ilerledi. Kharav'a haberi getiren ulakları takip ettiler. Soren, adamın botlarında titrediğini neredeyse duyabiliyordu ve sinirinden dişlerini sıktı.

Cohen haberciye takip etti. Soren, onu tekrar hizmetinde görmekten memnundu. Çocuğu yakından izledi. Cohen'in gözleri ve zihni keskindi; diğerlerinin gözden kaçırdığı şeyleri görüyordu. Dikkat edilmesi gereken bir şey varsa, onu fark edecek olan oydu. Ama her şey sakindi ve Cohen küçük orduya ilerlemesi için işaret verdi.

Aleon'dan hiçbir iz yoktu, kimsenin onların orada olduğunu bildiğine dair hiçbir işaret yoktu.

İyi. Ya
da
kötü.

Şehrin karanlık sokaklarından geçtiler ve kanala vardıklarında, karşıya geçmek için en iyi yolu bulmak için kıyıları taradılar. Mercia'da geçirdiği tüm zaman boyunca, başkentin bulunduğu adaya geçmek, Soren'in hala bir çözüm bulamadığı tek zorluktu. Altında bir tünel olduğunu biliyordu, Caspian'ın Salara ile kaçarken onu geçirdiği tünel. Ama o zaman aklında kaçmak ve Salara'yı güvende tutmak vardı. Geri dönüş yolunu hatırlayamıyordu ve onu bulacak zamanları da yoktu.

Köprü karşıya geçmenin tek yoluydu, ancak yazın bitip kışın yaklaşmasıyla oluşan buz, olası bir alternatif sunuyordu.

"Orada," dedi Soren, Mikael'e ana kara ile kale adası arasındaki durgun suyun üzerinde uzanan bir buz şeridini göstererek.

"Bir insanın ağırlığını taşıyacak kadar sertleşmemiş," dedi haberci, sesinde hala güven eksikliği vardı. "Ve suya düşersen, o soğuk seni anında öldürür."

"O zaman nasıl geçeceğiz?" diye sordu Mikael.

Adam başını salladı. "Bildiğim tek yol ana köprü. Ama sizi Narrows'a, pazar tezgahlarının bulunduğu yan sokaklara götürmem gerekiyor."

Soren burnunu çekti. "Bu tam da yapmayacağımız şey gibi geliyor."

"Orada ne var?" diye sordu Mikael. "Neden yan sokaklar?"

Kuzeyli adam başını salladı. "Bilmiyorum. Bana öyle söylendi."

"Adalet bakanı mı söyledi?"

"Evet," dedi Kuzeyli gergin bir şekilde.

Mikael kaşlarını çatı. "Peki bu bizi kaleye nasıl götürecekt?"

"B-bilmiyorum."

"Kale hakkında ne biliyorsun?" Soren sabırsızca homurdandı.

"Kaleye hiç girmedim bile. Yani hiçbir şey."

Soren, Mikael'e sinirli bir bakış atarken, adamın boğazına hançer saplamamak için kendini zorladı.

Mikael, düşünerek gözlerini kanalın ötesindeki kaleye çevirdi. "Yan sokaklara gideceğiz," dedi sonunda.

"Ciddi olamazsın," diye tısladı Soren. "Arka sokak sana 'tuzak' diye bağırıyor mu?"

"Gideceğiz," dedi Mikael tekrar.

Soren, haberciye ceketinin yakasından tuttu. "Yalan söylüyorsan..."

"Biliyorum, beni öldüreceksin," diye çabucak bitirdi.

"Hayır," diye hırladı Soren. "Keşke seni öldürseydim diyeceksin." Adamı ileri itti ve onu karanlığa doğru takip ettiler.

Narrows, adından da anlaşılacağı gibi, kapalı tezgahlarla daha da daralmış dar pazar sokaklarıydı. Adamlar istasyonlar ve arabalar arasında dolaşarak gölgeden gölgeye saklandılar.

Haberci ortadan yürüdü. Aptal gibi. Sona ulaştığında durdu.

Hepsi durdu.

Soren caddeyi taradı. Her şey sessizdi. Gözlerini çatıların üzerine kaldırdılar, hareket arayarak. Ama hiçbir şey yoktu. Soren Mikael'e baktı, o da sadece ona baktı. Beklediler.

"Buradayız!" diye bağırdı adam.

Soren yüzünü buruşturdu ve dişlerini tekrar sıktı. Onu öldürecekti. Bu kesinlikle bir tuzaktı.

Son binanın yan kapısı açıldı ve Kuzeyli adamlar dışarı döküldü. Kharavya askerleri geri çekilip Mikael'i çevrelediler ve Soren baltasını kaldırıp vurmak için hazırlandı.

"*Bu* bir tuzak," diye fısıldadı Mikael yanında.

Ama sonra Soren durdu. Gözleri Kuzeyli adamların arkasında çıkan kişiyi takip etti ve başını sallayarak homurdandı. O soğuk zarafeti tanıyordu. "Hayır. Değil. Bu büyükanne."

"Yok Edici," dedi iğrenç kadın, sokağın ortasında durarak soğuk bir sesle. "Neden bu kadar geciktin?"

Sinir bozukluğu içini kapladı. "Kharavian ordusunun tamamını Tribelands'ı geçip Kuzey'e doğru iki haftadan biraz fazla bir sürede yürüdük."

"Seni gören oldu mu?"

Ciddi miydi? "Tabii ki hayır." *Hakaret edici*. Kuzey tanrılarını lanet olsun, bu kadından nefret ediyordu.

Kadının bakışları ondan Mikael'e kaydı ve kadının vücudu gerildi. "Gölge Kral," dedi. İlk kez karşılaşıyorlardı.

"Leydi Catherine," diye selamladı Mikael, Soren'in onu hiç bu kadar kibar konuşurken duymadığı bir şekilde, şüphesiz iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordu.

Soren gözlerini devirdi. "Burada ne işin var?" diye sordu.

"*Burada ne yapıyorum da* ne demek? Sence içeri nasıl gireceksin?"

"Köprüden geçerek."

"Siz Gölge Adamların savaş konusunda daha akıllı olduğunu sanıyordum." Soren ona kaşlarını çatı.

"Gelin," diye seslendi onlara ve geldiği kapıdan içeri girdi. Soren burnunu çekti; onları tünelden geçirecekti. Mikael'e baktı, Mikael de yüzünde reddetme niyetinin açıkça yazdığı bir ifadeyle ona baktı. Ama Soren ona cesaret verici bir şekilde başını salladı ve onlar da peşinden gittiler.

Kadın onları dik bir merdivenden aşağı, Gölge Adamlar için bile karanlık olan bir karanlığa götürdü. Yollarını sadece yaşlı kadının taşıdığı fener aydınlatıyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu Mikael, Soren'e sess

"Bundan emin misin?" diye Mikael, Soren'e sessizce sordu.

"Bu sinir bozucu yaşlı kadın," dedi Soren, "ama torununa sadık."

"Bu sinir bozucu yaşlı kadın sizi duyabilir," diye önlerinden seslendi.

Daha büyük bir tünele girdiler ve kadın onları bir dizi dönüşten geçerek yukarı çıkan bir merdivene götürdü. Soren, bu merdivenin ana kalenin bir yerine çıktığını tahmin etti.

"Bu sizi tapınağın içine çıkaracak," dedi onlara. "Köprüye ulaşabileceğiniz en yakın yer burası."

"Ayı nerede?" diye sordu Mikael.

"Kale'nin kuzey ucunda, savaş başladığında konseyin sığınacağı yerde bekliyor."

Ayı hayattaydı. Soren'in içinden küçük bir rahatlama dalgası geçti ve Mikael'de de aynı şeyi gördüğünü sandı. Muhtemelen hayır. Ama belki.

"Onları kesmeyi mi planlıyor?" diye sordu Mikael.

Yaşlı kadın fener ışığında başını salladı. "Ama paralı askerler de onlarla birlikte olacak. Kolay bir iş olmayacak."

Mikael, Soren'e baktı. "Adamların yarısını alıp, ordumuzun girmesi için köprüyü temizleyeceğim. Sen Ayı'ya katıl."

Soren başını salladı.

"Norah'ın kuzeni Evangeline adında genç bir kız var," dedi büyükanne. "O, tüm bu olayların bir piyonudur. Ona zarar verilmeyecek. Anladınız mı?"

Mikael başını salladı.

"Ama konseye merhamet göstermeyin," dedi. "Yaptıkları için yok edilmelerini istiyorum."

Soren burnunu çektirdi. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

Ve yaşlı kadın ilk kez ona gülümsedi. "O zaman tanrılar seninle olsun, Yıkıcı."

Onuncu Bölüm

Soren karanlıkta merdivenleri çıktı ve çocukluğundan beri ele geçirmeyi hayal ettiği kaleye girdi. Ama bunu, şimdi yemin ettiği Kuzey Kraliçesi adına ve asla Ayı'nın yanında yapacağını hayal etmemişti. Beş yüz adamı onu takip ediyordu; onu defalarca savaşın cehennemine kadar takip etmiş adamlar. Ve yine takip edeceklerdi. Hepsi bu geceyi atlatamayacaktı ve eğer ölürlerse, Kuzey'in davası uğruna ölmüş olacaktı. Elbette onlar da bu yolun kendileri için olacağını hiç hayal etmemişlerdi, ama yine de onu takip ettiler.

Sessizce uyuyan tapınağın karanlığına dağıldılar. Mikael ayrıldı ve Cohen'i ve adamlarının yarısını da yanına alarak köprüye doğru yöneldi, Soren ise kuzey tarafına, kaleye doğru gitti. Adayı daha önceki zamanlarından ezberlemişti — her binayı, her yapıyı, özellikle de kaleyi — ve tam olarak nereye gittiğini biliyordu.

Mikael'in köprüye doğru ilerlediğini düşündü ve adımlarını hızlandırdı. Ayı'ya ondan önce ulaşmak istiyordu...

Bağırışlar duyuldu ve bir boru sesi çaldı. Paralı askerler onların orada olduğunu anladılar ve gece canlandı.

Çok geç.

Daha hızlı koştu. Ana yollarda meşaleler yakıldı ve gece aydınlandı. Devasa kütüphanenin köşesini dönüp kaleye neredeyse vardığında, Soren onu gördü.

Ayı.

Adalet, omzunda büyük Kuzey ayısının başı olan, kendine özgü savaş kıyafetiyle savaşıyordu. Meşalelerle aydınlatılmış şehrin alevleri zırhında parılıyordu. Soren bundan nefret ediyordu, Ayı her zaman çok görkemli görünüyordu.

Küçük bir Kuzeyli grup, onun yanında, bir grup paralı Kutsal Şövalyeye karşı savaşıyordu ve kaleden daha fazla paralı asker akın ediyordu. Kuzey tanrılarını lanetle - onlar katledileceklerdi. Soren ve adamları onlara doğru hücum ettiler. Bu paralı askerler en iyileriydi ve Kuzeyli askerler onlara rakip olamazdı.

Bir paralı asker mızrağıyla bir Kuzeyli'ye saldırdı, ama asker yana doğru döndü, momentumunu kullanarak mızrağı yakaladı ve paralı askerin elinden kopardı.

Soren burnunu çektirdi. *Fena değil.* Aslında oldukça iyi. Hatırladığından daha iyi. Kharav'daki eğitim, Kuzeyli adamları saygın askerlere dönüştürmüştü. Belki de düşündüğünden biraz daha uzun süre dayanabilirlerdi.

Ama şimdi Kuzeyli askerler sayıca azdı ve tek tek düşüyorlardı. Üç paralı asker etrafını sardı, Ayı'ya her yönden saldırdı ve onu yere devirdi. Biri ilerledi ve ölümcül bir darbe indirmek için kılıcını başının üzerine kaldırdı. Soren, kükreyerek ileri atıldı, devasa savaş baltasını adamın sırtına sapladı ve onu havada devirdi. Yanındaki iki Kharav savaşçısı diğerlerini halletti.

Ayı sırt üstü yatıyordu ve Soren elini uzattı. Adalet bir anlığına ona bakakaldı, sonra kolunu tuttu ve Soren'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Ayı nefes nefese.

Soren küfretti. "Yaşlı kadına da söylediğim gibi, *tüm* ordumla birlikte iki haftadan biraz fazla bir sürede buraya geldim."

Daha fazla paralı asker onlara karşı saflarına katıldı ve iki adam savunma amaçlı sırt sırta durdular.

"Mesajın bir tuzak olmadığından emin değildik," diye ekledi Soren.

Bir paralı asker, Soren'i Ayı'ya doğru iten bir dizi manevra ile saldırdı. Bu askerler iyiydi, çok iyiydi.

"Hile derken neyi kastediyorsun?" Alexander, kendi savunmasını yaparken omzunun üzerinden sertçe sordu. "Sana bir madenci gönderdim, böylece benim gönderdiğimi anlayabilirsin."

Ne? Neden? Soren tamamen kafası karışmış bir şekilde burnunu çektirdi. "Neden bir *madenci* gönderdin?"

Alexander bir adamı kılıcıyla öldürdü ve durakladı. "Ciddi misin?" diye sordu inanamayan bir şekilde, sonra da ölü adamı kılıcından tekmeledi. "Bana Kuzeyli askerlerin boktan olduğunu, sadece baltayı düzgün kullanabilen adamlara güvendiğin için bizim madencilerimizi tercih ettiğini söylemiştin." Kılıcı sallarken nefes nefese kaldı. "Sana bir madenci gönderdim."

Soren, önündeki paralı askere ölümcül bir yara açtı. "Ben öyle bir şey demedim," diye tartıştı.

"Kesinlikle öyle dedin."

Ve aniden, Ayı'ya bu sözleri söylediğini hatırladı. "Söylediğim her şeyi hatırlamam mı gerekiyor?" Başka bir askeri tekmeledi. "Başka gönderebileceğin bir şey yok muydu? Bilirsin, mühürlü bir mektup, anlamlı bir şey, yıllar önce yapmış olabileceğim aptalca bir yorumdan başka bir şey?"

"Konsey onu yakalarsa bana kadar izini sürebileceği bir şey mi?" Bear, zor nefes alıp vererek karşılık verdi. "Ve bu yıllar önce değildi. Mercia'dan ayrılmadan hemen önceydi. Bunun ne anlama geldiğini bilmeliydin."

"Ama bilmiyordum," diye tükürdü Soren. "Salara'ya anlamlı bir şey göndermeliydin."

Alexander durdu. "Ama *sana* ihtiyacım vardı. Mesaj *sana* içindi."

Soren başka bir adamın iç organlarını döktü ve durakladı. Ayı ona ihtiyaç duymuştu. "Oh." Mesajı anlamalıydı. Orduyu daha hızlı kuzeye sürmeliydik. "Eh, aptalca bir mesajdı."

Soren, savaşla aydınlanan şehre göz attı. Köprünün yüksek kapılarının açık olduğunu görebiliyordu, bu da Kharavian ordusunun içeri girdiğini anlamına geliyordu. Alexander'a geri döndü. "Kardeşin ordumu köprüden geçiriyor. Kraliçen tahtını geri almaya geliyor."

Ayı'nın ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. "O zaman kaleye mi? Konsey orada."

Soren başını salladı. "Kaleye."

Sephir'in sırtında köprüden geçerken kılıçların çarpışması havayı doldurdu. Norah elinde kendi kılıcını tutuyordu, ancak ona pek ihtiyacı yoktu. Gölge ordusu onu kalın bir sis gibi koruyucu bir şekilde çevreliyordu; onları zar zor görebiliyordu. Krallığını geri almak için savaşa girmeyi hayal ederken, durum tam olarak hayal ettiği gibi değildi. Savaşmak ya da öldürmek istediği için değil, ama buna hazırlıklıydı.

Uzakta, Mikael'in Kharavian dilinde ordusuna emirler veren gür sesini duydu. Hemen önündeki bir yerde Adrian'ın sesi yankılandı ve etrafındaki askerler ilerlemeye başladı.

Gözleri savaşan adamların denizini taradı... Alexander neredeydi? Başkentin derinliklerine ve avluya doğru ilerledikçe, daha fazla adam onun etrafında toplandı ve bunların sadece Kharavian savaşçıları olmadığını fark etti. Gümüş zırhların parıltısı, gölgelerin karanlığına karışıyordu

sadık Kuzeyli adamları, onun yanına katılıyordu.

Ama bu kolay bir zafer olmayacaktı. Kale, dünyanın en iyi paralı askerleriyle doluydu ve sayıları onun tahmin ettiğinden daha fazlaydı.

Bir ok yanından uçtu ve ok olduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu. Bakışları, paralı askerlerin onlara ateş ettiği kule duvarlarına kaydı.

Bhastian onu yakaladı ve Sephir'den uzaklaştırdı. "Eğil, Salara," diye emretti ve kalkanını onun üzerine kaldırdı. Kiran diğer tarafına sıkıca yapıştı.

Salara, Bhastian'ın kalkanının altında akıllıca durdu, ama yine de etraflarındaki savaşın izlerini taşıyan avluyu gözden geçirdi. "Alexander'ı bulmam gerek."

"O, muhtemelen kalede bulunan konseyi takip edecektir," dedi Bhastian. "Ama Salara, savaş en şiddetli orada olacak."

"Onu bulmam gerek," diye ısrar etti. Onu görmesi, kendi gözleriyle görmesi ve iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sonra birlikte konseye karşı çıkacaklardı.

Crest muhafızının gözlerinin köşeleri itirazla kırıştı. "Bhastian.

Onu bulmam gerek. Lütfen."

İsteksizce başını salladı. Sonra o ve Kiran omuzlarını yaklaştırdılar ve ordusuyla birlikte kaleye doğru ilerlediler.

Daha fazla paralı asker akın edince saflar seyrelmiş ve çatışma yaklaşmıştı. Nasıl bu kadar çok olabilmışlerdi? Kharavian savaşçıları ve Kuzeyli adamları omuz omuza savaşarak onları geri püskürtmek için yorulmadan çalışıyorlardı.

Aniden, sağında bir kılıcın parıltısı gözüne çarptı. Kiran döndü ve kendi kılıcıyla kılıcı yana doğru vurdu, ardından ikinci kısa kılıcını paralı askere sapladı.

Bhastian küfretti. "Salara, geri çekilmeliyiz. Burası güvenli değil." O güvenli bir yer için gelmemişti. "Devam ediyoruz," dedi.

Gökyüzünden bir ok yağmuru daha yağdı ve etrafındaki bazı adamları yere serdi. Kiran ve Bhastian kalkanlarını yüksekte tutarak onu aralarına aldılar. Paralı askerlerle dolu surlara baktı ve kalbi sıkıştı. Çok fazlaydılar.

Sonra her iki uçtan da karanlığın sarmaladığını, paralı askerleri merkeze doğru ittiğini fark etti ve içinde umut yeşerdi. Kharavian ordusu yaklaşıyordu, adamları ilerliyordu. Duvardan yağın oklar, düşen düşman cesetlerine dönüştü.

Adamlarını kaleye doğru ilerlemeye teşvik etti.

Çatışma şiddetlendi ve kan kokusu burnunu doldurdu. Kiran sağdan gelen başka bir saldırıyı geri püskürttü ve Bhastian soldan içeri giren bir adamı yere serdi.

Norah adını duydu, ama nereden geldiğini veya kimin seslendiğini anlayamadı. Savaşın gürültüsü artık neredeyse sağır ediciydi, etrafındaki her şeyi bastırıyordu. Bhastian bir şey bağırdı, ama ne dediğini anlayamadı.

Bir paralı asker önünden geçip yukarıdan keskin bir darbe indirdi. Norah kendi kılıcıyla karşılık verdi ve ardından hızlı bir dizi savunma hareketi yaptı. Ama adam çok iyiydi, çok fazla iyiydi ve onu geriye doğru itti. Ölümcül bir dizi hamle yaparken kükredi ve tekrar boynuna doğru kılıcını savurdu. Ama hem Kiran hem de Bhastian kılıçlarını çaprazlayarak onu engelledi ve Kiran, kısa kılıcıyla paralı askerın karnına bir hamle yaptı. Adam dizlerinin üzerine çöktü ve Bhastian kafasını kesti.

Bir el arkadan kolunu yakaladı ve o da dönerek belinden hançerini çıkarıp adamın yan tarafına sapladı. Bu ağır bir darbeydi, ama zırhı ölümcül bir vuruş olmasını engelledi.

Norah nefesini tuttu.

Caspian, hala kolunu tutarken, belinden çıkan hançerle ona bakıyordu.

Hayattaydı. Ya da, hayattaydı...

Hayır!

"Caspian!" Hançeri bıraktı.

Caspian acı içinde inledi. "Kraliçe Norah," dişlerinin arasından zorlukla konuştu. İkisi de, kalçasının hemen üstündeki zırh plakalarının arasından çıkan kınlara baktılar.

"Caspian!" diye tekrar bağırdı.

"Ölümçül bir yara değil," dedi Bhastian. "Yaşayacak. Ama burada öylece duramayız."

Caspian elini hançerin etrafına doladı ve kanlı bıçağı belinden çekti.

"Tanrım, Caspian! Çok üzgünüm!"

"Hayır, sorun yok. Ben iyiyim." Nefes nefeseyken yüzünü buruşturdu. İyi görünmüyordu. "Her şey bitene kadar seni buradan uzaklaştırmalıyız," dedi. "Burası senin için güvenli değil."

Kız başını salladı; hiçbir yere gitmeyecekti. "Alexander'ı bulmam gerek."

"Şu anda konseye gidiyor," dedi ona. "Burada mı?"

Hala nefes nefeseyken başını salladı. "Evet, komutanla birlikte." "Soren de onunla mı?" Gözleri doldu.

"Birbirlerini öldürmeye çalışmadıkları zaman gerçekten çok iyi anlaşıyorlar."

Duygularına kapılarak güldü.

Arkasında kılıç sesleri duyuldu ve geriye dönüp Kiran ve Kuzeyli adamlarının bir başka paralı asker dalgasını püskürttüğünü gördü.

"Salara," diye ısrar etti Bhastian. "Gördün mü? Ayı'nın iyi olduğunu söylüyor. Komutan konseyi ele geçirip kaleyi güvence altına alana kadar geri çekilmeliyiz."

Yine başını salladı. "Kendi krallığım için savaşırken *geri çekilemem*."

Caspian sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Norah ve Kiran ikisi de öne atlayarak onu yakaladılar.

Gözlerini etrafta gezdirdi. "Onu güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Bu taraftan," dedi Bhasian ve kütüphaneye doğru geri çekildiler.

Çatışmanın yoğunluğundan uzaklaşan Caspian, kemerli taşın yanına yere çöktü. Adamları, Bhasian ve Kiran'ın yönlendirmesiyle etraflarında koruyucu bir duvar oluşturdu.

"Sana bir şifacı bulacağız," dedi Norah, onun yanına çökerek. "Sadece biraz dinlen. İyileşeceksin."

"Öyle hissetmiyorum," dedi Caspian, zor nefes alıp verirken. Yan tarafını sıkıca kavradı ve yine yüzünü buruşturdu.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Ne demek istiyorsun? İyi olduğunu söylemiştin."

"Kanamayı durdurmama yardım et," dedi.

Norah'ın elleri titriyordu, zırhın yırtıldığı yerin kenarlarını el yordamıyla arıyordu. Tunik kanla lekelenmişti ama onu tam olarak nereden yaralandığını tam olarak bilmiyordu.

"Yanından yaralanmış," dedi Bhasian, "hiçbir şeyi yok. Kanaması da çok fazla değil."

"Kapa çeneni Bhash," dedi Kiran.

Durup Bhasian'a, sonra Kiran'a baktı. "Bekle, beni savaştan uzak tutmak için mi böyle davranıyorsun?" diye sordu.

Kiran öfkeyle burnunu çektikten sonra Bhasian'a sert bir bakış attı. Bhasian, durumu anlayarak yerinden kıpırdadı.

Caspian'a kaşlarını çatarak baktı ve ona vurdu. "Sana inanamıyorum! Gerçekten endişelendim!"

"Ah!" O yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, bıçaklanacağımı beklemiyordum. Sadece buna değmesini sağlamaya çalışıyorum. Ve gerçekten acıyor."

"Seni tekrar bıçaklamalıyım."

O hafifçe gülümsedi. "Hoş geldin, Norah."

Soren, Alexander'ın yanında savaşın içinden geçerek kaleye doğru koştu, Kharavian savaşçıları da peşlerindeydi. Yaklaştıkça paralı askerlerin sayısı arttı, ancak Kharavianlılar yetenekli kılıç ustalarıydı ve küçük ekibin ilerlemesini sağladılar

ilerlemeye devam ettiler. Alexander ve Soren kapılardaki savunmayı yıkarak içeri girdiler. İki adam da merdivenleri koşarak çıktılar. Paralı askerler onlara karşı koydu, ama Soren ve Alexander onları korkulukların üzerinden omuzlayarak ya da kılıçlarıyla biçerek geçtiler. Merdivenlerdeki cesetler ilerlemelerini yavaşlattı, ama savaşarak geçtiler. Bir kılıç Soren'in kolunu kesti, ama sadece yüzeysel bir yaraydı ve o da ölümcül bir darbeye karşılık verdi, rakibinin boynunu kesti ve onu merdivenlerden aşağı yuvarladı.

Meclis üyeleri çoktan geri çekilmiş, kalenin daha derinlerine girmişti.

"Tünellere ulaşmadan onları yakalamalıyız," dedi Alexander.

Büyük bir salondan geçtiler ve kayarak durdular. İçeride elinde bir hançer olan bir adam duruyordu. Soren onu bir konsey üyesi olarak tanıdı, adı James'ti. Soren'in hatırladığından daha zayıftı, vücudu şimdi çökmüş ve gözleri çukurlaşmıştı.

Ayı, yavaşça yaklaşırken elini kaldırdı. "James," dedi, ama Soren'in beklediği uyarı veya tehdit yerine, sesinde yalvaran bir ton vardı.

"Bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordum," dedi yaşlı meclis üyesi, hançeri sıkıca tutup ucunu kendi göğsüne dayayarak. "Tanrılar günahlarımız için yargılarını gönderiyorlar. Üzgünüm, Alexander. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Ayı başını salladı. "James, bunu yapma."

Soren, Alexander'a öfkeyle baktı. "Sen tam da onun bunu yapmasını istiyorsun."

"Kapa çenenini," diye tersledi Alexander. "James," diye adama seslendi. "Hançeri indir."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi meclis üyesi tekrar. "Norah'ı hayal kırıklığına uğrattım. Ama en çok da Mercia'yı hayal kırıklığına uğrattım."

Soren çenesini sıktı. Bunun için zamanları yoktu. James hançeri karnına sapladı.

Soren gözlerini devirdi. *Sonunda.*

"Hayır!" Alexander, meclis üyesi dizlerinin üzerine çökünce bağırdı. Yaşlı adamı yakaladı ve onu yere yatırdı. "Hayır! James!"

"Üzgünüm, Alexander. Beni affet."

"James!"

"Beni affet," dedi son nefesini verirken. Ayı, meclis üyesini kucaklayarak oturdu.

Soren ona bakakaldı. "Bunu yapabilecek misin? Daha" parmaklarını sayarak "beş kişi kaldı." Ya da daha fazla... Kaç meclis üyesi olduğunu hatırlamıyordu. Önemli değildi, cüppeli herkes bugün ölecekti.

Alexander yavaşça ayağa kalktı. "James benim için bir baba gibiydi."

"Evet, Salara'yı öldürmeye çalışan korkak, hain bir baba. Hadi."

Ayı, Soren'in kolunu tuttu. "Meclisi öldürmek niyetinde değilim. Bu adamlar, krallığa karşı işledikleri suçlardan dolayı yargılanmalılar."

Soren durdu, nutku tutuldu. Kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Yargılamak mı?"

"Mercia'da işler böyle yürür."

Öyle miydi? "Sen tam anlamıyla kraliçenin adaleti olarak adlandırılmıyor musun? Onların masumiyetini yargılayan sen değil misin?"

Ayı ağırlığını topuklarına verdi. Bir süre durakladıktan sonra, "Öyleyim ve öyle yapıyorum," dedi.

Soren yaklaşarak Ayı'nın gözlerine bakarak sordu. "Onların ihanetine şahit olmadın mı?"

Alexander'ın gözleri de yakıcı bir şekilde baktı. "Gördüm."

Soren, onun göğüs zırhını kavradı. "Peki onları nasıl buluyorsun?"

Ayı'nın nefesi derinleşti ve Soren, zırhından yayılan öfkeyi içine çekti. "Onları suçlu buluyorum," dedi Alexander.

Dayanışma içinde Yayıcı'nın göğüs zırhına yumruğunu vurdu. "O zaman bunu senin duruşman olarak kabul et. Hadi bakalım."

Ama Alexander onu yakaladı. "Yaptıkları için ölecekler. Ama kraliçelerinin tahtını geri almasını izledikten sonra, onun huzuruna çıkıp cevap verecekler. Bunu ondan almayacağım."

Asil saçmalık. Soren protesto etmek için homurdandı. "Peki," dedi dişlerinin arasından.

"Şimdi hadi bakalım," dedi Alexander ona ve Soren gülümsedi. Kaleye ulaştılar. Kutsal

Şövalyelerin becerisine rağmen, artık sadece küçük bir grup asker

son savunmayı sağlıyordu. Geri kalan paralı askerler, gelen Kharavian ordusuyla buluşmak için köprüye gitmişti.

Yaşlı bir Mercian meclis üyesi küçük bir çantayı sıkıca tutmuş, birkaç adamın arkasına saklanmıştı. Evet... Soren onu hatırladı. *Edward*.

"Saldırın!" Edward, duvara doğru geri çekilirken paralı askerlere bağırdı. "Ruhlarınızı düşünün. Bu karanlığın sizi yenmesine izin mi vereceksiniz?"

Bir şövalye ileri atıldı ve Alexander hançerini fırlatarak adamın boynunun dibine isabet ettirdi. Adam kanlar içinde boğularak geriye düştü.

"Tüneller!" Alexander, Soren'e bağırdı ve Soren, başka bir meclis üyesinin yan kapıdan geçip merdivenlerden aşağı koştuğunu gördü.

Soren onun peşinden gitti. Austair mi? Alastair mı? Hatırlayamıyordu ve pek de umursamıyordu. Ona yetiştiğinde, meclis üyesi cebinden bir şişe çıkardı.

Ne...

Yaşlı adam hızla şişenin kapağını açıp içindekileri yutunca gözleri fal taşı gibi açıldı. *Zehir*. "Hayır!" diye bağırdı Soren, ileri atılarak. Meclis üyesini cüppesinden yakaladı ve duvara dayadı, ama birkaç saniye içinde adamın ağzından köpükler çıkmaya başladı ve bacakları tutmadı. Soren'in yapabileceği hiçbir şey yoktu ve ölen adamın yere yığılmasına izin verdi.

Bir kişi daha öldü. Soren küfretti.

Yine kendine küfrederek merdivenlerden kaleye geri döndü. Alexander, bir meclis üyesini daha kaybettiği için ona kızacaktı ve Ayı ile aynı fikirde olmasa da, onun isteklerine saygı duyuyordu.

Geri döndüğünde, Kharavian askerleri diğer konsey üyelerini bağlamış ve kaleden dışarı çıkarıyorlardı. Alexander pencerenin önünde durmuş dışarıya bakıyordu. Soren aşağıdan, Kuzey'i geri kazanmanın zafer çığlıkları olabilecek tezahürat sesleri duyabiliyordu. *İyi*, bu onun mesajını yumuşatırdı.

"Kötü haberler var," dedi Soren kapıdan geri adım atarken. "Ya da olaya iyimser bakabilirsin, asacak bir meclis üyesi azaldı."

Ama Alexander döndüğünde, Soren'in gözleri ona ve Ayı'nın zırhının önünden akan kan akıntısına kilitlendi.

Soren adımını durdurdu.

Çok fazla kan vardı.

Alexander sendeledi ve Soren onu yakalamak için öne atıldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Alexander alaycı bir şekilde güldü. "Karnıma bıçak saplanmadan önce mi, sonra mı?"

"Lanet olsun dostum, bu şaka değil." Ayı'nın kolunu omzuna atarak onu destekledi. "Seni şifacıya götürmeliyiz."

Alexander başını salladı. "Hayır, Destroyer," dedi, ağır ağır nefes alıp vererek. "Bu benim sonum."

Ayı'nın sözleri onu bıçak gibi yaraladı. "Bunu bir daha söylersen, seni kendim öldürürüm." Soren onu merdivenlere doğru çekti.

Alexander acı içinde inledi. "Bunu senin yapacağını düşünmüştüm."

"Hala zaman var," diye karşılık verdi Soren. "Kendine gel." Salara neredeydi? Yakındaki bir askere gözlerini dikti. "Salara'yı getir!" Asker hızla uzaklaştı.

Soren tekrar ilerlemeye başladı, ama Alexander onu geri çekti.

"Soren," diye nefes nefese konuştu. "Dur."

Sesinde kesin bir ton vardı. Adını söyleme şekli... *Hayır, hayır, hayır*. Soren başını salladı. "Şimdi ölemezsin, Ayı. Şimdi olmaz."

Alexander zayıfladıkça ağırlaşıyordu. "Beni indir," dedi. Soren yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve yargıcı yere indirdi. Arkasına geçerek onu dik tuttu. "Dayanmalısın," dedi Soren. Eğer dayanabilirse...

Yargıç hafifçe başını salladı.

"Dayanmalısın."

Ayı'nın vücudu daha da ağırlaştı.

"Ölemezsin," dedi Soren. "Seni anacaklar, seni piç kurusu. Çocuklar senin adınla lanetlenecek. Ve bu lanet olası berbat bir isim."

Alexander zayıf bir şekilde güldü.

"Tabii ki bunu çok seversin." Soren'in dudağı titredi.

Alexander'ın nefes alış ı zorlaştı. Yüzü solmuştu. Hayalet gibi solmuştu. Soren zırhını yırtıp attı ve altındaki kanlı gömleği ortaya çıkardı. Alexander öksürdü ve midesindeki yaradan daha fazla kan sızdı, yanlarından akıp altına birikinti oluşturdu. Koyu renkli kandı. Yaşam kanı.

Soren dişlerini gösterdi, duygularını bastırmaya çalıştı. Ölüm, Bear'ı hak etmiyordu — onun şimdiye kadar karşılaştığı tek layık rakibi. Soren onu çok uzun zamandır nefret ediyordu. Onu nefret etmekten zevk alıyordu. Onu nefret etmeye devam etmek, onunla savaşmaya devam etmek istiyordu. Ona ihtiyaçı vardı.

"Henüz gitmeyi aklından bile geçirme," dişlerinin arasından söyledi. "Onun geleceğini biliyorsun."

"Nasıl görünüyorum?" diye şaka yaptı Alexander. Soren yüzünü buruşturdu. "Karnı deşilmiş bir domuz gibi."

Yakındaki bir askere işaret etti. "Pelerinini," diye emretti. Asker hızlıca pelerini çıkarıp yargıcı örttü.

Soren başını salladı. "şimdi biraz daha az kesilmiş gibi."

Yargıcın nefesleri daha da sığlaştı. "Ben gittiğimde beni özleme."

Soren başını çevirerek gözlerini yaşartan gözyaşlarıyla mücadele etti. Her zaman Ayı'yı öldürmeyi planlamıştı, ama bu...

"Soren." Alexander ona sarıldı. "Norah, Adrian, onlara göz kulak olun." Soren'in kolunu sıktı, bir nefes daha almak için nefes nefese kaldı. "Sana yalvarıyorum. Kardeşim."

Soren konuşamadan başını salladı.

Alexander'ın nefesi zayıfladı ve göz kırpması hızla yavaşladı.

"Henüz değil." Soren onu salladı. "Henüz değil... Salara geliyor." Etrafına baktı. Neredeydi? Dışarıda bağırışlar duyuluyordu, aşağıda ayak sesleri vardı. "Salara!" diye bağırdı. Adaleti sıkıca kavradı. "Geliyor. Norah geliyor!"

Alexander nefes aldı ve Soren bunun son nefes olduğunu biliyordu. Son nefes. Son hayat. Ayı

kollarında hareketsiz kaldı.

Soren adaletin üzerine eğildi. Bunca yıldır bu adamı öldürmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ama şimdi onu kurtarmak için her şeyi verirdi.

Salara'nın sesi aşağıdan duyuldu. "Alexander!"

Soren ona sarıldı, cevap veremedi.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. "Alexander!" diye tekrar seslendi.

Soren, Ayı'yı hala kucağında tutarak geriye yaslandı ve bekledi. Daha fazlasını yapamazdı; ona seslenemezdi, nefes bile alamıyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştı ve durdu, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Hayır!" diye bağırdı, onlara doğru koşarak yere çöktü. "Alexander!" diye ağladı. Yüzünü tuttu ve kendine doğru çekti. "Alexander!"

Soren onu izledi, görüşü bulanıklaşmıştı. "O öldü," dedi boğuk bir sesle. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!" Ayıcığın gömleğini tuttu, onu salladı. "Alexander! Buradayım, geri gel. Buradayım!"

Soren kanlı elini uzattı, kadının kolunu yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Kadın durdu, ona baktı ve Soren başını salladı.

"Lütfen," diye yalvardı ona, sanki onun gücü varmış gibi, sanki Ayı'yı ona geri verebilecekmiş gibi. Ama yoktu ve yapamıyordu. Ve bu onu öldürüyordu.

Kadının dudaklarından bir feryat kopar, onu ruhuna kadar sarsan acı bir keder. Savaştığı tüm savaşlar, gördüğü tüm ölümler, ama kadının çığlığı

—uzun, keskin bir çığlık—onu mahvetti. O sesi asla unutmayacaktı.

Yavaşça, adaletin arkasından çıktı ve onu nazikçe yatırdı.

Kadın bir kez daha hıçkırarak ağladı ve onun üzerine yığıldı.

Soren kalan birkaç askere el salladı. Ayağa kalktı ve kolunu duvara uzatarak ona yaslandı. Nefes alamıyordu. Göğsündeki kayıp acısı onu boğuyordu. Merdivenin kenarına doğru ilerledi ve ağlayan kraliçesine baktı.

Nasıl çıktığını bilmiyordu. Bacakları onu taşıyamayacakmış gibi hissediyordu, ama kaleden dışarı çıktıktan sonra, Kuzey'deki katliamın içinden sendeleyerek geçti. Havanın ağırlığı onu ezdi, ama zihnini kendinden daha önemli birine çevirdi. Askerler ona seslendi, ama o kalabalığı tararken onları görmezden geldi. Onu bulmalıydı — neredeydi? Bir savaşçı ona doğru koştu, ama Soren onun sözlerini duymadan onu geri itti.

Neredeydi?

Sonra onu gördü.

Kanlı ve yorgun olmasına rağmen, Adrian'ın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Zafer!" diye bağırdı genç ayı. Etrafında tezahürat yapan askerlere baktı.

Soren, Adrian'ın sevinçini yaşamasına izin vermek için bir an bekledi. Adrian onu fark etti ve zaferle kılıcını kaldırdı.

Soren yavaşça ona doğru ilerledi. Sonra durdu ve Adrian'ın gülümsemesi biraz soldu. Yüzündeki bandajı indirdi. Bakışları kilitlendi.

Genç ayı hareketsiz kaldı. "Alec nerede?" diye seslendi. Soren tereddüt etti.

Adrian kaşlarını çattı. "Alec nerede?" diye tekrar sordu. Soren hafifçe başını salladı.

Yüzü buruştu. "Alec nerede?" diye daha acil bir şekilde sordu. "Nerede o?" Soren ona doğru adım attı, ama Adrian onu durdurmak için kılıcını çekti. "Hayır. Hayır! Nerede o?" diye sordu.

"Adrian." Sesi çatladı. "O gitti."

Adrian başını sallarken dişlerini gösterdi. "Hayır." Tekrar başını salladı. "Yalan söylüyorsun. Nerede o?" diye çaresizce bağırdı.

Soren boğuk bir nefes verdi. "O gitti."

Adrian tekrar başını salladı, cevabını kabul etmedi. "Alec!" diye bağırdı ve geriye doğru sendeledi. Dönüp etrafında dolanmaya başladı, kardeşini arıyordu. Gözleri etrafındaki askerleri çaresizce taradı. "Alec!"

Ama cevap gelmeyecekti.

Adrian elindeki kılıcı düşürdü ve dururken sendeledi. "Alec!"

Soren onu yakaladı ve kendine çekti. Adrian artık iri bir adamdı, kolayca kucaklanamazdı, ama Soren onu tuttu.

"Alec!" Adrian ona doğru bağırdı.

Soren, çığlıkları hıçkırıklara dönüşene kadar onu tuttu, sonra da daha uzun süre tuttu. Onu sıkıca kucaklarken kendi gözyaşları da akmaya başladı. Bu doğru değildi. Ayı hayatta olmalıydı, burada. Ailesi vardı, onu seven insanlar, ona ihtiyacı olan insanlar. O anda Soren, onun yerini almak için her şeyi verirdi. Onu daha sıkı tuttu.

Adrian'ın vücudu, ölümün avlusunda hıçkırarak titriyordu.

Hafif bir esinti, kuzeydeki katliamın üzerinde dalgalandı, kan ve zafer kokusunu taşıyordu. Mikael, düşmüş Kutsal Şövalyeler'in paralı asker komutanına baktı.

Yazık... Onlar gerçekten muhteşem bir orduydı. Şehri gözden geçirdi. Çok sayıda iyi asker kaybedilmişti ve iyi askerlerin kaybı, kendi askerleri olmasalar bile onu üzdü. Ana yol kanla kırmızıya boyanmıştı: paralı askerlerin, Kuzeyli'lerin ve Kharavian savaşçılarının kanıyla. Ama Kuzey'i geri almışlardı ve bu bedel buna değdi.

Mercia krallığına hiç adım atmamıştı. Uzun zamandır nefret ettiği Kuzey'in ölümle dolu sokaklarını defalarca hayal etmişti. Ama hiçbirisi böyle değildi. Kraliçe için, sevdiği kadın için tahtı geri almak için savaşacağını hiç düşünmemişti.

Sağında bir paralı asker kıkırdadı ve oturmak için kendini zorladı. Boğuk bir öksürük çıkardı, çenesinden kan tükürdü, ama ölümcül bir yara almamış gibi görünüyordu.

Mikael ona doğru adım attı. Asker, diğer hayatta kalanlarla birlikte götürülecek ve köle yapılacaktı; bu tür adamlar için trajik bir son.

Asker ona baktı, gözlerinde korku yoktu. "Gölge Kral," nefret dolu bir nefesle soluk soluğa konuştu. "Yaklaş, kalan az gücümle seninle savaşayım."

Mikael burun kıvırdı. Dayanıklı piçler, bunu onlara vermek zorundaydı. "Ölmekten korkmuyor musun?"

Adam boğuk bir nefes aldı. "Ölüm nedir ki? Tanrıların ihtişamının tadını çıkaracağım ve kötülüğe karşı gösterdiğim cesaretim için ödüllendirileceğim."

"Kötülük," diye tekrarladı Mikael. Adamın yanına çöktü. "Beni öyle mi görüyorsun?"

"Sen kendini ne sanıyorsun?"

Mikael kaşlarını çatı. Kimse ona bunu sormamıştı. "Bir adam." Bir salar.

Bir koca.

Asker öksürmeden önce kıkırdadı ve çenesinden daha fazla kan fışkırdı. "Eğer bir adamsan, bir adam olarak merhamet et. Beni tanrılarımın yanına gönder."

"Bütün erkekler
merhametli değildir."

"Onurlu erkekler
merhametlidir."

Mikael, askerin boynunun yanını kavradı ve bakışlarıyla onu kilitledi. "Ben onurlu bir adam değilim." Askeri kendine doğru çekti. "Ama sen cesurca savaştın. Tanrılarımın yanına git." Ve hançerini askerin göğsüne saplayarak ona hızlı bir yolculuk yaşattı. Bu adama merhamet gösterecekti.

Ölmüş askeri yere yatırdı ve hançerindeki kanı sildikten sonra beline geri kınladı.

"Salar!" Soren'in sesi arkasında acil bir şekilde duyuldu.

Mikael döndü.

Komutan durdu, sanki sözcükler ağzından çıkmıyormuş gibi sessiz kaldı. Mikael onu savaş alanında ilk kez şalını takmamış olarak görüyordu. Acı onu kaplamıştı. "Ayı," dedi sadece.

Mikael gözlerini kaleye çevirdi. "Ayı ne olacak?" Geliyor muydu?

"O öldü."

Ağır bir yük onu ezdi. *Hayır*. Doğru duymuş olamazdı. "Ne?"

"Ayı öldü."

Mikael başını salladı. "Hayır. Bu mümkün değil." O ölmüş olamazdı. Ayı, onun sonunu getirecek olan kişiydi. Mikael bunu kendi gözleriyle görmüştü. Bu mümkün değildi.

"Gelman gerek. Hemen."

Mikael, Soren'i ölümlerin bulunduğu alandan geçerek kaleye, merdivenlerden yukarı ve solan güneşin kararttığı mermer koridorlardan aşağı takip etti. Soren onu özel mortium'a götürdü ve orada durdu.

Odanın ortasında, adalet lordunun cesedinin yattığı taş bir masa vardı.

Salara onun yanında oturmuş, alnını omzuna dayayarak ağlıyordu. Mikael odaya girdiğinde, Salara başını kaldırdı. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Elleri ve kolları kanla lekeliydi, şüphesiz Ayı'nın kanıydı.

Savaş giysisinin önünü kaplayan kırmızı kan, onun ölümünün hikâyesini anlatıyordu: süslü Kuzey zırhının, göğüs zırhının bel zırhıyla birleştiği yerdeki zayıflığı.

Ve şimdi adalet de ölmüştü.

Ayı ölmüştü.

Ama bu mümkün değildi.

Mikael yaklaştı ve ona baktı. Bunun gerçek olduğuna ikna olamıyordu. Bu gerçek olamazdı. Masanın kenarına daha da yaklaştı. Yavaşça elini uzattı, sonra durdu. Ayıya dokunmak...

Bu bir tür ihlaldi.

Ayı her zaman onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Bu adam, onu uzun zamandır rahatsız eden adamdı. Hayatında korktuğu tek adamdı. Nefret ettiği. Lanetlediği. Kin beslediği.

Ama şimdi saygı duyduğu bir adam.

Elini yanına indirdi. Ayı, onun dokunamayacağı bir yerde kalacaktı.

Beyaz kürkü kırmızıya boyanmış Kuzey Ayısı'nın kafası, yargıcın omzundan alınmış ve taş masanın altına yere bırakılmıştı. Belki de onun da ölmesi en iyisiydi, çünkü başka kimse ona layık değildi.

Bakışları, orada duran Mikael'i izleyen Salara'ya kaydı. Gözleri, kederle dolu kırmızı göz kapaklarının üzerinde hiç olmadığı kadar maviydi. İlk acı geçmişti ve şimdi sessiz bir keder şokunda oturmuş, izliyordu. Onun içinde bir şey mi arıyordu? Zevk? Zafer? Hatta rahatlama?

Hiçbirini bulamayacaktı. O, bunların hiçbirini hissetmiyordu.

Dudakları titriyordu. Çok hafif bir hareketti, ama onu çağırıyordu. Hızla masanın etrafından onun yanına gitti, onu kaldırdı ve kollarıyla sardı. O da ağlayarak ona sarıldı. Hiçbir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu. Sadece onu sımsıkı tuttu.

Uzun süre öylece durdular, ta ki gece karanlığı çökene ve o, kadının ağırlığını üzerinde hissedene kadar. Bekçiler, mortium'a girdiler —ölülerin bedenlerini bir sonraki hayata geçmeleri için hazırlayan kişiler. Geceyi kovmak için odanın her yerine mumlar yaktılar, sonra sessizce durup yargıcın bedenine bakmak için beklediler.

"Seni odana götürüyüm," dedi Mikael yumuşak bir sesle. "Dinlenmen gerek."

"Yapamam." Sesi kuşun nefesinden bile daha zayıftı. "Onu bırakamam." "Bekçiler burada. Onunla ilgilenecekler."

Kafasını kaldırdı ve gözleri onları buldu. Onların geldiğini fark etmemişti. "Hayır, onu alamazlar." Gözleri yalvarırcasına başını salladı. "Onu alamazlar."

Mikael omuzlarından tutup ona bakmasını sağladı. "Onu almayacaklar. Buna izin vermeyeceğim." Sonra sesini yumuşattı. "Ama onu kendi kanında yatmasına izin verme. Onun temizlenmesine izin ver. Biz de kalacağız."

Masadaki adalete baktı ve eliyle yüzünü sildi. Nefesi hala odanın sessizliğini dolduruyordu. Sonunda başını salladı.

Mikael onu duvara yaslı bir bankın yanına götürdü ve oturdu, onu nazıkçe yanına oturttu ve kolunu onun omzuna attı. Gri cüppeli üç adama başını salladı, onlar da sessizce öne çıktılar. Adaletin zırhının geri kalanını çıkardılar ve giysilerini kestiler. Kırmızı lekelerle kaplı keten giysiyi çıkardıklarında, Salara'nın ağzından bir çığlık kaçtı ve adaletin karnındaki derin yara ortaya çıktı. Mikael onu kendine daha da yaklaştırdı. Adamlardan ikisi bir leğen getirip cesedi temizlemeye başladı, gardiyanlardan biri iğne hazırlayıp yarayı dikmeye başladı.

Bir kahramana yakışır özen ve saygıyla çalıştılar; Ayı, Kuzey için bir kahramandı. Ve şimdi Salara, onun boşluğunu doldurmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Mikael de ona yardım etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Bekçiler işlerini bitirdiklerinde, cesedin üzerine beyaz bir bez örttüler ve Salara'ya selam verdikten sonra sessizce ayrıldılar.

Salara'ya baktı ama ona tekrar gitmesini söylemeye cesaret edemedi. "Adrian geldi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Salara zayıf bir şekilde başını salladı. "Daha önce, büyükannemle birlikte," diye fısıldadı. "Akli başında değil. Soren onu götürmek zorunda kaldı."

Ayı'nın kardeşi, Salara'nın olduğu gibi yıkılmış olacaktı. "Daha uzun kalmak ister misin?"

Kırmızı gözleri onun gözleriyle buluştu ve Salara tekrar başını salladı.

Onu kendine çekti ve başının üstüne öptü. "Sana biraz zaman vereceğim. İhtiyacın olan kadar kal."

Mikael ayağa kalktı, kolunu şefkatle sıktı ve ona yas tutması için yalnız kalmasını sağladı.

On Birinci Bölüm

Norah, Alexander'ın yattığı taş masanın yanında oturdu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Sadece ona bakabilirdi. Soluk teni ve maviye çalan dudakları ile, onun sadece uyuduğunu iddia edemezdi. Tenine dokunduğunda soğuktu.

Bu nasıl olabilirdi?

Gelmemeliydi. Kharav'da güvendeydi. Mikael ve Soren vardı. Alexander vardı. Onu bir daha görmese bile, o hala hayatta olacaktı.

Ama tahtını geri istemişti. İntikam istemişti. Ve bunun bedeli buydu.

Gözyaşları tekrar akmaya başladı ve başını onun soğuk omzuna yasladı. Oda kadar soğuktu. Yarın ve bundan sonraki her gün gibi. Bunu kendisi getirmişti. Bunu ona yapmıştı. Kendine. Adrian'a... *Tanrılar, Adrian.* Ve Catherine. Onlarla nasıl tekrar yüzleşebilirdi? Onların öfkesini, gazabını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Acı ve kaybının en derinlerinde bile, şefkat hak etmiyordu.

Zihninde bir titreme hissetti ve parmaklarını şakaklarına götürdü. Yorgundu, ama uyku gelmeyeceğini biliyordu. Önemli değildi, uykuyu da hak etmiyordu.

Oda bir hareketle çalkalandı ve Norah üzerinde gözler hissetti. Tüyleri diken diken oldu. Başını kaldırıp mortiumun diğer ucunda, gölgelerin arasında iki sütun arasında duran bir adam gördü.

Sadece
duruyordu.

İzliyordu.

Daha iyi odaklanmak için gözlerini kısarak baktı. Ve göğsü sıkışınca nefesi kesildi.

Alexander.

Ellerinin altındaki cansız bedenine bakarken titredi, sonra odanın diğer tarafındaki ona tekrar baktı. Alexander, tam önünde, ölmüştü.

Yine de, tıpkı hayattayken olduğu gibi, odanın kenarında duruyordu.

Nasıl?

"Alexander?" diye fısıldadı.

O farklıydı — saçları daha kısa kesilmişti ve gri bir tunikle koyu renkli pantolon giymişti. Gözleri sert, yüzü öfkeyle doluydu, bedenine bakıyordu.

"Alexander?" diye tekrar seslendi.

Dikkatini çekti, bakışları masadaki cesetten ona doğru kaydı, sanki onu ilk kez fark etmiş gibi, ve bir adım geri attı.

"Gerçekten sen misin?" diye sordu ona.

Kaşları öfkeden gevşedi, ama gözleri endişeye kapıldı. Onu tanımadı, sıcaklık göstermedi. Gölgelemin içine daha da geri çekildi ve onu kaybedeceğinden korktu.

"Bekle!" diye bağırdı. "Gitme! Lütfen."

Kız sendeleyerek ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak ona yaklaştı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı. "Nasıl buradasın?" Bir çığlık atmak üzereydi.

Adam, hala kaçmak üzereyken, topuklarına yaslanarak geri çekildi.

"Beni tanımıyor musun?" Ölüm, bir insanın ruhuna böyle mi yapıyordu?

Alexander ne hareket etti ne de konuştu, ama ona dokunacak kadar yaklaştığında endişeyle onu izledi.

Kadın tereddütle elini onun yüzüne uzattı, ama o geri çekildi. Gözleri onu tanımıyordu. "Benim," diye fısıldadı kadın, hafifçe ağlayarak.

"Benim, Norah."

Adam cevap vermedi, ama duruşu biraz yumuşadı.

Boynundaki izler kadının dikkatini çekti. Mürekkep izleri... Mikael ve Soren'in izlerinden farklıydı, ama yine de tanıdık geliyordu. Kadının bakışlarını fark edince, elini uzatıp izleri kapattı ve geri çekildi, endişesi geri döndü. Gölgelemin içine daha da çekildi.

"Bekle!" diye seslendi ona. "Alexander!"

Ama o geriye, karanlığa doğru adım attı ve ortadan kayboldu.

"Bekle! Gitme!" Sütunları geçip gölgeli salona koştu ve onu umutsuzca aradı. "Alexander!"

Karanlık etrafında dönüyordu ve aniden uyandı, bir kez daha Alexander'ın cesedinin yanındaki masada oturuyordu. Başını sağa, sonra sola çevirerek odayı taradı. Yalnızdı. Alnında soğuk ter damlaları oluşmuştu ve kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Sakinleşmek için kendini derin nefes almaya zorladı.

Rüya görmüştü. Ama o kadar gerçekçiydi ki.

Yüzünü sildi. Mikael'in pelerini etrafında duruyordu. Onu kontrol etmek için geri gelmiş olmalıydı. Ne kadar süredir oradaydı? Hâlâ geceydi.

"Norah."

Arkasından gelen sesle irkildi ve döndü. "Adrian," dedi nefes nefese.

Yüzü kederden solgun ve çökmüştü, gözlerinde normalde olduğu gibi ışık yoktu. Kalbi onun için parçalandı. Bütün gece oturmaktan kaslarında oluşan sert ağrıyı görmezden gelerek Alexander'ın yanındaki bankta kalktı.

Gözleri Alexander'ın cesedini süzdü, sonra tekrar ona döndü ve burun delikleri genişledi. Kalbindeki acı, nabzının hızlanmasıyla daha da şiddetlendi. Bir tür özür dilemeye çalıştı, ama nereden başlayabilirdi ki? Ama ağzı var olmayan kelimeleri şekillendirmek için çabalarken, yüzü sessiz bir kederle buruştu ve öne doğru eğilip onu kendine çekti, sıkıca kucakladı. Vücudu titriyordu, ya da belki de onunki titriyordu. Bilmiyordu.

Kayıplarının acısıyla birbirlerine sarılarak ayakta durdular. Ne kadar süre durduklarını bilmiyordu. Umursamıyordu da. Onu kucaklaması, başka bir duygu dalgası yarattı — onu da kaybetmemişti.

Gözyaşları kurduğunda, ikisi de masanın yanındaki bankta oturup birbirlerinin ellerini sıktılar. Oda sessizlikle doldu. Bekçilerin Alexander'ı temizlemiş olmasına sevindi, Adrian'ın onu o halde tekrar görmek zorunda kalmamasına sevindi. Ama zihninden o anıyı silemeyecekti.

Adrian sonunda konuştu. "Onu götürmelerine izin veremezsin," diye fısıldadı. Ona baktı, ama gözleri Alexander'a sabitlenmişti. "Ne?" "Onu ateşin üzerine götürmelerine izin veremezsin. Onu tanrılara gnderemezsin

Tanrılara gnderemezsin. Burada kalması gerekiyor, o Mercia'ya ait."

"Adrian," dedi yumuşak bir sesle. "Onun ruhunu buraya zincirlemek mi istiyorsun?"

"O kalmak isterdi, Mercia'yı korumak için. Seni korumak için." Dudakları hafifçe titredi. "Ve beni terk etmezdi." Ellerini sıktı. "Onu gönderme," diye yalvardı ona dönerek. Gözleri yine doldu. "Onu gönderme."

Norah, Alexander'ı tanrılara göndermek istemiyordu, ama şu anda bu kararı veremiyordu. Sadece Adrian'ın elini daha sıkı tuttu ve ikisi de sessizliğe teslim oldular.

Adrian, ufukta sabahın soluk ışığı belirir belirmez ayrıldı. Norah temizlenmesi gerektiğini biliyordu; cildinde hâlâ Alexander'ın kanı vardı.

Sadece masanın üzerinde yatan ona bakabilirdi. şimdi ne yapacaktı? Onsuz bir hayat hayal etmemişti. Ondan ayrı bir hayat, evet, ama onsuz bir hayat asla. Adrian'ın sorusu aklına geldi. Onu tanrılara gönderecek miydi? Alexander gitmek ister miydi?

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadı. O her zaman inançlı bir adam olmuştu.

"Elbette tanrılara katılmak istersin. Onlara katılmayı, çan ve şöhretin tadını çıkarmayı hak ediyorsun."

Ama Alexander asla çan peşinde koşan bir adam olmamıştı. O görevine ve fedakarlıa bağlı bir adamdı. Mercia'yı terk etmek istemezdi, ama onu tanrılardan gerçekten uzak tutabilir miydi? Ya da başka ne yapabilirdi? Mercia ölülerini gmmyordu. Onu Ruhlar Salonu'na, Mercia krallarının ve kraliçelerinin mezarlığına koyamazdı.

Nasıl karar verebilirdi? Karar vermesi gerektiği gerçeği, içinde öfke uyandırdı.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı. "Bunu sana asla affetmeyeceğim."

Gözleri yine yaşlarla doldu ve başını onun omzuna yasladı. Bu gerçek olamazdı. O gitmiş olamazdı. Kederin yarattığı şaşkınlık onu boğuyordu ve yorgunluk hâlâ onu sarmıştı. Her şey çok fazlaydı ve artık orada kalamazdı.

Norah, bacakları uyuşmuş halde morgdan çıkıp yükselen güneşe doğru yürüdü. Başını eğik tutarak gözlerini parlaklıktan korudu. Bhastian ve Kiran bir anda yanına geldiler, ama o onları geri çevirdi.

"Lütfen," dedi yumuşak bir sesle. Boşluk. Boşluğa, sessizliğe ve sükûnete ihtiyacı vardı. Ve karanlığa. Dışarısı çok parlaktı.

Odasına nasıl gittiğini hatırlamıyordu, sadece odaya vardığında boş olduğunu hatırlıyordu. Kimse onu orada beklemiyordu.

Norah ayağa kalktı. Mercia'ya döndüğünden beri odasına ilk kez giriyordu. En son orada bulunduğunda, kaçmadan önceydi. En son orada bulunduğunda, Alexander hayattaydı. Gözlerini kapattı; şu anda bunu düşünemezdi. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Norah odaya ve bitişiğindeki banyoya göz gezdirdi. Banyoya girmesi gerekiyordu, ama enerjisi yoktu. Yatak çok cazipti ve kendini yatağa bıraktı. Sadece bir anlığına. Gözlerini kapattı ve yine üzüntüsüne teslim oldu.

Ruhunda bir fısıltı kırırdadı ve gözlerini açtı. Gözlerini kırıştıırarak odaklandı. Ağaçlarla çevrili bir yolun ortasında yatağında yatıyordu. Yavaşça oturdu. Yazdı. Norah yaz mevsimini severdi. Yaz gelmiş miydi? Hatırlamıyordu.

Bacaklarını yatağın kenarından aşağıya indirdi ve ayağa kalktı. Aklı bulanıktı. Rüya mı görüyordu? Neredeydi? Her renkten çiçekler onu çevreliyordu. Gözlerini kapattı ve nefes aldı, ama çiçeklerin kokusunu alamadı. Neredeyse, ama tam olarak değil. Şaşkınlıkla gözlerini tekrar açtı ve onu gördü.

Ağaç sıralarının arasındaki yolun sonunda duruyordu.

Alexander. Gülümsedi.

Mercia'dan ayrıldığından beri onu görmemişti. Hayır, bu doğru değildi... Zihnindeki sis dağıldı.

Alexander.

Nefesi kesildi. Alexander ölmüştü. *Ölmüş.* Ve o Mercia'daydı. Ama nerede? Mortium neredeydi? Cesedi neredeydi? Bu onun cesedi miydi, bir şekilde yeniden canlanmış mıydı? Etrafına bakındı. Kalkmış olduğu yatak yoktu. Sadece

ağaçlıklı yol kalmıştı ve Alexander yolun sonunda duruyordu. Başka bir rüya mı?

Rüya gibi gelmiyordu.

Yavaşça ona doğru yürümeye başladı, tekrar kaybolmasından korktuğu için gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemedi. Bu sefer, o onu bekledi. Yaklaştığında, rahatsız bir şekilde kıpırdadı, ama geri çekilmedi.

"Lütfen," dedi yumuşak bir sesle. Duygularının onu boğmasından korkuyordu. "Lütfen gitme."

Adam onun yaklaşmasına izin verdi. Görünüşü... önceki rüyadaki gibi değildi, daha çok şimdiki hali gibiydi. Mercian savaş zırhını giymişti, kuzey ayısının başı hariç her şeyi, ve saçları o kadar kısa kesilmemişti. Derisindeki işaretler yok olmuştu.

Yüzünde hayattayken sahip olduğu sevgiyi aradı, ama bulamadı. Gözyaşları doldu. "Artık sana yabancı mıyım?" diye fısıldadı.

Adam onu merakla izledi ama cevap vermedi. "Bir şey söyle. Nasıl buradasın?"

Onun sessizliği onu mahvetti.

"Bir şey söyle," diye yalvardı.

Ama sadece boşluk vardı. Norah yaklaştı. O gerçekten orada değildi, diye düşündü. Elini uzattı. Adam geriye yaslandı ama tamamen kaçmadı, dokunmasına izin verdi.

Parmakları onun sert vücuduna dokunduğunda nefesini tuttu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onu nasıl hissedebiliyordu? Elini göğsüne genişçe uzattı. Ama gözlerinde hala hiçbir şey yoktu, hiçbir şey tanıımıyordu.

Alexander uzanıp bileğini yakaladı. Mesajı açıktı: *Yeter*. Elini aşağı indirdi ama cebinden bir şey çıkarırken onu bırakmadı.

Kırmızı bir tonik
şişesi. Hayır, tonik
değil. *Kan*.

Şişenin kapağını açtı, sonra elini genişçe açtı ve avucuna bir damla sürdü. Elini kendi eliyle kapattığında gözleri parlak mavi renkte yanıyordu. Nefesi hızlandı ve o

daha da yaklaştı. Elini uzattı ve parmaklarıyla kadının gözlerini okşayarak, gözlerini kapatmasını istedi. Kadın da öyle yaptı.

Aklı titredi.

Norah birdenbire uyandı ve kendini yine odasındaki yatağında buldu. Nefesi hızlanmıştı, ciğerleri hava almakta zorlanıyordu. Rüya mı görmüştü? Elini açıp avucuna baktı, ama kan lekesi yoktu. Ağaçlıklı yol yoktu. Yaz yoktu. Alexander'ın vücudunda hayat yoktu.

Ama onu *hissetmişti*. Hayır, bu deliliğın etkisiydi, uykusuzluktan kaynaklanıyordu. Ellerini göğsüne bastırdı. Keder ona oyun oynuyordu. Odaklanmak için derin bir nefes aldı.

Ayak sesleri duydu ve oturdu, ama kim olduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu. Mikael. Onun sesini tanıyordu ve onunla gelen rahatlığı memnuniyetle karşıladı. O, zihnini sakinleştirmesine yardım edecekti. Kendini ayağā kaldırdı.

Asılı panellerin arkasından yatağā doğru adım attı ve ona doğru gitmek için güç bulamadan onunla buluştu. Kollarının sıcaklığı onu sardı, ona yaklaştırdı. Elini uzattı ve ona sarıldı. Tanrılar, ona ihtiyacı vardı.

"Salara," dedi yumuşak bir sesle. "Bir şeyler yemelisin. Banyo yapmalısın. Dinlenmelisin." Dinlenmek yoktu. "Yapamam."

"Kendine dikkat etmelisin."

Ama önce yapması gereken başka şeyler vardı. "Alexander'a ne yapacağıma karar vermem lazım."

"Caspian ona bakıyor. Zamanın var."

Caspian. Onu kütüphanede yaralı halde bıraktığından beri görmemişti. Alexander'a bakıyorsa, durumu daha iyiydi demektir. Ve düşünebilene kadar, ne yapacağına karar verene kadar ona güvenebilirdi.

"Yemek

yemelisin." "Aç

değilim."

Onu sıkıca tuttu. "En azından banyoya girelim." Sonunda başını salladı.

Kapı tekrar açıldı ve Serene içeri girdi. Mercian hizmetçisi gözyaşları içinde onu karşıladıktan sonra hızla banyoyu hazırlamaya başladı. Serene'i döndüğünden beri ilk kez görüyordu

dönüşünden beri ilk kez görüyordu ve onu gördüğüne sevindi, ama sevinç duygusunu yaşayamıyordu. Serene bir şey söyledi, ama Norah ne dediğini anlamadı ve cevap veremedi.

Mikael saçındaki bağı çözüp örgüyü nazikçe çözdüğünde Norah donakaldı. Sonra elbisesinin arkasını gevşetip çıkmasına yardım etti.

Serene geri döndü, ama Mikael, "Ben ona bakarım," dedi. Sonra Norah'ı banyoya götürdü.

Küvete girdi ve suyu pas rengi ve kahverengiye boyadı. Hareket edemiyordu, konuşamıyordu. Mikael saçını yıkayıp cildindeki son kan ve savaş izlerini temizlerken sadece oturup bekleyebildi. Sonra Mikael'in onu küvetten çıkarmasına ve uyuması için giydirmesine izin verdi.

Kaybının ezici acısı Norah'ı bitkin düşürdü ve ağır ağır yatağa yığıldı. Gözlerini kapattı, ama uyku gelmeyeceğini biliyordu. Karanlıkta kederinden onu uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu. Mikael yatağa yanına girdi ve gece boyu ağlarken ona sarıldı. Ve artık ağlayacak gözyaşı kalmadığını düşündüğünde, biraz daha ağladı.

On İkinci Bölüm

Norah avluya doğru yürürken bacakları onu taşıyamayacakmış gibi hissediyordu. Güneş doğmuştu ve serin sonbahar sabahında sıcaklığını yayıyordu, ama bu sıcaklık onun içindeki titremeyi durdurmaya yetmiyordu. Ne olacağını biliyordu. Daha önce de buradaydı, daha önce de görmüştü ve bununla yüzleşebileceğinden emin değildi. Ama yüzleşmek zorundaydı.

Kharavian savaşçılar onun için yol açtılar. Onların burada olmasına sevindi. Onun desteklediği karanlığı kabul etmek daha kolaydı. Güneşin doğmasına rağmen, bu sabah karanlık olacaktı.

Mikael arkasında yürüdü, yeniden dirilen kraliçeyi göstermek için ona öncülük etti, ama yakınında kaldı ve ara sıra sırtını okşayarak orada olduğunu hatırlattı.

Avlunun ortasındaki darağacını görünce durdu. Geçici olarak dikilmişlerdi, ama çok sağlam görünüyorlardı. Çok kalıcı. Nefesini verdi — işleri biter bitmez onları yıkacaktı.

Yukarıdaki kırıştan üç ip sarkıyordu. Beş tane olacaktı, ama James ve Alastair çoktan ölmüştü. James'in asılmasını izlemek zorunda kalmadığı için şükran duası etti. Onun ihanetine rağmen, Alexander için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Norah yerini aldı. Mikael bir kez daha sırtını okşadı ve Norah elini arkasına uzatarak parmaklarını Mikael'inkilere doladı. Büyüyen kalabalığı gözden geçirdi. Solunda, çok uzak olmayan bir yerde, bakışları buluştuğunda küçük bir reverans yapan Evangeline'i gördü. Norah da başını sallayarak selam verdi. Bu durumdan ya da olanlardan dolayı onu suçlamıyordu. Kız, Norah'ın bir zamanlar olduğu gibi, konseyin bir piyonu olmuştu. Norah onu kalede kalmaya davet etmişti, ancak krallığı geri almak için yapılan savaşta babası Lord Allan'ın ölümüyle Evangeline, teyzesi ile yaşamak için memleketi Damask'a dönmek istediğini söylemişti.

Damask'a dönüp teyzesi ile yaşamak istedi. Bu anlaşılabilir bir istekti ve Norah da memnuniyetle kabul etti. Ayrıca Evangeline'e bir kraliyet mensubuna yakışır her şeyin sağlanmasını sağladı. Bu doğru olan şeydi. Norah'ın varisi olmazsa, Evangeline tahtın varisi olacaktı.

Yani Evangeline bir gün kraliçe olacaktı.

Askerler avlunun karşı tarafında ikiye ayrıldılar, hem Kharavian hem de Mercian askerleri, ve Soren üç adamı öne itti. Üç meclis üyesi. Bir adam diğer ikisinin arkasına saklandı

—Edward, şaşırtıcı olmayan bir şekilde. Soren, savaş baltasındaki göz mızrağıyla onları ileri itti ve onlar darağacına doğru sendelediler.

Edward'ın panik dolu gözleri Norah'ı buldu. Parmakları Mikael'in elini daha sıkı kavradı, ama tereddüt etmedi. Bu adamlar ölümü hak ediyorlardı. Ve bunu alacaklardı.

"Tanrılar hepinizi vursun!" diye bağırdı Edward. "Lanet olsun! Hammel'in kendisi tarafından cehennemin en karanlık derinliklerinde lanetleneceksiniz!"

Soren'in gözlerinin köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Örtüsünün altında gülümsüyordu. "İyi," diye cevapladı. "O zaman orada görüşürüz, orada seni tekrar öldürebilirim, ama bu sefer gerçekten istediğim şekilde."

Edward nefesini tuttu.

Soren onları her bir ipin altına itti, ilmiği geçirdi ve her birinin boynuna sıkıca bağladı. Diğer iki meclis üyesi sessizce duruyordu, ama üçünün de gözleri dehşetle açılmıştı.

Soren çalışırken ona bakmadı. Savaştan sonra, onu meclis üyelerini gördüğü anda öldürmekten alıkoymak zorunda kalacağını düşünmüştü, ama o Mercia kanunlarını ciddiye almış, sadece yargılamaya izin vermekle kalmamış, kısa da olsa bir yargılama yapılmasını şart koşmuştu. Meclis üyelerini taht odasına getirmiş ve Alexander adına yargılamış, suçlu bulmuş ve ölüm cezasına çarptırmıştı.

Şimdi, tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra ayağa kalktı ve sonunda Norah'a baktı. Kalbi göğsünde çarpıyordu. Daha hızlı. Sonra daha da hızlı. Dönüp darağacının yanındaki adama başını salladı.

Konsey üyelerinin ayaklarının altındaki zemin çöktü ve ne olacağını bildiği halde Norah ırkıldı. Mikael, ona hafifçe yaslanarak, konsey üyelerinin gevşekçe asılı kaldılar, boyunları

hemen kırıldı, ama Edward ipinin ucunda kıvranıyordu. Dudaklarından mide bulandırıcı bir inilti çıktı. Ölüm gerekiydi, evet, ama hızlı olması gerekiyordu. Hızlı olması gerekiyordu.

"Soren," diye nefes nefese söyledi.

O bir hançer çekti ve Edward'ı bıçakla deldi. Meclis üyesi hareketsiz kaldı, sonra hançerin kabzası kaburgalarından sarkarak ipte sallanmaya başladı. Soren ona döndü, koyu renkli gözleri yanıyordu.

Norah boğazında biriken safrayı yuttu ve Soren özür dilercesine başını eğdi. Mikael'e yaslandı ve onun sıcaklığıyla sakinleşti.

Her şey bitmişti ve nefes alabilirdi.

Salara, Mikael onu izlerken kahvaltısına bakıyordu. Ağzına hiçbir şey koymadı. Sadece ona bakıyordu. Ama Mikael, onun yemeğe bakmadığını, onu görmediğini biliyordu.

Meclis üyeleri önceki gün idam edilmişti, ama şüphesiz bu olay onun zihninde, tıpkı Mikael'inki gibi, hâlâ tazeydi. Ölüm çok hızlı, çok merhametli olmuştu, ama ne Mikael ne de Soren bunu değiştirmek için müdahale etmişti. Salara'nın bunun bitmesi gerekiyordu ve Mikael ona bunu sağlamıştı.

Ona daha fazlasını verebilmeyi diledi. Ona Ayı'yı verebilmeyi diledi. Karısının başka bir adam için bu kadar derinden yas tutmasını izlemek tuhaf bir duyguydu, ama artık kıskançlık duyamıyordu. Ayı'nın karısının kalbinin bir parçasını elinde tuttuğunu kabul etmişti. Mikael, karısının onu sevdiğinden emindi; karısının kendisine sadık olduğunu ve onu defalarca seçtiğini biliyordu. Ve belki de Ayı'nın onun sevgisini hak ettiğini de kabul etmişti. Belki de tüm bu şeyler bir araya gelerek onun bu durumla barışık olmasını sağlamıştı.

Mikael, onun yanında oturmak için masanın diğer ucundaki yerinden vazgeçmişti. Onun yanında olmasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapattı ve tekrar açması uzun bir süre aldı. Kendi dili onu boğacakmış gibi dikkatlice yuttu. Mikael masanın köşesinden uzanıp elini tuttu. Onu yemeye zorlamadı. Ona soru sormadı

ya da konuşması için onu teşvik etmedi. Sadece sessizlik içinde oturdu ve dokunuşuyla ona orada olduğunu hissettirdi.

Büyükanne, Salara'nın solunda, masanın karşısında stoik bir şekilde oturuyordu. Yüzü solgundu ve çizgili gözleri kederle doluydu. Sabahın erken saatlerini Mortium'da Ayı ile geçirmişti. Bu kadın yıllar boyunca birçok ölüm görmüş, sevdiği birçok kişiyi kaybetmişti. Ama Mikael, onun Ayı'yı kendi kanından biri gibi sevdiğini ve bu kaybın onu derinden yaraladığını biliyordu. Bu, kalbinin tamamen iyileşebileceğinden emin olmadığı bir yaraydı.

Catherine'in sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu, ama salonun sessizliğini bozdu. "Onu ne zaman tanrılara göndereceğiz?" diye sordu.

Salara tekrar yutkundu ve gözleri tabakından yavaşça büyükannesine kaydı. Ayı'nın ölümünün üzerinden üç gün geçmişti. Mikael ona baskı yapmamıştı, ama yakında bir karar vermesi gerekecekti.

Bir an için, cevap vereceğinden emin olamadı.

Sonra Catherine, "Adrian, onun burada kalıp Mercia'yı korumak isteyeceğini düşünüyor," dedi.

Catherine torununa bakarken derin bir nefes aldı. "Onu göndermeyecek misin?"

Salara cevap vermedi. Mikael, onun şu anda bu konuyu konuşmak istemediğini biliyordu. Ama eninde sonunda konuşmak zorunda kalacaktı.

"Onu ihtişamından mahrum mu bırakacaksın? Ona huzur vermeyecek misin?" Büyükannesi Mikael'e baktı, ama o hiçbir tepki göstermedi, hiçbir destek vermedi. Bu onun kararı değildi. Yaşlı kadın başını salladı. "Norah, bunu yapamazsın."

Mikael buna pek katılmıyordu. "Henüz karar vermedim," diye cevapladı Salara.

"Karar verecek ne var ki?" diye ısrar etti büyükannesi. "Onu öbür dünyaya göndermelisin."

Evet, Kuzey'de işler böyle yürürdü, ama öbür dünyaya inanmayan biri olarak Mikael, bedeni daha da kutsal görüyordu; bir insandan geriye kalan tek şey buydu. Ve bu kadar sevilen bir insan için... Babasını ve kız kardeşini toprağa vermişti. Geriye kalanları

geriye kalanları yakmak... Bunu yapabilir miydi, merak ediyordu. Hayal etmesi zordu.

"Onun isteyeceği şeyin bu olduğundan emin değilim," dedi Salara.

"Onun isteyeceği şey mi?" diye sordu yaşlı kadın keskin bir sesle. "Yoksa *senin* istediğin şey mi?"

Salara sessiz kaldı. İçinde öfke kıvrıldı. Bunun Salara'nın istediği bir şey olduğunu düşünmüyordu - o bunların hiçbirini istemiyordu - ve ona bu varsayımı yüklemekten hoşlanmıyordu.

"Onu nereye koyacaksın?" diye sordu büyükannesi. "Onu mortiumda mı tutacaksın?"

Salara dirseğini masaya dayayarak öne eğildi ve şakağını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Ruhlar Salonu'na belki."

"Onu Ruhlar Salonuna koyamazsın. Onun için yer yok!"

"Oraya girdim, gördüm. Bir sürü yer var." Salara çökmek üzereydi; bunu sesinden anlayabilirdi.

"Gelecekteki krallar ve kraliçeler için, çünkü onlar Mercia'yı korumakla yükümlüdürler. Ama Alexander'ı görevinden almalısın."

"O görevinden alınmak istemez!" diye bağırdı Salara, kederi yeniden yüzeye çıkıp yanaklarından aşağı akmaya başladı.

Oda sessizleşti.

Yine de Mikael hiçbir şey söylemedi.

Salara alnını avucuna dayadı. Şu anda bunu kararlaştıracak durumda değildi.

"Norah," dedi büyükannesi, şimdi yumuşak bir sesle. "Onu bırakmalısın."

Yaşlı kadına sert bir bakış attı. "Bunu nasıl bu kadar kolay söyleyebilirsin? Sen de onu seviyorsun!"

"Onu sevdiğim *için* söylüyorum. O tanrılara gitmeli. Burada onun için yer yok."

Salara başını salladı. "Nasıl onun için bir yer olmaz?" diye bağırdı. "O benim adalet lordum! Mercia için hayatını feda etti!"

"Benim yerime geçebilir," dedi Mikael, ikisini de susturarak.

Catherine ve Norah durup ona şaşkınlıkla baktılar. "Ne?" dedi büyükanne nefes nefese.

"Ben Mercia'nın kralı değil miyim?" diye sordu.

Büyükannesi hafifçe başını salladı. "Evet."

"Benim bir yerim var mı?" Muhtemelen onun için planlanmış bir yer değildi, ama yine de onu talep edecekti.

Yaşlı kadın derin bir nefes aldı. "Şey... Ben... Sanırım, ama..."

Salara'nın elini tuttu ve gözlerini onun gözlerine dikti. "Öldüğümde Kharav'a, geldiğim topraklara döneceğim. Ona benim yerimi verebilirsin."

Alt dudağı titredi ve onun elini kaldırıp öptü.

Kadının önündeki dokunulmamış tabağa baktı. "Yemeğin bitti mi?"

Kadın başını salladı.

Ayağa kalktı ve onu da kaldırdı. "Lady Catherine," dedi, büyükannesine nazikçe başını sallayarak, ve Salara'yı yemek salonundan çıkardı.

Yürürken ona sarıldı. "İyi misin?"

diye sordu.

Kız başını salladı ve yüzünü sildi. "Ona bu kadar sert davranmamalıydım. O Alexander'ı gerçekten seviyor. Ve benim onun şöhretini engellediğime gerçekten inanıyor."

"Biliyorum," dedi.

Kız onları durdurdu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bu konuda fikir belirtmek konusunda tereddütlüydü. Etrafına bakındı ve uzun bir nefes verdi. Bundan pişman olmamayı umuyordu, ama... "Ayı şöhretle ilgilenmez. Senin istediğin her şeyi isterdi."

"Seni seviyorum, Mikael. Bu... Bu demek olamaz..."

"Biliyorum," dedi, onu susturarak.

Nefes alması kolaylaştı. "Peki ya sen?" diye sordu. "Gerçekten istediğin bu mu, öldüğünde Kharav'ın toprağına dönmek?"

Kaşlarını çattı. "Bu benim her zaman beklediğim şeydi. Ama... ben de senin istediğin şeyi istiyorum."

Kız, parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. "Asla ayrılmamamızı istiyorum."

Adam başını bir yana, sonra diğer yana eğdi. "O zaman sonsuza kadar aynı yatağı paylaşmak zorunda kalabiliriz, çünkü ben kendiminkini az önce başkasına verdim."

Göz yaşları arasında bir kahkaha kaçtı. "Seninle sonsuz bir yatağı paylaşmayı çok isterim."

Adam gülümsedi ve tekrar yürümeye başladılar. "Bu, öbür dünyada da Ayı ile uğraşmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Sen öbür dünyaya bile inanmıyorsun."

"Kuzey tanrılarına şükürler olsun. Ama yanıyorsam ve öbür dünyada bir hayat *varsa*, seninle birlikte olmak isterim."

Kız, onun kolunu daha sıkı tuttu, ama gülümsüyordu.

Tören kısa ve özeldi. Alexander'a en yakın olanlar, onun Ruhlar Salonu'ndaki kral mezarına yerleştirilmesini izlemek için oradaydı. Soren ve Mikael mezarı kapatmaya yardım etti. Adrian, hala kardeşinin yasını tutarken sessizce Norah'ın yanında duruyordu. Catherine, Alexander'ın Ruhlar Salonu'nda yer almasına artık itiraz etmiyordu. O da onu bırakmaya kendini ikna edememişti.

Sonra Norah bahçede oturdu. Doğru kararı mı vermişti? Alexander'ın hala onunla olduğunu, ruhunun hala onu koruduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Şu anda onu izliyor muydu? Onunla konuşursa, onu duyabilir miydi?

"Kraliçe Norah," Caspian'ın sesi arkadan geldi. Sesinde onu gerginleştiren bir aciliyet vardı. "Gelmeniz gerekiyor," dedi. "Kharav'dan bir mektup geldi."

Kim mektup göndermiş olabilirdi? "Bir şey mi oldu?"

"Katya, Rael'in sınırda güç topladığını yazıyor. Saldırıya hazırlandıklarını düşünüyor."

"Kocam şu anda nerede?"

"Diğerlerinin çoğu ile birlikte judisaept'te."

Diğerleri, yani fiilen onun danışmanları haline gelenler: Soren, Adrian, Caspian ve darbe sırasında Norah'a sadık kalan birkaç soyludan üçü: Lord Bosley, Lord Branton ve Lord Semaine.

Norah judisaept'e doğru aceleyle yürüdü. Catherine ona salonda katıldı ve yanında aceleyle yürüdü.

"Duydun mu?" dedi Norah nefes nefese. "Az önce."

Mikael geldiklerinde onları bekliyordu. Elinde bir mektup tutuyordu ve Norah yanına yaklaşınca mektubu ona verdi.

"Geri dönmeliyim," dedi. "Doğu geçidindeki sayıları her gün ikiye katlanıyor. Kuzey'i geri almak için tüm Kharavian ordusunu getirdim. Artık Kharav'ı sınır güçleri ve Uru'dan başka koruyacak kimse yok. Kanyonlar doğal bir koruma sağlıyor, ama küçük bir ordu geçerse bile krallığı ele geçirebilirler."

"Peki ya sen?" diye karşılık verdi Norah. "Eğer dönüş yolunda sana karşı harekete geçerlerse, Japheth ve Rael'e karşı tek başına kalırsın, ikisini birden alt edemezsin."

"Orduyu Tribelands'den ve batı geçidinden geçireceğim, sonra kuzeye doğru ilerleyeceğim, böylece doğu Canyonlands aramızda kalacak. Ordunun geçmesi daha uzun sürecek, ama kimse fark etmeden geçebileceğiz."

Onun onu terk edeceği düşüncesi midelerini bulandırdı. "Seninle geliyorum."

O başını salladı. "Hayır. Krallığını yeni geri aldın. Burada kalacaksın."

"Bugün ayrılmalıyız," dedi Soren.

Mikael derin bir nefes aldı ve komutanının gözlerine baktı. "Kardeşim," dedi yumuşak bir sesle. "Rael ile savaşmak zorunda kalırsak, sana iyi bir savaş vermeyi reddetmek istemem, ama benim için en önemli şeyin ne olduğunu biliyorsun."

Soren, Norah'a bir bakış attı, sonra tekrar Mikael'e döndü. Sertçe başını salladı.

Hayır, Soren'e ihtiyacı vardı. "Bir komutana ihtiyacın var," diye ısrar etti Norah.

Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Sana daha önce de söyledim, ama bana inanmadığını düşünmeye başlıyorum. Ben bir orduya komuta edebilirim."

Norah elini tuttu. "Elbette yapabilirsin, ama tek başına gitmeni istemiyorum."

"Yalnız olmayacağım. Bütün Kharavian ordusu benimle birlikte. Adrian'ı da yanımda götüreceğim."

Adrian başını salladı.

Mikael uzanıp Norah'ın yanağını okşadı, alnına hafifçe bir öpücük kondurdu, sonra Adrian'ı dışarı çıkarıp ordunun yola çıkması için hazırlık yapmaya başladı. Soren, Caspian ve lordlarla birlikte onu takip etti, Norah ve Catherine ise geride kaldı.

Norah Catherine'e baktı, ama kadın hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kısarak, "Adrian'ı götürmesine itirazın yok mu?" dedi.

Büyükannesi kaşlarını çattı. "Neden olsun ki?" Neden *olmasın* ki?

"Mercia'ya güçlü bir kral getirdin, Norah," dedi Catherine. "Şeytani bir kral, şeytani yaratıklarıyla... ama Kuzey'in koruyucusu. Onu tutmak için çaba göstermeliyiz."

Duygusal bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Kharav'ı seversin, biliyorsun."

Catherine kaşlarını çattı. "Fazla zorlama."

On Üçüncü Bölüm

Norah, soğuk sabahın avlusunda dururken nefesinin buharı havada asılı kaldı. Kış neredeyse gelmişti. Mikael ve savaşçıları yola çıkmaya hazırdı. Kharavian ordusu, kale adasının dışındaki anakarada bekliyordu. Japheth ve Rael doğuda güçlerini toplarken, Canyonlands'e ulaşmak ve batı tarafındaki labirenti geçmek iki hafta sürecekti.

Kanyonlar, onları tanımayanlar için ölümcül bir tehdit oluşturunuyordu. Geçmeye çalışanların çoğu kayboluyor, sonra açlık veya susuzluktan ölüyordu. Derin hendekler, büyük orduları daha küçük gruplara ayırıyordu ve bu gruplar tepeden atılan oklarla kolayca yok edilebiliyordu. Daha küçük olan Kharavian ordusu, kendisinin üç katı veya daha büyük bir orduya karşı savunma yapabilirdi. Ancak Kanyonlara ulaşamazlarsa, Rael'in sayıca üstünlüğü karşısında ezilip yenileceklerdi.

Bu önemli bir riskti, ancak Mikael, Mercia'yı geri almak için Kharav'ı savunmasız bırakmıştı ve başka seçeneği yoktu; geri dönmek zorundaydı ve hemen dönmek zorundaydı.

Kharavian ordusu birçok kişi tarafından korkuluyordu, ama bu adamlar hikayelerde anlatılan canavarlar değildi. Ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar, onlar da sadece insandı. Norah onlar için ve Gölge Kral olan kocası için endişeleniyordu. Canyonlands'ın ve ötesindeki Kharav'ın güvenliğine ulaşmaları gerekiyordu.

Soren onun yanında duruyordu, gözlerinde endişe yoktu. Nasıl bu kadar sakindi? Sanki akşam yemeğine gider gibi.

Adrian atının eyerini kontrol etti, sonra Norah'a döndü. Ona saygıyla başını eğdi, ama Norah elini uzattı ve onu kucakladı.

"Güvende ol," dedi ona. "Tanrılar seni korusun." "Ve Alec," dedi o.

"Alec'e de," diye fısıldadı Norah.

Adrian atına bindi.

Soren öne çıktı, ona yaklaşması için el salladı ve Adrian eğildi. Soren onu göğüs zırhından tutup daha da yaklaştırdı. "Bunun için eğitildin, Küçük Ayı. Kralını koru."

Norah, Soren'in ona taktığı takma ada gülümsedi. Bunu birkaç kez duymuştu. *Küçük Ayı*. Adrian hiç de küçük değildi. Alexander'dan daha iriydi, çoğu Kuzeyli'den daha iriydi, neredeyse Mikael kadar iriydi. Ama Soren için o Küçük Ayı'ydı.

Adrian başını salladı.

"Kalkanını kaldır. Yaralar için değil, öldürdüklerin için puan alırsın. Salta Tau hepsini göreceksin." Soren onu bıraktı ve zırhına yumruğuyla sevgiyle vurdu. "Kendine iyi bak kardeşim."

Ayrılmaya hazır olduklarında, Mikael yanına geldi. Yüzü uzundu ve kaşlarının üzerinde gölgeler vardı.

"Neden endişeli görünüyorsun?" diye sordu ona. "Endişelenmesi gereken benim."

"Benim için endişelenme. Canyonlands'e varır varmaz güvende olacağım."

"Dinlemeyeceğini biliyorum, ama yine de Kuzey lejyonunu da yanına alman gerektiğini düşünüyorum."

Kafasını salladı. "Hayır. İşler kötü giderse, tüm Kuzey ordusunun burada, seninle birlikte olmasını istiyorum. Aleon'un niyetini hâlâ bilmiyoruz." "Phillip, Japheth ve Rael hâlâ tehdit oluştururken

Mercia'ya saldırmayacaktır."

hala tehdit oluştururken Mercia'ya saldırmayacak."

Boynunun yanını sıcak bir şekilde kavradı. "Sen söz konusu olduğunda hiçbir riski göze almam." Başını eğdi ve onu öptü. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Merdivenlerin tepesindeki kalede duran büyükannesine baktı ve kadına başını salladıktan sonra atına bindi.

Norah, onların avludan çıkıp köprüyü geçerek anakaraya ve ötesine doğru ilerlemelerini izledi. Onlar çoktan uzaklaşmış olsalar da, o orada durup pelerinini sıkıca kendine doladı. Mikael gözden kaybolduğunda,

kayıp hissini atamadı, artık tamamen yalnız olduğunu hissetti. *Hayır.* Yalnız değildi, diye hatırlattı kendine ve yanında duran Soren'e baktı.

"Akşamları tekrar birlikte yemek yemeye başlamak istiyorum," dedi ona. "Kharav'da yaptığımız gibi."

"Büyükannen bununla bir sorunu yok mu?" "Sana gelmeni söylememi istedi."

Soren şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi dedi?"

Kahretsin. Dudaklarını dişlerinin arasına çekti. "Hayır. Ama muhtemelen kabul ederdi."

"Öyle mi?"

Kahretsin. "Hayır." Yutkundu. "Sadece senin orada olmanı istiyorum." "O zaman orada olacağım."

Ona rahatlamış bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve kaleye doğru döndü.

Mercia, sabah güneşinin ışınlarında çok güzeldi. Soğukta bile. Her şeyin eskisi gibi olduğunu, hiçbir şeyin değişmediğini, savaşın, kanın, kaybın olmadığını iddia etmek kolaydı. Alexander, her sabah olduğu gibi hala çalışma odasında olabilirdi.

Alexander.

Sadece bir an için olsa da, Alexander'ın hala orada olduğunu varsayabilirdi. Ama o yoktu.

Norah merdivenlerde durdu ve tırabzana tutundu. En kötü acıyı atlattığını sanıyordu, ama acı yeniden içini kapladı ve onu felç edecek gibi oldu.

"Salara," diye seslendi Bhastian arkadan. "İyi misin?"

Başını salladı. "Sadece odama gitmek istiyorum."

"Yardım ister misin?"

"Hayır, iyiyim," dedi çabucak. Sadece odasına gidip nefesini toplaması gerekiyordu. Norah eliyle onu uzaklaştırdı ve kendini zorlayarak merdivenleri çıkıp kaleye girdi. Duygularını bastırmaya çalışarak koridorları olabildiğince hızlı geçti. Kendi koridoruna ulaşır köşeyi döndüğünde, zihnindeki serbest düşüş bir an için durdu. Kapısının önünde nöbet tutan tanıdık bir yüz gördü.

"Titus!"

İri yarısı muhafız saygıyla başını eğdi, ama Norah formaliteleri umursamadı. Aralarındaki mesafeyi kat etti, zıpladı ve kollarıyla onun omuzlarına sarıldı.

"Burada olduğun ve iyi olduğun için çok mutluyum!"

Mercia'dan kaçtığından beri Northman'ı görmemişti. Yoksa görmüş müydü? Belki de yakındaydı, ama dönüşünün kaosunda onu fark etmemişti. Geri döndüğü günlerde aklına gelmediği, onu aramadığı için suçluluk duygusu onu sardı.

Adam omzunun arkasını okşadı ama ona sarılmaktan kaçındı. Yine de, onu bırakmadan önce biraz daha ona sarılmaya devam etti. Daha fazla kayıp kaldıramazdı ve Titus'u görmek, az önce soğukkanlılığını tehdit eden kederin eşiğinden onu geri döndürdü.

Adam boğazını temizledi ve Norah sonunda geri çekildi.

"Kraliçe Norah, konseyi durdurmak için hayatımı feda edeceğimi bilmen benim için çok önemli. Ama tetikte değildim ve sen kaçana kadar ne olduğunu bilmiyordum."

"Biliyorum." Onu sakinleştirmek için kolunu sıktı. "Titus, senden hiç şüphe etmedim. Bir an bile. Sadece sevdiğim insanların, sen de dahil, acı çekmiş veya zarar görmüş olabileceğinden endişelendim. Seni iyi görmek ve tekrar hizmetinde olduğunu görmek beni çok rahatlattı."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Senin hizmetine geri döndüğüme ve seni tahtında gördüğüme sevindim."

"Karin nasıl?"

Adam başını salladı. "İyi. Kızım da öyle."

"Bir kızın mı oldu!" Norah gülümsedi. "Titus, tebrikler!"

Muhafız gülümsedi. "Teşekkürler, Majesteleri."

Kadın tekrar onun kolunu sıktı. "Gerçekten iyi haberlere ihtiyacım vardı. *Teşekkür ederim.*" Kadın tekrar gülümsedi ve o, kadın odasına girip kapıyı kapattığında başını eğdi.

Serene, Norah odaya girdiğinde odayı düzenliyordu. Norah geri döndüğünden beri ona pek bir şey söylememişti. Fırsatı ya da zihinsel gücü olmamıştı. Ama şimdi, sessizliğin içinde yalnızken... onu gördüğüne çok sevindi. Bir an için hizmetçisine baktı.

"İyi misin, Regal High?"

Norah başını salladı. "Seni çok özledim, Serene."

Hizmetçinin gözleri parladı ve gülümsedi. "Ben de seni özledim."

İkisi de duygusal bir kahkaha attılar ve birbirlerine sarıldılar. Her şey eskisi gibi olmayacaktı, ama kendilerini daha iyi hissetmeye başlamışlardı.

"Vitalia'ya ne oldu?" diye sordu Norah yumuşak bir sesle. Hizmetçisi, darbe sırasında Mercia'dan kaçarken ölmüştü. "Ona ne yaptılar?"

Serene ellerini tuttu. "Adalet bakanı, onun geldiği yerdeki geleneklere uygun olarak cesedini denize attı."

Denize. Vitalia, istediği şekilde öbür dünyaya gönderilmişti. Norah gözyaşları akarken başını salladı; Alexander'ın ne yapması gerektiğini bilip bunu gerçekleştirmiş olmasına çok minnettardı. Ve şimdi, o öldükten sonra bile onun merhametini keşfetmeye devam ediyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Serene. "Onu sevdiğini biliyorum. Hepimiz sevdik."

Evet, Alexander birçok kişi tarafından seviliyordu. Sadece başını sallayabildi.

Norah, her an gelebileceği bir sonraki duygu dalgasından kaçınmaya çalışarak odasına bakındı. Makyaj masasında, kurdeleyle sarılmış küçük bir kutu dikkatini çekti.

"O nedir?" diye Serene'e sordu.

"Oh, bilmiyorum. Ama balkonda duruyordu."

Garip. Kim ona bir şey göndermiş olabilirdi? Norah makyaj masasına yaklaştı ve kutuyu aldı. Kurdeleyi çözdü ve kapağı açtı. İçinde küçük bir cam şişe vardı.

Bir şişe kan...

Alexander'ın rüyasında gördüğü kan şişesiyle aynıydı.

On Dördüncü Bölüm

Kırmızı.

İleri geri. Okyanus dalgası gibi yuvarlanıyordu. Kan okyanusu.

Norah makyaj masasında tek başına oturmuş, şişeyi başparmağı ve işaret parmağıyla ileri geri sallayarak içindeki kanı yuvarlıyordu. Şişe küçüktü, en küçük parmağından daha büyük değildi ve tabanına doğru sivriliyordu. Nereden gelmişti? Kimden gelmişti? Bu, Alexander'ın rüyasında tuttuğu şişeyle aynıydı. O mu göndermişti?

Bu imkansızdı.

Alexander gitmişti. Onu sadece rüyasında görmüştü. Öyle değil miydi?

Şişeyi cilalı ahşap masanın üzerine koydu ve sandalyeye yaslanarak Mikael'i çağırdı. Ona göstermek, onunla konuşmak istiyordu. Keder düşünmesini zorlaştırıyordu. Mikael, zihnindeki çılgınlığı yatıştırır ve her şeyi anlamasına yardım ederdi. Ama Mikael gitmişti, rüyaların hilelerinden çok daha önemli meselelerle uğraşıyordu. Bunu kendi başına çözmesi gerekecekti.

Norah şişeyi dürttü, makyaj masasının bir tarafından diğer tarafına kaydırды. Bununla ne yapması gerekiyordu? Rüyada Alexander, bir damla damlatmıştı. Avucunun içine. Görünüşe göre, bu doğru hareketti, ama ne olacaktı?

Soren'e ne düşündüğünü sorabilirdi.

Hayır. O, onu atmasını söyleyecekti. Ve bunun bir amacı vardı.

Alexander rüyada ona vermişti. Ve kan... Kahinler kan kullanırdı. Ya da daha doğrusu, gezgin kahinler kullanırdı. Eli şişeyi kavradı. Bir şekilde birbirleriyle ilişkili olmalıydılar. Akıllı, bildikleri her şeyi, anılarını taradı.

Vahşı Doğa'ya gittiklerinde, iki Vahşı Doğa kadını da Alexander'ın bir kahin olduğunu düşünmüştü. Bundan emindiler. Ve onun bir tür gücü vardı — kadınların zihnine girmesini engelleyecek kadar güçlü bir güç. Ya o bir kahindi ve bunu bilmiyorduydu? Ya da belki tamamen farklı bir şeydi. Eğer yaşayanlarla ölümler arasındaki boşluğu doldurmasına izin veren bir gücü varsa...

Kendini vazgeçirmeden önce, kapağı açtı ve parmağıyla dokundu, çevirdi. Sonra avucuna bir damla kan sürdü ve parmaklarını kapattı.

Ve bekledi.

Kalbi göğsünde hızla atıyordu.

Hâlâ beklerken odaya göz gezdirdi. Yapması gereken buydu. Alexander ona bunu göstermişti. Öyle değil miydi? Yoksa hepsini hayal mi etmişti?

Her halükarda, şu anda elindeki şişeyi hayal etmiyordu. Çok gerçektir ve çok... kan doluydu. Şişe ve rüya birbiriyle bağlantılı olmalıydı.

Ama her şey sessizdi.

"Bu... garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıcı," diye fısıldadı kendi kendine. Sadece cildine kan sürmekten bir şey beklediği için utancından yanakları kızardı. En azından bu utancını tek başına yaşıyordu — Soren'i bu işe karıştırmadığı için tanrılara şükretti. Soren onun tamamen aklını kaçırdığını düşünürdü.

Norah avucunu açtı ve cildine bulaşan kana baktı. Bu kimin kanıydı ki? Aklında, bir kuşun nefesi gibi küçük bir çırpınma fısıldadı. Makyaj aynasındaki yansımasına baktığında, sandalyesinden atladı, sandalyeyi geriye doğru itti ve devirdi.

Hemen arkasında Alexander duruyordu. Ona dönmek için hızla döndü.

Ama oda boştu. Orada değildi. Kimse yoktu.

Titreyerek aynaya döndü ve Alexander yine ona bakarken nefesini tuttu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı. Onun arkasında durması gereken yere döndü, ama yine kimse yoktu.

Norah aynaya geri döndü. Onun görüntüsü kalbini parçaladı. "Nasıl buradasın?" diye fısıldadı. Her şey bir anda geldi: üzüntü, mutluluk, rahatlama, kafa karışıklığı. Çok bunaltıcıydı. Nefes almaya zorladı kendini. "Gerçekten sen misin?"

Adam konuşmadı. Konuşamıyor muydu? Yoksa konuşmak istemiyor muydu? Sonunda sözcükleri buldu. "Kan seni buraya mı getirdi?"

Cevap vermedi.

Tabii ki kan getirmişti. Kan şişesine baktı. Bu mantıklı değildi. Sanki o bir gezginmiş gibi. Ama değildi.

"Nasıl? Ben onu içmedim, sadece..." Avucuna tekrar baktı. "Mortium'da bana bu şekilde mi geldin? Kanın benim tenimde miydi?"

Hâlâ hiçbir şey söylemedi, ama gözlerinin altındaki hafif gerginlik ona haklı olduğunu gösterdi. Kanı onun cildindeyken gelmişti. Tıpkı şu anda kanının onun cildinde olduğu gibi.

"O zaman gerçekten rüya görmüyordum. Ve şimdi de rüya görmüyorum. Aklında mısın?"

Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. Sonra yüzünü gevşetip gözlerini kapattı. Ve bekledi.

Yavaşça, o da onu taklit ederek gözlerini kapattı. Ve zihninin derinliklerinde, adam onun önünde duruyordu.

"Buraya nasıl geldin?" diye fısıldadı ona yaklaşırken. "Gerçekten sen misin?"

Ama o hala cevap vermedi. "Konuşamıyor musun?"

Yine cevap yoktu.

Onun sadece zihnindeki bir görüntü olduğunu biliyordu. Ona dokunamıyordu, onu hissedemiyordu. Yine de kendini tutamadı ve elini uzattı. Ama hiçbir şey beklemediği yerde, parmakları onun sert vücuduyla karşılaştı.

Norah düzensiz bir nefes aldı. Onu hissedebiliyordu. Bu sadece bir hayal değildi.

Sonra hatırladı, rüyasında da onu hissetmişti.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ama bunun nasıl mümkün olduğu umurunda değildi, tek umurunda olan onun orada olmasıydı. O gitmemişti, tamamen değil.

Geri çekildi ve ona baktı. Adam bir şekilde farklıydı. Onu tanıyor gibiydi... ama onu *tanımıyordu*.

"Hayattan ayrıldığında böyle mi olur?"

Adamın ifadesi değışti, ama o bunu anlayamadı. Odasının duvarı yıkıldı ve rüyasında gördüğü ağaçlıklı yol ortaya çıktı. Adam eliyle hafifçe o yöne doğru bir hareket yaptı.

Bir yol mu? Çok... garip, ama yine de değil. Çok tanıdık, ama yine de değil. Tıpkı o gibi. Yavaşça ilerlemeye başladı ve yol boyunca yürüdüler.

"Lütfen, benimle konuş."

Adam bir anlığına ona baktı, sonra tekrar önüne döndü. Keşke konuşsa diye düşündü.

"Seni özledim, Alexander." Ani bir keder geri döndü ve durmak zorunda kaldı. Aptalca bir duygu. Bundan nefret ediyordu. Onu felç ediyordu. Göğsünü sıktı. "Acıyor," diye fısıldadı.

Ama acı öfkeye dönüştü. Ona karşı bir öfke değildi, ya da belki de öyleydi. Belki de kendine, tanrılara, dünyaya karşı bir öfkeydi. Ondan alınmıştı.

"Sana ihtiyacım var." Adaletli lorduna ihtiyacı vardı. O onu tanıyordu, kalbini tanıyordu. O her zaman ne yapacağını bilen, güvendiğı, onu dinleyen biriydi. şimdi onu dinleyecek birine ihtiyacı vardı.

Adam elini tuttu. Bir an eline baktı, sonra ona baktı. Adamın gözleri, onun gözleri arasında gidip geliyordu, mavisini çok sakinleştiriciydi. Dinliyordu.

"Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Ve korkuyorum." Onunla konuşmak bile kendini daha iyi hissetmesini sağladı. "Mikael Kharav'a geri döndü. Ve tabii ki Soren'i benimle kalmaya zorladı. O tamamen yalnız."

Alexander hareketsiz kaldı. Sanki kelimeler dudaklarının içinde sıkışmış gibiydi. Konuşmadı.

"Onun için endişeleniyorum. Japheth ve Rael, o Canyonlands'ı geçmeden saldırırsa, felaket olabilir. Batı geçidinden geçmeye çalışacak. Eğer başarır, güvende olacak. Ama o zamana kadar..."

O zamana kadar, endişeden hasta olacaktı. Farklı bir şey yapmalı mıydı? Kuzeyli askerlerden oluşan bir lejyon göndermeli miydi? Hâlâ yapabilirdi. Kharavian ordusunun sadece birkaç gün gerisinde olacaktı.

"Bir lejyon göndermeli miyim?"

Ama artık dinlemiyor gibiydi. Etraflarındaki bahçe yolu titriyordu.

Kız onun kolunu tuttu. "Alexander." Adam sertleşti ve geri çekildi. Etraflarını karanlık sardı ve bir kez daha kızın odasına geri döndüler. Yürüyüşleri bitmişti.

"Alexander," dedi yumuşak bir sesle, ama o daha da geri çekildi. Neden bu kadar mesafeli, bu kadar soğuktu? "Anlamıyorum. Sadece benimle sessiz yürüyüşler yapmak için mi döndün? Neden geldin?"

Adam geri çekildi, gölgelerin içine doğru.

"Gidiyor musun?"

Gözleri taş gibi bakıyordu.

"Bekle. Geri dönecek misin?"

Ve karanlıkta kayboldu.

Norah odasında volta atıyordu. Elleri terliydi, ama tüyleri diken diken olmuştu. Şişeyi sıkıca kavradı. Hâlâ anlamıyordu.

Kapı sertçe çalındı ve sonra açıldı. Soren içeri girdi. "Ne oldu?" dedi ve kapıyı arkasında kapattı. "Bhastian acil olduğunu söyledi."

"Öyle." Yutkundu ve şişeyi sıkıca kavradı. Ona söylemek için cesaretini toplaması iki gün sürmüştü, ama *şimdi* acil bir durum vardı. "Sana bir şey söylemem gerek, ama kulağa tamamen çılgınca gelecek."

Gözleri kısıldı. "Otur."

Kafasını salladı. "Sanmıyorum."

Önemli değildi. Her halükarda onun aklını kaçırdığını düşünecekti. En iyisi söylemektir. "Alexander hâlâ burada," dedi. "Bir şekilde. Ruhu."

Soren kaşlarını çattı. "Başka bir şey mi bekliyordun? Onu buraya hapsetmedin mi?"

"Hayır..." Durdu. Bu yüzden mi ona gelmişti? Onu tanrılara göndermeyerek onu tuzağa düşürmüş müydü? Hayır... Kafasını salladı. Daha fazlası olmalıydı. "Bana geldi. Onu gördüm."

Soren sadece ayakta durup ona bakıyordu. Evet, bunun çılgınca geldiğini biliyordu.

"İlk olarak mortiumda oldu," diye devam etti. "Üzerimde Alexander'ın kanı vardı ve o bana geldi, tıpkı Odepeth'teki kahin gibi. Yani, tam olarak kahin gibi değil. Bhasim'de kanı içmek zorunda kaldım..."

Soren'in gözleri kısıldı.

Hızlan, dedi kendi kendine. "Her neyse, bunun bir rüya olduğunu sandım, ama mortium'dan ayrıldıktan sonra yine odama geldi. Bu mantıklıydı, çünkü üzerimde hala onun kanı vardı. Sonra, rüyada, ya da vizyonda, ya da her neyse, bana bir şişe kan gösterdi ve elime bir damla sürdü."

Gözlerinin köşelerindeki çizgiler derinleşti, ama yine de hiçbir şey söylemedi.

"Ve iki gün önce bunu aldım." Ona şişeyi gösterirken elleri titriyordu.

Soren yaklaştı.

"Alexander'ın rüyada bana verdiği şişeye benziyor."

Nefesi derin bir titreşimle çıktı. "O rüyanın sana ne yapmanı söylediğini düşünürsen düşün, bu bir yalan. Yapma."

Norah yutkundü. "Bu... seninle konuşmak istediğim şeydi. Düşündüm ve düşündüm ki..." Sözleri dağınıktı. "Düşündüm ki..."

"Yapma. O ayı kanı değil."

"Ama mortiumdaki Alexander'ın kanıydı..." "Salara, yapma."

"Aslında yaptım bile," diye patladı.

Soren'in gözleri parladı.

"O geri geldi!"

"Salara," dişlerinin arasından söyledi. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın?"

"Çünkü benimle konuşmaya çalışıyor!"

"Peki ne dedi?" diye sordu.

Hiçbir şey. Nefesi kesildi. "Hiçbir şey. Sanırım... konuşamıyor. Sanki... görebildiğin ama duyamadığın bir görüntü gibi."

"O Alexander *değil*," dedi öfkeyle. "Bu bir oyun, hem de acımasız bir oyun."

"Hayır." Kız başını salladı. "Soren, onu gördüm. O Alexander. Onu hissettim!"

"O Alexander değil." Elinden şişeyi aldı ve şömineye fırlattı.

"Hayır!" diye bağırdı, şişe parçalara ayrılırken.

Adam kadının kolunu tutup onu kendine doğru çekti. "O Alexander değil," dedi sertçe, gözleri kadına dik dik bakarak. "Kimsenin senin acını kullanarak seni kandırmasına izin verme."

Dudakları titredi. "Soren," diye yalvardı.

Adam yumuşadı ve kolunu tutan eli gevşedi. Ama onu bırakmadı. Sadece onu kendine daha da yaklaştırdı. "Salara," dedi yumuşak bir sesle. "O öldü. Ve ne görüyorsan, gerçek değil. Anlıyor musun?"

Hayır. Gerçektir. Çok gerçektir.

Adam kadının çenesini tutup ona bakmasını sağladı. "O Ayı değil."

O da boyun eğdi ve başını salladı. Soren, Destroyer'dan alabileceği tek teselli olarak kolunu sıktı ve onu öğleden sonranın sessizliğine bıraktı.

Norah şöminenin yanındaki taş zemine çöktü ve yüzündeki gözyaşlarını sildi. İçinde ateş yanmıyordu, ama küçük cam parçaları altta küllerin içinde yatıyordu.

Eğer bu bir tuzaksa, kim böyle bir şey yapardı? Kim yapabilirdi? Bir gezginin gücüne ya da ona benzer bir şeye sahip olmaları gerekirdi.

Ama...

Alexander'ın gücü vardı. Norah'ın tanımlayabileceği ya da açıklayabileceği bir şey değildi; Alexander da bunu anlamamıştı. Ama onda *bir şey* vardı. Vahşi onu görememişti. Vahşi kız kardeşler onun zihnine girememişti. Naavi, Norah'a onun güçlü olduğunu söylemişti; kaçarken hepsini koruyacak kadar güçlüydü.

Ölümü reddedebilecek kadar güçlü müydü?

Onu tekrar görmesi gerekiyordu. Ona sorması gerekiyordu. Ama kanın geri kalanı kütüklerin ve küllerin içine emilmişti.

Metal şömine demirlerine sıçrayan bir damla hariç.

Nefesi hızlandı ve eli titredi, parmağını demirin üzerinde gezdirip son kan damlasını topladı. Sonra avucunda kıvırdı, gözlerini kapattı ve bunun yeterli olmasını dileyerek bekledi.

Kendini bahçedeki bankta güneşin ışığında otururken hayal etti ve onun dönmesini bekledi.

Ve o geri döndü.

Onun varlığını hissettiğinde dönmedi. Bakmadı; onu tekrar uzaklaştırmak istemiyordu. Ama onun orada olduğunu biliyordu.

Alexander.

Onun yanına oturdu.

"Bana gelmeni sağlayan senin gücün mü?" diye sordu, sonunda ona bakarak. "Vahşilerin zihnine girmesini engelleyen, seni görmelerini engelleyen güçle aynı mı?"

Gözleri şaşkınlıkla parladı, ama yine de konuşmadı. Ama onu duyabiliyordu. Ve onu anlayabiliyordu.

"Kandan nasıl geçiyorsun? Sen bir gezgin misin?"

Ağzının köşeleri hafifçe seğirdi. Bu bir gülümseme miydi? Kız haklı mıydı?

"Şişeyi bana nasıl ulaştırdın?"

O, bankın arkasına yaslandı. Kız, onun cevap vermek istemediğinden mi, yoksa bir cevabı olmadığından mı emin olamadı. Ona çok mu baskı yapıyordu?

"Soren bunun bir numara olduğunu söylüyor." Ama gözleri onun yüzünün, vücudunun her ayrıntısını inceledi. Onunla ilgili her şey, tam da onun bildiği gibiydi. Kesinlikle. İmkansız bir numara, elbette.

Elleri kucağında hareketsiz duruyordu. Gözü, bileğinde küçük deniz kabuklarından yapılmış küçük bir bileziğe takıldı. Nefesini tuttu. Bu, uzun zaman önce onun için ördüğü bilezikti. *Alexander dışında* kimse bunu bilemezdi.

Bu bir numara olamazdı, ama o nasıl buradaydı? Ve neden?

"Seni tanrılara göndermediğim için mi buradasın?" diye fısıldadı. "Gitmek istiyor musun?"

Dudakları konuşacakmış gibi hareket etti, ama sessiz kaldı. Sonra yavaşça, hafifçe başını salladı.

Kalbi hızla attı. Ondan bir cevap. Sonunda. Bu, en azından bir iletişim kurmaktı, ama o da bunu kabul edecekti. Nefesini sakinleştirmeye çalıştı. "Ben... Ne istediğini bilmiyordum. Seni tuzağa düşürdüğümünden korktum." Durdu. Gözleri doldu. Neden bu onu bu kadar duygusal yapıyordu? "Ama bu seni geri getirebileceğim son sefer. Artık kanım kalmadı."

Kaşları çatıldı ve bahçe etraflarında yok oldu. O, anılarını önlerine getirip Soren'in şişeyi şömineye attığı anı gösterirken, kız dengesini kaybetti. Bunu bu kadar kolay yapabilmesi onu şaşırttı. Kızın zihninde ne kadar özgürlük vardı? Başka neler yapabilirdi?

Yüzünde öfke belirmişti.

"Ona kızma," dedi kız. "O beni önemsiyor. Ve endişeleniyor."

Kaşları karışıklıkla çatıldı.

"Senin ölümünü çok zor karşıladı. Bunu itiraf etmiyor ama ben onda görüyorum. Adrian da öyle. Yıkılmıştı. Hâlâ da öyle." Nefesini içine çekti. "Başkalarına da gidebiliyor musun..."

Ayağa kalktı. Kız ona çok fazla baskı yapıyordu.

"Tamam," dedi kız hızla ve o da ayağa kalktı. "Sadece Adrian'ı düşündüm."

Adrian'ın adı onda hiçbir tepki, hiçbir tanıma belirtisi uyandırmadı.

"Kardeşini hatırlamıyor musun?" diye sordu ona.

Hareketsiz kaldı ve gözleri büyüdü.

"Seni çok özleyor. Çok."

Yüzünde hala şaşkınlık vardı, ama gözleri aşağıya kaydı ve üzüntü onu sardı. Kader ne kadar acımasızdı. Alexander'ın tek bildiği şey kayıptı; ailesini, aşkını, hayatını kaybetmişti.

Ve bunun bir parçası da ona aitti. Geri dönüp ona farklı bir hayat vermek için ne yapmazdı...

Elini uzattı ve koluna koydu. O direnmedi. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Her şey için. Sana verdiğim tüm acılar için"

üzgünüm." Gözlerinden yaşlar boşandı. "Sen benden çok daha fazlasını, çok daha iyisini hak ediyordun, kaderinin sana verdiklerinden çok daha iyisini."

Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda yumuşadı ve dudakları hafifçe açıldı. Elini kendi eliyle kapattı.

"Alexander," diye fısıldadı.

Aniden ifadesi değişti, sertleşti ve geri çekildi. "Alexander," diye tekrar söyledi ve karanlık onu sararken karanlık etrafını sararken onu takip etti. "Alexander!"

Ama o gitmişti.

Norah gözlerini açtı ve kendini yine odasının şöminenin yanındaki yerde buldu. Kollarını kavuşturdu ve titremesini hafifletmek için kendine sarıldı.

Bu, zihninin deliliği değildi.

Alexander ölmemişti.

On Beşinci Bölüm

Genç ayı onun önünde atıyordu. Soren ona kralını korumakla görevlendirmişti ve Mikael, Adrian'ın bu görevi hayatı kadar ciddiye aldığını biliyordu. Bu kadar kısa sürede, bir çocuktan bir erkeğe, basit bir askerden bir savaşçıya dönüşmüştü. Mikael, Soren'in kendisine karşı da bir değişiklik gösterdiğini fark etmişti: düşmandan dostuna. Kardeşe.

Bu iyiydi. Soren'in daha fazla kardeşe ihtiyacı vardı.

Sadece atlarının nalları sesiyle yol aldılar. Adrian, Tribelands'ın düzlüklerinden geçerken ufku dikkatle taradı, her sırtı, her kayayı, her ayrıntıyı değerlendirdi. Zorlu yolculukları boyunca haklı olarak tetikte kaldılar. Kharav'ı ve kendilerini korumak için Canyonlands'a ulaşmak zorundaydılar. Sadece kanyonlar sayesinde Japheth ve Rael'in birleşik ordularına karşı savunma yapabilirlerdi. Ancak kanyonlar olsa bile...

Mikael bu düşüncayı kafasından uzaklaştırdı. Kharav hiç fethedilmemişti. Şimdi de buna izin vermeyecekti.

Adrian omzunun üzerinden baktı ve bakışları buluştu. Her geçen gün kardeşine daha çok benziyordu; daha ciddi, daha kararlı, daha azimli.

Korkusuz ve sadık.

Bear kardeşler korkusuz ve sadık olmaktan başka bir şey değillerdi. Onlara karşı savaşanlara dikkat, yanlarında olanlara şans. Mikael elini uzattı ve Bear'ın uzun zaman önce yüzüne açtığı yarayı okşadı. Artık soluk, neredeyse fark edilmezdi, ama sanki unutacakmış gibi bir hatırlatmaydı. O gün hayatını kurtardığı için şanslıydı ve şimdi genç ayıya bakarken, hala kendini şanslı sayıyordu.

Adrian'ın zırhında Kuzey'in kış şahini arması vardı, ama Kharav'ın koyu rengi, türünün tek örneği olan zırh. Adrian, Soren kardeşinin zırhını giyeceğini söyledikten sonra, bir zamanlar babalarına ait olan zırhı yaptırmıştı. Adrian bunu kesin bir şekilde reddetmişti. Mikael bunu anlayabilirdi. Ölenlerin kanını onurlandırmanın iki yolu vardı: zırhı giymek ya da sergilemek.

Ayı'nın zırhı, kalkanı da asılı olan Kuzey'in judisaeptinde asılıydı. Salara ve konsey tarafından yönetim meseleleri için sıkça kullanılan bir oda olmasına rağmen, judisaept kutsal bir yerdi. Mikael, oraya adımını attığı anda bunu anlamıştı. Yüksek duvarlar boyunca geçmişteki cesaretin kalkanları asılıydı. Kuzey Kralı Aamon'un kalkanını tanımıştı. Ayı'nın kalkanı şimdi onun yanında asılıydı, krallara ait olmayan tek kalkan, tıpkı Ruhlar Salonu'nda yatan tek kraliyet mensubu olmayan ceset olması gibi. Ama o buna layıktı.

Mikael düşüncelerini evine çevirdi. Kharav'dan ayrıldığında, geri dönmeyeceği hissini bir türlü atamıyordu. Kuzey'i geri kazanmak için verilecek savaşın kaderini belirleyeceğinden emindi. Yine de bundan korkmuyordu. Mikael ölümden korkan biri olmamıştı, ama başarısızlıktan korkuyordu. Salara için Kuzey'i geri kazanamama korkusu vardı. Şimdi ise Kharav'ı Japheth ve Rael'den koruyamama korkusu vardı. Kanyonlara ulaşamazsa, tam da bu olacaktı ve şimdi riskler daha da büyüktü. Kuzey'in Kharav'a ihtiyacı vardı. Salara'nın Kharav'a ihtiyacı vardı, özellikle de Ayı olmadan.

Mikael, onun öldüğüne hala inanamıyordu. Onun ölümünden kısa bir süre sonra, Salara'yı bu kadar hassas ve kırık bir halde bırakmak istememişti, ama zaman aleyhine işliyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu, Adrian gibi, onun da hep taşıyacağı bir keder olacaktı. Genç ayının karakteristik gülümsemesi, yargıcın ölümünden beri ortada yoktu. Tüm gençliği yok olmuş gibiydi. Kederin yaptığı buydu: insanın gençliğini çalmak.

Mikael de kendi acısını taşıyordu — sadece büyük bir adamı kaybetmenin acısını değil, kaderini bilmenin acısını da. Ölümünün ve nasıl öleceğinin bilincinde olmanın bir lanet olduğunu düşünmüştü hep. Ama şimdi bu bilgi ortadan kalktığında, bunun kendisine güven ve güvenlik verdiğini fark etti. Ayı'dan uzak olmak — kaderinden uzak olmak — kendisini yenilmez hissettirmişti. Sonunun ne olacağını bilmek

ne olmayacağını bilmek anlamına geliyordu. Bu onu daha da cesur yapmıştı. Ama şimdi... yeni kaderi her an gelebilir. Rael ve Japheth ile birlikte şimdi gelebilir.

Kuzey'den ilk ayrıldığında, Kharav'a varır varmaz kahini ziyaret etmeye niyetlenmişti. Ama şimdi, yolculuk zihninin düşünmesine izin verdiği için, bunu yapacağından o kadar emin değildi. Bir adam kaderini bildiğinde, bu bir takıntı haline gelir. Ve Mikael çok uzun süredir takıntılıydı.

Kanyonlara ulaşma aciliyeti, onları gece gündüz yol almaya, sadece birkaç saat dinlenip uyumaya zorladı ve bu da bir savaşla karşılaşmışlarında hepsini daha da zayıf bıraktı.

Hızla kuzeye seyahat etmişler, beceri ve kararlılıklarının sınırlarını test eden bir savaş vermişler ve şimdi hızla eve dönüyorlardı. Yorgun. Bitkin. Bu, Kharavian ordusunun alışık olduğu bir durum değildi. Evet, onlar savaşçılardı, en büyük savaşçılardı, ama güçleri hiç olmadığı kadar düşmüştü. Büyük savaş lordu Jarik bile at sürerken uyuyakalmıştı. Yine de ilerlemeye devam ettiler. Canyonlands'e ulaşmaları gerekiyordu.

Onuncu gün, ordunun morali yükselmeye başladı. Sadece iki gün daha geçerse geçide ulaşacaklardı. Mikael'in umudu her saat başı artıyordu, ama henüz bunu bir zafer olarak nitelendiremiyordu. Ordunun geçidi geçmesi zaman alacaktı. Batı geçidi doğu geçidinden daha dardı ve ikisi arasında daha az tercih edilen geçitti. Ama en yakın geçitti.

Güneş bulutların arasından çıktı. Gün çok güzeldi. Bu durum olmasaydı, Salara dışarıda gezintiye çıkmayı çok severdi. Onu terk edeli sadece on gün geçmişti, ama bu on gün çok uzundu ve onu tekrar görebilmesi için sonsuz bir süre geçmesi gerekecekti.

Bir çığlık duyuldu.

Adrian atını aniden durdurdu. Mikael düşüncelerinden sıyrıldı ve doğruldu, onun bakışlarını takip ederek ufukta bir hareket gördü.

Tek bir binici onlara doğru dörtnala geliyordu. Arkasında toz bulutu yükseliyordu.

Bu, atını bir atın gidebileceğinden daha hızlı süren bir Kharaviyalı biniciydi.

"Rael!" diye bağırdı yaklaşırken. "Rael!"

Adrian, Mikael'e hızlıca bir bakış attı ve atını yaklaştırdı. Jarik, atını Mikael'in diğer tarafına yönlendirdi.

Binici, ter ve çamurla kaplı atını durdurdu. Hayvanın bacaklarında kan izleri vardı.

"Rael geliyor," dedi keşif eri nefes nefese. Atı yorgunluktan tökezledi ve savaşı yere kaydı. Bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü, ama bu onu haberi iletmekten alıkoymadı. "Sayısı bizden çok daha fazla." Kelimeler arasında nefes nefese kaldı. "En az iki katı."

Yakındaki bir savaşçı keşifçiyi yakaladı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Mikael.

"En fazla bir günlük yol."

Kanyonlara ulaşmak iki gün sürerdi. Rael'in onlara ulaşmasına bir gün kalmıştı. Mikael'in ordusu başaramayacaktı.

"Su," diye yalvardı keşif eri.

Başka bir savaşçı su tulumu ile öne çıktı ve keşif eri, yudumlar arasında öksürerek derin bir nefes aldı.

"Japheth de onlarla mı?" diye sordu Adrian.

Keşif eri başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla yok. Sadece Rael'in sancağı var."

Mikael ve Adrian şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Bu Cyrus'un yalnız geldiği anlamına gelmez," dedi Mikael.

"Orduyu dinlendirmeliyiz," dedi Jarik. "Onunla karşılaşmaya hazırlanın."

"Ya da Canyonlands'e olabildiğince yaklaşabiliriz," dedi saha kaptanı Yassar.

Jarik ona onaylamayan bir bakış attı. "Ama bu durumda adamlarımız savaşacak gücü kalmaz," diye itiraz etti. "Bu, özgürleştirilmiş kölelerden oluşan bir ordu; çoğu hayatında hiç silah tutmamış. Sayıları bizim üç katımız olsa bile, dinlendiğimiz sürece galip gelebiliriz."

"Kan sporları savaşçıları yoksa," diye karşılık verdi Yassar. "Ya da Japheth onlarla birlikteyse. O zaman ne kadar dinlenmiş olduğumuzun bir önemi kalmaz."

"Canyonlands'e yakın olmak, ancak geri çekilmeyi planlıyorsan önemlidir," diye karşılık verdi Jarik.

"Kimse geri çekilmeyi planlamıyor," diye cevapladı Yassar, ses tonu yükselerek, "ama Japheth Rael'in yanındaysa, ki olmasa aptalca olur, hepimiz bu savaşı kazanamayacağımızı biliyoruz."

"Ordumuzu bölmezsek," dedi Adrian, sonunda konuşmaya başladı. Herkes durdu ve ona baktı.

Adrian'ın gözleri, Mikael'e Ayı'yı çok hatırlatan bir kararlılıkla parlıyordu.

"Ben, ordumuzun yarısı ile kalıp, sen ve Jarik diğer yarısı ile Canyonlands'e ulaşana kadar onları yeterince uzun süre oyalayabilirim," dedi Adrian. "Oraya vardığınızda, geçidi savunabilir ve Kharav'ı koruyabilirsiniz."

"Yarım orduyla Kharav'ı savunmak mı?" diye sordu Yassar.

"Hiç ordumuz olmamaktan iyidir," dedi Adrian. "Ayrıca, size ulaşana kadar sayıları da azalacak. Burada bir savunma başlatıp, elimizden geldiğince çoğunu öldüreceğiz."

Jarik burnunu çektirdi. "Ben geri çekilirken bir Kuzeyli'nin düşmanımızı oyalamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Geri çekilmeyeceğim," diye karşılık verdi Adrian. "Kharav'ın savunulması için sana ihtiyacı var. Ben sadece oraya varman için zaman kazanmaya çalışıyorum."

Mikael, çok iyi tanıdığı ama onu hiç şaşırtmayı bırakmayan Adrian'a baktı. Bu sağlam bir plandı, Kharav'ı kurtarabilecek bir plan. Bir Kuzeyli'nin planı.

"Kalan herkes kaybolacak," dedi Mikael.

Adrian kasvetli bir şekilde başını salladı. "Ama Canyonlands'e ulaşırsanız, her şey kazanılmış olacak."

Belki. Bu bir kumar idi. Ama başka seçenekleri var mıydı? Mikael iç geçirdi ve Jarik'e baktı, Jarik isteksizce başını sallayarak kabul etti.

"Hâlâ düşünmem gerek," dedi Mikael. "Şimdilik adamları dinlendirin, size cevabımı bildireceğim."

Ordu, batan güneşin son sıcaklığı altında uyudu. Her yerde, her zaman uyuyabilmek, iyi bir savaşçının geliştirdiği bir beceriydi. Mikael'in gözleri, uyumak yerine bir şeyle uğraşarak uyanık kalan Adrian'ı buldu. Bazen iyi bir savaşçı olamıyordu. Mikael yaklaştığında, Adrian'ın elinde küçük bir parşömen ve kalem olduğunu gördü.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu Mikael.

Adrian başını kaldırıp parşömene baktı. Tereddüt etti, kuru dudaklarını dişlerinin arasına çekti, sonra "Talimatlar" dedi.

Mikael yanına oturmak için eğildi. "Ne için?"

Adrian son satırları karaladı, sonra kalemi bıraktı ve parşömeni katlayarak zırhının altında boynuna asılı duran küçük bir keseye koydu. "Öldüğüm zaman için. Cesedim bulunursa, yakılmak istemiyorum."

Bu sözler Mikael'i derinden etkiledi ve bir an düşünmesi gerekti. Dinlenen orduya bakarak sözlerini topladı. "Tanrılarına gönderilmek istemiyor musun?" diye sordu sonunda.

Adrian başını eğdi. "Kardeşimi tekrar görmek istiyorum."

Mikael sadece sessizce oturabilirdi. Kharavians ölülerini bulacak ve Adrian'ın isteğini yerine getirecekti. Onu toprağa vereceklerdi. Mikael, Ayı'yı toprağa verdiği gibi, bunu da kendi elleriyle yapacaktı.

Adrian cebine uzandı ve cilalı bir tahta parçası çıkardı. Onu Mikael'e uzattı. "Bunu oğluma verir misin?"

Mikael elinde parçayı çevirdi ve hemen alt kısmına yerleştirilmiş, üzerinde bir ayı resmi olan küçük metal plakayı tanıdı. Bir mühür.

"Bu benim ailemin mührü. Theisen'in bunu kullanmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum, ama... onun almasını istiyorum."

Bu Kuzeyli'yi lanetle. Mikael ona oldukça bağlanmıştı. Mühürü yumruğunda sıkarken dudaklarını büzdü, sonra Adrian'ın geri alması için ona uzattı. "Sen kendin vereceksin. Jarik'le birlikte Kharav'a gidiyorsun."

Adrian kaşlarını çatı. "Ne?" Geriye doğru eğildi. "Hayır. Ben kalacağım. Lord komutan da bunu bekler." "Salar gitmeni emrediyor."

"Kralıçem farklı düşünür," diye itiraz etti Adrian.

"O senin ölmeni istemez!"

"Kocasının yaşamasını isterdi!"

Norah ikisinin de kalmasına izin vermezdi. Ve Kharav düşecekti.

"Ben kalıyorum," dedi Mikael.

Adrian'ın yüzü sertleşti. "O zaman ben de seninle kalacağım."

Mikael, onu ikna etmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Bu ayı onu dinlemeyecekti. Tıpkı kardeşi gibi.

Mikael, Jarik'in ayrılmaya hazırlandığını izlerken neredeyse gece olmuştu. Savaş lordu, karanlığın örtüsü altında ordunun yarısını yönetecek ve güneş doğmadan Canyonlands'e olabildiğince yaklaşacaktı. Şansları yaver giderse, Rael dikkatini Mikael'e odaklayacak ve onları fark etmeyecekti.

Mikael göndereceği en iyi adamları seçti. Kharav'ı ve gerekirse Salara'yı savunabileceklerine güvenmesi gerekiyordu. Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için ordunun önünden geçti. Jarik'in yanına geldiğinde durdu.

"Ordu hazır, Salar," dedi savaş lordu. "Ama onları sen yönetmelisin. Ben burada kalmalıyım."

Mikael başını salladı. "Cyrus dikkatini dağıtacak bir şeyle zamanını boşa harcamaz. Onu Kharav'dan uzak tutmak ve sana yeterince zaman kazandırmak için benim gitmem gerekiyor."

Savaş lordunun gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. Jarik isteksizce başını salladı.

Mikael iç geçirdi. Veda etmekten hoşlanmazdı, ama söylenmesi gereken sözler vardı. "Jarik. Her zaman aynı fikirde olmadık, ama Kharav'ın çıkarlarını her zaman ön planda tuttuğunu biliyorum."

"Bugünden sonra," dedi Jarik, "senin de öyle olmadığını söyleyemem." Bir süre durdu. "Umarım Kuzey tanrıları seninle olsun, Salar."

Mikael başını salladı. O da öyle umuyordu.

"Komutanın haberini bekleyeceğim ve sana söz veriyorum, onun emirlerine uyacağım ve diğerlerinin de aynısını yapmasını sağlayacağım."

Mikael kolunu uzattı ve Jarik onu tuttu. "Kharav için," dedi Jarik.

"Kharav için."

Adrian Mikael'in yanında durdu. Jarik elini uzattı ve Adrian da onun kolunu sıktı.

"Salar için," dedi Jarik.

Adrian'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve Jarik onu daha sıkı tuttu. Adrian geri çekilmek istedi ama Jarik onu bırakmadı. Diğer üç savaşçı hızla genç ayının arkasına geçti; ikisi kollarını tuttu, biri de omuzlarını kavradı.

"Ne..." Adrian direndi, ama onu tutmaya devam ettiler. Jarik bir ip çıkardı.

Adrian direndi, ama üç deneyimli savaşçı onu tutarken yapabileceği hiçbir şey yoktu. Jarik ellerini bağladı.

"Ne yapıyorsun?" Adrian öfkeyle bağırdı.

Mikael onun önüne geçti. Adrian'ı bu halde görmekten hoşlanmıyordu, ama bu onun iyiliği içindi. Salara'nın iyiliği için. Ve Soren'in.

Adrian'ın yüzü öfkeyle buruştu.

Mikael uzanıp omzunu tuttu. "Üzgünüm. Kardeşini görmek için biraz daha beklemelisin. Salara'nın sana hayatta ihtiyacın var." Kendi cebinden mührü çıkardı ve Adrian'ın cebine koydu. "Oğlunun da."

Mikael, Jarik ve savaşçılara başını salladı ve onlar Adrian'ı bir ata bindirip ellerini eyerin başlığına bağladılar.

"Hayır, Salar..."

"Hoşça kal, Adrian," dedi Mikael hüzünlü bir sesle. "Salar!"

Jarik savaş atına bindi ve ordu yola çıktı. "Salar!"

Adrian bağırdı.

Geceye karışıp kayboldular. "Mikael!"

Adrian'ın sesi geri geldi.

Mikael onların gitmesini izledi. Sonra dönüp düşmanını beklemeye başladı.

On Altıncı Bölüm

Norah, en narin kar tanelerinin üzerine düşmesi için elini uzattı. Kar tanesi cildine değdiği anda eridi. Bu, sezonun ilk karıydı. Mikael'in ayrılmasının üzerinden neredeyse üç hafta geçmişti, ama sanki aylar geçmiş gibiydi. Güney kulesinin terasında duruyordu. Buraya sık sık gelip gökyüzünü izliyor ve sabırsızlıkla haber bekliyordu. Bir kuş gelip ona Mikael'in Canyonlands'e sağ salim ulaştığını söylemeliydi. Neden gelmemişti? Mikael onun bekleyeceğini biliyordu.

"Bana kızından bahset," dedi omzunun üzerinden, Bhastian ile birlikte içeriye, güneydeki üst salonlara açılan kapının yanında duran Titus'a. Mikael için endişelenmekle Alexander'ı düşünmek arasında zihnini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı — *tanrılar*, şu anda Alexander'ı düşünmeye geri dönmemeliydi.

"Şu anda üç aylık," dedi Titus.

Sesindeki gülümsemeyi duydu ve ona döndü. "Adı Sarah."

Norah gülümsedi. "Çok güzel."

Titus'un gülümsemesi daha da genişledi. "O da öyle. Annesine benziyor." "Tanrılara şükür," dedi Bhastian sırtarak.

Hep birlikte güldüler.

"Hiç kızım olacağını, bir kızım olmasını isteyeceğimi düşünmemiştim," dedi Titus. "Ama o benim kalbimi çaldı. Yine de bir oğlumuz olması için dua ediyoruz. Mirası devam ettirmesi için."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bhastian.

"Ailem nesillerdir krallığa hizmet ediyor. Bunun devam etmesini istiyorum."

Bhastian kaşlarını çattı. "Neden devam edemesin ki?" "Ne?" diye sordu Titus.

"Kızın. Senin adını taşıyor, değil mi?"

Titus ona şaşkınlıkla baktı. "Ama o asker olamaz.

O bir kadın."

Bhastian burnunu çektirdi. "Bunu Katya'ya söyle. Bak bakalım seni kadın yapmayacak mı?"

Norah güldü. Titus akıllı olsaydı, bunu Kharavian kaptanına kesinlikle söylemezdi.

Tam o sırada Bhastian'ın gözleri gökyüzüne kaydı. "Salara."

Onun bakışını takip ederek ufka baktı. Ve onun taşıdığı kuşa.

Kalbi gırtlığına kadar çıktı. Kaleye geri koştu ve merdivenlerden aşağı indi. Bhastian ve Titus hemen arkasından geldi. Lanet olası kuş kulesi, avlunun diğer ucunda, kütüphanenin üstündeydi. Oraya ulaşmak sonsuza kadar sürdü. Kütüphanenin büyük meşe kapılarını itti, tamamen açılmasını beklemeden içeri girdi ve Rektör Tusten'in kuşu aldığı yere, kulenin merdivenlerini tırmanmaya başladı.

"Başardı mı?" diye nefes nefese sordu içeri girerken.

Rektör pencerenin yanında duruyordu, elinde bir kuş vardı. Norah'ın girişiyle aniden döndü. "Regal High," diye şaşkınlıkla selamladı, sonra elindeki kuşa baktı. Kuşun bacağına bağlanmış kapsülü çıkardı ve Norah'a uzattı.

Norah hevesle uzandı, kapsülü açtı ve sıkıca sarılmış parşömeni açmaya çalıştı.

Ve nefesini tuttu.

Soren de aynı haberi almak için odaya girdi. Norah, ona vermek için elinde tutarken elleri titriyordu.

"Ne diyor?" diye sordu.

"Cyrus, batı geçidine ulaşmadan saldırıya geçti."

Soren küçük parşömeni aldı.

"Ama Aleon'un kuvvetleri güneye hareket ederek Rael'in ilerleyişini durdurdu," dedi kadın. "Başardı. Mikael geçidi geçmeyi başardı." Bu sözleri söylerken gözleri yaşardı. *Başarmıştı.*

Not kısaydı. Kuşla gönderilen haberler her zaman kısaydı. Daha fazlası haberciyle gelecekti, bunu biliyordu. Beklemesi gerekecekti. Ama bekleyemedi.

Aleon Rael'i durdurmak için harekete geçmeseydi neler olabileceğini düşününce kalbi hızla çarpmaya başladı. Ama neden? Konseyi onu öldürmeye çalıştığından beri Kral Phillip'ten haber almamıştı. "Phillip neden Mikael'e yardım etsin ki?" diye sordu.

Ama Soren dikkati dağılmış gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

"Cyrus, Salar'ın batı geçidine gideceğini nasıl bildi? Doğu geçidi daha elverişli; kanyonlar daha geniş, ordunun daha hızlı ilerlemesine olanak tanıyor. Onun yerinde olsaydım, Salar'ın doğu geçidinden döneceğini tahmin ederdim."

Norah başını salladı. "Sen kendin söyledin. Mikael bütün bir orduyu hareket ettiriyor. Eminim görülmüşlerdir."

"Kharavian savaşçıları görülmez."

Norah iç geçirdi. "Ordunla gurur duyduğunu biliyorum, ama on binlerce savaşçıdan bahsediyoruz. Bu büyüklükte bir orduyu tamamen gizlilik içinde hareket ettiremezsin."

Kaşlarının altındaki gölge koyulaştı. "Mercia'ya böyle yürüdük. Kutsal Şövalyeler geldiğimizi bilmiyorlardı ve onlar dünyanın en büyük paralı askerlerinden bazılarıydı."

"Alexander'ın bunda parmağı olduğunu düşünmek isterim."

"Öyle oldu," diye itiraf etti Soren. "Ama Cyrus, Salar'ın batı geçidinden geçeceğini biliyordu. Nasıl?"

Norah başını salladı. Cevaplayamadığı çok şey vardı.

Yemek salonu, yemek yerken çatal ve tabakların çıkardığı *tik tak sesleri* dışında sessizdi. Norah'ın isteği üzerine Soren akşam yemeğine katılmaya başlamıştı ve büyükannesi buna şaşırtıcı bir şekilde çok az itiraz etmişti. Catherine onun kanlı kase yemesini kesinlikle reddetti ve Norah, Soren'in ona uymasına şaşırdı. Ancak Soren, çatal yerine bıçağıyla yemek yemeye devam etti ve Catherine ona sürekli yargılayıcı bakışlar attı.

Mikael'in güvenli bir şekilde Canyonlands'e ulaştığı haberi geleli bir hafta geçmişti, ancak o hala bekliyordu daha ayrıntılı bir

daha fazla ayrıntı içeren bir haberci. Daha fazla kuş gönderemez miydi? Yanında birkaç tane götürmüştü, hepsini gönderemez miydi?

Her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu, ancak Norah kendini rahat hissetmiyordu. Cyrus, Aleon'un ordusunu görünce güçlerini geri çekmişti, bu hala bir gizemdi, Japheth'in Kharav'a yapılan ilk harekate katılmamış olması da öyle.

Yemek salonunun kapıları açıldı ve bir hizmetçi bir mektupla içeri girdi. "Bu az önce sana geldi, Salara," dedi ve selam verdi.

Sonunda. Tanrılara şükür. Mikael'den bir mesaj.

Norah mektubu heyecanla aldı, ama ters çevirdiğinde durdu. Arkasında Kharav'ın siyah mührü değil, Aleon'un kraliyet mavisini mührü vardı. Büyükannesine, sonra Soren'e baktı. "Kral Phillip'ten gelmiş."

Catherine çatalını bıraktı ve bir an birbirlerine baktılar.

Sonra Norah, Soren'e baktı.

"Hadi, oku," dedi sabırsızca.

Doğru. Oku. Mührü kırdı ve parşömeni açarak mektubu okudu. "Sevgili Norah," diye başladı. Yutkundü. Neden okumak şu anda bu kadar zor geliyordu? "Mercia'yı geri almanı kutladığım kadar başka hiçbir krallığı kutlamadım. Bu zaferi kişisel olarak hissettim."

"İlginç," dedi Soren ekşi bir sesle, "çünkü o yardım etmedi." "Mercia konseyine de yardım etmedi," diye karşılık verdi Catherine. "Belki de o her konuda korkaktır," diye alay etti Soren.

Catherine alaycı bir şekilde güldü. "Kral Phillip korkak değildir."

Norah gözlerini devirdi ve devam etti. "Bildığınız gibi, Japheth ve Rael ile durum giderek kötüleşiyor ve ben de Osan prensesiyle evliliğimi hızlandırmaya karar verdim."

"Ne?" Catherine şaşkınlıkla sordu. "Osan prensesiyle evlenmeyi mi planlıyor?"

Norah durakladı. Osan prensesi mi? Kendisi de bunu anlamaya çalışırken cümleyi tekrar okudu. "Osan'ın müthiş bir donanması var ve Kral Tagasi davamıza katılmayı kabul etti."

"Bizim de bir filomuz var," dedi Catherine. "Mercian gemileri dünyaca ünlüdür."

"Batmaz gemiler, evet," diye araya girdi Soren. "Ama Osan'ın toplu savaş gemileri var. Gregor ve Cyrus'a karşı, Japheth ve Rael arasındaki kanaldaki yolu kesmek için büyük bir avantaj olacaklar. Onların kuvvetlerini hareket ettirmelerini engelleyecekler. Bu harika."

Catherine dikleşti. "Sonunda Aleon hakkında olumlu bir şey söyledin."

Soren kaşlarını çattı. "Aleon'la ilgili değil, Osan'la ilgili."

Norah dudaklarını büzdü. Yüksek sesle okuduğuna çoktan pişman olmuştu. "Mercia, Aleon'un en yakın dostu olduğu için, başkent Valour'da yapılacak düğüne katılmanız için size sıcak bir davet sunuyorum. Sizin burada olmanız benim için çok önemli."

Soren burnunu çekti.

"Ne?" Catherine ona meydan okudu. "Mercia ve Aleon nesiller boyu yan yana hüküm sürdüler. Phillip'in onun katılmasını istemesi çok normal."

"Salara onun çağrısına gelmez."

"Bu bir davet," dedi büyükannesi, "talep değil."

"Krallıklarımıza yönelik artan tehdit göz önüne alındığında," Norah, onların üzerine konuşarak, "kısa sürede haber verdiğim için özür dilerim. Düğün, önümüzdeki dördüncü septimana'da yapılacak."

"Bu çok kısa bir süre!" dedi Catherine. "Yarın yola çıksanız bile yetişemeyebilirsiniz."

"Ciddi ciddi gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye ısrar etti Soren.

"Ne düşündüğümü bilmiyorum!" diye bağırdı Norah. "şu lanet mektubu bitirmeme izin verin!"

Catherine ve Soren sustu ve Norah gözlerini parşömene çevirdi.

"Tereddüt etmeni anlıyorum, ama umarım Mercia ve Kharav, Aleon'un son zamanlardaki eylemlerini bir dostun eylemleri olarak görür ve gelecekteki niyetlerine güvenirler. Kuzey krallıkları her zaman olduğu gibi birleşiktir ve her zaman öyle kalacaktır. Desteğin evliliğimi onurlandıracaktır ve seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Norah. Lütfen gel. Cevabını sabırsızlıkla bekliyorum. En içten dileklerle, Phillip."

Soren, mektubu katlarken gözlerini ona dikti. "Söyleyeceğini söyle," dedi ona.

"Bunu çok şüpheli bulmuyor musun? Onun dostluğuna en çok ihtiyaç duyduğun, krallığını geri almaya çalıştığın bir zamanda ondan hiçbir haber almıyorsun. Ama şimdi Salar Kharav'a döndü, sen yalnız kaldın ve o seni Aleon'a çağırıyor?"

"Beni *çağırıyor*. Ve ben yalnız değilim. Sen buradasın."

Soren'in dudakları inceldi. "Peki, Osan prensesi Valour'a bu kadar çabuk nasıl ulaştı? Osan'dan Aleon'a gitmek üç haftadan fazla sürerdi."

"Evliliğini *hızlandırmasını* söyledi. Muhtemelen çoktan oradadır."

Burun delikleri genişledi. "Onu hemen müttefikin ya da güvenebileceğin biri olarak görme. Ortak bir düşmanınız olması sizi dost yapmaz."

"Aleon ve Mercia krallıkları nesillerdir müttefik ve dosttur," diye araya girdi Catherine.

Soren, Norah'ın gözlerine baktı. "Sen, Kharav ile ittifak kurarak Kuzey'i farklı bir yola sokana kadar."

Norah sandalyesine yaslandı. "Ama onun düşününe gitmemek bir saygısızlık olur gibi geliyor."

"Tabii gerçekten evleniyorsa," diye karşılık verdi Soren.

Norah iç geçirdi. Neye inanacağını bilmiyordu. "Phillip'in dost olduğunu kanıtladığını düşünüyorum. Köylerimize yapılan saldırılara karşı Mercia'yı savunmam için bana asker verdi..."

"Bahoul karşılığında," diye karşılık verdi, "ki onu zaten ele geçirmişti bu arada."

"Mikael'e limanlarını kapatması için uyarıda bulundu, bu da Kharav'ı ateşten kurtardı."

Soren başını eğdi. "Evet, insanlar kendi amaçları varken de iyi şeyler yapabilirler."

"O zaman neden Kharav'ı Rael'e karşı korusun ki?"

"Eğer Japheth ve Rael ile de savaş halindeyse, Kharav'ın düşmemesi onun da çıkarına olur."

Kız başını salladı. "Soren, bunların her biri tek başına, sana katılıyorum. Ama bir araya geldiklerinde, ikna edici oluyorlar. Phillip kendini bir dost olarak gösteriyor ve ben ona inanıyorum. Düşüne katılmam gerektiğini düşünüyorum. Onu görmek istiyorum, yüz yüze görüşmek istiyorum. Bunun gerçekten güvenebileceğimiz bir ittifak olup olmadığını belirleyeceğim."

"Bu Şimdiye kadarki en kötü fikrin," diye ısrar etti.

Omuz silkti. "Yine de gideceğim."

Çenesi gerildi. "O zaman ben de seninle geliyorum." "Sanmıyorum..."

"Onu götür, Norah," dedi Catherine. "O bir canavar olabilir, ama seni güvende tutacak bir canavar. Phillip'in niyetinden Ő phem yok, ama senin yolculuğundan korkuyorum ve seni bir an önce Mercia'ya geri götürmek istiyorum."

Norah ikisi arasında gözlerini gezdirdi, sonra içini çekti. "Peki. Yarın yola çıkacağız."

On Yedinci Bölüm

Öğleden sonra güneşi, Aleon'un başkenti Valour'un parlak şehrini aydınlatıyordu. Nefes kesici bir güzellikteydi. Mimari, Mercia gibi beyaz renkte parlıyordu, ancak kuzey krallığının yüksek kuleleri ve kulelerinden farklı olarak, Valour'un tepesinde patine kaplı bakır kubbeler vardı. Ve Mercia'nın aksine, yeşil manzaralar ve çeşmeler şehri kaplayarak bir bahçe cenneti yaratıyordu. Sonbahar havası vardı, ama kışın henüz hiçbir belirtisi yoktu.

Yolculuk olaysız geçmişti. Norah, bu tür yolculukların en iyisi olduğunu düşünse de, Mikael ve Rael'in endişelerinden ve hala aklını meşgul eden Alexander'dan uzak durmak için her şeyi verirdi. Tek tesellisi, Soren'in Phillip'in düğününe gitmemesi için onu ikna etmeye çalışmasıydı, ama bu da acı verici bir teselliydi. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu, ama yol boyunca Calla'dan daha fazla konuştu. Calla, Soren'in tarafını tuttu ve bu da onu daha da cesaretlendirdi. Norah, kızı Cohen ve Catherine'in yanında bırakmış olmayı neredeyse diledi. Büyükannesi, kardeşleri çoktan benimsemişti ve onları yeni evlatları gibi şatoda dolaştırıyordu.

Ama Norah bu konuda ikna edilemezdi. Gitmesi gerekiyordu, bundan emindi, ancak bu, midesini kemiren endişeyi gidermiyordu.

Phillip'i hatırlayabilseydi keşke. Bu, durumu kolaylaştırır mıydı? Elbette kolaylaştırırdı, diye düşündü. Onlar arkadaş mıydı? Mektubundan öyle anlaşılıyordu. Onu ne kadar tanıyordu? Hafızasını kaybettiğini ona söyleyecek miydi, emin değildi. Artık bir şeylerin farklı olduğunu anlayacak mıydı? Bunları vardığında karar vermesi gerekecekti.

Kapıdan girdiklerinde çanlar çaldı ve ana yoldan merkez kaleye doğru ilerlediler. Crest sıkı bir düzen içinde ona yakın bir şekilde ilerliyordu, ama hiçbir şey kötü görünmüyordu, tam tersine. İnsanlar caddeye dizilmiş, havaya iek yaprakları atıyorlardı.

"Ne hoş bir karşılama," dedi Calla.

Norah, yanında at süren Soren'e kaşlarını kaldırdı. "Kim olduğumu biliyorlar mı? Beni Osan prensesi ile karıştırdıklarını düşünüyor musun?"

"Osan prensesinin Kuzey bayrakları altında Destroyer ile birlikte sürdürüğünü düşünüyorlarsa, Aleon kralıyla evlenip bu aptalları yönetmek zorunda kalmadığın için şanslısın."

Gülmekten kendini alamadı.

"Ama gerçekten, bence onlar gül yapraklarıyla karşılanmaya layık güzel bir kraliçe görüyorlar," diye ekledi.

Dudaklarında bir gülümsemeyle ona baktı. "Bence bu, bana söylediğin en güzel şeylerden biri."

Adam gözlerini devirdi. "Şimdiden pişman oldum."

Kaleye yaklaşırken, bir heyet ortaya çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Heyetin başında, Aleon kralı Phillip'ten başkası olamayacak bir adam vardı. Uzun boylu, zayıf ama kaslı bir adamdı, bu tunik ve yeleğin içinden bile belliydi.

"Siktir," diye fısıldadı Soren yanındaki kadına ve kadın, Soren'in gözlerinin krala dikildiğini gördü. Soren sarsılmış görünüyordu ama Phillip ona doğru adım attığı için kadın bunu anlamaya çalışacak zamanı olmadı.

"Kraliçe Norah." Ona gülümseyerek selam verdi. "Aleon'a hoş geldiniz."

Norah Sephir'den indi ve Phillip elini tutup dudaklarına götürdü. Cildine bir öpücük kondurduktan sonra durakladı, hala onu tutarken gözleri onun gözlerine kilitlendi. Hatırladığı resmedilmiş portre ona haksızlık ediyordu. Tabii ki, üst dudağındaki küçük sakalı tıraş ettikten sonra daha da yakışıklı görünüyordu. Onu Mikael ve Soren ile aynı yaşta olduğunu düşündü, ama onların karanlık havasından farklı olarak, Phillip'in havası daha aydınlıktı. Mavi gözleri çocuksu bir cazibeyle gülümsüyordu ve dağınık bronz saçları alnına düşmüştü. Etrafında vahşi bir ruhun parıltısı vardı. Sıcakkanlıydı. Sevimliydi.

"Uzun zaman oldu," dedi. "Geldiğin için çok mutluyum. Açıkçası... seni bir daha görebilecek miyim bilmiyordum. Bugün

şanslı bir gün." Ona baktı. Bu sıcaklığı beklemediği için donakaldı. Neredeyse ona sarılacakmış gibi daha da yaklaştı. Sarılacak mıydı? Gözleri mutluydu, ama başka bir şey de barındırıyordu: bir hüznün, henüz söylenmemiş bir şey.

Kadın hafifçe geri çekildi. "Kral Phillip." Konuşurken sesi titredi ve onun fark etmemiş olmasını umdu. Adamın kaşı seğirdi.

Elini bıraktı ve kız nefes aldı - nefesini tuttuğunun farkında değildi. Gözleri, sanki onu anlamaya çalışır gibi, ona sabitlenmiş haldeydi. Belki de onu geçmişte iyi tanıyordu, belki de şu anda onda bir tuhafılık olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Ama sadece nazikçe gülümsedi. "Peki, sana göstereyim..."

Gözleri onun yanından geçip durduğunda sözleri kesildi. Dönüp baktığında, gözlerinin Soren'e takıldığını gördü.

"Yok Edici'yi getirmişsin," dedi.

Soren genellikle hoş karşılanmayan biriydi ve onu getirmenin dostça bir ziyaretten çok bir tehdit olarak algılanabileceğini düşünemediği için kendine kızdı.

Ama Phillip hafifçe gülümsedi. "Gerçekten şanslı bir gün."

Norah kaşlarını kaldırdı. Bir dakika, ne? Çoğu insan Soren'den kaçınırdı. Ne pahasına olursa olsun.

"Aleon'u nasıl buldun, Yok Edici?" Phillip, komutan destrierinden inerken Soren'e sordu.

Soren cevap vermedi. Sadece gözlerinde savaşçı bir bakışla ve sert bir ifadeyle durdu. Norah dudaklarını büzdü. Aleon'a gelme ve Kral Phillip ile tanışma konusundaki duygularını çözmek için tüm yolculuk boyunca zamanı olmuştu. En azından nazik davranıyormuş gibi yapamaz mıydı?

Phillip uzun boylu bir adamdı. Soren kadar uzun değildi ve kesinlikle daha zayıftı, ama önündeki devasa adamdan çekinmiyordu. Bu cesurcaydı. Ya da aptalcaydı.

"Savaş iblisi," dedi kral, gözlerini ondan ayırmadan. "Ya da öyle diyorlar."

Norah kaşlarını çattı. *Kısmen* doğrudu belki. Phillip ona yaklaştı.

Bu kadar yaklaşması yeterdi. Norah terli ellerini birbirine sıkıca kenetledi.

"Ama sen şeytan gibi görünmüyorsun," diye ekledi.

Öyle miydi? Soren istediğinde çok korkutucu görünebilirdi. Yine de komutanı cevap vermedi.

"Onun yüzünü görmek istiyorum," dedi Phillip, Soren'in onunla konuşmayı reddetmesinden rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Norah'ın gözleri Soren'inkilerle buluştu ve onun sessiz uyarısı aralarındaki havayı kavurdu.

Sakin bir nefes aldı ve sesini sabit tutmaya çalıştı. "Kharav, başarıların izlerinin bir insanın gerçek benliğini yansıttığına inanır, yüzünün değil."

Phillip, Soren'in çıplak kolları ve gövdesini kaplayan işaretlere bakışlarını yöneltti. "Peki ya ben istersem?" diye ısrar etti.

"Aleon kralını bu şekilde kaybedersin," diye Soren Norah'a hırladı.

Phillip topukları üzerinde hafifçe geriye doğru sallandı. Ama sonra, tehdit edilmekten çok eğlenmiş gibi hafifçe güldü.

"Bunu talep etmemenizi tercih ederim," dedi Norah, Phillip'e en tatlı sesiyle. Ve bu kesinlikle bir *deneme* olacaktı, çünkü Soren'den hiçbir şey talep edilemezdi. Ne Aleon kralı tarafından, ne de bu konuda.

Phillip bakışlarını tekrar ona çevirdi. Gözlerinde, midesini sıkıştıran bir yoğunluk vardı. Onda korku yoktu. Yine, bu cesurcaydı ya da aptalcaydı. Ama sonra geri çekildi ve dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. "O zaman istediğin gibi, kendimi tutacağım."

Norah minnettar bir nefes verdi. Mükemmel. Aleon kralı bir gün daha yaşayabilirdi.

Phillip, Norah'a kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

İşte başlıyoruz, diye düşündü. Soren'e somurtarak bir bakış attıktan sonra Phillip'in onu kaleye götürmesine izin verdi.

"İtiraf etmeliyim ki, düğüne iki gün kala, gelemeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım," dedi Phillip, altın rengi güneş ışığıyla dolu yüksek kemerli salonlardan geçerken. "Ama burada olduğun için minnettarım. Umarım yolculuk çok rahatsız edici geçmemiştir."

"Yolculuk iyiydi, teşekkürler." Sıkıcı olmasına rağmen gerçekten öyleydi. Ona düşünme, kendini sorgulama, hala akıllı başında olduğuna kendini ikna etme ve tekrar sorgulama şansı vermişti. Ve şimdi Aleon'daydı. Her şey çok garip geliyordu.

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

"Oh, şey... düğünden birkaç gün sonra, sanırım." Etrafına bakındı. "Prenses Daiyona burada mı?"

"Evet, burada ve sizi tanıştırmak isterim."

Demek bir düğün olacaktı ve prenses buradaydı. Rahatlamıştı.

"Yarın akşam düğün öncesi bir akşam yemeği var," dedi, "ama bu akşam bizim için bir şeyler ayarlayacağım."

"Hayır, gerek yok," dedi hızlıca. "Geç oldu ve aslında oldukça yorgunum. Yarın mükemmel olur. Kendimi toparlamak ve biraz daha düzgün görünmek için zamanım olur."

Adam güldü. "Norah." Eli, kolundaki elini sıcak bir şekilde kavradı. "Şu anda olduğundan daha güzel olduğunu hayal etmek zor."

"Oh, ne kadar da çekici," dedi Calla arkasında.

Norah, kızı susturmak için ona keskin bir bakış attı. Calla masumca omuz silkti. Norah, dudaklarında bir gülümseme olan Phillip'e baktı. O da gülümsedi.

Ama Phillip'in ona adıyla hitap etmesi ve elini tutuş şekli dikkatinden kaçmadı. Çok rahat. Çok özgürce. Sanki yakınlarmış gibi.

Soren güneş doğmadan uyandı, uyuyamıyordu, zihnini sakinleştiremiyordu. Aleon kralı. *Aleon kralı*. Öfkeden cildi yanıyordu. Kendini... ihanete uğramış hissediyordu, ama kimse ona ihanet etmemişti. Aldatılmış hissediyordu, ama kimse onu aldatmamıştı. Ne hissettiğini bilmiyordu, sadece kendini, öfkesini kontrol altına alması gerektiğini biliyordu. Aklını başına toplaması gerekiyordu.

Titus ve Kiran'ı Salara'nın kapısında bırakıp, Caspian'ı da yanına almadan etrafı gezmeye çıktı. Konuşmak istemiyordu. Kaptana Tahla ve çocuktan bahsetmemişti. Ve bahsetmeyecekti. Henüz değil. Caspian'ın zinde ve odaklanmış olmasına ihtiyacı vardı.

O cilalı parke taşlı ana caddeye adım attığında, sabah ışığı ufuktan görünmeye başlamıştı. Salara, şehrin manzarasından etkilenmişti. Göksel bahçeleri ve ütöpik havasıyla şehrin güzel olduğunu kabul ediyordu. Kesinlikle çok güzeldi. Ve bu onu daha da öfkeliyordu.

Sabah havası serindi, ama vücudundan yayılan ısıyı çekecek kadar serin değildi. Neden buraya gelmişti? Bu hak sahibi kralın hüküm sürdüğü hak sahibi krallığa. Bu adam düşmandı, güvenilmezdi. Ve bu kral kavgadan başka bir şey bekliyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Ana caddeden, şehrin savaş ofisi ve ordu bölgesi olduğu belli olan yere doğru yürüdü. Silahlı adamlar, o geçerken durup saygıyla başlarını eğdiler. *Piçler*. Nazik davranışlar onu kazanamazdı. Onları görmezden geldi. Savaş ofisinin arkasında, dövüş sahaları ve eğitim arenası buldu. Şehir gibi güzeldi. Çok güzeldi. Çok mükemmeldi. Yeterince kullanılmıyordu ve şimdi boştu.

Soren elini silah deposunun kenarında gezdirdi. Cilalı ahşap dokunulduğunda pürüzsüzdü. Bir dolabı açtı ve mükemmel bir sıra halinde asılı bir dizi kılıç buldu. Parmağını bir kılıcın üzerinde gezdirerek burnunu çektirdi. Mercian çeliği. Elbette. Krallar Mercian çeliğinden yapılmış bir kılıç için öldürürlerdi ve Aleon'da bununla yapılmış alıştırma silahları vardı.

Dikkatini, sahayı çevreleyen mükemmel paralel direklere ve renkli okçuluk hedef işaretlerine çevirdi. Süslü. Ama önemli değil. Aleon'un okçuları, onun Kuzeyli okçuları kadar iyi değildi, hatta Kharavya savaşçıları kadar bile iyi değildi. Calla'yı kalede bıraktığı için kendine lanet etti. Çiftçi kızı, bu kendini beğenmiş pisliklere günlerini gösterirdi.

Soren belinden küçük savaş baltasını çıkardı ve onu sahaya fırlatarak, yakınlardaki direk hedeflerinden birine sapladı. *Fena değil*.

"Etkileyici," diye bir ses arkasında duyuldu ve o da hızla dönerek yaklaşan bir adam gördü.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. O olamazdı. Ama oydu.

Aleon kralı. Muhafızı yoktu, korumasızdı. Dikkatsiz bir karar. "Kılıç kullanmayı biliyor musun?" diye sordu kral dostça bir gülümsemeyle.

Ama Soren dost canlısı insanları sevmezdi. Aleon krallarını da sevmezdi.

"Bir dövüşe ne dersin? Büyük Yıkıcı ile dövüşmek benim için bir onur olur."

Soren krala baktı. Üzerinde sadece hafif bir zırh vardı. Güzel bir zırh. Savaşın zorluklarını yaşamış biri için fazla güzeldi. Ve kılıçlarını denemek için yaptığı davet — *başka bir* dikkatsiz karar.

Kral kılıcını kınından çıkardı ve dostça başını eğerek kollarını açtı. Soren onu saha çitine öylece çivilayabilirdi. Belki de öyle yapardı. Kendi kılıcını çekti ve sahayı tekrar gözden geçirdi. Yalnızdılar ve Soren meydan okumaya adım attı.

Birbirlerinin etrafında daireler çizdiler, her ikisi de diğerinin saldırmamasını bekliyordu. Aleon kralı sakindi, kararlıydı.

İlginç.

Soren, bir hamle ve güçlü bir savurma ile ilk saldırıyı başlattı. Hareketlerinin akıcılığından, kralın bir miktar yetenekli olduğunu anlayabilirdi. Ama onu kurtaracak kadar yetenekli değildi. Soren sessizce kendi kendine güldü — bu adamı parçalayacaktı.

Kral hızlıydı ve kendi saldırısını başlatmadan önce kılıcıyla sert bir karşı saldırı yaptı. Soren geri çekilmemek için hızla yön değiştirmek zorunda kaldı.

Çok ilginç.

Ayrıldılar ve tekrar daire çizdiler, ama Aleon kralı Soren'e fazla zaman tanımadan bir saldırı daha başlattı. Bir dizi kılıç salladı ve Soren savunmaya geçmekten başka seçeneği yoktu. Ayrıldıklarında kral ona sıırttı.

Neler oluyordu? Öfke içini kapladı.

Soren zihnini kan için odakladı. Ölümcül bir dizi hamle ile ileri atıldı, her vuruş ölümcül bir güç taşıyordu. Aleon kralı her birine ustaca karşılık verdi, ancak yavaş yavaş geri çekildi. Soren pes etmeyi reddetti. Kılıcını daha hızlı, daha güçlü bir şekilde savurdu ve kralı daha da geriye, parmaklığa doğru sürdü. Onu oraya sıkıştıracak, ahşabı kanıyla ıslatacaktı. Soren daha güçlüydü, ama kral daha hızlıydı ve parmaklığa yaklaştıklarında, kral başka bir karşı hamle ile sağa döndü ve kendini sahaya doğru yeniden konumlandırarak Soren'in ölümcül saldırısından kurtuldu.

Kral, sarsılmamış gibi görünüyordu ve yine sıırttı. "Sanırım hikayelerden bile daha iyisin," dedi. Bir adım daha geri çekildi ve durakladı, bitirme çağrısı yaptı ve kılıcını kınına geri soktu. Sparları bitmişti ve Soren kaçırdığı fırsat için sessizce küfretti. Ama kendi kılıcını kınına sokmaya kendini ikna edemedi.

"Etkileyicisin, Yıkıcı. Ama şaşırmadım. Senin becerine yetişemeyeceğimi biliyorum. Ya da gücüne." Kurnazca gülümsedi. "Ve itidalini takdir ediyorum."

İtidal. Soren onu hala öldürebilirdi. Onu öldürmek istiyordu, her şeyden çok. Yaptıkları için. Kim olduğu için... Soren onu kim olduğu için nefret ediyordu. Ama Salara bundan hoşlanmazdı. Aksine, tam tersi olurdu. Evet, onu şimdi öldürmemek için itidal gerekiyordu.

Kral ona yaklaştı. "Hiç yüzünü gösterir misin?" diye sordu. Daha da yaklaştı, ama Soren kılıcının ucunu kralın göğsüne dayayarak onu durdurdu.

Bu hareket Kharav'da ona kırbaç cezası kazandırırdu. Salar, kendisine kılıç çeken herhangi bir adamı derisini yüzürdü, ama bu kral Salar değildi.

Aleon kralı sadece göğsüne dayanan kılıcı aşağıya baktı. Sonra gülümseyerek hafifçe kıkırdadı. "Umarım buradayken benimle sohbet edersin. Büyük Yıkıcı'yı gerçekten tanımak ve görmek istiyorum." Sonra başını salladı, döndü ve kaleye doğru geri döndü.

Soren, kralın kalenin güvenli içine kaybolmasını izlemekle yetindi. Onu bırakıp gitti ve kendine lanet okudu. Ne yapıyordu ki? Tekrar lanet okudu. Sonra, kılıcını hala elinde tutarak, kınına sokamadan geri döndü. Öfkesini kınına sokamadan.

Aklı karışmıştı. Bu adama karşı tepkisini dizginlemeye çalışmış, onu gördüğünde, onunla tanıştığında, onu her şeyi yok eden bir öfkeye kapılmamış gibi davranmaya çalışmıştı. Soren, bu adamın kim ve ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmıştı.

Ama biliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Kale hareketlilikle doluydu. Norah odasından koridora çıktı, havadaki heyecanı hissetti ve kutlama seslerinin geldiği yere doğru yöneldi. Kral Phillip ve Osan Prensesi Daiyona'nın düğününden önceki geceydi.

Salonun kemerlerini sarmaşık çiçekler süslüyordu ve sütunlardan yere kadar uzanıyordu. Her kapının üstünde renkli buketlerle süslenmiş parlak ipek perdeler asılıydı. Beyaz örtülü masalarda çeşitli tatlılar ve şaraplar vardı ve o henüz büyük salona bile ulaşmamıştı.

Norah arkasında duran Titus'a baktı. "Ne kadar şık."

Büyük salona adım attığında, tüm başlar ona döndü ve salonda bir sessizlik oldu. Sonra kalabalık ellerini birleştirip alkışladı. Yanakları kızardı ve masanın altına girme isteğine direndi. Dikkat çekmeyi seven biri olmayan ve somurtkanlığını gizlemek için elinden geleni yapan Titus'a baktı. Yanındaki Kiran kaşlarını kaldırdı.

Dikkatini tekrar önündeki kişiye çevirdiğinde, Phillip karşısına çıktı, elini tutup dudaklarına götürdü.

"Kraliçe Norah," dedi gülümseyerek.

"Birini onur konuğu gibi hissettirmeyi gerçekten iyi biliyorsunuz."

"Öyle olmalı. Neredeyse Aleon'un kraliçesi olacaktınız."

Bunun bir şaka mı, bir iğneleme mi, yoksa sadece samimi bir ifade mi olduğunu bilemedi. Bir ara başarısız olan ittifakları hakkında, nişanlarını nasıl bozduğunu konuşacaklarını tahmin etti. Tercihen bu konuşma burada ve şu anda yapılmasın.

Phillip, elini koluna dolayarak onu banquet masasının ortasına doğru götürdü. Yaklaştıklarında, minyon bir

kadın ayağa kalktı. Ten rengi Kharav halkı gibi koyu, saçları ise gece kadar siyahtı. Ama gözleri gözyaşı izleri gibi geriye doğru eğimliydi. Zarif. Güzel.

"Kraliçe Norah, nişanlım Prenses Daiyona'yı takdim edeyim."

Osan prensesi, sıcak bir gülümsemeyle ve başını eğerek saygıyla reverans yaptı. "Kraliçe Norah. Bu bir onur." Tekrar eğildi. "Ve kardeşim aptalca sınırı geçip Gölgeleer Diyarı'na girdiğinde ona gösterdiğiniz nezaketi unutmadım."

"Oh," diye fısıldadı Norah. Neredeyse unutmuştu. Kharav'a ilk geldiğinden kısa bir süre sonra, Osan prensi birkaç arkadaşıyla birlikte sınırı geçmişti ve Norah onu evine göndermişti. Ancak dönüş yolunda Soren'le karşılaşmış ve zar zor hayatta kalabilmişti. Arkadaşları o kadar şanslı değildi.

Odaya bakındı, komutanı aradı. Daiyona, Norah'ın sınırı geçen prensi eve göndermeye çalıştığını biliyorsa, komutanın ona eşlik eden adamları vahşice öldürdüğünü de mutlaka biliyordur. Bu, unutmaya çalıştığı bir anıydı ve umarım şimdi onu rahatsız edecek bir şey olmazdı. "Peki, teşekkür ederim," diye çıkardı ağzından. "Ve hızlı bir şekilde arkadaş olacağımızı umuyorum."

Norah, Soren'in gelmemeye karar vermiş olmasını umarak salona tekrar göz gezdirdi, ki bu muhtemeldi. Soren sosyalleşmekten nefret ederdi. Caspian'ı gördü, ama yalnız duruyordu.

Prenses gülümsedi. "Elbette, Majesteleri."

Kısa sohbetlerinin ardından, Prenses Daiyona diğer konuklarla birlikte uzaklaştı ve Phillip Norah'ın yanına oturdu.

"O çok güzel," dedi.

Phillip, Osan prensesine baktı ve kaşlarını çattı. "Evet, sanırım öyle."

Beklediği cevap bu değildi. *Peki, öyleyse.*

"Peki, Destroyer nerede?" diye sordu.

"Komutanım mı?" Umarım burada değildir, ama keşke bilseydi.

"Halletmesi gereken bir işi vardı."

Bir an durdu. "Komutanım. Böyle çağrılmak mı istiyor?"

"Bu onun unvanı ve *ben* de öyle hitap edilmesini istiyorum."

Gülümseyerek başını salladı. "Peki öyleyse."

Birlikte durup kutlamaları seyrettiler. İnsanlar kat kat dizilmiş yemek masalarının etrafında toplanmış, dans pistini doldurmuştu.

"Neden benimle evlenmedin, Norah?"

İşte buradaydı. Gerçekten şimdi bu konuşmayı yapmak mı istiyordu? *Peki*. "Nedenini biliyorsun. Barış istiyordum. Kharav bunu sağlayabilecek tek kişiydi."

"Ama gerçekten huzur buldun mu? Kendi krallığını geri almak için bir savaşı yeni bitirdin ve Japheth ve Rael ile bir savaş bizi hala bekliyor."

Norah, önünde beline kenetlenmiş ellerine baktı. Yanakları kızardı.

Hayır. Onun bunu yapmasına izin vermeyecekti.

Dikleşti ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Naifliğimi yüzüme vurmaya mı çalışıyorsun? Bir kraliçe, danışmanlarının barış ve krallığının refahı için yaptığı fedakarlığı desteklemesini ve kendi yıkıcı amaçları için onu devirmeye çalışmamasını beklememeli mi?"

"Evliliğimiz ikimizin de istediği şeyi bize verecekti."

Kafasını salladı. "Ben savaş istemiyordum. Kharav ile ittifak, ben başaramamış olsam da, barış için gerçek bir *olasılık* getiriyordu."

Adam bir an sessiz kaldı. "Bizi bu hale mi getirdin? Sadece savaş ortakları mı?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Biz öyle değil miydik?"

Kaşları çatıldı, gözlerini ondan ayırdı ve bakışlarını büyük salona çevirdi. Yüzü sabit kalmıştı, ama boğazı incinmiş bir şekilde yutkundu. Sonra ona nazikçe başını salladı. "İyi akşamlar, Kraliçe Norah." Ve nişanlısının olduğu yöne doğru uzaklaştı.

Geçmişin bu bulmacasını bir araya getirmeye çalışırken zihni karışmıştı. Neden bu kadar garip davranıyordu? Aralarında ne olmuştu?

Serene elbisesinin arkasındaki bağcıkları sıkarken Norah aynaya bakıyordu. Birkaç saat sonra Phillip, Osan prensesiyle evlenecek ve birkaç gün sonra Norah, Mercia'ya geri dönecekti. Ve bunu çok dört gözle bekliyordu. Ancak, önceki akşam Phillip ile yaptığı konuşmanın ardından içini kaplayan kötü hissi bir türlü atamıyordu. Evliliği reddetmesi, onun gururunu incitmekten daha fazlasını yapmıştı. Başka bir şey daha vardı.

Ama ne?

Ve

neden?

Odasının kapısı açıldı ve Soren içeri girdi.

Kaşlarını çattı. "Henüz giyinmemiş olabilirdim, biliyorsun."

"O zaman geç kalırdın ve bu senin hatan olurdu," dedi kısa ve ilgisiz bir şekilde. "Herkes toplanıyor. Gitme zamanı."

Norah, saçının bir tutamını kulağının arkasına itti ve kaşlarını çatarak ona döndü. "O konuda. Ben düğüne giderken sen başka bir şey yapabilirsin diye düşünüyordum."

Yüzü onaylamayan bir ifadeyle buruştu.

"Neden?" "Sen gitmek bile istemiyorsun."

Gözlerini kısarak, "Belki de istiyorum,"

dedi. "Hayır, istemiyorsun."

"Peki, benim gitmemi istememeni istemiyorum."

Norah iç geçirdi. "Gitmeni *istemediğimden* değil. Prenses Daiyona, kardeşi aptalca Kharav sınırını geçtiğinde başına gelenleri hatırlıyor ve bunu gündeme getirdi. Hani, onun arkadaşlarını deli bir canavar gibi öldürdüğü zamanı? Sadece kötü duygular uyandırmak istemiyorum. Biz misafiriz ve bugün onun düğün günü."

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum, dün yaptığın şeyi yap. Ya da Calla'yı dövüş sahasına götür, çünkü o da düğüne gitmek istemiyor."

"İstemiyorum," diye seslendi Calla, oturduğu köşedeki sandalyeden. O kadar sessizdi ki Norah onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

Adam homurdandı. "Dövüş alanını gördüm bile, Aleon kralıyla kılıç dövüşü yaptım."

"Bekle... ne?" Kalbi hızlandı. "Onu incittin mi?"

"Dün gece kutlamaya katıldı, değil mi?" Sinirli bir nefes verdi. "O... kılıç kullanmada çok iyi. Ne yazık ki."

Tanrılar lanet olsun. O sadece bu düğünü atlatıp herkes hayatta olarak Mercia'ya dönmek istiyordu. Özellikle de Phillip. İşler onun istediği kadar iyi başlamamıştı ve daha da kötüye gideceğinden korkuyordu.

"Sadece burada kal, ya da en azından görünürde olma," dedi. Ona kaşlarını çatı.

"Ona göz kulak ol," dedi Calla'ya.

Kız, düğüne gitmekten kurtulduğu için mutlu bir gülümseme attı ve Norah odadan çıktı. Titus ve Caspian onun arkasından çıktı, Crest'in geri kalanı da onları takip etti.

Bir dizi garip yanlış dönüşün ardından, büyük salona ulaştı. Soren haklıydı, herkes toplanmıştı.

"Umarım alkışlama falan yapmazlar," diye mırıldandı Titus.

Neyse ki kimse alkışlamadı ve Norah, onur konuğu olarak salonun sağ ön tarafına doğru ilerleyip yerine oturdu. Titus, Caspian ve Crest'in geri kalanı duvarın karşısındaki yerlerini aldılar.

Phillip salonun önünde durdu ve ona küçük bir gülümseme attı. Önceki geceki konuşmalarının garip bir şekilde sona ermesine rağmen, şu anda kişisel bir düşmanlık beslemiyor gibi görünüyordu. Aniden herkes ayağa kalktı. Norah arkasını döndü ve Prenses Daiyona'nın salonun arkasındaki çift demir kapıdan içeri girdiğini gördü.

Osan prensesi ana koridordan Phillip'e doğru yürüdü. Norah'ın düğünü böyle olacaktı. Onun geleceği böyle olacaktı: bir imparatorluğun kraliçesi, zengin ve lüks içinde güzel bir şehirde yaşayacaktı.

Ama tek düşünemediği Mikael'i ne kadar özlediği idi. Valour ne kadar güzel olursa olsun, gölgelerin rahatlığına geri dönüp sevdiği adamın kollarında sıcaklık bulmak için her şeyi verirdi. Birbirlerinden çok uzaktaydılar ve ona geri dönmesi gerekiyordu.

Düğün, düğünlerin genelde olduğu gibi geçti — anlamlı sözler söylendi, insanlar gülümsedi... ve sonun gelmesini bekledi. Yüzükleri değiştirdiler ve rahip, birleştirilen ellerini bir kurdeleyle sardı

ve onları evli ilan etti. Daiyona, yüzünde geniş bir gülümsemeyle Phillip'e baktı. Bu düğünden memnundu.

Norah da onun için mutluydu.

Kutlama normal şekilde ve masraftan kaçınılmadan devam etti. Norah, başka bir karidesini ağzına atarken, memnuniyetle dans pistinin kenarında durup dansları izledi. Yemekler lezzetliydi.

"Eğleniyor gibisin," dedi Caspian yanındaki. Omuz silkti.

"Neden eğlenmeyeyim ki? Bu *benim* düğünüm değil."

Caspian güldü.

Phillip yaklaştı ve Caspian ona hafifçe selam verip uzak duvara doğru yerlerini almaya gitti.

Phillip yanına geldiğinde, "Tebrikler," dedi sıcak bir şekilde. Phillip hafifçe gülümseyerek ona yan gözle baktı. "Teşekkürler."

"Artık evli bir adamsın."

"Ve sonunda herkes mutlu," diye ekledi.

Ona baktı, yüzü her zamanki gibi hoş ve nazikti, ama yine de bir hüznün var gibiydi. Onu tedirgin eden bir hüznün.

"Ama sen mutlu değilsin?" diye sordu.

Sözleri onu garip bir şekilde etkilemiş gibiydi, ama nedenini anlayamadı.

Mavi gözleri onun gözlerine takıldı. "Hiç olmadığım kadar mutluyum," dedi sonunda. Saygıyla eğildi. "İyi akşamlar, Kraliçe Norah." Sonra tebriklerini sunmaya gelen diğer konukların yanına gitti.

O, onun gidişini izledi. *Bu* ne anlama geliyordu?

"Sanırım Phillip bana aşık."

Soren, odasında dururken burnunu çektirdi. "Herkes sana aşık olmaz."

Norah sinirli bir nefes verdi. "Bu benim egomdan kaynaklanmıyor. Çok garip davranıyor. Hâlâ evliliğimizi bozduğum için rahatsız görünüyor."

"Ona, kardeşinden intikam almasına yardım edecek bir ittifak sözü vermiştin, sonra kaçıp kardeşinin müttefikiyle evlendin."

"*Kaçmadım*," diye karşılık verdi. "Kaçırıldım. Bunu biliyorsun, oradaydın."

Soren omuz silkti. "Yine de onu terk edip kardeşinin müttefikiyle evlendin."

Kız başını salladı. "Hayır, başka bir şey var. Sanki onu kişisel olarak incitmişim gibi." Norah balkon kapısını açtı ve güneş yüzünü ısıtırken sabah havasını içine çekti. "Bence biz yakındık. Aramızda bir tür bağ olduğunu hissediyorum. Sadece hatırlayamıyorum."

Şehri seyretti. Norah, Aleon'un binalarını seviyordu: güneşin içeri girmesini sağlayan yüksek kemerli pencereler, ışığı yansıtan havadar renkler. Etrafındaki her yer parlak ve güzel görünüyordu.

Aşağıya baktığında, bir manzara gözüne çarptı. Prenses Daiyona'nın ordusu toplanmıştı — Phillip'in yeni gelini, düğününden bir gün sonra ayrılmaya hazırlanıyordu. Ne garip. Bir sorun mu vardı? Neden gidiyordu?

"Soren," diye seslendi. Adam yanına geldi.

"Kraliçe gidiyor." Daha iyi görebilmek için korkuluğa hafifçe yaslandı. "Şimdiden mi?"

"Emin misin?"

Aşağıdaki manzarayı işaret etti. "Neye benziyor sence?" O omuz silkti. "Gidiyor gibi."

O, odasına geri çekildi ve pelerinini omuzlarına geçirdi. "Phillip'i bulmam lazım. Neler olduğunu öğrenmem lazım. Sen burada kal."

"Tek yaptığım burada kalmak," diye itiraz etti.

"Sparring sahasında Phillip'i öldürmeye çalıştığın zaman hariç." Adam ellerini havaya kaldırdı. "O tek seferlik bir şeydi."

"Calla nerede?"

"Bana göz kulak olunmasına gerek yok."

Dudaklarını büzdü. "Burada kal."

Norah odasından hızla çıktı, Titus hemen arkasındaydı, yan koridordan geçip kıvrımlı merdivenlerden aşağı indi. Aşağı indiğinde, ana salondan geçip ön tarafa doğru koştu.

O kapıya ulaştığında Phillip dışarıdan içeri girdi. Onu görünce gülümsedi ve her şey... tamamen normal görünüyordu. "Kraliçe Norah," diye selamladı. "Günaydın."

"Kral Phillip," diye karşılık verdi, nefes nefese olduğunu gizlemeye çalışarak. "Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın ki?"

O omuzlarını hafifçe silketti. "Sadece... yeni karınızın düğününden sonraki sabah, misafirlerden önce ayrılması biraz sıra dışı."

Bir an sessizce durdu, ağzının köşesi seğirdi. Bir süre durakladıktan sonra, "Ona da sana verdiğim seçeneği verdim," dedi.

Yardımcı olmuyordu. "Peki bu seçenek neydi?"

Gözleri kısıldı. Titus'a baktı, sonra tekrar ona döndü. "Benimle yürür müsün? Özel olarak?"

Titus'a baktı, sonra başını salladı ve ona kalması için eliyle işaret etti. Phillip kolunu uzattı. Tereddüt etti, sonra kolunu tuttu ve onun kendisini dışarıya, bahçelere götürmesine izin verdi. Daiyona'nın ordusunun sonunun, kırmızı ve sarı bayraklar kapılardan kaybolana kadar gitmesini izlediler.

"Bir planımız vardı, Norah." Sarmal şeklinde budanmış çalıların ortasındaki çeşmeye vardıklarında durdu ve ona döndü. "Neden sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi davranıyorsun? Aşkın hiçbir anlamı yok muydu?"

Bir an için sessiz kaldı. "Şey... Seninle benim aramda ne olduğunu bilmiyorum ama..."

"Bir anlaşmamız vardı," diye sözünü kesti. Sesinde keskin bir ton vardı.

"Her şey değişir."

"Aşkın değişti mi?" diye sordu.

Tanrım. "Phillip, seni sevmiyorum. Sanırım hiç sevmedim."

Kaşları çatıldı ve bir adım geri attı. "Beni mi? Tabii ki sevmedin."

Tanrım, tanrım... Ne diyeceğini bilemedi.

"Bekle..." Kaşlarını kaldırdı. "Sana aşık olduğumu mu sandın?"

Soren bu konuşmanın gidişatını dinlemekten büyük keyif alacaktı. Çok büyük keyif. Yutkundu ve zihninde yine küfretti. "Şey... Sanırım tüm bu durumu yanlış yorumlamış olabilirim."

Ağzını kelimeler söylemek için açtı, ama hiçbir şey çıkmadı.

Konuşmayı başka yöne çekmenin bir yolu yoktu. Norah iç geçirdi, elini tutup onu bir bankın yanına çekti. "Gel, yanıma otur." Onu bıraktı ve derin bir nefes alırken yüzünü elleriyle sildi. Nereden başlasa?

Önce otur. Oturdu. Adam da yanına oturdu.

"Phillip, bu biraz inanılmaz ve garip gelebilir, ama sana bir şey söylemeliyim."

O sadece onun konuşmasını bekledi.

"Üç yıl boyunca ortadan kaybolmamın sebebi, babamın beni Gölge Kral'dan korumak için götürmesiydi."

"Evet, biliyorum. Ama hala bana nerede olduğunu söylemedin."

"Bu... küçük bir ayrıntı... ama beni gerçekten gizli tutmak için hafızam silindi."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Beni saklamak için her şeyim elimden alındı, eskiden olduğum her şey silindi. Mercia'ya döndüğümde hiçbir şey hatırlamıyordum." O, bu bilgiyi sindirmeye çalışırken onu izledi. "Seninle nişanlı olduğumu, Japheth ve Kharav'a karşı savaşa girip Mercia'yı kurtarmak, küçük kardeşinin intikamını almak, Gölge Kral'ın tahtını ele geçirmek ve onun sözde kötülüğünü bu dünyadan sürmek için bir plan olduğunu çabucak öğrendim."

O hala sadece onu izliyordu. Konuşmuyordu.

"Ve Gölge Kral ile evlenme kararımın senin davana hiçbir faydası olmadığını biliyorum," diye devam etti. "Ama Kharav'ın söylendiği gibi kötü bir krallık olmadığını ve barış için gerçek bir fırsat olduğunu gördüm. Ben de bu fırsatı değerlendirdim. Ve Mikael..." Gülümsedi. "O iyi bir adam. Onu seveceğini düşünüyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Onu seviyor musun?"

Sevmekten daha fazlası. "Evet," dedi, ama bazen kelimeler yetersiz kalıyordu. "Senin için işlerin bu hale geldiği için üzgünüm, Phillip. Ama umarım beni anlayabilirsin."

Kollarını kavuşturdu ve bankın arkasına yaslanarak çeşmeye bakmaya başladı. Sonra hafifçe güldü. Ama bu eğlenceli bir gülüş değildi. Yüzünde hüznün vardı.

"Hâlâ hatırlamıyor musun?" diye sordu. Kız

başını salladı. "Hayır."

"O zaman arkadaşlığımızı da hatırlamıyor musun?"

Demek ki arkadaşlıkları varmış. "Hayır," diye fısıldadı.

"Ya da durumumuzu?"

Durumları neydi? Yavaşça tekrar başını salladı ve sormak için duyduğu dürtüye direndi. Soru geliyordu. Bekledi.

Adam uzun süre çeşmeye baktı. Sonunda konuştu, sesi yumuşaktı. "Kendine sormuş olmalısın, neden Osan prensesi benim kraliçem olsun diye?"

Evet, bu doğrudu.

"Öncelikle, Osan etkili bir müttefik olacak. Ama benim için en az bunun kadar önemli olan bir diğer neden de, onun evlenmek istememesi. Özgürlük istiyor."

Norah alaycı bir şekilde güldü. "Ve bu yüzden onunla evlenmeye karar verdin?" Bu çok acımasızcaydı.

"Seninle bir zamanlar yaptığımız gibi bir anlaşma yaptık; krallıklarımızı nispeten mutlu tutarken, seçtiğimiz kişiyi sevmeye özgürlüğünü kendimize verdik. Sen Mercia'daki sevgiline dönecektin, Daiyona da bu sabah Osan'daki sevgilisine döndü."

Ne? Ağzı açık kaldı, ama konuşamadı. Bahsettiği anlaşma buydu. Phillip ile evlendikten sonra Mercia'ya dönecekti. Sevgilisine dönecekti.

Alexander'a.

Norah nefes alamıyordu. Boğazındaki boğulma hissini yuttu. Kelimeleri zorla çıkarmaya çalışırken zihni karışmıştı.

"Ne kadarını biliyordun..." Alexander'ın adını söylemek istemiyordu. "Ne kadarını biliyordun?"

Adam düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Kim olduğunu bilmiyordum. Sadece senin başka birini sevdiğini biliyordum. Benim sevdiğim gibi."

Sözleri ona fiziksel bir darbe gibi çarptı ve hafifçe sallandı. Phillip ile evlenseydi, Alexander ile birlikte kalabilirdi. Aklını toparlamak için çabaladı. Bunu düşünmesine izin veremezdi. Şimdi olmazdı.

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu. "Terk ettiğin adamı?"

Gözleri yaşlarla doldu, ama gözlerini kırptırarak gözyaşlarını geri çekti. "O öldü," diye fısıldadı. "Mercia'yı geri alırken öldü."

Adam bir an sessiz kaldı. "Üzgünüm."

Alexander hakkında konuşamazdı. Şimdi olmazdı. Belki hiç olmazdı, ama özellikle şimdi olmazdı. Norah yutkundu ve kendini konuşmaya zorladı. "Daiyona Osan'a döndüğüne göre, en azından sonunda sevdiğinle birlikte olabilirsin."

Sessizce oturdu, ama sonra başını salladı. "Hayır. O da öldü. Tarsus'u ele geçirdiğimde."

O. "Oh," diye nefes aldı. Kalbi onun için acıdı. "Phillip, çok üzgünüm."

Adam hüzünle gülümsedi. "Yine de iyi bir plandı, değil mi? İyi bir çabaydı?"

Kız başını salladı.

Sessizce oturdular.

"Neden Tarsus'u ele geçirdin?" diye sordu sonunda. Mikael ve Soren, Phillip'in büyükbabasının başaramadığını başarmak için kararlı olduğuna emindiler: ada ticaret ulusunu ele geçirmek ve imparatorluğunu daha da büyütmek. Bu, Kharav'a da aynısını yapacağına dair şüphelerini körükledi.

"Çünkü orası Gregor'un ticaret gelirlerinin ana kaynağıydı. Ticaret şartlarında değişiklik için Shadowlands'e baskı yaptığı ve ittifakın bozulduğu yönündeki söylentileri duyduğumda, bunu onun her şeyi kaybetmesi için bir fırsat olarak gördüm. Bu, ona finansal olarak önemli bir darbe olurdu ve belki de benim lehime ölümcül bir darbe olurdu, çünkü o paralı askerler çalıştırıyor ve bana karşı savaşmak için onlara ödeme yapmaya devam etmek zorunda. Bu yüzden Tarsus'u ele geçirdim. Ama ağır kayıplar verdim."

Norah her şeyi bir araya getirmeye başladı. Gregor, Mikael'e yeni şartlar için baskı yapıyordu ve hatta

Gregor, Tarsus'a güvenerek çok kendinden emindi, ama Phillip bunu ondan almıştı. Gregor'un yeni bir ittifaka ihtiyacı vardı ve bunu Raelean kralında bulmuş olmalıydı.

"Tarsus'u ele geçirmek gerekiydi," diye ekledi. "Ama yine de buna de ip de medi ini sorguluyorum. Jonah'a ne olacağını bilseydim... bunu yapmazdım."

"Adı Jonah mıydı?"

Phillip çeşmeye bakarak başını salladı. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını tekrar ona çevirdi. Nazikçe elini tuttu. "Sana kızgın değilim, Norah. Sevdiğim kişinin günahının utancıyla tanrıların hoşnutsuzlu unu üzerime  ekti imi düşündüm."

Norah başını salladı. " yle söyleme. Aşta günah yoktur."

Gözleri parladı ve duygusal bir gülümsemeye, "Senin ve senin çok  vd   n bu Gölge Kral'ın arkadaşı olarak tekrar kabul edilmek beni bir kez daha mutlu ederdi," dedi.

Elini onun elinin üzerine koydu ve gülümsedi. "Bunu çok isterim."

"Ve yarın lord komutanını benimle ava davet etmek istiyorum."

Norah burnunu kırıştırdı. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." "Avlanmayı sevmez mi?"

Soren avlanmayı severdi. "İnsanları sevmez."

Kıkırdadı. "Peki, ona sorar mısınız?"

Kız, dudaklarını nazik bir gülümsemeye b z p zorla başını salladı.

On Dokuzuncu Bölüm

Soren'in gözleri parladı. "O piç kurusuyla ava gidersem, onu deşerim."

Norah ona onaylamayan bir bakış attı. "Soren, bu diplomatik bir ziyaret; biraz daha... bilirsin... diplomatik olmaya çalışabilir misin?"

"Ben diplomatik bir adam değilim."

"O zaman öyleymiş gibi davran," diye tersledi Norah, sabrı tükeniyordu. "Gelmeye ısrar ettin. Belki kimse sana bunu daha önce söylememiştir, ama komutan olmak savaş, nefret ve insanları öldürmekten ibaret değildir."

"Alexander diplomattı."

"Alexander öldü!" Derin bir nefes aldı. "O öldü. Ve senden daha fazlasına ihtiyacım var."

Norah yatağın kenarına gidip oturdu, onu tehdit eden duygularla mücadele etti. Sakinleşmesini bekledi.

"Phillip düşman değil," dedi kontrolünü geri kazanırken. "O ve ben, ben hafızamı kaybetmeden önce tanışıyorduk. Aslında, şaşırtıcı derecede iyi tanışıyorduk." Elllerine baktı. "Uzun zaman önce bir anlaşma yaptığımızı öğrendim: evlenip birbirimizi özgür bırakacaktık. Ben Alexander'a dönecektim ve Phillip kendi sevgilisiyle birlikte olmakta özgür olacaktı."

Soren kıpırdadı. Sessizlik çöktü ve bir süre aralarında sessizliği sürdürdüler. Sonra yatağın kenarına, onun yanına oturdu. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben de," diye fısıldadı kadın.

"Şimdi pişman mısınız?" diye sordu. "Onunla evlenmediğin için mi?"

Dudakları titredi. Bu, kendine sormaktan korktuğu bir soruydu. Sormaktan kaçındığı, ama kaçınamayacağı bir soruydu.

"Mikael ile evlenme kararımı değiştirmeyeceğim deseydim, ne tür bir insan olurum?" Yüzünü elleriyle kapattı.

Soren i geçirdi. "Bu, Ayı'nın kaderini seçmiş olacağın ya da onun için bunu istediğin anlamına gelmez."

Burnunu çekip ona baktı. Bazen Soren çok güzel bir insandı.

"Aslında," diye ekledi, "senin planın işe yarasa bile, o yine de ölecekti. Onu ben öldürürdüm. Daha korkunç bir şekilde."

Ve güzellik hızla kayboldu. Kız başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum."

O başını salladı. "Evet."

"Dur," diye fısıldadı.

"Tamam."

Aralarında yine sessizlik oldu.

"Aleon kralı şimdi sevgilisiyle birlikte mi?" diye sordu. "Osan prensesi bu yüzden mi ayrıldı?"

Kız duygularını kontrol altına aldı ve yanaklarını sildi. "Evet, onlar da aynı anlaşmayı yaptılar. Ama Phillip'in sevgilisi de öldü. Tarsus'u ele geçirirken öldü."

Soren'in ağırlığı geriye kaydđ, Phillip'in haberine onun kadar şaşırmıştı, eminim.

Norah derin bir nefes aldı. "Ama şimdi  krallığımızı dostluk içinde bir araya getirmek için cesurca çaba gösteriyor ve ben bunu gerçekten istiyorum. Yani, yarın sabah ava çıkacaksın ve Aleon kralını l olarak geri getirmeyeceksin."

Bir an ona baktđ, sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi, sonra durdu.

"Gidecek misin?" diye sordu.

"Lütfen?" Göğsünden bir protesto

sesi yükseldi.

"Lütfen, Soren?"

Sonunda başını salladı. "Tamam."

Kız yorgun bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Soren atına oturdu, içindeki sabırsızlıkla mücadele ediyordu. *Salar'ın* yerlerden ayrılmak için çok uzun sürdüğünü düşünmüştü. Kuzey tanrılarını lanetle. Şimdiye kadar ava çıkmış olabilirdiler, ama bu Aleon kralı sonsuza kadar sürdü. Ve bu adam avı, bir ordu ve gürültücü köpek sürüsüyle birlikte at sürmek olarak tanımlıyordu. Bu delilik de neydi?

"Hazır mısın?" diye sordu Aleon kralı, sonunda atına binerken.

Ciddi miydi? Soren yine içinden küfretti. Caspian'ı da getirmeliydi. En azından o zaman bu deliliği gören başka biri olurdu. Ve şikayet edecek biri. Ya da Calla. Yine kendine küfretti. Çiftçi kızının bu korkakları alt etmesini görmek isterdi. Ama bu daha iyiydi, sanırım. Salara'nın yanında olmasaydı, ona güvendiği insanların yanında olmasını isterdi.

Atlarını kapılardan geçerek, dört krallığın dört bir yanında duyulabilecek köpek sesleriyle çevrili ormanlık tepelere doğru sürdüler.

Soren, Aleon kralının önde gitmesine izin verdi ve arkadan sessizce onu yargıladı.

Aleon toprakları, başkent gibi nefes kesiciydi. Her şey mükemmel görünüyordu. Soren'in durup bakmak istediği, sonbahar renklerine bürünmüş kavak ağaçlarının olduğu bir koruyu geçtiler, ama Soren kendini zorlayarak devam etti. Tepelerle kaplı rüyaların üzerinden geçtiler, sonra botlarının baldırlarına değecek kadar uzun buğday otlarının arasından geçtiler. Çam ormanının kenarına vardıklarında, Aleon kralı ona gülümsedi. "Güzel, değil mi?"

Elbette güzeldi, bu yerin laneti buydu. Bir adamı içine çekip, ayrılmak istememesini sağlayabilirdi. Ama Soren ayrılmak istiyordu.

Tazılar bir dizi uluyan havlama çıkardı ve daha derine, ormanın içine doğru koştular.

"Kokuyu aldılar!" diye bağırdı Phillip ve hepsi atlarını sürerek onları takip etmeye başladılar.

Köpekleri, geniş bir ağacın dibine kadar kovaladılar, köpekler avlarına havlayarak saldırdılar. Soren gözlerini yukarıya çevirdi ve uzaktaki dallarda büyük bir dağ aslanı gördü.

"Şu güzelliğe bak!" diye heyecanla bağırdı Phillip. Atından indi ve tatar yayını çekti.

Dur, dur, dur. "Onu öldürecek misin?" diye sordu

Soren. "Tabii ki öldüreceğim."

Bu adam ciddi miydi? "Onu yiyecek misin?" Phillip güldü. "Onu doldurup sergileyeceğim."

"Bunun için bu hayvanı öldürecek misin?" Soren, efendisinin öfkesi altında hareket eden atını sakinleştirmek için eğildi.

Aleon kralı ona şaşkınlıkla baktı. "Avlanmayı sevdiğini sanıyordum."

Soren avlanmayı severdi, ama... "Bu avlanmak değil. Buna gerek yok. Bir canı boşa harcayacaksan, kendi canını harcay."

Phillip'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Anlıyorum."

Soren omzunu hareket ettirerek sırtındaki kılıcı çekmeye hazırlandı. Bu kesinlikle savaşın başlangıcı olacaktı; bu kralı öldürmek zorunda kalacaktı. Etrafındaki adamlara göz gezdirdi. Calla'yı ve yayını da getirmeliydi. Bu durumdan tek başına kurtulmak zor olacaktı.

"Ne tercih edersin?" diye sordu kral.

Bu soru Soren'i şaşırttı ve duraksatmıştı. "Ne?"

"Sabah henüz erken."

Soren burnundan soludu.

Zar zor.

"Ne tercih edersin?" diye sordu Phillip tekrar. "Ördek mi? Geyik mi? Bu akşam ne yemek istersin?"

"Geyik eti asılmalı. Avladığın gün yiyemezsin."

Phillip, Soren'in atına yaklaşarak ona baktı. "Çabalarımı görmüyor musun?" diye sordu, sadece Soren'in duyabileceği şekilde. "Sen de biraz çaba gösteremez misin?"

Hayır. Yapamıyordu. Yapmak da istemiyordu. Ama Soren, Salara'ya avlanacağına söz vermişti. İcini çekti. "Tavşan avın nasıl gidiyor?"

Kralın ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Güneydeki kavakları gördün mü?"

Elbette. "Bu yüzden soruyorum."

"Köpeklerle kaleye dönün," diye emretti Phillip. "Komutan ve ben dışarıda kalacağız."

Yalnız mı gideceklerdi?

"Majesteleri," kralın yanındaki sarışın adam ona, pek de ince olmayan bir uyarıda bulundu — aralarındaki tek zeki adamdı.

Kral, Soren'in bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Kraliçe Norah'a, komutan ve benim biraz daha dışarıda kalacağımızı söyle," dedi adamlarına. "Öğleden sonra döneceğiz."

Soren çenesini sıktı. Aleon piçi, ona Salara'yı hatırlatmanın kendisini koruyacağını düşünüyorsa... Kuzey tanrılarını lanet olsun, haklı olabilir. *Olabilir.*

Kralın adamları, havlayan köpeklerin etrafını sardığı halde isteksizce kaleye doğru yola koyuldu. Phillip atına atladı, sonra dönüp atlarını güneydeki kavak ağaçlarına doğru sürmeye başladılar.

Norah odasının balkonunda durmuş, şehrin kapılarına giden ana yolu izliyordu. Soren ve Phillip'in tek başlarına ava çıktıkları haberini aldığından beri yerinde duramıyordu.

"Onları izlemek sadece daha uzun sürmelerine neden olur," dedi Calla.

Norah inledi ve odaya geri girip odada volta atmaya başladı. Parmaklarını ovuşturmayı bırakmak için parmaklarını uzattı.

Yalnız. Phillip yalnız kalacaktı... koruması olmadan... Soren'le... ve silahlarla. Bu tamamen güvenli olacaktı, diye kendini ikna etti.

"Onlar iyi olacaklar," dedi Norah yüksek sesle. Evet, on yıldır düşmandılar, on yıldır savaşıyorlardı. Ve Phillip, Kharav'dan Bahoul'u ele geçirmek için babasına adam vermişti - Soren'in ailesini kaybettiği savaş. Ama... "Savaş geride kaldı," dedi, Calla'dan çok kendine. "Ve Soren artık Aleon ile ilişkilerin önemini biliyor." Dudaklarını ısırıldı. "Barış ve dostluk fırsatı elimizde olduğuna göre, eski düşmanlıkları bir kenara bırakabilir."

Calla burun kıvrıldı. "Çünkü komutan barış ve dostluk konusunda çok başarılıdır."

Norah içinden küfretti ve midesi bulandı. Calla haklıydı. Neden onu göndermişti ki? Bilmeliydi.

Hayır. Olumlu düşünmeliydi. Soren, Phillip'le iyi geçinecekti.
Avlanmayı
severdi.
Severek...
Dokuz cehennem. Aleon kralını öldürmeyi çok sevecekti.
Ellerini ovuşturdu, öğleden sonra ilerledikçe endişesi artıyordu.
Neredeydiler?

Bir hareket gözüne çarptı ve balkona çıkarken neredeyse tökezleyip düşüyordu. Gözlerini kısarak baktığında, Soren'in güneyden kaleye doğru yürüdüğünü gördü. Kapılardan geçip ana yoldan gelmemiş miydi? Neden? "Phillip nerede?"

"Uh-oh," dedi Calla. "Bu iyiye işaret değil."

"Yardımcı olmuyorsun. Burada kal." Dönüp odasından hızla çıktı, koridordan geçip merdivenlere doğru yürüdü. Eğer bir şey olmuşsa... onu kendi elleriyle öldürecek.

Soren içeri girerken, o da giriş salonuna ulaştı.

"Neredeydin?" diye sordu. "Phillip nerede? Ve..." Önünde kurumuş kan izleri görünce adımları durdu. "Ne yaptın?" diye sordu nefes nefese.

"Avlanırken ürküttüğümüz bir yaban domuzu öldürdü," dedi Phillip'in sesi ve Salara, Phillip'i görmek için başını Soren'in yanından çevirdi. Rahat bir nefes aldı.

"Endişelendin mi, Salara?" diye sordu Soren. Gözleri gülümsüyordu. Onun ne düşündüğünü tam olarak biliyordu.

Kız, somurtuyormuş gibi yaptı. "Eh, eğlenmiş gibi görünüyorsun. Yani evet."

Phillip, Soren'in omzuna vurarak güldü. "Ben de öyle olduğunu söyleyebilirim, ben de eğlendim."

Soren'in gözleri Phillip'in dokunuşuyla karardı ve Norah bu uyarıyı gördü. Bir adım öne çıktı.

"İtiraf etmeliyim ki," diye ekledi Phillip gülümseyerek, "birkaç ay önce bana Destroyer ile arkadaş olacağımı söyleseydiler, onlara yalancı derdim."

Norah tepki veremeden, Soren döndü, Phillip'in kolunu omzundan çekip deri ceketinden yakaladı. "Hoşgörümü dostlukla karıştırma," diye hırladı. "Ve bir daha bana dokunursan, hayatına değer vermiyorsun demektir."

Dört kapı nöbetçisi kılıçlarını çekince Norah'ın kalbi gırtlığına kadar çıktı. "Soren!" diye bağırdı. Neyi vardı bu adamın? Arkasında Caspian ve Titus da kılıçlarını çekmişti. Onların onu takip ettiklerini fark etmemişti bile.

Herkesi sakinleştirmek için çaresizce elini uzattı. "Soren," dedi tekrar.

Soren elini bıraktı ve Phillip, muhafızlarını durdurmak için kendi elini uzattı. Phillip'in yüzü ciddiydi, iki adam birbirlerine karşı durmuş, savaşımaya hazırdı. Norah'ın kalbi kulaklarında atıyordu. Bu işin sonu iyi olmayacaktı. Soren, kendi krallığında bir krala bu kadar cüretkar bir şekilde tehdit ederek geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmıştı, ama Norah onları mantığa nasıl döndüreceğini bilmiyordu.

Hepsi sessizlik içinde donakaldılar.

Sonra Phillip elini indirip dikleşti ve gerginlik biraz olsun azaldı. "Savaşın yaralarını sarmak zaman alır, biliyorum," dedi, "ama ben sabırlı bir adamım, Lord Komutan, hem Mercia'nın hem de Gölge Diyarları'nın dostuyum. Artık sabrımın azaldığını göreceksiniz."

Phillip ona bir uyarı mı veriyordu? Hepsi bu mu? Soren'in bunu kabul edip çenesini kapalı tutması için tanrılara yalvardı, ama onu iyi tanıyordu.

"Çok üzgünüm, Phillip," diye araya girdi ve Soren'e keskin bir bakış attı. "Komutan'a düşünmesi gereken çok şey verdin. Bunun için teşekkür ederim."

Phillip Norah'a baktı. "Yarın Mercia'ya döneceğini biliyorum. Bu akşam benimle akşam yemeğine davet ediyorum." Soren'e bir göz attı. "İkiniz de, eğer içinizde nezaket bulabilirsiniz." Sonra kısa bir baş sallama yaptı ve onları salonun sessizliğinde bıraktı.

Soren, kendi odasına dönmeden önce Norah'a bakmadı.

"Soren," diye seslendi, ama o durmadı. Tanrılar adına, bu adamı çıplak elleriyle öldürecekti. "Soren," diye tekrar seslendi. Onu yakalamak için salonun neredeyse tamamını koşarak geçmesi gerekti.

Sonuna vardıklarında, kolunu tuttu. "Soren! Orada ne olduğunu bana anlatacak mısın? O neydi?"

"Çok fazla özgürlük alıyor," dedi öfkeyle. "O kral!"

"Bana karşı değil! Sana karşı değil."

Norah onu susturarak odasına itti ve kapıyı kapattı. Onu tekrar yakaladı ve ona bakmasını sağladı. Bu saçmalığa artık tahammülü yoktu.

"Senin neyin var?" diye tısladı. "Phillip buraya geldiğimizden beri dostluk elini uzattı, sen ise ona tükürdün."

"Onun dostluğunu istemiyorum!" diye bağırdı.

"Mesele senin ne istediğin değil. Phillip, Aleon'un kralı, o..."

"O! Vizyondaki adam, o." Şalını indirdi ve yüzünü sertçe sildi. "Kahin bana onu gösterdi."

Norah durdu. Uzun zamandır Soren'in gördüğü görüntüden bahsetmemişlerdi — tanımadığı bir adamın görüntüsü. Bir sevgili.

Aralarında bir sessizlik oldu.

Yavaşça yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu. Sanki ondan kaçması gerekiyormuş gibi, sanki nefes alamıyormuş gibi başındaki şalını çıkardı. Sonra öylece oturdu. Kaybolmuş gibi.

Norah yanına oturdu. Ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Nefesi sığıdı. Sesi hafifçe titriyordu. "Aleon kralını daha önce hiç görmemiştim. Ama bizi selamladığı anda onu vizyondan tanıdım."

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı.

Adam başını salladı. "Bilmiyorum. Üzgündüm. Ve... utanıyordum."

"Ama ben vizyonu zaten biliyordum."

Gözleri öfkeyle parladı. "Bu sadece bir görüntü değildi," dişlerinin arasından söyledi. "Bir kez zihnime girdi, bir kez zihnime girdi mi, orada kaldı. Ve bir şey zihnini yeterince uzun süre meşgul ederse, gerçek olur, gerçek gibi hissedilir. Ve o uzun zamandır zihnimi meşgul ediyordu."

"Ama neden bu kadar kızgınsın?"

"Çünkü o bunu benden aldı! Artık onun kim olduğunu biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ve kendime izin verdiğim için kızgıyım..."

Kendini hayal kurmaya izin vermişti. Ve kendini bir hayale kapılmaya izin vermişti. Onu bunun için yargılayamazdı; o da hayallere aşık olmuştu.

Kadın iç geçirdi. "Onu tanımaya bile çalışmadın."

"Onu tanımak istemiyorum. O Aleon kralı."

"Uh, sen sen sen sen dedi Destroyer Yok Edici.
Konuş konuşmak

algılar hakkında konuşun."

O burun kıvırdı ve bu, kadının dudaklarına küçük bir gülümseme getirdi.

"Soren, ondan nefret etmek istiyorsan, nefret et. Ama kendini kontrol etmelisin. Bu ittifaka ihtiyacımız var. Ve tanrı aşkına, onu öldürmeye çalışmayı bırak."

"Bugün onu öldürmeye çalışmadım."

"O zaman onu öldürmekle tehdit etmeyi bırak. Geçmişte olanların zor olduğunu biliyorum ve ona güvenmediğini de biliyorum, ama en azından nezaket göstermeye çalışmalısın. Phillip çok kırıldı ve sen de durumu düzeltmemeye yardım etmelisin."

İsteksizce başını salladı.

"Ve Soren, utanmanı istemiyorum. Artık onun kim olduğunu bilsen bile, eğer o... aklını meşgul etmeye devam ederse, sorun değil. Ve eğer kendini... onu tanımak isterken bulursan, o da sorun değil. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Kimse mutlu olmayı hak etmez. Hepimiz sefil yaratıklarız."

Elini onun koluna koydu ve ona bakmasını sağladı. "Hak etsen de etmesen de, mutlu olmanı istiyorum. Seni seviyorum, Soren."

Gözleri parladı ve burun delikleri genişledi. "O zaman sen hepimizden en sefil olanısın."

Kafasını onun omzuna yaslayarak gülümsedi.

Aleon'da akşam olmuştu. Norah, Mercia'ya dönüş yolculuğuna başlayacakları sabahı iple çekiyordu, ama önce Phillip ile akşam yemeği vardı. Soren ile olanlardan sonra durumu nasıl düzeltebileceğini düşünmeye başladı. Elbette özür dileycek ve açıklayacaktı... Ne açıklayacaktı? Soren'in vizyonunu veya mücadelesini ona anlatamazdı. Kafasını salladı. Onunla olan ilişkisine güvenip, arkadaşlıklarını daha da geliştirmek için çabalaması gerekecekti. Sadece ikisi varken bu çok da zor olmamalıydı.

İpek terliklerini giyip odasının kapısını açtı, sonra aniden durdu.

Soren koridorda duruyordu. Başörtüsü yoktu. Ona sadece bakakaldı.

"Ne?" dedi sinirli bir şekilde.

Kafasını salladı, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Seni neredeyse tanıyamıyordum."

"Nasıl görüdüğümü biliyorsun." Adam, kadının şakasını hiç anlamadı.

"Seni böyle görmeyi beklemiyordum. Ya da seni hiç görmeyi beklemiyordum." Kaşlarını çattı. "Davet edildim."

"Biliyorum," diye cevapladı kız çabucak. "Ben... sadece geleceğini düşünmemiştim."

Tereddüt etti, yere baktı. Sonra yutkundu. "Gelmek istedim."

"Oh," dedi. Sonra nefesi kesildi. *Oh*. "Şişman bir köpek gibi sırtmayı kes."

Sırıttıyor muydu? Dudaklarını dişlerinin arasına çekti.

Yemek salonuna doğru yürümeye başladılar.

Norah ona baktı. "Güzel görünüyorsun."

"Güzel görünmek niyetinde değilim," diye cevapladı, sinirlenmiş bir şekilde.

"Gerçekten mi?" Sakalını yıkamış ve kesmişti... ve aslında bir tunik giyiyordu. *Gerçekten mi?*

"Ne?" diye kısa bir cevap verdi. O gülümsedi. "Hiçbir şey."

Kaşları daha da çatıldı ve gözlerinin üzerine bir gölge düştü. "Ne?" diye tekrar sordu.

Norah söylemedi. "Hiçbir şey," dedi tekrar ve yemek salonuna doğru yürümeye devam etti.

Phillip'in beklediği salona vardılar. Onlar içeri girince Phillip döndü. "Kraliçe Norah," diye kibarca selamladı, ama Soren'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Komutanım," diye şaşkınlıkla dedi.

Soren cevap vermedi, ama başını çok hafifçe ve sertçe eğdi.

Phillip yaklaştı. Norah ellerini o kadar sıkı sıkı ki tırnakları avuç içlerine battı. Yeterince yakındı. Ama Soren çekinmedi. Sessizce durdu ve kendini göstermeye devam etti. Phillip daha da

daha yaklaştı. Gözleri Soren'in yüzünü taradı — geriye çekilmiş saçları, çenesi, dudakları — ve sonra tekrar gözlerine kilitlendi.

Norah bakışlarını kaçırdı. İzlemek... çok samimi geliyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Phillip. Elini yemek masasına doğru salladı, sonra ikisine de, "Lütfen," dedi.

Norah masaya doğru yürüdü ve oturdu. Soren onun sağına oturdu, Phillip ise karşıya oturdu.

"Mercia'ya dönmek için sabırsızlandığınıza eminim," diye başladı Phillip, hizmetçiler tabaklarını yemekle doldurmakla meşgulken.

Norah gülümsedi. "Burada geçirdiğim zaman çok keyifliydi, ama geri dönmek de iyi olacak."

"Ne zaman isterseniz geri gelebilirsiniz." Bakışlarını Soren'e çevirdi. "Siz de öyle, Lord Komutan."

Norah, Soren'e gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı, Soren ise ona bıçak gibi bir bakış attı.

Zaman hızla geçti ve sohbet daha kolay hale geldi. Norah, Phillip'in konuşurken bakışlarının Soren'e döndüğünü fark edemedi. Gülümsemesi doğal ve sıcaktı, kahkahası hafif ve bulaşıcıydı. Ve neredeyse Soren'in ağzının köşelerinin bir kez hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını gördüğünü sandı. Belki.

Norah, kalbiyle dolu dolu arkadaşını izledi ve onun geçmişteki yaralarının iyileşmeye başladığını hissetti. İkisi için de.

Yirminci Bölüm

Sabah çabuk geldi. Norah, Mercia'ya geri dönmekten mutluydu ama Aleon'dan bu kadar çabuk ayrılmak onu üzdü. Önceki akşamki akşam yemeği, Phillip ile arkadaşlık kurmalarını sağlamıştı ve şimdi ayrılmak, bu arkadaşlığı çok kısa kesmiş gibi görünüyordu.

Sabahın erken saatlerinde Mikael'e bir mektup yazmış, Aleon'a gitme kararını, düşünü, bu yeni dostluğu ve eve güvenli bir şekilde döndüğünü anlatmıştı. Mektup ona ulaştığında, o çoktan eve güvenli bir şekilde dönmüş olacaktı. Soren, Aleon'a gitmeden önce ona mektup yazması için ısrar etmişti, ama o, Kharav'ın başına ne tür tehditler gelirse gelsin, bunun Mikael'i tüm gücüyle Mercia'ya geri çekeceğini biliyordu. Ondan bu ziyareti saklamak gibi bir niyeti yoktu, ama onun dikkatini Kharav'dan uzaklaştırmayacak ve onu geri dönmeye itmeyecek iyi haberler vermek istedi.

Geriye dönüp bakıldığında, bu riskli bir karardı, ama doğru bir karardı ve aldığına memnun oldu. Mikael elbette hala kızgındı, ama sonunda anlayacaktı, bundan emindi.

Norah kalenin avlusunda ata binerken Soren, Sephir'in boynuna hafifçe vurdu. Kısarak artık ona tahammül ediyordu, hatta onu seviyor gibi görünüyordu. Sadece iki nazik ahır görevlisi ve komutan ona dokunmasına izin veriyordu. Norah gülümsedi. Soren, vahşi ruhlu insanları bile kendine bağlayabilen biriydi.

Phillip, grup ana yolda hazırlanırken beklediği yerden öne çıktı. Norah'a sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Geldiğin için teşekkürler, Norah. Ve bana güvendiğin için. Neden güvenmediğini anlayabiliyorum, ama güvendiğin için mutluyum." Gözleri Soren'e kaydı, sonra tekrar Norah'a döndü. "Birbirimizi görmek için bu kadar uzun süre beklemeylem."

"Ben de geldiğime memnunum. Dostluğunuz ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Mercia'ya istediğiniz zaman gelebilirsiniz."

"Çok isterim." Destrierine binmiş olan Soren'e baktı. "Komutanım. Sizinle tanışmak bir onurdu ve umarım... umarım tekrar görüşürüz. Ve savaş alanında karşı karşıya gelmeyiz."

Soren bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. Phillip'in bakışları yine Norah'ınkilerle buluştu. "Hoşça kal, Norah."

"Hoşça kal, Phillip." Bu sefer gerçekten arkadaş gibi hissettikleri için birbirlerine ilk isimleriyle hitap ettiler.

Son bir gülümsemeyle, atlarını ana yoldan aşağı doğru sürerken, geri kalan grup da arkalarından geliyordu. Kalabalıklar onları uğurlamak için sıraya girmiş, el sallayarak geçmelerini bekliyorlardı.

"Gittiğimizi gördüklerine sevindiler," dedi Norah şakayla Soren'e.

"Geldiğimizde de mutluydular," dedi Soren. "Bence onlar genel olarak mutlu insanlar."

"Gerçekten böyle mi dedi?" dedi Calla.

Norah güldü. "Şu pozitifliğine bak," diye alay etti.

"Hoşuma gittiğini söylemedim," diye karşılık verdi. Ana kapıya vardıklarında, kaleye bir bakış attı.

Calla, Sephir'i kendine yaklaştırdı ve daha fazla mahremiyet için sesini alçaltarak, "Dün akşam eğlendin mi? Phillip sanki..." dedi.

"Dur."

"Ben sadece..."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, gözlerini öne dikip onun gözlerinden kaçınarak. "Dünü unutmanı istiyorum."

Bir dakika, ne? "Soren..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi sertçe.

Belli ki hala kendi zihnindeki şeytanlarla savaşıyordu. Dudaklarından bir nefes verdi. Dışarıdan görüldüğünden daha fazla zırh giyiyordu.

Sabah boyunca at sürerken, kırmızı, turuncu ve sarı renklerden oluşan bir sonbahar örtüsü tepeleri kaplıyordu. Norah, bu manzarayı olabildiğince içlerine çekmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra kuzeyin karlarına ulaşacaklardı ve kış uzun olacaktı. Mikael olmadan daha da uzun. Kharav'da ne kadar kalması gerekecekti? Japheth ve Rael tehdit oluşturduğu sürece

ama Şimdi Aleon ve Osan da onlara katıldığından, onu yakında tekrar görebilecekleri umudu vardı.

"Yine de bir konuda haklıydın," dedi Soren bir süre sonra sessizliği bozarak.

Ona Şakacı bir Şekilde kaŐalarını çattı. "Sanki ben hiç haklı deđilmiŐim gibi konuşuyorsun." O omuz silkti, o da gözlerini devirdi.

"Peki, ne konuda haklıydım?" "Ben diplomat değilim. Olamam da."

Bu da nereden çıktı? Ve nereye varacaktı? "Bence gayet iyi idare ettin."

Yüzündeki atkıyı indirdi ve kadının midesi hafifçe çöktü. Atkısını çıkarıp konuşmaya başladığında Ciddi Soren'di

—her zamankinden daha ciddi. Zor bir mesajı vardı.

"Yeni bir lord yargıç atamanız gerekiyor."

Bu söz üzerine boğazında bir düğüm oluştu. Kafasını salladı. "Hayır." "Zorundasın."

"Hayır, gerek yok," diye tartıştı. "Sen varsın. Başka birine ihtiyacım yok." "Salara, ben senin savaş temsilcinim. Ama Kuzey için, barış için,

başka birine ihtiyacın var." Durdu ve birimlerinin arkasında yürüyen Caspian'a baktı. "Ve hazır ve yetenekli bir adam var. Ayı onu ikinci adamı olarak atadı. Buna güvenmeyecek misin?"

Elbette Alexander'ın onayına güveniyordu, ancak bu onun kararı değildi. Caspian'a güveniyordu, ama başka birini atamaya hazır değildi. Ve... zihnini Aleon'a yaptığı ziyaretin neredeyse dikkatini dağıttığı Şeye geri çevirdi... Alexander gitmemişti.

Kar yeri kaplamıştı. Norah, Aleon'un sonbahar güzelliğinde birkaç gün daha geçirmeyi diledi, ama yine de Mercia'ya dönmek güzeldi. Catherine, düğünün her ayrıntısını anlatmasını istemişti. Norah sadece düğünü anlattı, Phillip ile yaptığı anlaşmayı ve diğer özel konuları kendine sakladı. Törenden çok yemekleri hatırladığını fark etti ve bu da büyükannesinin öfkesini çekti.

Akşam geç saatlerde Norah kendini Alexander'ın çalışma odasında buldu. Her şey onun bıraktığı gibiydi. Kimse bu odaya girmezdi. Sık sık girdiğı bir oda değildi, ama onun burada oldukça fazla zaman geçirdiğini hayal ediyordu. Masasının yanından geçerken parmaklarını masanın uzunluğu boyunca gezdirdi. Burada kaç saat oturmuştu? Gözleri kitap rafları ve defterlerin üzerinde dolaştı. Caspian tüm bunları nasıl yorumlayacağını ve ne yapılması gerektiğini bilirdi. Neden ona adalet adını vermekte tereddüt ediyordu?

Pencerenin yanındaki büyük koltuğa oturdu. Soğuk deri, elbisesinin üzerinden cildini ürpertti. Alexander burada oturup zor kararlar üzerinde kafa yoruyor muydu? Pencere camlarından aşağıdaki avluya baktı.

Hayır.

Ayağa kalktı ve masasına geri döndü, arkasındaki sandalyeye oturdu. Burası onun işini yaptığı yerdi. Ellerini masanın üstünde, ahşap üzerine dağılmış parşömenlerin ve haritaların üzerinde gezdirdi.

"Norah!" Catherine'in sesi acil bir şekilde duyuldu ve odaya girdi. "Buradasın. Burada ne yapıyorsun? Her yerde seni arıyordum."

Sessizce kendine lanet okudu. Şimdi ne olacak? "Neden? Ne oldu?" "Gelmen gerek."

"Nereye?" Bu kadar acil olan neydi? Akı Mikael'e kayınca midesi düğümlendi. "Bir şey mi oldu?"

"Samuel bir görüntü gördü." Catherine ona eliyle işaret etti. "Çabuk!"

Kahin mi? "Ne oldu?" diye sordu, büyükannesini takip ederek Alexander'ın çalışma odasından çıkıp, kaleden geçerek avluya ve kahinin galerisine doğru ilerlerken.

"Görmem lazım."

Norah onu sallamak istedi. Neden ona söylemiyordu?

Galeride vardıklarında, Catherine sanki yüzlerce kez yapmış gibi dar geçidi ve resim yığınlarını ustaca geçip gitti. Norah, onu takip ederek arka odaya giderken birkaç tanesine çarptı.

Samuel, onlar içeri girerken başını kaldırdı, yüzü solgundu, dudakları sessiz bir endişeyle sıkılmıştı. Elinde bir fırça tutuyordu, daha bitirmemişti bile

bitirmemişti. Bu kadar acil olan neydi? Norah etrafından dolaştığında, nefesi kesildi.

Tuvalin ortasında Alexander duruyordu.

Elinde, kanlı ve sahibinden ayrılmış boynuzlu bir miğfer tutuyordu. Midesi bulandı. Kusacak gibi hissetti.

Ayaklarının dibinde yatan zırhlı, karanlık bedeni tanıyordu — kendi bedeni kadar iyi tanıdığı bir beden.

Alexander'ın gözleri zafer dolu bir nefretle parlıyordu, tuvalin ötesinden ona bakıyordu. Derin bir titreme omurgasını sardı. Dengede kalmak için Samuel'in sandalyesine uzandı ve tutundu.

Hayır.

"Bu mümkün olamaz," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla doldu. Bu görüntü nasıl Alexander'la birlikte yok olmamıştı? Mikael hâlâ tehlikede miydi? Kaderi değişmemiş miydi? "Belki... belki bu eski bir görüntüdür?"

Samuel başını salladı. "Bu görüntüyü taşıyan güç hala çok canlı. Ve detaylarıyla... çok güçlü. Hiç olmadığı kadar güçlü."

Norah titremesini durduramıyordu. "Komutanı çağır," diye fısıldadı.

Samuel donakaldı.

"Onu çağır!" diye
bağırdı.

Hala fırçasını elinde tutarak odadan hızla çıktı.

Norah başını salladı. "Bu olamaz," dedi. Alexander hala hayatta olsa bile, bunu yapmazdı. Mikael'i ondan almazdı. Alır mıydı? Ama eğer kendisi değilse...

Ve bu görüntüde garip bir şey vardı. Alexander'ın saçı normalde taktığından daha kısa kesilmişti. Ve büyük Kuzey ayısının omuzluklu, kendine özgü savaş zırhını giymiyordu. Bunun yerine, siyah ve kırmızı zırh giymişti. Gözlerini kısarak baktı. Göğüs zırhının hemen üstündeki boynundaki izler, zırhın altından ön koluna doğru uzanan bileklerindeki izler gibi dikkatini çekti. Bu izleri daha önce görmüştü...

Catherine bir sonraki odaya geçmişti ve Samuel'in yaptığı tüm yeni resimleri heyecanla inceliyordu.

Soren, Samuel'in hemen arkasında koşarak içeri girdi. Galeride ilerlerken dar yoldaki resim yığınlarını deviriyordu, ama Norah'a ulaşır resmi gördüğünde durdu.

Norah, ona baktığı şeyi anlaması için bir süre zaman tanıdıktan sonra, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

Soren başını salladı. "Değil. Ayı öldü."

"Ya ölmediyse?" diye fısıldadı Norah, yan odadaki Catherine'den çekinerek. "Onu gördüğümü biliyorum. Bana geldiğini biliyorum."

"Salara," dedi alçak sesle. Dudakları daha fazla itiraz etmek için kıpırdadı, ama başka bir şey söylemedi. Ona inanmıyordu; kanla Alexander'ı çağırıldığını inanmıyordu.

"O zaman bunu açıkla," diye ısrar etti. "Şimdi nasıl inanmazsın?"

"Onun Ayı olduğuna inanmıyorum."

"Çünkü, bana hatırlatmayı sevdiğin gibi, o öldü mü?" diye tersledi.

Omuzlarını kavradı ve ona bakmasını sağladı. "Hayır," dedi. "Çünkü onu tanıyorum. Ayı'ya Salar'ın hayatını, kendi hayatım gibi emanet ederdim. Bu o değil." Resme tekrar baktı. "Ama kim olduğunu bulacağım."

Norah odasına doğru yürürken hava daha da soğumuş gibiydi. Akli ve midesi bir anda burkuldu. Mikael'in geri dönmesi gerekiyordu. Onu görmesi, ona sarılması, onu bırakmayan bu lanetli kaderden kurtarması gerekiyordu.

Odasına ulaştı ve kapıdan tam olarak geçmeden pelerinini çıkardı.

Ve durdu.

Tuvalet masasının üzerinde kurdeleli küçük bir paket vardı. İçinde ne olduğunu bilmek için açmasına gerek yoktu.

Bir şişe kan.

Yirmi Birinci Bölüm

Norah şişeyi elinde sıkıca tuttu, başparmağı şişenin üstündeki dekoratif eğimli noktaya bastırmaktan uyuşmuştu. Odasındaki yatağa sırtüstü uzanmış tavana bakıyordu.

Bunu, bu görüntüyü aşmış olmaları gerekiyordu. Mikael'in güvende olması gerekiyordu.

Soğuk hava etrafında durgunlaşmıştı. Boğucu bir havaydı. Mikael'in kaderi hala bu olabilir miydi?

Ve Alexander. Soren, tüm bunların arkasında başka biri olduğundan emindi, onu kandıran biri. Ama tablodaki görüntü, zihnindeki görüntü kadar netti. Alexander'dı.

Norah oturdu ve elindeki şişeyi inceledi. Bir tarafa, sonra diğer tarafa eğdi. Alexander'ı herkesten daha iyi tanıyordu. Onun olup olmadığını bilirdi. Değil mi?

Ederdi.

O zaman neden şüphe ediyordu?

Onu tekrar görmesi gerekiyordu. O zaman anlardı. Onun olup olmadığını anlardı. Norah şişeyi daha sıkı kavradı. Anlardı, diye tekrar kendine söyledi.

Kendini ikna etmeden önce, avucuna bir damla kan sürdü ve gözlerini kapattı.

Gerginlikten tüyleri diken diken oldu. Bu aptalca bir fikirdi. Soren bunu öğrenirse çok kızardı.

Hayır, aptalca değildi. Alexander'ı görmesi gerekiyordu. Onun ona nasıl geldiğini ve Mikael için gerçekten bir tehdit oluşturup oluşturmadığını bilmesi gerekiyordu.

Bekledi, ama her şey sessizdi.

Bu aptalca bir fikirdi.

Nabızı hızlandı. Henüz çok geç değildi. Kanı silebilirdi.

Ama silmedi.

Ve sonra onu hissetti.

Yolcu kahinler Nemus ve Bhasim kadar saldırgan olmayan, hafif bir esinti gibi zihnine girdi. Sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi, yumuşak ve zarif bir şekilde girdi. Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi.

Onun önünde duruyordu, normal kıyafetleriyle - koyu kahverengi pantolon ve beyaz, uzun kollu tunik. Tamamen tanıdığı Alexander'a benziyordu.

Norah onu dikkatle süzdü, sonra yatakta oturduğu yerden kalktı. Onu inceledi, her parçasını, her ayrıntısını.

O da bunun farklı bir çağrı, farklı bir ziyaret olduğunu biliyor gibiydi. Konuşmadı, ama sabırla bekledi.

Norah sessizce ona doğru yürüdü. Gözleri onun yüzünü, saçlarını, gözlerini, ağzını taradı. Göğsüne, ön tarafına ve tekrar yukarıya. Etrafında yavaşça dolaştı. Her çizgi, her ayrıntı —hepsi bildiği şeylerdi. Ama yine de bilmediği bir şey vardı... Bir şey tam olarak doğru değildi. Önüne geri döndüğünde ona daha da yaklaştı.

O hala bekliyordu.

Norah elini uzattı ve onun elini tuttu. Onun çekileceğini bekliyordu, ama çekilmedi. Önceki ziyaretlerinden farklı olarak, o... uysaldı. Tunikasının kolunu sıyırdı ve kolunda, resimde gördüğü izleri aradı. Hiçbir iz yoktu. Gözleri boynuna kaydı, uzandı ve yakasını aşağı çekti. Derisinde hiçbir iz yoktu.

Adam hareketsizce durdu.

Onu bıraktı. Önündeki Alexander, tablodaki Alexander değildi. Gözlerinde aynı nefret, aynı öfke yoktu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu

ona. Cevap vermeyeceği bir soruydu.

Evet ya da hayır soruları, diye düşündü. "İstedğin zaman gelebilir misin?"

Adam bir anlığına ona baktı, sonra başını bir kez salladı.

Hayır.

Kalbi hızlandı. "Kana ihtiyacın var."

Cevap olarak sadece bir kez başını salladı. *Evet.*

O, onunla konuşuyordu. Şimdi iki cevap vardı. Bu, onunla daha önce elde ettiği sonuçtan daha ileri bir adımdı. O *konuşuyordu*. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Ama bana nasıl gönderdin? Nasıl... bağlantı kurabilirsin?"

Cevap yoktu.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Bu *senin* kanın mı?"

Adam hafifçe geri çekildi. Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonra hareketsiz kaldı. Cevap vermeyecekti.

Tabii ki cevap vermeyecekti. Çünkü bu onun kanı değildi.

Elini alnına götürdü, şakaklarını sıktı. Soren'i dinlemeliydi.

Ama adamın koluna dokunması onu duraklattı. Adam, kadının elini aşağı çekerek ona bakmasını sağladı.

Sonra başını salladı.

Gözleri kısıldı. Ona cevap mı veriyordu? "Evet, bu *senin* kanın mı?"

Yine başını salladı.

"Bu mümkün değil."

Adam sadece onu izledi. "Hayır," diye ısrar etti.

Ama ona bakan mavi gözleri yalan söylemiyordu.

Adam tekrar başını salladı.

Dişlerini sıktı. "Tanrılar, neden sana inanıyorum?" diye fısıldadı. Ona baktı. "Ama vücudun... Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir? Seni Ruhlar Salonu'nda mühürlenmiş olarak gördüm. Vücudun... gönderecek kanın olmaması gerekir. Ve olsa bile..." Elini yüzüne sürdü. Bu hiç mantıklı değildi. Alexander'ın cesedi, korunan bir salondaki lahitte mühürlenmişti. Ona nasıl ulaşabilirdi?

Alexander olmasaydı tabii. Soren bundan emindi. Ama ona baktığında, onun başka biri olamayacağı belliydi. Sadece onun anılarında yaşayan detaylar vardı, sadece o ve Alexander'ın bilebileceği şeyler... Kabuk bilezik. Yine de... bir şey vardı...

"Beni kandırıyor musun?"

Gözleri... Artık onları okuyamazdı. Neredeyse... üzgün görünüyorlardı.

Ona tekrar sormak üzereyken, adam arkasına uzanıp bir kutu çıkardı. Lacivert kadife bir kutu. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

Bu kutuyu tanıyordu.

Nazikçe, onu ellerine koydu.

Norah nefes alamıyordu. Parmakları titreyerek makyaj masasına doğru yürüdü ve kutuyu masanın üzerine koydu. Sadece ona bakabilirdi.

Norah ona inanamayan bir bakış attı ve adamın ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. Hafifçe başını salladı.

Kutuya geri döndü, sonunda onu açacak cesareti topladı ve gözyaşlarını geri çekti.

Annesinin tacı.

"Bunu nerede buldun?" diye fısıldadı.

Hayır. Onu bulmuş olamazdı. Bu bir hayaldi. Gerçek değildi. Bu rüyadan uyandığında, tacı da bırakacaktı. Ama onu elinde tutmak, görmek, dokunmak... Bu gerçekten bir armağandı ve onu seven insanlar bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilirdi.

Ayağa kalktı, ona döndü ve düşünmeden onu kucakladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

O da kollarını ona doladı ve onu kucakladı — Alexander'ın vereceği türden bir kucaklama, çünkü bir şekilde bu Alexander'dı.

Yemek servis edildiğinde masa sessizdi. Büyükannesi tabloyu gördüğünden beri pek konuşmamıştı. Soren de öyle. Ama onların aklından geçenleri, hepimizin aklından geçenleri biliyordu.

"Sabah yola çıkacağım," dedi Soren, sessizliği bozarak. Norah'ın başı birden yukarı kalktı. "Ne? Neden?"

"Bu işin aslını öğrenmek için. İkisini de yanımda götüreceğim." İkisi — Calla ve Cohen'i kastediyordu, onlar bir nevi onun küçük yardımcısı olmuştu. Sanki Norah fark etmemiş gibi.

"Ne bulmayı umuyorsun?" diye sordu. "Bunun arkasında kim var. Kafanda kim var."

Catherine kaşlarını çatarak Norah'a baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Norah, Soren'e keskin bir bakış attı. Büyükannesine Alexander'ın kendisine geldiğini söylememişti. Söylemeyi de planlamıyordu.

Ama Soren'in azarlayıcı bakışları, bunu kendine saklamasına izin vermeyeceğini söylüyordu.

"Norah," diye ısrar etti Catherine.

Bunu olabildiğince mantıklı bir şekilde nasıl açıklayabilirim... "Görülerim oluyor."

Büyükannesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gelecekte olacakları gördün mü?"

Geleceği mi?"

"Hayır, kahinler gibi değil." Kelimeleri ararken Soren'e sinirli bir bakış attı. Sonra büyükannesine dönerek, "Tam olarak vizyonlar değil, daha çok... ziyaretler gibi." dedi.

"Ziyaretler mi?" Catherine kaşlarını çatı. "Kimden?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum," dedi Soren. Norah dudaklarını büzdü. "Kim olduğunu biliyorum."

Soren sandalyesinde geriye kaydı. "Salara."

Ona inanmadı, ama önemi yoktu. "Alexander." Catherine ona şaşkın şaşkın bakarken, kalbi boğazında atıyordu.

Büyükannesi Soren'e baktı, sonra tekrar ona döndü.

Norah, Soren'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ama ona bakamıyordu. "Bu bir tuzak," dedi Soren.

"Alexander," diye tartıştı, şimdi Catherine'e bakarak. Birinin ona inanması gerekiyordu. "Sadece benim bileceğim bir şekilde bana geldi. Kulağa delilik gibi geliyor, evet, ama o." Umutsuzluk onu sardı. Büyükannesinin ona inanması gerekiyordu. "Bana annemin tacını geri verdi."

Catherine nefesini tuttu. "Onda mı?"

"Hayır, yani..." Bu kesinlikle delilik gibi geliyordu. "Bana bir vizyonda geri verdi."

"Onu tekrar gördün mü?" diye sordu Soren öfkeyle.

Tanrılar lanet olsun. Durum daha da kötüye gidiyordu. Sonunda ona döndü. "Samuel'in görüntüsünden sonra nasıl görmem? Ben de bunun nedenini anlamaya çalışıyorum."

Burun delikleri genişledi ve çene kasları gerildi.

"Anlamıyor musun?" diye yalvardı ona. "Benim için neyin önemli olacağını biliyordu, sadece bana yakın olanların bileceği bir şey."

"O tacın senin için önemli olduğunu herkes biliyor," diye tersledi. "Onu aramak için bu lanetli dünyanın yarısını aydınlattım."

Norah sustu. Bunu unutmuştu ve bir suçluluk dalgası onu sardı. Yine de, bu onun hissettiklerini değiştirmede. Soren orada değildi, Alexander'ı onun gördüğü gibi görmemişti.

Catherine'in yüzünü okumak zordu. Ona inanmış mıydı? Norah onun gözlerine baktı... ve kalbi sıkıştı. Tanrım, inanmamıştı. Daha da kötüsü, gözlerinde acıma vardı. En azından Soren, onun *birini* gördüğüne inanmıştı, Alexander olmadığına inansa da.

Mikael'i çok özliyordu. O ona inanırdı.

Bir hizmetçi yemek salonuna girdi. "Regal High, bu sizin için geldi," dedi ve ona kırmızı, kumaşla sarılmış bir kutu uzattı.

Norah, Catherine ve Soren'e baktı. Kim ona bir şey göndermiş olabilirdi? Soren'in gözleri sinirle kısıldı. En azından bu, gerginliği bozacak bir dikkat dağıtıcıydı. Kutuyu aldı ve önündeki masanın üzerine koydu, ardından etrafındaki kalın saten kurdeleyi çözdü.

Ama kapağı kaldırdığında, birdenbire ayağa kalktı. Soren aniden ayağa kalktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Ama Norah konuşmadı. Sadece önündeki kutuya bakakaldı. Kutunun içinde daha küçük bir kutu vardı — lacivert kadife bir kutu.

Ama onu açmadı. Açmadı. Eğer taç içinde olsaydı, Alexander onu sadece vizyonda değil, gerçek hayatta da ona verirdi. Nasıl? Onu nasıl bulmuştu? Ve ona nasıl göndermişti?

Soren yanına geldi. Norah geri çekildi ve Soren elini uzatıp kadife kutuyu çıkardı. Catherine ayağa kalktı.

Kutuyu açtı. Ve annesinin tacını çıkardı. Catherine nefesini tuttu, Norah'ın nefesi de titredi. "O piç kurusu bunca zamandır tacın peşindeydi," dedi.

Norah başını salladı. "Hayır, Alexander'ın elinde olsaydı bana daha önce verirdi. Onu bulmuş olmalı."

Tacını elinde sıktı. "Sana söylüyorum, bulunamadı. Kaybolmadı. Onda vardı."

Soren tacı bulamamış olması, Alexander'ın bulamayacağı anlamına gelmezdi.

Dışlerini gösterdi, öfkesi artıyordu. "Salara, bu Ayı'dan gelmedi."

"Bunu bilemezsin!"

"Onun ölümünü gördüm!" diye bağırdı. "Onun bağırsaklarının deşildiğini, kanının aktığını gördüm ve onun ölümünü izledim! Ve onu o lahite kendim kapattım. Bir mucize eseri onu oraya koyduğumda ölmemiş olsa bile, şimdi kesinlikle ölmüş ve çürümüş durumda." Sözleri ve ses tonu bıçak gibiydi — öfkeli, yakıcı bıçaklar.

Kadının dudağı titredi. "Çık dışarı," diye fısıldadı.

Omuzları düşerken uzun bir nefes verdi. Yüzü ciddileşti ve özür dilercesine başını salladı. "Salara," dedi yumuşak bir sesle.

"Çık dışarı!" diye bağırdı kadın.

Adam bir an tereddüt etti, sonra hafifçe başını salladı. Taçları kutunun yanındaki masanın üzerine bırakarak yemek odasından çıktı.

Norah'ın gözleri Catherine'inkilerle buluştu.

Büyükannesi ağzını açtı.

"Yapma," diye uyardı Norah. Artık bu konuyu tartışacak havada değildi. Neler olduğunu kendisi öğrenecekti.

Soren kalın meşe kapıyı yumrukladı. Cevap gelmedi, o da tekrar yumrukladı. Onun orada olduğunu biliyordu. Ondan kaçmak istese bile, *onun kendisinden* kaçmasına izin vermeyecekti.

Sonunda kapı açıldı ve büyükannesi sert bir bakışla karşısına çıktı.

"Tanrılar adına, seni şeytan, senin neyin var?" diye bağırdı. "Kapıyı yumruklamak zorunda mısın?"

Göğsünde öfke kabardı. "Cevap vermiyordun." "Cevap vermek için yürüyordum!"

"Çok yavaş."

Rüzgarı dondurucu bir bakışla dudaklarını büzdü. "Beni ona götür," dedi ona.

Gözlerinde nefret belirdi. "Kime?"

"Ayı'ya. Muhafızların geçmeme izin vermiyor. Onları öldürmek zorunda bırakma beni."

Kadın derin bir nefes aldı. "Daha medeni yollar olduğunu bilmeni isterim."

Soren dişlerini sıktı. "Ben medeni davranıyorum. Şimdi beni ona götür."

"Kesinlikle olmaz..."

"Kadın!" Sabrını yitiriyordu. Sinirini bastırdı. Bu şekilde bir yere varamazdı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Lütfen. Beni ona götür. Salara güvenli değil ve neler olduğunu öğrenmem gerek."

Kadın bir an ona baktı. "Peki," dedi sonunda. Sonra salona adım attı ve Soren onu takip etti.

Mezarların nerede olduğunu biliyordu, Ayı'yı hapsedmeye yardım ettiği yeri, ama yaşlı kadının onu bir dizi koridordan geçirmesine izin verdi. Ruhlar Salonu'na vardıklarında, kadın muhafızlara kenara çekilmeleri için el salladı. Muhafızlar Soren'e ihtiyatla baktılar ama emredileni yaptılar ve geçmelerine izin verdiler.

Adi herifler.

Kadın onu geniş, dolambaçlı merdivenlerden aşağıya indirdi. Yüksek tavanın camları ışığı zemine döküyordu. Daha önce buraya geldiğinde gece olmuştu, ama şimdi gündüz olduğu için bu ölüm mekanının ne kadar güzel olduğunu fark etti.

Duvarlar boyunca mezarlar sıralanmıştı, Kuzey'in nesiller boyu hükümdarları, her biri oyulmuş taş nişlerin içinde yatıyordu. Kuzeyli insanlar onların Mercia'yı koruduğuna inanıyordu. Şimdi de koruyorlar mıydı? Neredeyse gülümsedi. Aralarındaki Gölge Adam'ı görünce taş yataklarında kemikleri kıvrılıyor muydu?

Kadını, gümüş işlemeli ketenle örtülü bir lahitin bulunduğu yan kürsüye kadar takip etti. Tam hatırladığı gibiydi. Kadın elini lahitin üzerine koydu.

Soren uzanıp gümüş kumaşı çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu kadın.

"Bunu tut," dedi, kumaşı kadının kollarına iterek.

"Buna hakkın yok..."

Sarkofajın üst kısmını kavradı.

"Hayır, yapma!" diye bağırdı kadın, öfkeyle değil, acı içinde. Bir yalvarışla. "Yapamazsın."

Durdu, sonra ona döndü. Büyük bir şefkatle, "Alexander, neler olduğunu öğrenmemi ve Salara'nın güvende olduğunu görmemi isterdi," dedi.

"Onun dinlenme yerini mahvederek mi? Onu yok ederek mi? Cesedini rahatsız ederek mi?"

"Onu yok etmiyorum. Bu arada, siz cesetleri yakıyorsunuz. Onun cesedini biraz hareket ettirmek bir şey değiştirmez."

Yüzünde hala dehşet ifadesi vardı. Muhtemelen bunu biraz daha yumuşak bir şekilde halledebilirdi.

"Peki o ne zaman dinlenmeyi umursadı ki?" diye ekledi, yaklaşımını değiştirmeye çalışarak. "Salara ile ilgili hiçbir şey onu rahatsız edemezdi. Yapabilseydi bunu kendisi yapardı."

"Bu kederin deliliği," diye tartıştı kadın. "Ölümünde bile ona geri döneceğini düşünüyor! Onun öldüğünü kabul etmiyor."

"O deli değil," diye karşılık verdi. "O *gerçekten* bir şey görüyor. Biri onunla oynuyor. Ve ben bunun kim olduğunu bulacağım." Yine lahitin kapağını kavradı.

"Onu açamazsın. Dört adamın gücüyle kapatılmış."

Soren yine dişlerini sıktı. Evet, biliyordu, çünkü o da onlardan biriydi. Ağır taşa karşı güç uyguladı ve kapağı yana doğru itti. Ölüm kokusu odayı doldurdu ve kadın nefesini tuttu. Lahitin içine baktı ve orada Kuzey'in renkleriyle süslenmiş Ayı'nın cesedi yatıyordu. Yüzü tanınmaz haldeydi, ama Soren altın rengi bukleleri tanıdı.

Bu Ayı'ydı. Çok ölü bir Ayı.

Rahatlamıştı. Onun yeniden hayata döndüğüne ya da ölümü aldattığına gerçekten inandığı için değil. Ama Salara akıllı bir kadındı ve onu kandırmak çok zor olurdu, özellikle de çok iyi tanıdığı, sevdiği bir adamın görüntüsünü kullanarak. Onun Ayı olmadığına emindi, ama Salara'nın bu kadar güçlü bir şekilde inanması, onun güvenini sarsmaya başlamıştı. Ve ona dokunduğunu, hissettiğini söyledi. Gözlerini kalınlara gezdirdi - bu cesede değil, ona dokunmamıştı.

"Üzgünüm kardeşim," dedi sessizce. Sonra lahitin kapağını yerine itti.

Soren baktı ve Salara'nın büyükannesini kenarda buldu. Duvara yaslanmış bir bankta oturuyordu. Mezarın açılması onu sarsmıştı. Kaybettiği birinin ölümünü solumak, bu onunla kalacaktı. Ve ona acıyordu.

Dudakları büzülmüştü, ama bunun duygularını kontrol etmek için olduğunu biliyordu.

Yavaşça ona yaklaştı ve yanına oturdu.

Uzun süre sessizce oturdular.

"Onu ben büyüttüm, biliyorsun," dedi sonunda. "Annesi delirdikten sonra. Babası... Adaletin işi bitmez, ben de çocuklara baktım. Alexander'ı düzgün bir lord olarak yetiştirdim. Tatlı bir çocuktuk. Nazik, sadık. Sevmesi kolay bir çocuktuk ve ben de onu kendi çocuğum gibi sevdim. İkisini de." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildi.

"İyi adamlar yetiştirdin," dedi ona. Lahide tekrar baktı. "Ayı, şimdiye kadar yas tuttuğum tek düşmanımdı. Ve sonunda, beni gerçekten tanıyan birkaç adamdan biriydi." Durdu. Kuzey tanrılarını lanetle, kendisi de duygusal olmaya başlamıştı.

Kadın hafifçe geriye yaslandı. "Doğası gereği bu kadar şeytani birine göre şaşırtıcı derecede nazıksın."

Soren burnunu çekti. Ondan gelen bu sözü bir iltifat olarak kabul etti.

Kadın odanın diğer tarafına baktı. "Norah'ı önemsiyorsun, bunu anlayabiliyorum." Önemsiyordu. Ve bu canını sıkıyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu kadın. "Onu

Kharav'a geri götüreceğim."

Kadın aniden ayağa kalktı. "Aklını mı kaçırdın? Rael ve Japheth'e daha yakın olmak için mi? Savaşa daha yakın olmak için mi? Onu Mercia'ya getirmenin sebebi bu değil miydi?"

O da ayağa kalktı. "Burada tehlikede."

"Burası onun evi! Burada güvende!"

"Ama bu zihin hilekarı ona burada ulaşıyor. Onu nasıl gördüğünü biliyor musun? Ona öylece gelemes. Kanının onun cildine değmesi gerekiyor ve o da odasındaki şişeleri buluyor. Bir şekilde *odasına giriyor.*"

Catherine'in gözleri büyüdü ve nefesi hızlandı. "O zaman muhafızları artıralım."

"Zaten artırdım." Gerçekten ona Salara'yı nasıl koruyacağını söylemeye mi çalışacaktı?

Kafasını salladı. "Ve onun Mercia'da olmasının Shadowlands'den daha tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Bence öyle değil!"

"Aleon ve Osan ile ittifakımızı onayladığımız için koşullar değişti. Kharav'da onu daha iyi koruyabilirim."

"Onu suikastçılardan koruduğun gibi mi?"

Sessizleşti. "Bu benim için çok kişisel bir başarısızlıktı." Kadına karşı yumuşadı. Onun tereddütünü anlıyordu. "Salara burada güvende değil. Evet, Kharav'da da tehlikeler var, ama bunlar benim bildiğim tehlikeler, savaşabileceğim ve savunabileceğim tehlikeler. Burada neler olduğunu bilmiyorum." İçini çekti. "Ve bence, ona sürekli onu hatırlatan şeylerden uzaklaşıp, iyileşmesine yardım edebilecek tek kişiye dönmesi, zihni için daha iyi olacak."

Kadın sessizce durdu, yüzünde hala belirsizlik vardı.

Salara'yı bir yargıç atamaya ikna etmek için büyükannenin yardımına ihtiyacı vardı; yargıç olmadan Mercia'yı terk edemezdi. Çenesini sıktı. Kadının kendisi de daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı vardı, ama başka ne yapabilirdi?

"Büyükanne," dedi olabildiğince saygılı bir şekilde. "Kharav'a dönebilmek için Kuzey'i düzenlemesi gerekiyor. Başka bir adalet lordu ataması gerekiyor. Ona yemin ettim. En iyisi olduğuna inanmasam bunu ısrar etmem. Kralıma güvenmediğinizi biliyorum, ama onu her şeyden çok seven adama geri göndereceksiniz."

Dudakları hafifçe seğirdi ve salona tekrar bakındı. Sonunda başını salladı. "Norah'la yargıç konusunda konuşacağım," dedi. "Birkaç lord var..."

"Caspian. Ayı Caspian'a güveniyordu. Ben de öyle." Tereddüt etti, ama sonra başını salladı.

"Tamam."

Kuzey tanrıları lanetini kaldırsın. *Sonunda.*

"Ve kralın hakkında," diye ekledi. "Onu sevmiyorum. Ama o iyi bir kral ve ona güveniyorum."

Soren, pelerininin altında hafif bir gülümseme belirdi. "Belki bir gün benim için de aynı şeyi hissedersin."

"Hayır, Yıkıcı," dedi. "Aslında senden hoşlanıyorum."

Göz ucuyla ona baktı, gizli bir sırıtışla.
Aslında o da onu seviyor olabilir.

Yirmi İkinci Bölüm

Kokusu bok gibiydi — ahırların önünden geçerken hayvanların kokusu değil, etraflarındaki havayı kirleten kaosun kokusuydu. Soren, Salara'ya sert davrandığını ve bunu hak etmediğini biliyordu. Kız gerçekten Ayı'yı gördüğünü düşünüyordu. Zeki piç — bu karmaşık planın arkasında kim varsa. Onları bulacaktı. Ve bağırsaklarını deşecekti.

Salara'nın tacını içeren kırmızı kutuyu taşıyarak, siyah saçlı kardeşleri bulacağını bildiği dövüş alanına doğru yürüdü. Onlara güvenmeye başlamıştı. Sık sık. Soren çok az kişiye güveniyordu — Crest'in seçkin üyeleri, genç ayı Caspian ve bu ikili.

Cohen onu yaklaşırken ilk gördü, ama ikisi de hemen ona doğru geldi.

Soren yüzündeki atkıyı indirdi. "Sizin için bir görevim var," dedi onlara yaklaşırken ve kutuyu uzattı. "Salara dün bir hediye aldı. Bu kutunun içinde geldi. Kimsenin bir şey görüp görmediğini bilmek istiyorum."

"İçinde ne vardı?" diye sordu Calla.

Soren ona sinirli bir bakış attı. Her zaman bu kadar çok soru soruyordu. En azından aptalca sorular değildi. "Onun tacı."

Kızın ağzı açık kaldı. "Annesinin tacı mı? Onu ilk aldığınızda kaybettiğiniz ve bulamadığınız tacı mı?"

Eh, sorularının çoğu aptalca değildi. "Kaybetmedim —" İnanamayan bir ifadeyle çocuğa baktı. Cohen omuz silkti.

Kuzey tanrılarını lanetle. Soren'in bununla uğraşacak zamanı yoktu. "Onu kimin gönderdiğini bilmek istiyorum."

Nereye teslim edildi? diye sordu Cohen.

Soren, çocuğun sessiz dilini sevdi. Kızın da daha fazla kullanmasını diledi. Herkesin daha fazla kullanmasını diledi.

"Onu getiren hizmetçi, ana kapının girişinde bırakıldığını söyledi," dedi onlara. "Birisi bir şey görmüş olmalı."

Cohen kaşlarını çatı. *Sendenin Salara'ya zarar vermek istediğini mi düşünüyorsun?*

"Evet."

Calla kutuyu aldı. "Sence Kuzeyli biri mi?"

Uzun bir nefes verdi. "Hayır demek istiyorum. Ama bir yabancının ona buradan nasıl ulaştığını bilmiyorum."

Calla, gözlerinde her zamanki kararlılığıyla başını salladı; Soren'in ihtiyaç duyduğu kararlılık. "Ne bulabileceğimize bakalım."

Norah, sabah ışığı altında makyaj masasında otururken önündeki tacı izledi. Elindeki kan şişesini sıkıca kavradı ve düşünürken şişenin kapağını parmağıyla çevirdi.

Alexander tacını nasıl bulmuştu? Tac neredeydi? Ve onu ona nasıl ulaştırmıştı? Buraya. Şimdi. Belki de şişeleri ona ulaştırdığı yolla aynı yolla.

Vizyonda ona tacı verdiğinde, bunun bir sembol olduğunu düşünmüştü; onun gerçek olduğunu göstermek için onun için önemli olacağını bildiği bir şey. Ama bu bir sembol değildi. O gerçekten ona vermişti ve şimdi zihnini daha da fazla soru dolduruyordu.

Onu geri çağırmak istedi, ama ona kaç tane cevap verecekti? Ve onu ne kadar süre çağırabilirdi? Belki de kanı olduğu sürece sonsuza kadar. Ama kan nereden geliyordu?

Odasına ait kapı açıldı ve Catherine irkildi, şişeyi hızla elbisesinin cebine soktu ve döndü.

Büyükannesi içeri girdi, Serene ise arkasında meyve ve peynir tabağıyla geliyordu. "Bu sabah burada birlikte kahvaltı edebiliriz diye düşündüm," dedi Catherine, perdeleri daha fazla açarak içeri daha fazla ışık girmesini sağladı.

Norah zorla gülümsedi. Harika, özel bir konuşma. Alexander'la ilgili gördüklerini öğrendikten sonra, onun akıl sağlığını sorgulayacaklarına şüphe yoktu. Bir iç çekerek makyaj masasından kalktı ve Catherine'in yanına, pencerenin yanındaki küçük masaya oturdu.

masaya oturdu. Serene ikisine de sıcak çay doldurdu. Büyükannesi elini salladı ve Serene bir kadeh şarap ekledi. Sonra hizmetçi kapıyı kapatarak odadan ıktı.

Norah oturdu. Nereden balayacaklardı? Gördüğü her şeyi anlatması mı istenecekti? Muhtemelen. Tüm bu süre boyunca bunun kederinin bir ürünü, akıl sağlığının bozulması olduğu sylenecekti.

"Zamanı geldi, Norah," dedi Catherine doğrudan. "Mercia'nın adalete ihtiyaçı var."

Norah gerildi. Beklediği bu değildi. Akıl sağlığı hakkında konuşmayı tercih ederdi. Büyükannesi aralarında sessizliğin hakim olmasına izin verdi, onun yanıt vermesini bekledi. Ve yanıt vermek zorundaydı. Eninde sonunda. Catherine'in kadehini aldı ve arabı büyük bir yudumla içti.

"Bir lord yargıca ihtiyaım yok, lord komutanım var," dedi sonunda.

"Evet, ne kadar hoş biri olsa da, o Shadowlands'in bir canavarı. Onun yeri orası."

"Onu geri göndermeyeceğim..."

"Geri döndüğünde ona ihtiyaın olacak." Norah başını kaldırdı. "Ne?"

"Artık Aleon ve Osan varken, Mercia'da saklanmana gerek yok. Ve bilmezden gelmeyeceğim, kalbinin Gölgeler Diyarı'nda olduğunu biliyorum."

Kalbi hızla çarpmaya bağladı. Kharav'a geri dönebilir miydi? Mikael'e geri dönebilir miydi? "Ancak Mercia'nın adil bir yargıç ve uygun bir konseye ihtiyaçı var."

Ama Mercia, Alexander'dan daha azını hak etmiyordu. "Eminim bir öneri hazırlamısındır?" Muhtemelen yalı lordlardan biri...

"Caspian."

Norah arkalarına yaslandı. Bu da beklenmedik bir şeydi.

Catherine, artık ortak kullandıkları şarap kadehinden bir yudum aldı. "İkimiz de onun Alexander'ın seğimi olduğunu biliyoruz, bu seğimi onun yapacağı bir şey değildi ya da değil. Ama bunun doğru karar olduğuna inanıyorum."

Caspian. Soren de aynı şekilde hissetmiti. Onu ve büyükannesini daha iyi tanıımıyorsa, onların gizli anlama yaptıklarını dnrd.

Derin bir nefes aldı. Caspian, Alexander'ın tercihi olmuştu. *Birini* atayacak olsaydı, o kişi Caspian olmalıydı.

"Tabii ki, o zaman yeni bir kaptan ataman gerekecek," diye ekledi Catherine.

Ya da Soren'in yapmasına izin ver. Ya da Caspian'ın. Bu zaten bir yargıcın görevi gibi geliyordu.

"Norah, istediğin kadar yas tutmaya devam edebilirsin, ama Mercia'ya iyi bak. Görevini ve halkını unutma. Onlar sana güveniyor."

Mikael'i bu kadar kısa sürede tekrar göreceği düşüncesi, onu duygularla doldurdu. Ona ihtiyacı vardı. Tekrar evine dönmesi gerekiyordu. Eğer işler gerçekten tekrar yoluna girebilirse, o da işleri yoluna koymaya yardımcı olabilirdi.

Norah zihnini Mercia'ya çevirdi; hem adalet hem de konsey ile krallığını ileriye götürmesi gerekiyordu. Özellikle de Kharav'a dönecekse. Ve kesinlikle Kharav'a dönecekti. Başını salladı. "Tamam."

Catherine hüzünlü bir gülümsemeye masanın üzerinden uzanıp elini sıktı. "Seni seviyorum, canım. Bu kelimeleri yeterince söylemiyorum."

Norah gözyaşları içinde elini sıktı. Tam da duymaya ihtiyacı olan sözlerdi.

Soren, Ayı'nın çalışma odasındaki büyük masada oturuyordu. Son zamanlarda bu masayı oldukça sık kullanıyordu. İlk başta bu, kutsal bir şeye saygısızlık gibi gelmişti, ama burada, Ayı'nın planlar ve stratejiler geliştirdiği yerde, düşünceleri daha kolay akıyordu. Belki de Norah ve Kuzeyli insanların inandığı gibi, Ayı'nın ruhu hâlâ buradaydı, onu izliyor ve ona yardım ediyordu. Daha büyük olasılıkla Bear, Soren'in her şeyin titizlikle yerleştirilmiş olmasına hiç aldırmış etmemesinden rahatsızdı. Soren, daha rahat olduğu için büyük sandalyeyi pencereden masaya taşımış ve arkadaki raflardan daha fazla yer açmak için masayı öne itmişti. Evet, bu daha olasıydı — Bear'ın

Ayı'nın kızgınlığı içinde oturuyordu. Soren hafifçe güldü. *İyi.* "Öldüğün için hak ettiğini buldun, piç kurusu."

Düşüncelerinden başını kaldırıp, koridordan içeri giren ikiliyi gördü. "Ne buldunuz?" diye sordu.

"Şüpheli görünen yabancılar görmemiş kimse," dedi Calla. "Ama bu kutuyu gören bir adam vardı." Kardeşler tereddütle birbirlerine baktılar.

"Ve?" diye sordu Soren. "Bir köpeğin taşıdığını söyledi." "Bir köpek mi?"

"Büyük bir köpek, iri çeneli, kısa tüylü, siyah. Kulakları ve kuyruğu yoktu." Soren kaşlarını çattı. "Kulakları ve kuyruğu olmayan bir köpek mi?"

Calla'nın yüzü buruştu. "Sanki kesilmiş gibi görünüyordu dedi."

Erkekler iğrenç hayvanlardı. "Bu köpeğin kutuyu taşıdığını mı söyledi?"

Kız başını salladı.

"Ona inanıyor musun?"

Cohen, *kimse bize yalan söylemedi* dedi.

Cohen'in insanları okuma yeteneği kusursuzdu. Soren başını salladı. O zaman bir köpekti. Ama kan şişesi Salara'nın odasına nasıl ulaştırılmıştı? Bir köpek bunu yapamazdı. Cevaplanmamış çok şey vardı. Ama bir başlangıç yapmışlardı.

"O köpeği bul," dedi ona. "Ve biz de sahibini bulacağız."

"Caspian Frey. Öne çık."

Norah, Mercia soylularıyla dolu taht odasında duruyordu. Büyükannesi ve yeni kurulan konsey üyeleri önlerinde durmuş, yeni lord yargıcın atanmasını izliyorlardı. Krallığını geri alalı altı hafta olmuştu.

Alexander'ın ölümünün üzerinden altı hafta geçmişti.

Mikael'den ayrı kaldığı süre daha da uzun gelmişti. Ona geri dönmesi gerekiyordu. Ve bu ilk adımdı.

Ama bütün sabah, sanki bu gerçeklik gerçek değilmiş gibi, sersemlemiş gibi hissetmişti. Sanki oradaydı, ama değildi. Neden bu kadar zordu? Bu

doğru olan şeydi. Yapılması gereken en açık şeydi. Onu Mikael'e geri götürecektir şeydi. Ve bu Caspian'dı, hayatına ve krallığına güvenebileceği bir adam.

Caspian öne çıktı ve onun önüne geldi. "Diz çök," dedi ona.

O da diz çöküp, Alexander'ın bir zamanlar onun önünde diz çöktüğü gibi, avuçlarını yukarı doğru uzatarak ellerini uzattı.

"Caspian Frey." Konuşurken sesi kırıldı. "Seni atıyorum..."

Boğazında bir düğüm oluştu. Bu kadar zor olmamalıydı. Doğru karardı. Hiç şüphesi yoktu. Tekrar başlamak istedi. "Seni atıyorum..."

Neden konuşamıyordu? Neden nefes alamıyordu?

"Norah," Caspian, donakalmış halde duran ona fısıldadı.

Ama cevap veremedi. Hareket edemedi.

"Norah," diye fısıldadı Caspian tekrar ve Norah başını eğip onun gözlerine baktı. "Onun yerini almak için burada değilim," dedi Caspian yumuşak bir sesle. "Senin yanında ona katılmak için buradayım." Güven verici bir şekilde başını salladı ve Norah da karşılık olarak başını salladı. Tanrılar bu adamı kutsasın — onu bu durumdan kurtarabilecek tek adam.

"Seni atıyorum," diye devam etti, "Mercia'nın adalet lordu" — bu kelimeler en zor olanlardı — "yüksek komutan, kraliçenin vekili ve Kuzey'in ve halkının koruyucusu."

Rahip, yanındaki bir kaseye yağ koydu ve kadın parmaklarını içine daldırdı. Alexander'a yaptığı gibi, parmak uçlarını yavaşça onun avuç içlerine sürdü. "Ellerin benim ellerim olsun."

Başparmağını onun dudaklarında gezdirirken elleri titriyordu. "Sözlerin benim sözlerim olsun."

Elini uzattı ve parmaklarıyla, kış şahininin hemen üstünde, onun göğüs zırhına bir çizgi çizdi. Alexander'ın göğüs zırhını süsleyen kış şahiniyle aynıydı. Ama sözleri söyleyemedi.

Caspian uzanıp elini göğsüne koyarak kadının elini kapattı. "Acele etme," dedi sessizce. "Aceleye gerek yok. Gerçi" — yüzünü buruşturdu — "bu noktada fikrini değiştirip başka birini seçmek istersen, bu çok yazık olur."

Neden güldüğünü bilmiyordu. Ama güldü. Bu, gözyaşlarını tutmasına yardımcı oldu. Başını salladı. "Hayır. Başka kimseyi istemiyorum."

O da rahat bir nefes aldı. "İyi," dedi, başını sallayarak. "Kendimi gururlu bir adam olarak görmüyorum, ama bu noktaya geldikten sonra, bu biraz utanç verici olurdu."

Kadın tekrar güldü. İhtiyacı olan adalet buydu. Adamın elini sıktı ve elini çekti, sonra adamın göğüs zırhına işaretini tamamladı. "Kalbin benim kalbim olsun."

Ve iş bitti.

Norah, gözleri bulanık bir şekilde ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, Caspian," diye fısıldadı, sonra daha yüksek sesle, "Kalkın, Lord Justice."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kuzeydeki kale adasına yoğun kar yağıyordu, ama hiçbir şey onun neşesini bozamazdı. Kharav'a döneceği düşüncesi kalbini mutlu bir şekilde attırıyordu. Soğuk bir yolculuk olacaktı, ama önemi yoktu. Mikael'i çok özlemişti.

Gözlerini etrafında gezdirirken, Bhastian'da durdu. O, Crest'in geri kalanının yanında, biraz farklı bir duruşla duruyordu.

Gözlerini kısarak onun önüne geçti. "Sende farklı bir şey var."

Gözlerinin köşelerindeki hafif kırışıklıklar, şalının altında gizlediği gülümsemeyi ele veriyordu. "Evet, Salara."

"Crest'in kaptanlığına terfi etti," dedi Caspian, yanına gelerek.

Ağzını açarak kocaman bir gülümsemeyle, "Bhastian!" diye bağırdı. Gülerek ona sarıldı. "Tebrikler!"

O, kucaklamayı kabul etmek için sertçe eğildi, ama ona karşılık vermedi. O, onu sıkıca sararken, sadece başını garip bir şekilde eğdi. "Teşekkürler, Salara."

O geri çekildi. Bhastian mükemmel bir kaptan olacaktı. Ona bir kez daha gülümsedi, burnunu kırıştırdı, döndü ve Sephir'e bindi.

"Hazır mısın?" Soren, o eyere oturduktan sonra sordu. "Hazırım."

Gözleri gülümsüyordu. O da geri dönmekten mutluydu.

Catherine merdivenlerin başında duruyordu. İçeride duygusal vedalaşmalarını yapmışlardı. Yeniden naip olan büyükannesi, Norah'ın yokluğunda, yeni kurulan konseyin desteğiyle Mercia'ya bakacaktı.

Norah, atlarını kapıdan dışarı çıkarmadan ve köprüyü geçmeden önce ona son bir kez el salladı.

Crest ve kardeşlerle birlikte hafif bir yolculuk yaptılar. Caspian da onlara katıldı. Norah'ı Kharav'a kadar götürecek, sonra Mercia'ya dönüp büyükannesine yardım edecekti. Konseyin darbesinden bu yana Kharav'a ilk kez dönüyordu ve keyfi yerinde görünüyordu. Serene de geldi. Norah, hizmetçinin kendisiyle birlikte dönmeye karar vermesine şaşırdı, ama Vitalia'yı hala acı bir şekilde özlemesine rağmen, onunla tekrar birlikte olacağı için minnettardı.

Şehrin dışına vardıklarında Norah, Sephir'i dörtnala koşturmaya başladı. Öne doğru uzandı ve kısrağın koşmasına izin verdi. Soğuk rüzgâr gözlerine yaşlar getirmiş ve şakaklarında donmuştu. Gülümsedi. Bu, özgürlük hissiydi, eve dönme hissiydi.

Güneş ufukta batana kadar sürdüler ve Norah buz kesileceğini düşünürken durup kamp kurdular. Serene çadırda yatakları hazırladı, Soren de kendisi için bir tane hazırladı. Mikael yanında olmadığına, Soren içeride uyuyordu, seyahat ederken onun güvenliğini başkasına emanet etmiyordu, özellikle de Alexander'ın durumunu düşününce.

"Soğuk bir gece olacak," dedi Serene. "Umarım fırtına çıkmaz. Bizim için daha fazla kürk getireceğim." Çadırdan dışarı fırladı.

"Seyahat ederken son kez fırtınaya yakalandığımızı hatırlıyorum," dedi Soren, silah kayışını çıkararak yatak takımının üzerine çöktü. Derin bir kahkaha attı. "Uyandığında yüzündeki dehşet dolu ifadeyi."

O da gözlerini devirdi, o anı hatırlayarak... Mikael tarafından ilk kez yakalandıktan kısa bir süre sonra soğukta bilincini kaybetmiş ve Aviron'un yıkıntıları arasında uyanmıştı. "Bana oldukça kötü davrandıktan sonra tamamen çıplak kalmıştın, hatırlatayım, ben ise düzgün bir hanımefendiyim. Tabii ki utanç duydum. Nasıl hissetmemi bekliyordun?"

Kıkırdaması içten bir kahkahaya dönüştü. "Tam da öyle hissetmeni bekliyordum, ya da en azından öyle umuyordum."

"Sen kesinlikle korkunçtun."

Yine güldü. Uzun zamandır onun gülüşünü duymamıştı ve bu hoştu. Bu, onun da gülümsemesine neden oldu.

"Ve hangisi daha komik bilmiyorum," diye ekledi, "o bakışını hatırlamak mı, yoksa senin düzgün bir hanımefendi olduğunu düşünmen mi."

Norah dudaklarını büzdü. "Evet, geriye dönüp bakınca, daha akıllı olsaydım, zevk alıyormuş gibi davranırdım. Bu seni uzaklaştırırdı."

"Ama akıllı davranmadın."

Ona somurtarak baktı.

Serene daha fazla kürkle geri döndü. Soren bir tanesini üzerine serdi ve köşesini kaldırdı. "Hadi," dedi Norah'a, yanındaki boşluğa başını sallayarak. "Buraya gel. Crest'ler bile çadırlarda sırt sırta yatıyorlar."

Bu hoş olmayan bir davet değildi ve o kürkleri üzerlerine çekerken, Norah onun vücudunun ısısına yanaştı. Isı hoştu. Oldukça hoştu. Aslında biraz uyuyabilecekti.

"Horlamaya başlarsan..." diye uyardı.

"Ben horlamam." *Ne cüret.* Ama daha rahat edecekti. Botlarını çıkarırken yanlışlıkla ona diz attı ve o homurdandı - hak etti. Sonra donmuş ayak parmaklarını onun baldırlarının sıcaklığına soktu ve bir homurtu kopardı.

"Serene ne olacak?" diye sordu, yerleştiği sırada. Serene de üşüyor olmalıydı, ama Mercian hizmetçisinin Destroyer'a yakınlaşmak isteyeceğini sanmıyordu.

Onun dudakları inceldi sinir sinir "Tamam," di
tısladı. "Gel gel." Şaşırtıcı bir şekilde, Serene
onun karşı tarafına yanaştı ve ona yakın bir şekilde sallandı. "Kuzey
tanrılarını lanetle!" diye tükürdü. "Bütün kadınların ayakları buzdan mı
yapılmış?"

Serene kıkırdadı ve Norah, soğuk parmaklarını onun kolunun kıvrımına sokarken gülümsedi, bu da başka bir hırıltıya neden oldu.

Soğuğa rağmen, uyku çabuk geldi.

İki hafta boyunca at sürdüler, gece geç saatlere kadar durup kamp kurup dinlendiler. Güneye doğru ilerledikçe hava ısındı ve Caspian minnettardı. İlk birkaç gece donarak öleceğini düşünmüştü, ama Tahla'yı tekrar göreceği düşüncesi onu ısıttı. Onun nasıl olduğunu ve onu özleyip özlemediğini merak etti. Elbette, ne olduğunu

ne olduğunu, onu uzak tutan şeyin ne olduğunu biliyordu. Tahla'nın, ona geri dönmek için bir yolunu bulacağını bildiğini umuyordu.

Akşam yine geldi. Kayalık tepelerin eteklerinde kamp kurdular. Caspian, Bhastian'ın yatağının yanına kendi yatağını serdi. Hava donmayacak kadar güneşe inmişlerdi, ama yine de soğuktu ve artık çadır kullanmasalar da, savaşçılar ısınmak için sırt sırta yatmaya devam ediyorlardı. Nöbet tutan adamları kontrol etti, sonra kılıcını çıkarıp yatmaya hazırlandı, ama komutanın kendisine doğru yürüdüğünü görünce durakladı. Bhastian, onların özel olarak konuşabilmeleri için onlara yer açmak için kenara çekildi.

Komutan yaklaşırken gözlerini kampın etrafında gezdirdi ve Caspian'a ulaştığında, rahatsız edici derecede yakın bir mesafeye geldi. "Yarın Uru'ya varacağız," dedi komutan sessizce. "Ama Tahla'yı son gördüğünden beri durumlar değişti."

Caspian'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu ne anlama geliyordu?

"Nasıl değişti?" Lord komutan uzun bir nefes aldı ve şalını indirdi.

"Bu benim söylemem gereken bir haber değil, ama hazırlıksız yakalanmanı istemiyorum ve görevini hatırlamanı istiyorum." Caspian'ın omzunu sıktı. "Bir çocuğun var, Caspian."

Caspian nefesini tuttu. Akli başından dönüyordu ve sendeledi. Bir çocuk. *Bir çocuk.*

Komutanın eli omzunu daha sıkı kavradı. "Sana daha önce söylemek istedim, ama Kuzey'de zihninin açık olması gerekiyordu."

Aklının açık olması. Evet, bu kesinlikle aklını karıştırdı. Şu anda olduğu gibi. *Bir çocuk.* "Norah biliyor mu?" diye sordu sonunda, sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Bebeği biliyor, ama senin olduğunu bilmiyor. Kimse bilmiyor. Tahla babasının kim olduğunu söylemedi, ama son geçtiğimizde hamileydi."

Tahla'nın hamile olduğunu hayal edemiyordu. "Ve benim olduğundan emin misin?"

Komutanın gözleri öfkeyle parladı. "Başka kimin olabilir ki, seni aptal herif?"

"Hayır, öyle demek istemedim..." Öyle demek istememişti.

"Onun benim çocuğum olmasını istiyorum." Eğer onun çocuğu değilse, bu onu mahvederdi. "Onun benim olmasını istiyorum."

Komutan sakinleşti ve sonunda başını salladı. "Sana bunu söylüyorum çünkü görevini hatırlaman gerekiyor. Artık adalet lordusun."

Salara'nın sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Oraya varmadan önce bu geceyi değerlendir. Kafanı buna ver, kendini kontrol etmenin bir yolunu bul."

Caspian başını salladı.

Komutan omzuna hafifçe vurdu ve onu karanlıkta yalnız bıraktı.

Gece uykusuz geçti. Caspian sıcak mı soğuk mu, mutlu mu üzgün mü olduğunu bilmiyordu. Tahla çocuk istiyor muydu? Bu durum onun hayatını kesinlikle zorlaştıracaktı. Aralarındaki ilişkiyi zorlaştıracaktı. Hâlâ onu reddedecek miydi?

Caspian, diğer savaşçılar uyurken, güneş doğmadan çok önce kalktı. Nöbet tutan Kiran'ın yanına gitti.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu savaşçı.

Caspian zayıf bir gülümsemeyle cevap verdi. "Sadece kafam çok dolu." Kampı işaret ederek başını salladı. "Yola çıkmadan önce biraz dinlen. Ben devralırım."

Kiran teşekkür ederek başını salladı ve diğer adamların uyuduğu yere doğru yöneldi.

Caspian keskin havayı ciğerlerine çekti. Bir gün sonra Tahla'yı görecekti. Onu gördüğünde ne söyleyecekti? O ne diyecekti? Olasılıklar kafasında dönüp duruyordu; bazıları onu gülümsetirken, bazıları da içini parçalıyordu. Ama içten içe bir korku filizleniyordu ve bu korku ruhunu kemiriyordu.

Arkasından gelen ayak sesleri onu döndürdü. Komutan yaklaşıyordu. Caspian bakışlarını tekrar tepelere çevirdi. Güneşin ufukta görünmeye başladığını fark etmemişti.

"Uyudun mu?" diye sordu komutan.

Başını salladı. "Hayır."

"Aklın başında mı?"

Neyin *iyiydi*? Çocuğu sahiplenmek mi? Onu sevmek mi? Görevini yerine getirmek için onun var olmadığını mı iddia etmek? Ama başını salladı.

Komutan, Caspian'ın zırhının üst kısmını kavradı ve onu kendine çekti. Karanlık gözleri Caspian'ın gözlerini aradı. Zayıflık... Zayıflık arıyordu. "Aklın yerinde mi?" diye tekrar sordu.

Caspian bir karar vermesi gerekiyordu. Hem de çabuk. Tekrar başını salladı. "Evet."

"Bir şeyler ye," dedi komutan, onu bırakarak. "Gidiyoruz."

Güneş tam olarak doğmadan yola çıktılar. Norah at sürerken çok neşeli görünüyordu; eve döneceği için heyecanlı olduğu belliydi. Caspian onun adına mutluydu. Özellikle yaşadığı onca şeyden sonra bunu hak etmişti.

Sonsuz gibi geçen bir günün ardından, güneş çok erken battı ve Uru'ya vardılar. Caspian'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Atlarından indiler ve Caspian, Norah'ın hemen arkasında köye doğru ilerledi.

Merkezdeki eve yaklaşırken, Tahla'nın yaklaştığını görünce neredeyse tökezledi. Arkasında, kollarında küçük bir bohça tutan bir Uru kadını onu takip ediyordu.

"Tahla!" diye bağırdı Norah.

Şefin kızı gülümsedi. "Salara."

Norah heyecanla ileri atıldı. "Bir bakayım!"

Tahla, bebeği tutan kadına dönerek güldü. Kadının kollarından çocuğu aldı ve Norah'a uzattı. "Adı Katakah."

Caspian'ın göğsü sıkıştı. Tahla bir oğul doğurmuştu. Bir oğlu vardı. *Katakah.*

Norah çocuğu kucağına alırken gülümsedi. "Merhaba, Katakah Otay," diye mırıldandı. Sonra Tahla'ya baktı. "Gözleri sana benziyor."

Tahla gülümsedi. "Evet, öyle. Gel, sana yiyecek bir şeyler alalım."

Kadınların konuşmaları Caspian'ın kulağında bulanıklaşmıştı. Tek düşünebildiği şey çocuktur. Onun çocuğu. İleri adım attı ama bir el kolunu tutarak onu durdurdu.

Komutan. "Bekleyeceksin," dedi komutan.

Caspian kadınları izledi, başı dönüyordu. Aniden, Tahla'nın gözleri onun gözleriyle buluştu. Ve gülümsedi. Sonra döndü ve Norah ile birlikte merkez evine doğru yürüdü.

O sersemlemiş bir halde durdu. Hareket edemiyordu, nefes alamıyordu. Lord komutan ona bir şey söyledi, ama o anlamadı.

"Caspian," komutanın sesi daha sert çıkmıştı. Caspian ona baktı.

"Adamları yerleştir ve odana git." O da başını salladı.

"İyi misiniz, Lord Justice?" Bhastian, Caspian adamların yanına doğru yürürken sordu.

Lord Justice. Caspian neredeyse unutmuştu. Bu unvana layık olmadığını hissediyordu. Alexander'ın bir zamanlar sahip olduğu unvana layık olmadığını. Baba unvanına layık olmadığını. Başını salladı, ama iyi değildi.

Kendini bir baba olarak hayal etmemişti. Elbette hayal etmişti, ama bu, cesaret edip bekleyebileceği bir hayat değildi. Çoğu asker evlenirdi. Lord yargıçlar evlenirdi. Ama onun istediği tek bir kadın vardı ve o kadın onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. şimdi bir oğlu vardı. Ve her hücrelerinden sevinç fışkırırken, aynı zamanda ezici bir üzüntü de hissediyordu. Bu çocuğa babalık yapabilecek miydi? Çocuk onu tanıyacak mıydı?

Görevlerini uyuşmuş bir halde yerine getirdi. Uru'nun sağladığı evde kendini buldu, ama ne yaptığını hatırlamıyordu. Her şeyi yapmış mıydı? Masada yemek bırakılmıştı, ama yemek yiyemiyordu. Odada volta atıyordu. Tahla ona gelecek miydi? Çocuğu da getirecek miydi? Onu görmesi gerekiyordu.

Gece geldi, ama Tahla gelmedi. Sonunda yatağın kenarına oturdu. Ama uyuyamayacağını biliyordu.

Kapının çalınmasıyla ayağa fırladı ve kapıyı açtı. Ama gelen Tahla değildi. Kalbi sıkıştı. Gelen komutanın kendisiydi.

"Benimle gel," dedi komutan.

Caspian, kalbi hızla çarparak, Soren'i karanlıkta ana yoldan uzak büyük bir eve kadar takip etti. Komutan kapıyı açtı, ama içeri girmedi. Sadece Caspian'ın içeri girmesini bekledi, sonra kapıyı arkasında kapattı ve Caspian'ı evde yalnız bıraktı.

"Northman," dedi Tahla'nın sesi ve Caspian, bitişik odayı ayıran asılı panelin arkasından çıkan Tahla'yı görmek için hızla döndü.

Onu tanıdığı günden daha güzeldi, eğer bu mümkünse. Cildi mum ışığında güneşin altında parıldayan kumlar gibi ışıldıyordu. Koyu renkli saçları gevşek örgülerinden dalgalı bir şekilde sarkıyordu.

Caspian konuşamadı. Sadece yaklaşabildi. Elini uzattı ve parmak uçlarıyla kızın yanağını okşadı, kız gülümsedi ve

"Tahla," diye fısıldadı.

"Salara Kuzey'den kaçtıktan sonra, seni bir daha göremeyeceğimden korktum," dedi ona. "Sana bir şey olduğunu sandım. Ama Soren bana hayatta olduğunu söyledi ve tekrar geleceğini biliyordum." Elini tuttu ve birbirine dolanmış parmaklarına baktı. "Seni özledim, Kuzeyli. Ve burada olduğun için mutluyum." Yaklaştı. "Konuşacak çok şeyimiz var. Çocukla ilgili."

Çocukla. Artık birlikte yaşayacakları hayatı düşünmek zorundaydı. Elbette.

Sıcak bir gülümsemeyle, "Onu görmek ister misin?" dedi.

Kalbi durdu. Elbette onu görmek istiyordu. Ama konuşamıyordu. Tek yapabildiği başını sallamaktı. Elini tutup onu panelin arkasındaki bitişik odaya götürdü. İçeride uyuyan çocuğun bulunduğu küçük bir beşik vardı. Ona bakmak için yaklaştıkça nefesi titriyordu — o, hayatında gördüğü en güzel şeydi.

"Onu kucağıma alabilir miyim?"

diye fısıldadı. "Tabii ki."

Tahla beşiğe uzandı ve çocuğu uyandırmadan nazikçe kaldırdı. Çok dikkatli bir şekilde onu Caspian'ın kollarına bıraktı.

Caspian hareket etti ve yatağın kenarına oturdu. Gözlerini çocuktan ayıramıyordu. Bebeğin küçük elini parmaklarının arasına aldı; cildi çok yumuşak ve sıcaktı. Parmak uçlarını tombul yanaklarının yuvarlaklığına götürdü ve sevgiyle okşadı. Çocuk gözlerini açtı ve büyük bir esneme yaptı.

Caspian gözleri yaşlarla dolarken gülümsedi. Bu onun çocuğuydu. Oğluydu.

"Katakah," dedi Tahla. "Adının anlamı altın ışık."

Çocuğun koyu saçlarına ve ona bakan kahverengi gözlerine bakarak tekrar güldü. "Onunla altınla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"O altınla dolu. Babasından."

Caspian ona baktı. Karşısındaki bu kadın, kollarındaki çocuğu... Kalbi hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Ayağa kalktı ve ona doğru adım attı, çocuğu aralarında tuttu. "Tahla," dedi yumuşak bir sesle, elini uzattı

elini tuttu ve onları birbirine yaklaştırdı. "Evlen benimle. Layık olmadığımı biliyorum, ama iyi bir koca, iyi bir baba olacağım."

Ama gözleri hüzünle doldu. "Caspian." Adının dudaklarında yankılanması onu mahvetti. "Kimse senden daha layık değil," dedi. "Ama mesele layık olmak değil."

Çocuğu geri aldı ve nazikçe beşğine yatırdı, Katakah hemen gözlerini kapattı ve tekrar uykuya daldı.

"Yapamam," dedi.

Korkduğu gibi olmuştu. "Neden?" Sesi, kalbi gibi kırılmıştı. Tahla yatağın kenarına oturdu ve onu yanına çekti. Gülümsedi, ama gözlerinde yaşlar vardı.

"Başka biriyle nişanlı mısın?" diye sordu.

Hayır, elbette değil" diye başını salladı.

"O zaman neden?"

"Nedenini biliyorsun. Ben şef olacağım. Ben Uru'ya aitim, Katakah da öyle olmalı. Sen ise Salara'ya ve Kuzeye aitsin. Birbirimizi görevlerimizden alıkoyamayız."

"Seni asla Uru'dan koparmam, Salara'yı da terk etmem. Sadece seni karım olarak tanımak ve oğlumun babasını tanımasını istiyorum."

"Katakah bir gün şef olacak. Onun Kuzey ile Uru arasında kalmasına izin veremem."

Bu ne anlama geliyordu? "Yani onu babasından tamamen uzak tutacak mısın?"

"Hayatında güçlü erkekler olacak. Babam. Salar. Soren." Ona baktı. "Ve sen... Kuzey'in adalet lordu, her erkeğin rol modeli. Ama onun Urun olduğunu, sadece Urun olduğunu ve görevinin Urun halkına olduğunu bilmesini istiyorum."

Caspian'ın kalbi parçalandı. Uyuyan çocuğu izledi; onu çoktan sevmişti. Onun için kendi hayatını feda eder, her şeyi ihanet ederdi, ve Tahla için de, bu da onun haklı olduğu anlamına geliyordu. Kan bağı, görevin çekiciliğini zayıflatırdı. Zaten kendisinininkini zayıflatmıştı ve oğlu için bunu istemiyordu. Tahla için de bunu istemiyordu. "İsteklerine saygı duyuyorum," dedi sonunda. "Ama ben de onun hayatının bir parçası olmak istiyorum, elimden geldiğince."

"Ben de bunu istiyorum. Ama Caspian olarak, adalet lordu olarak. Caspian, babası olarak değil."

Bu yeterli değildi. Ama yeterli olmak zorundaydı.

Elini boynunun arkasına doladı ve onu kendine çekti. "Bu gece benimle kalacak mısın, Northman?" Parmaklarını başının arkasına doğru kaydırды ve saçlarına geçirdi. "Seni özledim."

"Öyleyse böyle mi olacağız? Birlikte ama sonsuza kadar ayrı?"

"Ya da kader izin verdiği sürece birlikte." Gözleri onu içine çekti ve tuttu. "Öp beni, Northman."

Ona olan aşkını inkar edemedi ve ağzını onun ağzına yaklaştırdı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kanyonlar — farkında olmayan insanları yutan karanlık ve dolambaçlı bir kaya ve hendek labirenti — Kharav'ın girişini işaret ediyordu. Birçoğu bu toprak kıvrımlarında ölmüştü, kaybolmuş ve terk edilmiş ya da Kharav'ı evleri olarak görenler tarafından tepe sırtlarından aşağı atılmıştı. Norah, Soren'i takip etti. Yolu öğrenmesi için daha birçok kez geçmesi gerekcekti, ama kalbinde bir sevinçle karanlığın kolları arasında süzülüyordu. Diğer tarafta Mikael bekliyor olacaktı.

Kanyonlardan çıktılar ve sırt boyunca, göz alabildiğince uzanan nefes kesici pirinç tarlalarının bulunduğu yere doğru ilerlediler. Bir veya iki ay içinde, karla kaplanacak ve yepyeni bir büyüdü dünya yaratacaklardı. Kış, Kharav'a yaklaşıyordu, donmuş sabahlar ve öğleden sonra yere değdiğinde eriyen hafif karlar getiriyordu. Norah kışı sevmezdi, ama Kharav'da bunun önemi yoktu. Buradaki tüm mevsimleri seviyordu. Tanrılar, burayı özlemişti.

Ertesi gün başkent Ashan'a vardılar. Önceki gece hiç uyumamıştı ve kapılardan geçerken midesi bulanıyordu. Şehir, özlediği bir tanıdırlıkla doluydu. Rüzgâr evinin kokusunu getiriyordu ve kaleyi gördüğünde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Burası onun ait olduğu yerdı.

"Ona söyleyecek misin?" dedi Soren, atını onun atının yanına getirerek.

Bu, onun hiç de istemediği tek şeydi. Başını salladı. "Evet, resimde gördüklerimizi ona anlatacağım."

"Ve kanı. Ve görüntüleri."

Doğru. "Tabii ki." Bu da aynı derecede zor olacaktı.

Avluya vardıklarında Mikael bekliyordu. Tamamen durmadan önce, yanına gelmiş, ellerini uzatmış

kollarını yanlarına getirerek onu kısıraktan indirdi. Onu derin bir şekilde öptü.

Geri çekildiğinde, onu hala sıkıca tutuyordu. "Dönüşünü bildiren mektubunu birkaç gün önce aldım. Neredeyse seni karşılamaya geliyordum. Kuzeyde kalmalıydın." Soren'e baktı, onu geri getirdiği için açıkça hoşnutsuzdu. Sonra ona baktı. "Orası senin için daha güvenli."

"Ona öyle bakma," diye azarladı kız. "Eve gelmek istedim. Sadece çok zor durumlarda senden ayrılırım ve şimdi Aleon ve Osan varken, durumlar artık zor değil."

"Aleon ile resmi bir ittifakımız yok. Hâlâ risk var."

"Beni senden uzak tutacak kadar büyük bir risk yok. Ne dersen de. Eve döndüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve gitmeyeceğim."

Elini yanağına koydu. "Gitmeni istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. Gülümsemesi genişledi. "O zaman beni içeri götür, kocacığım."

Mikael onu kollarının arasına aldı ve kaleye taşıdı. Vücudunun dokunuşu onda yeni bir özlem dalgası uyandırdı ve elini onun sert göğsüne koydu. Çok uzun zaman olmuştu ve ona ihtiyacı vardı. Ama önce ona anlatması gereken çok şey vardı.

"Salar," arkalarından bir ses geldi ve Mikael'in omzunun üzerinden yaklaşan bir ulak gördü.

"Hayır," dedi Mikael haberciye, dönmeden, adımını yavaşlatmadan.

Bekle... "Ya önemli bir şeyse?" diye ısrar etti, ne kadar istemese de. Ona söylemesi gereken önemli şeyler vardı.

"Önemli değil," dedi Mikael kararlı bir sesle ve odalarına doğru yürümeye devam etti. "Nereden biliyorsun?"

Onu içeri taşıdı ve arkalarından kapıyı tekmeledi. Onu yere indirdi, ama hala ona sıkıca sarıldı. "Şu anda başka hiçbir şey önemli değil."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Ya Rael yine bize karşı sefer açarsa?"

Ellerini belinden sırtına doğru kaydırды, sonra tekrar aşağı indirdi, binici elbisesinin üzerinden kalçalarını kavrayarak

"Buraya gelmeleri biraz zaman alır."

Tanrılar, bu adamı özlemiş. Belki de kendi önemli işleri biraz daha bekleyebilirdi. "Kapılarımıza dayanmış olabilirler," diye şakacı bir şekilde uyardı.

Adam yatağa doğru ilerlemeye devam etti. "Gelirken onları gördün mü?"

Alt dudağını ısırıp ve başını salladı.

"O zaman biraz zamanımız var." Sesi şimdi daha alçaldı. "Savaşa gitmeden önce beni öp."

Ondan açlık yayılıyordu ve kasları gerginleşmişti, ama yatağa ulaşmadan önce, onu sakinleştirmek için elini göğsüne koydu. "Temizlenmem lazım." Ve Alexander'ın vizyonlarını ona anlatmak için ortamı sakinleştirmem lazım.

Adam yavaşladı ama durmadı.

"Beklemeyeceğim." "Mikael, çok kirliyim."

"O zaman ikimiz de kirleniriz." Yatağa ulaştılar ve adam onu vücuduyla yatağa itti, ama kollarıyla onu destekledi ve onu nazikçe kürklerin üzerine indirdi.

"Kokuyorum... Haftalardır at üstündeyim..." "Atları severim." Kendini onun üzerine eğdi.

Norah gülmekten kendini alamadı. Kalçalarını Norah'ın bacaklarının arasına kaydırıp.

"Seninle konuşmam lazım," dedi. "Sonra."

Hava değişti ve Norah sessizleşti. Adamın koyu renkli gözleri Norah'ın yüzünü izledi, gözlerinden saçlarına, sonra tekrar dudaklarına doğru indi.

Sessizdi.

Sonra sessizliğini bozdu.

Acil bir ihtiyaç duydu ve eteğinin altına elini uzattı. İhtiyaç onu titretti. Ağırlığını kaydırarak, onun binici pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkarmasına yardım etti. Mikael, ciltlerinin birbirine değmesini engelleyen, onları ayıran her şeyi ikisinden de çıkardı. Kavrıp, çekti, yırttı.

VahŖi bir ihtiyaçla hareket etti, Ŗiddetli ama incitici değildi ve o kadının içine girerken ikisi bir oldular.

Sakinlik geri döndü ve o hareketsiz kaldı. Yüzünü kadının boynuna gömdü ve nefesinin sıcaklığı kadının cildini yaladı. Sessizce uzanırken, kadının çenesine öpücükler kondurdu.

Gözleri kısıldı. "BitirmemiŖ olsan iyi olur."

O güldü. "Hayır," dedi yumuŖak bir sesle. Onun içindeki eti, sert ve kalın, kanıt sunarak atıyordu. Onu tekrar görmek için kendini kaldırdı ve gözleri parlıyordu, ama gözlerinde ciddiyeet vardı. "Sadece Ŗu anda sana yakın olmak istedim."

Kız, bacaklarını onun etrafında sıktı. "Bu kadar yakın olmak yeterli mi?"

Ama o yavaŖa baŖını salladı. "Seninle hiçbir Ŗey asla yeterli olmaz."

Norah elini uzattı ve parmak uçlarıyla onun kısa sakalını nazikçe okŖadı. "Seni özledim," diye fısıldadı. Onunla ilgili her Ŗeyi zlemiŖti — dokunuŖunu, sesini, sevgisini, ona ihtiyaç duymasını.

"Ben de seni özledim." Ve bekleyen dudaklarına tekrar eğildi.

Sabah gneŖ doğdu ve Norah yemek salonuna doğru yürüdü. Mikael, nceki gün gelen haberci tarafından getirilen önemsiz haberleri görmek için erkenden ıkmıŖtı. Bu, Norah'a dŖncelerini toparlamak için biraz zaman verdi. Elini elbisesinin cebine soktu ve küçük ŖiŖeyi kavradı. Bugün Mikael'e gösterecekti. Ya da belki gstermemeliydi. Belki de ona sadece anlatmalı, gsterememeliydi. Ya Alexander'ı aramasını söylerse? Ya kendisi görmek isterse? Mercia'dan bu kadar uzakta iŖe yarar mıydı? ŖiŖeyi aldığından ve Alexander'ı son gördüğünden bu yana bir ay gemiŖti. Hiç iŖe yarar mıydı? Yoksa gücü zamanla azalır mıydı? Normal kan gibi değildi, pıhtılaŖmıyordu ya da ayrıŖmıyordu. Belki içine baŖka bir Ŗey karıŖtırılmıŖtı. Ya da belki normal kan değildi. Kendine alay etti. Tabii ki normal kan değildi.

Soren yanına geldi ve o elini cebinden çekti.

"Ona söyledin mi?" diye sordu.

Görüntüler hakkında. Yürümeye devam ederken göz ucuyla ona baktı. "Henüz değil."

Gözleri ona dik dik bakıyordu, ama o bakışlarından kaçındı. "Neden?" diye sordu.

Dudaklarını büzdü. "Doğru zaman değildi." "Ne demek 'doğru zaman değildi'?" "Yeniden tanışırken olmaz."

"Bütün gece vaktin vardı."

Bunun için enerjisi yoktu. "Yeniden tanışırken olmaz dedim."

Adam yüzünü buruşturdu. "Bütün gece seviştin mi?"

"Soren!" Aniden durdu ve onun koluna vurdu. "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın? Ve bu seni ilgilendirmez."

Adamın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Yine bana düzgün bir hanımefendi olduğunu mu söyleyeceksin?"

Ona somurtarak baktı. "Senden nefret ediyorum." "Buna inanmıyorum."

Tanrılar ona yardım etsin.

Yemek salonuna vardılar ve Soren kapıda durdu. Neredeyse unutmuştu. Kharav'da, sabahları Salara-Mae'nin zamanı olarak görüyor ve onlarla kahvaltı yapmıyordu. Catherine'in Mercia'daki hoşgörüsü sayesinde, Norah son birkaç aydır neredeyse her öğünü onunla paylaşmaya alışmıştı. Şimdi onsuz olmak... tuhaf geliyordu. Salara-Mae ile konuşması gerekecekti, ama her şeyin bir sırası vardı.

"Ona söylemelisin," diye ısrar etti.

"Söylerim. Bugün."

Kısa bir baş sallama yaptı, gözlerinde hala şüphe vardı, sonra onu kapıda bıraktı. İçeri girdi ve Salara-Mae'nin sabah çayını yudumlarken oturduğu masaya doğru yürüdü.

Norah masanın ucuna oturdu.

Mikael'in annesi fincanını masaya koydu ve ona gülümsedi. Bu, onun şimdiye kadar gösterdiği en sıcak davranıştı. "Geri dönmene sevindim."

Norah da ona gülümsedi. "Evde olmak güzel." Kadın çok neşeli görünüyordu. Belki de şimdi

"Salara-Mae, seninle konuşmak istediğim bir şey var." Kadın kaşlarını hoş bir şekilde kaldırdı.

Mikael içeri girdi ve sandalyesinin yanında durdu. Nazikçe çenesini kavradı ve eğilip onu öperken dudaklarını yukarı doğru çekti. Öpücüğü açgözlüydü ve Norah düşüncelerini tamamen unuttu. Öpüşmeleri bittiğinde, annesinin yakınında olduğunu çok iyi fark ederek kızardı. Ama Salara-Mae hiçbir şey söylemedi. Farkında bile değilmiş gibi çayından bir yudum daha aldı. Norah ona azarlayıcı bir bakışla gülümsedi ve Mikael karşı taraftaki yerine oturdu.

Ne düşünüyordun? *Ah*, doğru—kahvaltıda Soren, ama Mikael'in önünde bu konuyu konuşmak istemiyordu.

"Eğer istersen, kahvaltıdan sonra yürüyüşlerimize devam edebiliriz, hatta bu sabah bile," dedi Mikael'in annesiyle konuşmaya devam ederek.

Salara-Mae başını salladı. "Çok isterim, ama bu sabah gelemem, yeni gelinlik provam var." Çayından bir yudum daha aldı. "Sen de gelmelisin, senin de yeni gelinliklere ihtiyacın var."

Kesinlikle olmaz. "Oh... uh, hayır, gelemem, ben..." "Sadece yürüyüşe çıkacaktın."

Kahretsin. Bu sefer kurtulamayacaktı.

Norah Mikael'e baktı ve o ona gülümsedi. Norah iç geçirdi. Şu anda iki görevinde de ilerleme kaydedemiyordu: Mikael ile konuşmak ve Soren'i masaya geri getirmek. Elbise provasında geçireceği zaman onu bir yere götürmezdi ve Salara-Mae ile geçireceği zaman Mikael'den uzak kalacağı anlamına geliyordu. Daha sonra, diye kendine söz verdi.

"Dün ne haberler geldi?" diye Mikael'e sordu, haberciyi hatırlayarak.

Mikael ağzındaki lokmayı yuttu ve bir yudum içki içti. "Gregor ve Cyrus arasındaki ittifakın zayıfladığına dair söylentiler var."

"Ne?" Bu harika bir haberdir. "Emin misin?"

"Dedikodulardan asla emin olamazsın. Ama görünüşe göre Rael Kharav'a, Japheth ise Aleon'a odaklanmış."

"Bu, Rael sana karşı harekete geçtiğinde Gregor'un Cyrus'a katılmamasını açıklıyor." Kaşlarını çattı. "Ama kiminle savaşacakları konusunda tartışıyorlar mı? Artık Aleon, Mercia ve Kharav'ın

birlikte olduklarını biliyorlar, bu ne önemi var ki? Hatta, bu tehdit ittifaklarını güçlendirmeli."

Adam başını salladı. "Dediğim gibi, dedikodulara asla güvenilmez." Kadehinden bir yudum daha aldı. "Seninle Salta Tau'ya gelmeni istiyorum. Bu gece."

Salta Tau, onun derisine hikayeleri kazıyan mürekkep ustasıydı. "Oh," diye fısıldadı. Onun sözleri onu şaşırtmıştı.

"Kuzeyi ele geçirme hikayesi için," dedi.

Kuzeyi ele geçirmek. Bu fikir onu bıçak gibi deldi ve nefesini kesti — canını yaktı. Neden? Elbette Mercia'yı ele geçirdiği zaferin izlerini derisine kazıtmak isterdi, neden istemesin ki?

Çünkü bu bir başarı değildi. Kutlanacak bir şey değildi. Kendi krallığına karşı savaşmak büyük bir trajediydi ve bu süreçte kaybettiği onca şey varken... onun bunu gururla derisine kazıtmak istemesi, ona bir tokat gibi gelmişti.

Konuşamıyordu. Sadece başını salladığını fark etti, ama neden? Neden başını sallıyordu? O izleri görmek istemiyordu. Onun derisinde olmasını istemiyordu. Sonsuza kadar. Ama onun için yaptığı onca şeyden sonra, ona yapmamasını söyleyemedi.

Masadan kalktı ve yanına geldi, geldiğinde yaptığı gibi eğilip onu öptü. "Akşam görüşürüz."

"Bu akşam," diye boş boş tekrarladı.

Salara-Mae de ayağa kalktı. "Bir saat içinde odama gel. Terziler sana uygun bir yer hazırlayacaklar." Sonra odadan çıkıp Norah'ı yalnız bıraktı.

Norah masada sessizce oturdu. Karnında büyüyen endişeyi silkelemeye çalıştı. Saçmalama, diye kendini azarladı. Mikael neden gurur duymasın ki? Dünyanın en ünlü paralı askerleri tarafından savunulan Mercia'yı konseyden geri almak önemli bir başarıydı ve bu, onu tahtına geri getirecekti. Ama kendine ne kadar mantıklı gelirse gelsin, buna karşı duyduğu duyguyu hala atlatamıyordu.

Derin bir nefes aldı. Hâlâ ona vizyonlarından —kaderinin hala değişmediğini ve Alexander'ın ona nasıl geldiğini. Mercia'da, ona anlatmak, onun yardımıyla

ama Şimdi bu imkansız bir görev gibi görünüyordu. Neden bu kadar zordu?

Çünkü Alexander'ı sevmişti.

Elbise provası, Şu anda yapmak istediği Şeyin tam tersiydi. Masaya doğru eğildi ve yanağını avucuna dayadı. Bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Ayağa kalktı ve Salara-Mae'nin odasına doğru yöneldi.

Koridorda yürürken, camdan dışarıda Katya'yı gördü. Yanında küçük bir ocuk tutan bir kadın duruyordu. Norah'ın kalbi mutlulukla çarptı. Tabii ki Katya Şimdiye kadar bebeğini doĐurmuŐ olmalıydı. Hızla koridorun sonundaki kapıya doğru yürüdü ve onları yakalamak için dışarı ıktı.

"Katya!" diye seslendi yaklaşırken. "Salara,"

Katya selam vermek için başını eğdi. "Bu senin bebeğin mi?"

Katya başını salladı. "Evet. zgnm, Salara. Annem onu sadece selam vermek için getirdi."

"zr dileme! Seni gördüğüme çok sevindim." ocuğa yaklaştı.

Katya gülümseyerek onu tanıttı. "OĞlum, Araseth. Ve annem, Delina."

"TanıŐtıĐımıza memnun oldum," dedi Norah yaşlı kadına, kadın başını eğerek gülümsedi. Sonra dikkatini çocuğa çevirdi. Tık naz bir ocuktı, başı siyah saçlarla kaplıydı. Ama gözleri derin gök mavisiydi. Şüphesiz bir Kuzeyli'nin gözleri. "Katya. Çok güzel bir ocuk."

Kaptanın gülümsemesi genişledi. "yle." Yere baktı, gülümsemesi kayboldu ve acısı yüzüne yansıdı. "Babası Mercia'yı geri alırken öldü."

Norah elini uzattı ve onun kolunu sıktı. "Oh, Katya, çok zldm." Norah kaybı bilirdi, evet, ama bir çocuğun babasını kaybetmeyi hayal bile edemezdi. Bir çocuğu tek başına büyütmek... Sonra hatırladı: "Katya, Mercia Őehit kahramanların çocuklarına yardım sağlıyor. EĞer çocuğu kaydettirirsen..."

"Hayır," dedi Katya abucak. "Kharav ve Kuzey'in yakınlık ve evliliğe farklı bakış açıları olduğunu biliyorum. Ve evlilik dışı bir ocuk..."

Babasının mirasını lekelemeyeceğim."

Norah ona bakakaldı, konuşamadı. Sonra başını salladı. "Biliyor musun, hiç sorun değil. Çocuğu kaydetmene bile gerek yok. Ben hallederim..."

"Hayır, Salara. Gerçekten. Burada hiçbir şeye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Norah'ın kalbi kırıldı. Daha fazlasını yapmak, daha fazlasını sunmak istiyordu, ama Katya reddedecekti, bunu biliyordu. Başını salladı. "Tamam. Peki, eğer bir şey olursa..."

"Sana haber veririm."

Norah tekrar başını salladı. "Araseth'i istediğin zaman kaleye getir. Etrafta bir çocuk olması harika olur."

Katya'nın yüzüne tekrar gülümseme kondu. "Çok naziksin, Salara." Norah her kelimesinde samimiydi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Norah odasına kaçabilmek için öğleden sonra geç saatleri beklemek zorunda kaldı. Makyaj masasına oturup kendi görüntüsüne bakıyordu, ama zihni kendisinde değildi. Midesi bulanıyordu. Mikael'e kaderinin ne olacağını hâlâ söylememişti. Ya da Alexander'ın kanla ona geldiğini. Söylemesi gerekiyordu. Bu önemliydi. Ama baş başa geçirdikleri kısa süreyi birbirlerinin kollarında geçirmişlerdi; bu haberi paylaşmak için uygun bir zaman değildi.

Ve şimdi önündeki akşam Mikael için özel olacaktı; bu gece ona söyleyemezdi. *Yarın*. Yarın söylemek zorundaydı.

Soren çok kızacaktı.

Aklı, Mikael'in Mercia'yı ele geçirdiği için işaretini alacağı akşama, midesini bulandıran başka bir şeye kaydı.

Onun için Mercia'yı geri almak büyük bir hatanın düzeltilmesiydi, ama yine de leke kalmıştı ve bu sırada uğradığı kayıp, bunun değer olup olmadığını sorgulamasına neden oluyordu. Ama Mikael için bu bir başarıydı. Her zaman Mercia'yı ele geçirmek istemişti ve farklı bir şekilde ve çok farklı koşullar altında olsa da, sonunda bunu başarmıştı. Artık bu, onun hikayesinin önemli bir parçasıydı — her gün bakmak ve hatırlamak zorunda kalacağı hikayesinin...

Hayır, ona bakmak zorunda değildi. Bakmayacaktı.

Ya boynunda olsaydı? Ya da yüzünde? Kendi kendine inledi. Kharavian savaşçıları yüzlerine işaret koyar mıydı? Usta okçular, yay tarafındaki gözlerinde ok tüyü desenli işaretler taşırlardı. Bunun dışında başka bir şey görmemişti — bu küçük bir rahatlamaydı, ama pek de teselli vermiyordu. Bu, Mikael'in en büyük başarısı olacaktı ve kesinlikle vücudunda cesur ve belirgin bir şekilde yer alacaktı.

Norah bakışlarını yansımasına çevirdi. Kharav'ın rengi olan gece rengi bir elbise giyiyordu. Ve şu anda, bu rengi kalbi de yansıtıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Mikael, arkasına yaklaşarak.

Küçük bir sıçrama yaptı; onun geldiğini fark etmemişti. Gözleri aynada onun gözleriyle buluştu ve başını salladı. Neden başını salladı? Elbette iyi değildi. Bir şey söylemeliydi. Ama yapamadı. Bu sadece bir izdi. Onun için yaptığı her şey ve Mercia için yaptığı her şey için ona izin vermeliyd

"Hazır mısın?" diye sordu.

Hayır. Tekrar başını salladı ve ayağa kalktı.

Mikael elini tuttu ve birlikte kaleden geçip avluya, bahçeleri geçip Salta Tau tapınağına doğru yürüdüler.

Burası, Mikael'in tacının işaretini aldığı, son kez geldiği zamanki gibi görünüyordu.

Kaybettiği taç.

Şimdi makyaj masasının çekmecesindeki kadife kutuda saklı olan taç.

Bir dizi koridordan geçerek büyük bir açık odaya vardılar. Salara-Mae ve Soren, daha önce olduğu gibi, çoktan oradaydılar. Daha önce olduğu gibi, odanın karşılıklı iki yanında duruyorlardı.

Salta Tau, odanın ortasında duruyordu, krem rengi keten bir cüppe giymiş ve saçları arkada örgü şeklinde toplanmıştı. Onlar yaklaşınca selam verdi. "Salar. Salara."

"Salta Tau," diye cevapladı Mikael ve hem o hem de Norah başlarını eğerek karşılık verdiler.

Yaşlı kadın, Norah'ın artık anladığı Kharavian dilinde konuştu. "Ne kaydetmek istiyorsunuz?" Sesi yaşlılıktan dolayı boğuktu, ama yine de yumuşaklığı vardı.

Norah içinden kendine küfretti. Bir şey söylemeli, işaret hakkında ne hissettiğini ona anlatmalıydı. Artık çok geçti.

"Kuzeyi ele geçirme hikâyesini dinlemeye geldim,"

dedi Mikael. Norah bu kelimelerden nefret ediyordu:

Kuzey'i ele geçirme.

Salta Tau, Mikael'in ellerini tuttu, gözlerini kapattı ve havaya büyüünü söyledi. Söylediği sözlerle sallanıyordu, sesi

odada yankılanarak gelip gidiyordu. Sonra durdu. Yaşlı kadın gözlerini açtı ve bir an sessizce durdu, önüne bakıyordu ama özellikle bir şeye bakmıyordu.

Ne gördü?

Salta Tau'nun sözleri Norah'ı dondu. "Kuzey'in hikayesi sana keder getiriyor," dedi Mikael'e Kharavian dilinde.

Keder mi? Gurur değil mi? Başarı değil mi? Keder mi?

Mikael başını salladı.

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Ve hala bu hikayeyi derine kazımak mı istiyorsun?"

Mikael Norah'a baktı, sonra tekrar Salta Tau'ya döndü. "Evet."

Norah'ın gözleri doldu. O Mercia'yı kutlamıyordu. Onun kaybını onunla birlikte hissediyordu. Zaferinde bile, kaderini değiştirdiğine inandığının mutluluğunda bile, keder hissediyordu.

Salta Tau, ona matın üzerine uzanması için işaret etti. Hayır. Hayır, *hayır*. Bunu yapamazdı. "Bekle!" diye bağırdı.

Mikael ağırlığını geriye verirken kaşlarını çattı. "Ne?"

"Gerçeği bilseydin üzüntü duymazdın." Sözleri, onları durduramadan döküldü. "Alexander ölmedi ve kaderin hala değişmedi. Ben gördüm."

Salara-Mae eliyle ağzını kapattı.

Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Ne demek istiyorsun? Kaderim mi?

Gördün mü?"

"Samuel onu tekrar çizdi. Değişmedi." Başını salladı. "Mikael, üzgünüm. Sana söylemeye çalıştım, ama..."

"Ayı öldü."

Norah yüzünü buruşturdu. "Evet. Ve hayır."

"*Hayır* da ne demek?" Sonra bakışları şaşkınlıktan öfkeye dönüştü. "Bunu Kuzey'de mi gördün? Neden haber vermedin?"

"Çünkü... sana şahsen söylemem gerekiyordu." "Ama söylemedin."

Norah, onu gördüğünde ilk söylediği sözlerin bu olmaması için kendine lanet etti. Soren'e baktı ve o, geri kalanını anlatması için ona cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Mikael başını ona doğru çevirdi. "Bunu biliyor muydun?"

"Soren'i suçlama," dedi Norah çabucak. "Sana söyleyeceğimi söyledim.

Çoktan söylemeliydim, ama doğru zamanı bekliyordum."

"Şimdi doğru zaman." Sözleri öfkeyle doluydu.

Doğru zaman daha önce olabilirdi. Bu çok yanlış bir zamandı, ama başka seçeneği yoktu. Nefes aldı. "Bana kendini gösterdi. Ölümünden sonra bile. Hayaller ya da ruhu, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama bana geliyor."

"Ayı öldü," dedi tekrar.

"Biliyorum, bu yüzden açıklayamadım dedim."

Burun delikleri genişledi ve kısmen aralanmış dudaklarının arasından dişlerinin beyazlığı göründü. "Başka kim gördü onu?"

"Sadece bana geldi."

Gözlerinin karanlığı hiç olmadığı kadar koyuydu. "Ona nasıl olduğunu anlat," dedi Soren.

Boğazında büyüyen yumruyu yutmaya çalıştı. Elini cebine sokup kan şişesini çıkarırken eli titriyordu. Soren'in yakıcı bakışlarını hissetti, ama ona bakmadı. Daha fazlası olduğunu bilmiyordu. "Bunları ben alıyorum," dedi Mikael'e şişeyi uzatırken. "Kan cildime değdiğinde, bana geliyor."

Mikael şişeyi elinden aldı ve yakından inceledi. Artık sakindi. Fazla sakindi; savaşa hazırlandığında gösterdiği sakinlikti bu. "Ve sen onu davet ediyorsun?" diye sordu. "Onu kendine çağırıyorsun?"

Bu algı çok ağırdı. "Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Ve buldun mu?"

Yere baktı. Elbette bulamamıştı. "Sana ne diyor?"

"Görümde konuşamıyor. Ama bana gerçek olduğunu göstermek için başka yollar buluyor." Yine yutkundu ve durakladı. "Zihnimde bana geldiğinde, bana bir hediye verdi. Annemin tacı." Soren'e baktı. "Ertesi gün, kaleye ulaştı."

Mikael'in gözlerinin kenarları kırıştı ve göğsündeki resme baktı. Sonra Norah'a geri döndü.

"O buldu," dedi Norah.

"Ya da başından beri elindeydi," diye ekledi Soren.

"Alexander bunu yapmazdı," diye itiraz etti Norah. "Benden saklamazdı."

"Alexander değil," diye karşılık verdi Soren.

Norah uzanıp Mikael'in elini tuttu. Ona inanmak zorundaydı. "Mikael, gördüğüm Alexander. Onunla ilgili her şey, sadece onun bileceği her ayrıntı." *Kabuk bilezik.* "Sadece *benim* bileceğim şeyler."

"Onları benim bildiğim şeyler yapmalıydın," dedi. Kızgındı ve buna hakkı vardı. Yine de, soğuk bakışları onu mahvetti. Elini onunkinden çekti, sonra dönüp odadan çıktı.

Norah sessizce dururken, Salara-Mae oğlunun peşinden gitti. Bir an durup sonra da odadan çıkan Soren'e bakmaya cesaret edemedi.

Salta Tau tek başına kaldı. Norah'a baktı, ama yargılayan bir bakışla değil.

Norah, kendini toparlamaya çalışarak boş odaya göz gezdirdi. Sonra Salta Tau'ya dönerek, "Sanırım bir süre burada oturacağım," diye fısıldadı. "Eğer sorun olmazsa."

Yaşlı kadın eğilip selam verdi ve onu boş odanın soğuğuna bıraktı.

Sabah olmuştu. Norah yatağın kenarında oturuyordu. Mikael gece boyunca odalarına dönmemişti. Norah onu suçlamadı. Mikael iki darbe almıştı: İlki, kaderinin değiştiğine dair yanlış bir rahatlamaydı. Gerçeği tekrar görmek onu kesinlikle yıkardı. İkincisi, Mikael kendini Alexander'dan kurtulmuş sanıyordu. Onu hem tacına hem de Norah'ın kalbine bir tehdit olarak görecekti. Ve Norah, Alexander'ı isteyerek geri çağırmıştı. Niyeti saf olsa da, bunun kötü görüldüğünü inkar edemezdi.

Kapının açılmasının çıkardığı gıcırta sesi onu başını kaldırmaya zorladı ve Mikael içeri girdi. Onun bu kadar çabuk, şu anda gelmesini beklemiyordu, ama geldiğine sevindi. Artık konuşabilirlerdi, o da açıklamaya çalışabilirdi. Kalbi kulaklarında çarparak ayağa kalktı.

Mikael ona doğru adım attı.

"Mikael, ben..."

"Yapma." Onun önünde durdu, gözleri karanlık ve boğucu bir havadaydı.

Norah alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Aralarındaki ilişkiyi düzeltmek için çaresizdi.

Adam tunikasını çıkardı ve Norah hafifçe geri çekildi. Ne yapıyordu? Göğsünün hemen altında, gövdesini saran bir bandaj gördüğünde nefesi kesildi. Salta Tau'yu ziyaret ettikten sonra takılan türden bir bandajdı. Adam yavaşça yanındaki iğneleri çıkardı ve izlerin üzerinde bulunan şifalı karışımın bulunduğu pedleri tutan keten şeridi geriye doğru sıyırdı.

Ve Norah onu gördü.

Salta Tau'nun işaretinin hayal ettiği gibi olmadığını gördü. Mikael ona *Kuzey'i ele geçirmek* demiştir. Kırık bir sancak, belki düşen bir kış şahini ya da yıkık bir kale bekliyordu. Güneşe karşı kanatlarını açmış görkemli bir kuş değil. Mikael'in güneşi. Omzundakiyle aynı. Çok güzeldi, teninde çok cesur duruyordu.

"Yine de anladın mı?" diye fısıldadı.

"Söylediklerin fikrimi değiştirmede." Ona yaklaştı ve elini yüzüne götürdü. "Şu anda ne olduğunu ya da ne gördüğünü bilmiyorum, ama lahit içinde Ayı'nın cesedini mühürlediğimi biliyorum. O, Kuzey'in ihtiyacı olan ve kaybettiği büyük bir savaşçıydı. Büyük bir krallığın kraliçesinden alındığını gördüm ve bu beni üzdü. Her şey beni üzdü. Kuzey için üzuldüm." Kızın çenesini kaldırdı. "Senin için üzuldüm. Ama sen ve ben her şeyi yoluna koyduk. Ve şimdi hiç olmadığımız kadar güçlüyüz. Birlikte. Evet, işareti yaptırdım."

Cebine uzandı ve ondan aldığı şişeyi çıkardı.

Kalbi durdu. Şişe

boştu.

Neden boştu?

"Ne yaptın?" diye fısıldadı. O, şişeyi ona uzattı. "O gelmedi."

Kız, şişeyi avucuna alırken gözlerini uzun bir süre kapattı. Adam onu kullanmıştı. Ama Alexander gelmemişti. Kızın yüzüne rahatlama

Sonra bu rahatlama öfkeye dönüştü ve gözleri yeniden parladı.

"Bu senin için değildi," diye bağırdı.

Kaşlarının altındaki gölge büyüdü. "*Bana* mı kızgınsın?"

Ciddi miydi? "Bu özgürlüğü kullandığın için, evet! Bunun benim için ne anlama geldiğini hiç düşünmeden."

"Senin için ne anlama geldiğini mi?" Artık kendi sesi de öfkeyle doluydu.

"Alexander'ın benim için ne demek olduğunu *biliyorsun!*" "Yani bunu öylece kabul etmemi mi istedin?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı kadın. "Bunu kullanmamamı istedim! Bana hiç danışmadan, bu kadar kolayca ve üstelik kendini hiç düşünmeden!"

"Kendim için neyden korkayım?"

Tanrılar, bu adam bazen tam bir aptaldı. "Onun gücünün ne olduğunu bilmiyorum. Ne yapabileceğini bilmiyorum."

"Yine de onu çağırdın?" diye meydan okudu. "Çünkü o bana zarar vermek için burada değil."

"Bunu bilemezsin."

"Hayır!" Onu kendinden uzaklaştırdı. "Bilmiyorsun!" Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve sesi fısıltıya dönüştü. "Anlamıyorsun." Anlamaya bile çalışmıyordu.

Norah onu itip odadan çıktı, boş şişeyi de yanında götürdü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Norah, Soren'in ona verdiği mektubu okumayı bitirdi. Mektup Aleon'dan gelmişti. İki krallık arasında artık iletişim serbestçe akıyordu. Phillip, Soren'e doğrudan mektup yazarak ona keşif haberlerini ve askeri raporları gönderiyordu. Karşılığında Soren, kendi ordularının Japheth ve Rael hakkında topladığı bilgileri gönderiyordu.

Mikael, beklediği gibi imparatorluğa karşı temkinli davranmaya devam ediyordu, ama krallıklar arasındaki dostluğun değerini de fark etmişti. Norah'ın Phillip'in düğününe katılmasına pek sevinmemişti, bunun çok büyük bir risk olduğunu düşünüyordu, ama Norah bu riski almak zorundaydı. Bu Gölge Adamlar savaşı bilebilirlerdi, ama diplomasi sanatını, siyasetin gücünü bilmiyorlardı.

Mikael'e mektubu uzattı. Aralarında hala bir gerginlik vardı. Tartışmalarından sonra o özür dilemişti, o da öyle, ama durumun ağırlığı, yükü hala devam ediyordu.

Norah, Mikael mektubu okurken onu izledi ve Mikael başını salladı. "Bu sürpriz değil," dedi.

Rael'in ordusu sayıca fazlaydı ve Japheth sınırının hemen içindeydi, şüphesiz ortak bir saldırı başlatmaya hazırlanıyorlardı. Söylentilere göre, iki krallık arasında bir ayrılık varsa, bu anlaşmayı bozmak için yeterli değildi.

"Sayıları şaşırtıcı bulmuyor musun?" diye sordu.

"Aylardır tüm krallıklardan kölelerin Rael'in ordusuna akın ettiğini biliyoruz. Sayıları artmaya devam edecek." Soren'e döndü. "Aleon'a gidip ortak stratejimizi belirleyeceksin."

Soren tedirgin bir şekilde kıpırdadı. "Bana Kharav'da ihtiyacın var."

"Hayır." Mikael başını salladı. "Bu savaş başladığında nasıl kazanacağımızı bulmana ihtiyacım var." Mektubu Norah'a geri verdi ve

eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Gözleri hüzünlüydü. "Akşam görüşürüz."

Norah başını salladı. Sonra odayı sessizliğe terk etti.

"Onu buna sen mi teşvik ettin?" Soren, Mikael gittikten sonra Norah'ın dikkatini çekerek sordu.

"Neyi?"

"Beni Aleon'a göndermek mi?"

"Hayır, tabii ki hayır." Soren'in hala Phillip'i öldürmeye çalışmayacağından tam olarak emin değildi. Bu, onun yapacağı bir şey gibi görünse de

—gelişmekte olan bir ilişki için fırsat yaratmak gibi—ama gelişmekte olan bir ilişki yoktu. Soren, Phillip'in vizyonundaki adam olduğunu öğrenince çok etkilenmiş, hatta incinmişti ve hâlâ kızgındı. Phillip'in ondan bir şey aldığını düşündüğünü biliyordu. Şimdi de Phillip'den bir şey alacağından endişeleniyordu. Mesela hayatını.

"Onunla konuşmalısın," diye ısrar etti. "Kharav'dan ayrılamam. Burada halletmem gereken işler var. Bakmam gereken şeyler var."

"Beni mi
kastediyorsun?"

Soren hareketsiz
kaldı.

"Soren, sen benimle tanıştığından beri bana çok iyi baktın, ama sen komutanın başısın. Geri dönmelisin... komutanın başına. Savaş yaklaşıyor. Aleon'a gitmeni istemiyorum, bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Ama Mikael haklı, gitmen gerekiyor. Caspian'a orada seninle buluşması için haber vereceğim, onunla ve Phillip'le görüştükten sonra, ortak yaklaşımımızı belirleyeceksin."

Şakakları gerildi. "Aleon kralının benim planımı kabul edeceğini varsayıyorsun."

"Ünlü bir komutanın tavsiyesini takdir edeceğini ve birleşik bir çaba göstermek isteyeceğini varsayıyorum." Hepsi de öyle yapıyordu.

"Bunu buradan da anlayabilirim."

"Ayrıca Aleon'u nasıl daha iyi koruyabileceğini de belirlemeni istiyorum. Bunu buradan yapamazsın."

"Bu, kendi komutanının sorumluluğudur," diye itiraz etti.

"Soren. Kendi değerini biliyorsun. Bu tamamen uygun bir görev."

O içini çekti. "Peki. Gideceğim. Ben yokken aptalca bir şey yapma."
Gözlerini kısarak baktı. "Ne zaman aptalca bir şey yaptım ki?"

Aleon, Soren'in hatırladığı gibiydi: görkemli, güzel, misafirperver.

Tam bir boktan yer.

Kharav'dan buraya kadar olan yolculuk boyunca zihninde bir mücadele verdi. Kahinin ona gösterdiği anılar düşüncelerini meşgul ediyordu. Sık sık düşündüğü isimsiz yüz için hala utanç duyuyordu. Ama artık isimsiz değildi ve olayları olduğu gibi görmesi gerekiyordu. Bu kral, Kuzey ve Kharav'ın gayri resmi müttefiki olmuştu, bu doğrudu.

Ama bir dost değildi.

Büyük Savaş'ta Aleon kralı, Kuzey Kralı'na Bahoul'u ele geçirmesi için kuvvetler vermişti. Bu savaşta Kharav dağ kalesini kaybetmiş, Soren ise ailesini kaybetmişti. Ve bu kral kılıcı kendisi kullanmamış olsa bile, yine de suç ortağıydı, yine de suçluydu. İmparatorluğunu büyütmeye devam edecek, Salara'nın çıkarlarıyla kendi çıkarları uyuşduğu sürece müttefik kalacaktı. Rael Mikael'e karşı harekete geçtiğinde Mikael'e yardım etmiş olsa bile, ona güvenilemezdi.

Soren, Aleon'un başkenti Valour'a tek başına seyahat ederek iyi zamanlamış ve Kuzeyli'lerden önce varmıştı. Bir an önce işini bitirip Kharav'a dönmek istiyordu. Geri dönüp... Salara'ya *bakmak için*. O öyle diyordu, ama Soren sadece ona bakmıyordu. Rael yakında Kharav'a saldıracaktı ve Soren'in evinde olması gerekiyordu. Aleon kralıyla işini ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk geri dönebilirdi. Bütün bu yolu gelmesine gerek yoktu. Ne yapılması gerektiğini biliyordu; Norah bir mektup gönderip Aleon kralına talimat verebilirdi. O da sadece söyleneni yapması gerekiyordu. Soren, ana caddenin ihtişamını, görkemini gözleriyle süzdü. Bu krallık gurur üzerine kurulmuştu. Gururun yoluna çıkmamasını umuyordu.

Salara ile birlikte geldiğinde olduğu gibi, insanlar onun gelişiyle caddeye dizilmişlerdi. Ancak bu sefer çiçek atmadılar. Kırılmalı mıydı? Neredeyse gülecekti. Ama onu gülümseyen yüzlerle karşıladılar. Sanki onu tanıyorlarmış gibi. İşte bu *gerçekten* kırıcıydı.

Kaleye vardığında, Aleon kralı daha önce olduğu gibi onu bekliyordu. Yapacak başka işi yok mu? Penceresinden dışarı bakıp ziyaretçilerin gelmesini mi bekliyordu?

Soren'in hatırladığı gibiydi: bronz saçlı, dağınık ama mükemmel bir şekilde. Soren'in onu deşmek istemesine neden olan aptalca bir gülümseme takınmıştı. Ama Soren bu sefer hazırlıklıydı. En azından hazırlıklı olduğunu sanıyordu, ama Phillip'i görünce içinde bir şeyleri harekete geçirdi ve bir öfke dalgası onu sardı. Öfkesini bastırdı; buraya bir amaçla gelmişti ve dikkatinin dağılmasına izin vermeyecekti.

Soren atından inerken kral, "Komutanım," diye selamladı. "Yolculuğunuz iyi geçmiştir umarım."

Gereksiz bir yolculuktu. Diplomasi, diye hatırlattı Soren kendine. "Aleon Kralı," diye cevapladı.

Kralın gülümsemesi genişledi ve mükemmel dişleri ortaya çıktı. "Bana adıyla hitap edebilirsiniz. Phillip."

Soren ona ismiyle hitap etmeyecekti ve bu kral karşılıklı bir davranış bekliyorsa, bunu elde edemeyecekti. "Kuzeyliler geldi mi?" Elbette gelmemişlerdi.

"Henüz değil. Ama dün bir mesaj aldım. Bir iki gün daha yolda olacaklar."

Neden bu kadar uzun sürüyordu? Caspian *yürüyerek* mi geliyordu? "Sana içeriyi göstereyim," dedi kral.

"İçeriye gördüm." Soren ne demek istediğini anladı, ama eşlik edilmesini istemiyordu.

"O zaman şaşırmış gibi davranacaksın."

Oh. Biraz espri mi? Soren gözlerini kısarak baktı.

Phillip'in yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı, hâlâ dostçaydı, sadece biraz daha ciddiydi. Kararlıydı. Kral döndü ve kalenin merdivenlerini çıkmaya başladı.

Bu adam kendini ne sanıyordu? Soren'in onu takip edeceğini mi sanıyordu? Sanki emir verilebilecek biriymiş gibi? Soren bir an şaşkınlıkla

şaşkınlıkla durdu. Lanet olsun bu Aleon kralına. Sonra dişlerinin arasından bir hırıltı çıkardı ve onu içeriye kadar takip etti.

Kral içeri girerken omzunun üzerinden baktı. "Daha önce kaldığın oda uygun muydu? Tekrar hazırlattım."

Yeterli olmaktan öteydi, aşırıydı. Kharav'daki kraliyet konuk odalarına eşdeğerdi. "Gerek yok." Aleon'daki çoğu şey gibi. "Askerlerin odaları yeterince uygun."

"Senin rahatını istiyorum."

Soren neredeyse gülecekti. *Rahatlık*. Bu rahatlıkla ilgili değildi. Zenginlik ve gücün göstergesiydi.

Yan koridordan konuk odasına doğru ilerlediler ve kral kapının önünde durdu. "İhtiyacınız olan her şeyin hazır olduğundan emin olmak için birini göndereceğim."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Ve kesinlikle başka birinin onu rahatsız etmesine de ihtiyacı yoktu.

Kralın ifadesi değişti, ancak bu kızgınlık ya da hayal kırıklığı değildi. Kaşları yumuşadı ve dudakları hafifçe açıldı. "Sizi tekrar ağırlamaktan onur duyarım, Komutanım."

Sözleri... samimi geliyordu ve Soren'in içindeki mücadele biraz azaldı. Ama sadece bir anlığına.

"Lütfen, yerleşin ve rahatınıza bakın." Sonra kral dostça başını salladı, ayrıldı ve ana salona doğru yöneldi. Soren onun gidişini izledi, sinirlenmesi geri döndü. Bu adam sinir bozucu derecede hoştu.

Soren, odasının eskisi gibi abartılı olduğunu gördü. Balkon kapısının yanındaki masada çeşitli yiyecekler duruyordu. Büyük pencereler, başkentin tüm güzelliğini görmeyi sağlıyordu. Kendini yatağa bıraktı. Bu, son ziyaretinde uyuduğu yataktı. Saçma ve aşırı lüks, o kadar yumuşaktı ki altındaki iskeleti hissedemiyordu.

Ve bu yatakta bir hafta boyunca rahatlıkla uyuyabilirdi.

Kharav'a döndüğünde, bu yatağı nasıl yeniden yaratabileceğini düşünmüştü, ama bu düşünceyi kafasından silip kendini zorla ayağa kaldırdı. Bu beklemek zorundaydı. Buraya eğlenmek için gelmemiştir. Odaya bakındı

. Phillip ona *yerleşmesini* söylemişti. Yerleşecek bir şey yoktu. Ve tekrar kendi başına keşfe çıkmak için dışarı çıktı.

Kış yaklaşırsa da, Kharav'ın bahçeleri çok güzeldi. Yıl boyunca yeşil kalan bahçeler, şimdi toprağı kaplayan hafif karla keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Norah, iki budama ağacının arasındaki bir bankta oturmuş, güneşin sahte sıcaklık vaadine kapılmıştı. Kuzeyde olmadığı için minnettardı; orada kat kat giyinip, her fırsatta kaledeki şöminelerin yanında durmak zorunda kalırdı.

Ve kaybettiği her şeyi hatırlatan her şeyden uzak olduğu için mutluydu. Kaderin onun çocukluğunu, anılarını, ebeveynlerini elinden alması yetmemiş miydi? Sevddiği her şeyi? Sonra Alexander'ı da ondan almak — ikinci kez — çok acımasızcaydı. Ama acıdan uzaklaşmak istediği kadar, ona tutunmak, geri kazanmak için bu kadar çok mücadele ettiği hiçbir şeyi bırakmamak istiyordu. Parçalanmış kalbinin her parçasına tutunmak istiyordu.

Ama Mikael anlamıyordu. Böyle bir kaybın acısını bilmiyordu. Dayanmak için verilen mücadeleyi bilmiyordu. Alexander'ı geride bırakmasını istiyordu. Ama o yapamıyordu. Yapmayacaktı.

Ondan geriye bir şey kalmışsa, onu dünyanın sonuna kadar takip edecekti. Eğer onunla konuşmaya çalışıyorsa, onu dinleyecekti.

Soğuk kış havasını içine çekti, sonra dondu.

Nabızı hızlandı.

Bankın ucunda, hafif kar tabakasıyla uyum içinde duran küçük beyaz kutuyu fark etmemişti bile. Ellerini titreyerek kutuyu kucağına koydu ve içinde ne olduğunu bildiği kapağı açtı: bir şişe kan.

Bacakları yanıyordu. Bu şehirde çok fazla lanetli merdiven vardı. Soren, hiç görmediği kadar büyük bir tapınağın bulunduğu tepenin zirvesine çıkan son merdivenleri çıkarken homurdandı. Ama

buraya tapınak için gelmemiştii, manzara için gelmişti. Gözlerini şehirden ufka doğru gezdirdi. Yıllar önce, Büyük Savaş'ın en şiddetli döneminde bu manzarayı görmek için her şeyi verirdi. Bu, hayal bile edemeyeceği bir manzaraydı. En azından dostluk içinde değil. Hâlâ dostluk içinde değil, diye hatırlattı kendine.

"Valour'u nasıl buluyorsun?" diye bir ses sağından geldi. *Aleon kralı*.

Bu adam hiç pes etmiyor muydu? Caspian gelene kadar onu rahat bırakamaz mıydı? Ne istiyordu? Soren'in dürüst fikrini mi? *Şüpheli*. Ona bakmak için döndü ve kral gülümsedi.

"Ee?" Phillip, lanetli merdivenleri çıkmaktan nefes nefese kalmadan ısrar etti.

İyi. "Başkentinize giden yolda hiçbir engel olmadığını bilseydim, Büyük Savaş'ta Aleon'u ele geçirirdim."

Kral güldü. "Yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Soren yumruğunu sıktı. Ona dönünce göğsünde meydan okuma ateşi yükseldi. "Yapabileceğimi biliyorum."

Phillip kaşlarını kaldırdı. "Gregor büyük bir gayretle denedi ve başarısız oldu." "Gregor bir aptal. Senin ordularına açıkça karşı çıktı.

Senin sayına

sizin sayınıza denk gelebilir."

Kral, eğlenceli bir gülümsemeyle ona yaklaştı — silahsızlandırıcı bir gülümseme ve Soren bundan nefret ediyordu.

"Peki sen ne yapardın?" diye sordu Phillip.

"Gece gelirdim. Herkesi uykusunda katlederdi." Geçmiş zaman kullanmadı. Bu, geçmişte kalmış bir tehdit değildi.

Kralın gülümsemesi kayboldu. "Bunun neresi onurlu?"

"Savaşta onur yoktur." Soren şehri seyretti. "Şehri çevreleyen dalgalı ormanlık alanlar, duvarlar yok, engeller yok. Saldıran ordunun saklanabileceği çok fazla yer var, dikkatleri dağıtmak için çok fazla fırsat var. Bu, sürpriz bir saldırı için mükemmel bir şehir. Keşke bilseydim. İmparatorluğunuzu yerle bir edebilirdim."

"Oldukça kendinden eminsin."

Soren burnunu çekti. "*Kendime* Yıkıcı adını ben koymadım." Sözlerinin kralı rahatsız ettiğini anlayabilirdi.

"O zaman neden Aleon'u ele geçirmeye çalışmadın?"

Şimdi bildiği için büyük bir pişmanlık duyuyordu. "Bir imparatorluktan daha fazlasını bekliyordum. Benim hatamdı — hedefim Mercia'ydı ve zafere giden yolun doğrudan olduğunu düşünmüştüm." Soren başını salladı. "Keşke bilseydim. Sen Kuzey'in zayıf noktasıydın — sana ihtiyaçları vardı. Aleon'u ele geçirebilirdim. Kılıç kolunu kesip, savaşma yeteneğini ortadan kaldırıbilirdim."

"Hâlâ adada, aşılmaz duvarlarının arkasında, okçularıyla birlikte olurlar. O zaman ne yapardın?"

Soren omuz silkti. "Hiçbir şey. Kışın açlığı onları benim için bitirirdi."

Kral ona baktı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bana kolektif bir strateji görevi verildi, bu da Aleon'u korumam gerektiği anlamına geliyor."

"Ve Mercia'nın zayıflığını benimle paylaşıyorsun?"

"Akıllı bir kral olsaydınız, bunu zaten bilirdiniz. Her halükarda, bu artık doğru değil. Kuzey'in zayıflığı artık Aleon değil. Kuzey'in Kharav'ı var. Salara'nın ise ben varım."

Kralın dudaklarına bir gülümseme kondu. "Çok merak ediyorum... Birini nasıl *ele geçirirsin*, Lord Komutan?"

Soru Soren'i şaşırttı, ama cevap basitti. Özellikle bu adam için. "Kimse elde edemez."

Kral bir anlığına ona baktı, hala gülümsüyordu. "Norah ve kralınızla anlaştığım gibi, ortak yaklaşımımızı belirlemeye yardımcı olacaksınız, bu yüzden tavsiyenizi sabırsızlıkla bekliyorum."

Tavsiye. Soren yine burnunu çektirdi. Hayır, sadece tavsiye vermeyecekti. Bu krala ne yapacağını söyleyecekti. Ve yapacaktı da. Yapılacak çok şey vardı.

"Aç mısın?" diye sordu Phillip.

Neredeyse açlıktan ölüyordu. Soren önceki günden beri hiçbir şey yememişti, ama odasında yiyecek vardı ve orada olmak istiyordu. Yalnız başına. "Hayır."

"Ben açım. Yemek yiyelim. Gel." Kral döndü ve merdivenlerden aşağı, kalenin merkezine doğru yürüdü.

Gel? Soren, onun tapınağın merdivenlerinden inmesini inanamadan izledi. Az önce ona *gelmelerini* mi söyledi? Bir köpek gibi mi? Phillip çok rahattı, kendine güveninden dolayı çok kendini beğenmişti. Lanet olsun ona. Kuzey tanrılarını lanet olsun.

tanrılarını *lanetlesin*. Bu kraldan nefret ediyordu. Bu yerden nefret ediyordu. Belki de Aleon'u ele geçirecekti. Ama ordusu yoktu. Caspian ve Kuzeyli adamları neredeydi? *Her şeyi lanetlesin*. Öfkeyle durdu, yumruklarını sıktı. Sonra dişlerinin arasından nefes aldı ve yavaşça üfledi.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Phillip'i takip etmekten başka.

Yemek salonu hatırladığı gibiydi: çok büyük ve çok fazla... eşya vardı. Kaçmak, odasına dönmek istedi, ama artık kendini bu işe adanmıştı. Kralı buraya kadar takip etmişti. *Aleon kralını* takip etmişti. Dişlerini o kadar sıkı sıkı ki ağrıdı. Onu kendi başına geri dönmesi için bırakmalıydı. Kendi başına yemek yemesi için. Kendi başına siktirip gitmesi için. Artık çok geçti.

Şimdi buradaydı ve yemek yemesi bekleniyordu. Yüzünü göstermesi bekleniyordu. Daha önce Aleon kralına yüzünü göstermişti. Neden yapmıştı bunu? Hissetmişti... Ne hissetmişti? Salara'ya gerginliği yatıştırma yükümlülüğü, evet, ama daha fazlası...

Yüzünü göstermek istemişti. Bu bir hataydı.

"Ne istersiniz?" diye sordu kral, hizmetkarların hazırladığı masaya yaklaşırken.

Kan.

"Ne isterseniz," diye ekledi Phillip, "sizin için hazırlatırım."

Yeter. Artık dayanamıyordu. "Etkileneceğimi mi sanıyorsun? Teşekkür etmek için ayaklarına kapanacağımı mı?"

Kral aniden döndü ve ikisini de durdurdu. Boyu Soren'inkine yetişmiyordu, ama meydan okumasına kesinlikle cevap verdi. "Etkilenmeni istiyorum. *Yıkıcı.*" Gözleri Soren'inkilerle cesurca, korkusuzca kilitlendi. Korkusuzdan da öte. Öfkeli. "Ben Aleon'un kralıyım. Yenilmezleri yendim. Kardeşim demekten utandığım adamı öldürdüğümde, dünyanın en büyük imparatorluğuna ve ölçülemez zenginliklere sahip olacağım. Ama sen etkilenmedin, değil mi? Ve biliyorum ki bana boyun eğecek son kişi sensin."

Soren, kralın ani öfkesine tepki gösterdi. "Ama istediğin bu, değil mi?" diye karşılık verdi. "Ve sen zenginliklerinle devam edeceksin,

şöhretini sürdüreceksin, almaya, fethetmeye ve imparatorluğunu kurmaya devam edeceksin, tıpkı senden sonraki Aleon kralı gibi."

Phillip'in omuzları düştü ve sakinliği geri döndü. Öfkesi geldiği kadar çabuk dağıldı. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Masadaki sandalyeye doğru yürüdü ve sanki birdenbire ayakta durma gücü kalmamış gibi sandalyeye yaslandı. "Hayır," dedi tekrar. "Varisim olmayacak."

Ne? Soren ona sadece bakakaldı.

Kral oturdu ve Soren'e diğer ucundaki sandalyeye oturması için işaret etti. "Lütfen."

Soren hala ayaktaydı.

Phillip iç geçirdi. Kapının yanında bekleyen hizmetçilere el salladı ve onlar bitişik odaya çekildiler. Sonra şöyle dedi: "Son nefesimi verdiğimde, imparatorluğu halka bırakacağım."

Ne?

"Bunu planlıyordum, yönetilecek yasaları ve bunları uygulayacak ve seçilmiş yetkililer aracılığıyla halkın iradesini yerine getirecek kişileri belirledim."

Soren anlamadı, ya da anladıysa da inanmadı. "Aleon'un artık kralı olmayacak mı?"

Phillip yine masanın ucundaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen."

Sonunda Soren sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu.

"İnsanlar yönetilmek için yaratılmamıştır." Phillip uzun bir nefes verdi. "Ve güç... güç, dokunduğu her şeyi yozlaştırır. Sevdiğim her şeyi ve herkesi benden aldı."

Soren aynı fikirde değildi. İnsanlar bir hükümdarın gücüne ihtiyaç duyuyordu. Ve gücü olan herkes yozlaşmış değildi. Salara öyle değildi. Salar öyle değildi. Ama tartışmaya girmede. "O zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

Phillip kaşlarını çattı ve sandalyesinde hafifçe geriye yaslandı. "Aleon'u gelecek için yapılandırmak. Ve Gregor'u öldürmek." Bir süre durdu. "Ondan sonra ne olacağını bilmiyorum. Belki o zaman kendimi tamamlanmış hissederim." Gözlerini Soren'e dikti. "Siz kendinizi tamamlanmış hissediyor musunuz, Lord Komutan?"

Elbette tamdı. İsteddiği her şeye sahipti. Salara ve Salar vardı. Ama bu soru neden onu bu kadar derinden etkilemişti?

Neyse ki, hizmetçiler çeşitli et ve sebzelerin bulunduğu tepsilerle geri geldiler, dikkatlerini başka yöne çekerek onu cevap vermekten kurtardılar. Soren'in sağına büyük bir tabak kondu ve midesinde otlar ve baharatların cennet gibi kokusu ile guruldadı.

"Gregor'un peşine güç hırsı için düşmedim," dedi Phillip. "Küçük kardeşimin intikamını almak için peşine düştüm."

Soren bu hikayeyi biliyordu. Phillips'in babası ölüm döşeğinde yatarken, imparatorluğu üç oğlu arasında bölüştürmüştü. En büyükleri olan Gregor öfkelenmiş ve en küçük kardeşini öldürerek, kendi krallığı Japheth'i Hetahl krallığına katmıştı. Phillip'den Aleon'u ve daha küçük krallıkları almaya çalışmıştı, ancak Salara'nın babası onun müttefiki olarak karşısına çıkmış ve bu, Büyük Savaş'ın başlangıcı olmuştu.

"Aston on dört yaşındaydı," dedi Phillip, kadehine bakarak, ama Soren onun anılarına daldığını biliyordu. "Gregor boğazını kestiğinde on dört yaşındaydı. O daha bir çocuktuk."

Soren, Gregor'dan her zaman nefret etmişti. Taçlar genellikle onları takanlara, özellikle de gençlere karşı nazik davranmazdı. Ama o acıma hissetmiyordu. "Kardeşim öldüğünde on iki yaşındaydı," dedi. "Kız kardeşim ise dokuz." Onlar hakkında hiç konuşmamıştı. O olaydan beri. Sadece Mikael ve Salara biliyordu. Dudaklarından çıkan sözler, uzun zamandır gömülü olan öfkeyi geri getirdi.

Phillip'in yüzü hafifçe buruştu ve başını salladı. "Demek anlıyorsun. İhtiyacı anlıyorsun."

Soren'in parmakları tabağının yanındaki bıçağı sıktı. "Anlıyorum."

Kral tekrar başını salladı ve şarap kadehini eline aldı. "Onları savaşta mı kaybettin?"

Soren'in içindeki her şey gerildi ve saldırmaya hazırlandı. "Sen Kuzey Kralı'na Bahoul'u ele geçirmesi için bir ordu verdiğinde onları kaybettim."

Phillip durakladı, sonra kadehini masaya bıraktı. Yüzü soldu. Bakışları birbirine kilitlendi, donakaldılar. Sonra gözleri Soren'in bıçağı tutuşuna kaydı.

"Gerçekten bu yüzden mi buradasın?" diye sordu Phillip meydan okurcasına.

Soren, gerçekte neden burada olduğunu düşünmek istemiyordu. Yükümlülüklerini, görevini düşünmek istemiyordu. "Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" diye tısladı.

Kral hareketsizce oturdu, sonra başını salladı. "Ailen hakkında bilgim yoktu, ama bu bir mazeret değil. Gerçek şu ki, Aamon benden ne isterse yapardım."

Aamon. Kuzey Kralı. Soren bıçağı daha sıkı kavradı.

"Ailen için üzgünüm. Gerçekten. Ama yolumdan dönmemi istiyorsan, dönmeyeceğim."

"Kuzeye sadakat gösterisi yapmaya devam ediyorsun." Bu sahtekarlık.

Phillip kaşlarını çatı. "Gösteri mi?" Dikleşti. "Babam beni taç için hazırlamadı. Asla taç giymem gerekmiyordu. Gregor'un neye dönüştüğünü, içindeki kötülüğü gördü ve son günlerinde imparatorluğu bölmeye karar verdi. Aleon ve daha küçük krallıklarla kendi başıma ayakta kalmam için bana yeterince şey verdiğini düşünüyordum. Ama ben kral olmayı bilmiyordum." Tabağına bakarak yutkundu, sonra tekrar Soren'e döndü. "Aston... Gregor önce onu hedef aldı. Taç giyme törenine bile yetişemedi. Kral Aamon olmasaydı ben de düşerdim."

Phillip durakladı ve odaya sessizlik çöktü. "Aamon, Aleon'da çok zaman geçirdi," diye devam etti. "Ben de Mercia'da. Bana göz kulak oldu, ikinci babam gibi oldu. Bana erken öğrenmem gereken, ama hiç öğrenemediğim şeyleri öğretti. O zamanlar kendimi bir erkek sanıyordum, ama sadece bir çocuktum. Gregor'a karşı benim yanımda durdu. Aamon bana hayatta kalmayı, bir krallığı yönetmeyi öğretti. Onun elinden yıkım gördüğünü biliyorum, ama o iyi bir kraldı ve beni bugün olduğum adam, kral yaptı. Ve ona hala sadığım."

Soren ona inanmak istemedi. "O zaman konsey Salara'nın tahtını elinden aldığında neden ona yardım etmedin?"

Phillip ellerini önünde birleştirdi ve masanın üzerine koydu. "Bu benim için büyük bir pişmanlık, hayatım boyunca taşıyacağım bir pişmanlık. Onu barındırır, korur, güvende tutardım, ama ben ne olduğunu öğrenmeden o Shadowlands'e kaçtı. Sonra ben ikilemde kaldım. Mercia'ya karşı savaşamazdım. Bu çok yanlış gelirdi."

"Yani hiçbir şey yapmadın."

"Ve şimdi pişmanım." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Geri dönüp geçmişe değiştirebilseydim, yapardım." Sonunda kadehinden bir yudum aldı. "Konsey bana mektup yazdı. İttifakı yeniden kurmak istiyorlardı. Bana kuzeninin elini teklif ettiler."

Elbette öyle yapmışlardı. Soren, onların asılmasını görebildiği için sonsuza kadar minnettar kalacaktı. "Onlara ne cevap verdin?"

"Hiçbir şey. Cevap vermedim. Evangeline daha bir çocuk, tanrı aşkına, ve o Mercia'nın gerçek kraliçesi değildi. Tabii ki kabul etmezdim. Ama hiçbir şey söylemedim. Hayatımda ilk kez kendimi korkak gibi hissettim. Sonra Norah'ın mektubu geldi. Benden yardım bile istemedi, sadece değer verdiği insanların nasıl olduğunu biliyor muyum diye sordu." Phillip'in gözleri doldu. "Ama ben hiçbir şey söylemedim." Yüzü kendini nefretle buruştu. "Bugüne kadar utanıyorum. Benim başarısızlığımı telafi ettiği için kralınıza minnettarım. Size minnettarım."

Oda yine sessizleşti ve Phillip dikleşti. Gözleri Soren'inkilerle buluştu. "Ve şu anda burada olduğunuz için minnettarım, Lord Komutan."

Soren sandalyesinde geriye kaydı. Yalanları gördüğünde anlardı, ama bu kralda yalan yoktu. Bu, Salara ve Salar dışında, belki de onunla birlikte olan herkesin en gerçek haliydi. Ve ölüm veya acı tehdidi altında değildi. Bu kral kendini isteyerek açmıştı ve Soren onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Yavaşça elini uzattı ve yüzündeki bandajı indirdi. Sonra bıçağıyla bir parça et kesti, tabağına koydu ve bir ısırık aldı.

Kuzey tanrılarını lanetle. Yemek lezzetliydi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Mikael tunikasını çıkardı. Evet, kış mevsimiydi, ama Salara kalenin her odasında ateş yakmıştı. Kuzey kraliçesi olmasına rağmen, kesinlikle sıcaklığı seviyordu. Yorgan ve kürklerle dolu yataklarına bir an baktı. Yalnızken sadece çarşaf kullanırdı. Bu kadın onu kendi kalesinden terleterek çıkaracaktı. Ama bu küçük bir bedeldi.

Gerçek şu ki, onu mutlu etmek için her şeyi yapardı, her bedeli öderdi. Onun için kalesini yakıp yıkardı.

Yine de onu kaybediyordu.

Bunu hissedebiliyordu — aralarındaki mesafe, kadının kederi ve acısı; kadın ondan giderek uzaklaşıyordu. Ölümde bile, Ayı onu ondan alabilecek güce sahipti, bu hayaletin gerçek olup olmadığına bakılmaksızın. Mikael buna karşı ne kadar direnirse, kadını o kadar uzaklaştırıyordu.

O, onun yanında olsa bile, ondan hiç olmadığı kadar uzaktaydı. Mikael kanı kullanmıştı ve bu onu üzmüştü. Hayaleti çağırmaya çalışmıştı, Salara'nın gördüğünü görmek için. O *bir şey* görmüştü.

Soren, Salara'nın Ayı'yı çağırması için kanın sadece Salara'nın cildine değmesi gerektiğini söylemişti. Mikael kanı eline döktü ve bekledi. Ama kimse gelmedi. Hiçbir şey hissetmedi, hiçbir şey görmedi. Hatta kanı kollarına ve göğsüne sürdü. Hepsini.

"Göster kendini!" diye bağırdı.

Ama hiçbir şey olmadı.

Salara'nın çöküşü hariç.

Onu üzmemek istememişti; onu incitmek istememişti. Salara haklıydı, bunun onun için ne anlama geleceğini düşünmemişti. Öfkesinden dolayı hiç düşünmemişti. Belki de bunun kendisi için ne anlama geldiğini

Kendisi için ne anlama geldiğini bilmek için çok çaresizdi. Ayı hala oradaysa, kaderi de oradaydı.

Ya da belki de onun hala başka bir adama bağlı olmasına kıskançlık duyuyordu. O, Mikael'den Ayı'yı hep korumuştı. Ayı'yı sevmiştı ve hala seviyordu. Mikael aptal değildi. Eğer bu Ayı ise, onu ondan uzak tutamayacağını biliyordu.

Ama denemeyecekti de.

Hayır. Hiçbiri değildi.

Öfkeliydi, evet, ama kaderinden ya da onun sevgisini paylaşmaktan korktuğu için değil. Bu görüntünün Salara'ya zarar vermek isteyen bir aldatmaca olmasından korkuyordu. Onu güvende tutamayacağından korkuyordu ve bu korku giderek artıyordu.

Hâlâ bir varisleri yoktu. Artık bu konuyu konuşmuyorlardı — ona bu olmadan da idare edeceklerini söylemişti — ama bu endişesi azalmamıştı. Hâlâ zihninin köşelerinde onu rahatsız ediyordu.

Onun ölümünden sonra, Salara Kharav'ı korumak için savaşmak zorunda kalacaktı. Bu her zaman biliniyordu, ama eskiden işler farklıydı. Soren'i, Ayı'yı ve Aleon'dan gelen resmi bir ittifak teklifini vardı. Kuzey'in aşılmaz duvarlarının arkasında güvendedi. Şimdi Ayı yoktu ve Aleon kralı evlenmişti. Salara, büyüyen bir düşmanla çevrili bir krallığın derinliklerindeydi ve krallığın içindeki siyasi güçler bir yabancının yönetimi altında olmayacaktı. Hâlâ Soren vardı ve birkaç Kharav soylusunun sadakatini kazanmıştı, ama bu yeterli değildi. Taçını koruyamayacaktı. Bir çocuğu olmadan bunu başaramazdı.

Ama çocuk olmayacaktı.

Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu; Mikael onu bu konuda ikna edebileceğinden emin değildi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kuzeyli adamlar güneşin doğuşuyla birlikte geldiler ve Soren onları bekliyordu. Aleon kralı, kalenin merdivenlerinin tepesinde onun yanında duruyordu. Kale çanları çalarak ana kapıdan gelenleri haber vermiş ve onlar da onları karşılamaya çıkmışlardı.

"Bunu seviyorum," dedi Phillip.

Soren kaşlarını çattı ve gülümseyen krala baktı. Ne tuhaf bir adamdı. Her zaman bu kadar mutlu muydu? Ama bu tamamen can sıkıcı bir şey değildi.

Phillip başını geriye eğerek soru sorar gibi baktı. "İnsanların gelmesinden hoşlanmıyor musun?"

Soren yüzünü
buruşturdu. "Hayır."

Kral güldü.

Neden böyle bu komikti? Soren değişti
bakışını bakışını geri yaklaşanyaklaşan Kuzeyli
adamlara çevirdi ve ikisi de merdivenlerden aşağı indi.

Caspian getirdi atını atını getirdi bir bir ve kaydı aşağı

"Komutanım," dedi başını hafifçe eğerek.

"Neden bu kadar geciktin?" diye homurdandı Soren.

Caspian kaşlarını çattı. "Mesajı alır almaz hemen geldim."

"Lord Yargıç," diye selamladı kral.

Caspian dikkatini Aleon kralına çevirdi ve başını eğdi. "Kral Phillip."

"Aleon'a hoş geldiniz ve yeni görevinizden dolayı tebrikler."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Geri dönmek çok güzel."

"Kraliçe naip nasıl?"

"İyi," dedi Caspian. "Her zamanki gibi." Phillip
güldü.

Soren göğsünde büyüyen sabırsızlığı bastırdı. Yapılacak işler vardı, ama onlar burada durmuş sohbet ediyorlardı.

Kral bir hizmetçiye işaret etti. "Prato sizi odanıza götürecektir," dedi Caspian'a. "Tazelenin. Bir şeyler yiyin, sonra çalışma odamda buluşalım. O size yolu gösterecek."

"Teşekkür ederim," dedi Caspian. Soren'e bir kez daha başını salladı ve hizmetçiye odasına kadar takip etti.

Phillip, Soren'e döndü. "Gidelim mi?"

Sonunda. "Yolu göster," diye sinirli bir şekilde cevap verdi.

Soren, kralı bir dizi koridordan geçerek takip etti. Arka çalışma odasına vardıklarında, Aleon ve ötesindeki toprakları gösteren büyük bir masa haritasını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Yavaşça masaya doğru yürüdü ve cilalı ahşabın pürüzsüz kenarlarını elleriyle okşadı. Bu, tam bir sanat eseri idi. Kharav planlamada çok titizdi ve Soren kendi haritalarının dünyanın en iyileri arasında olduğunu düşünürdü, ama karşısındaki bu harita... sadece hayranlıkla bakabilirdi. Hat topografyası titizlikle yapılmıştı. Cilalı demirden yapılmış hareketli figürler, Aleon ve Mercia'nın yanı sıra Japheth ve Rael'in kuvvetlerinin konumlarını gösteriyordu. Ve bu Aleon kralı çok bilgiliydi.

"Beklentilerinizi karşılıyor mu?" diye sordu Phillip.

Soren ona bir bakış attı ve kral gülümsedi. Dikkatini dağıtan bir gülümseme idi. Soren gözlerini tekrar masaya çevirdi. "Hayal kırıklığı yaratmıyor."

Zihnini elindeki göreve odakladı ve Japheth'in iç sınırındaki düşman kuvvetlerinin figürlerine bakakaldı. Rael muhtemelen ilk hamleyi yapacaktı ve iki seçenek vardı. Cyrus, Aleon İmparatorluğu'nun en güneydeki krallığı olan Eilor'a karşı kuzeye ilerleyebilirdi. Bu, Soren için en az tercih edilen seçenektir, çünkü Kharavian kuvvetleri savaşa katılmak için Canyonlands'ın avantajından vazgeçmek zorunda kalacaktı. Ancak Soren'in bir sezgisi vardı: Gregor Aleon'u, Cyrus ise Kharav'ı istiyordu; Kharav'a saldıracaklardı. Rael daha güçlü bir güçtü, Gregor ise hem güç hem de cesaret açısından daha zayıftı. Cyrus istediğini elde edecekti. Soren de bunu daha cazip bir seçenek haline getirmeyi planlıyordu.

Phillip, Soren'in yanındaki masa haritasına yaklaştı. "Ne düşünüyorsunuz, Lord Komutan?"

Soren, Aleon'un güneyindeki Eilor krallığını işaret etti. "Güçlerini güney sınırına yerleştir ve Aleon'u daha az cazip bir seçenek olarak göster. Rael ve Japheth'i Kharav'a doğru it, onlar geçidi ele geçirdiklerinde güneye ilerle ve kanyonlar boyunca kalmaları için baskı yapmaya devam et."

"Sonra ne olacak?"

Soren parmağını harita üzerinde gezdirdi ve kendi vücudu gibi bildiği orta Canyonlands bölgesinde durdu. "Buraya vardıklarında, onları kanyonlara geri iteceksin, orada adamlarım işlerini bitirecek."

Phillip masanın üzerine eğildi ve Aleon'un iki tabur figürünü eline aldı. Soren'in gözleri, Phillip'in kaslı kolunun hatlarına takıldı, ama hemen bakışlarını başka yere çevirdi. Phillip, figürleri haritada Canyonlands'ın hemen kuzeyine taşıdı. "İki mi,    m ?"

Dikkatini haritaya vererek Soren, "Tüm kuvvetlerinizi," dedi. Phillip şaşkınlıkla Soren'e baktı. "Tümünü m ?"

"Onların kuzeye hareket etmeyi d ş nmeyecekleri kadar güçlü bir kuvvetle gelmelisin."

Bir an Soren'e baktı. "Hepsi mi?"

"Hepsi."

"Bahoul'daki kuvvetlerim de mi?"

Özellikle Bahoul'daki kuvvetleri. "Kuzeyli adamlarım kaleyi koruyacak."

Phillip güldü. "Bunun beni oradan çıkarmak için bir strateji olmadığını nereden bileceğim?"

Belki de  yleydi. Kale Kharav ve Kuzey'e aitti, Aleon'a değil. " yle olsa bile, yine de doğru bir hamle. Eilor'un güney sınırında senin süvarilerine ve kılıçlı adamlarına ihtiya ım var."

"İhtiyacın mı var?" Phillip'in gözleri delici maviydi, meydan okuyordu. "Ordumu ele mi geçiriyorsun, Lord Komutan?"

"Bu yüzden burada değil miyim?" dedi Soren kısaca. Diplomasi, diye hatırlattı kendine. Nefes aldı. "Aşırıya kaçtığım için özür dilerim. Komutayı ele geçirmek niyetinde değilim."

Phillip'in ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Belki de bunu istiyorum."

Gözleri birbirine kilitlendi ve Soren donakaldı. Kral ona Aleon ordusunu mu veriyordu? Kalbi hızla çarpmaya başladı. Sözlerinin başka bir anlamı mı vardı? *Hayır*. Yutkundu ve gözlerini ayırarak haritaya geri döndü. Ordu... Kral ordudan bahsediyordu. Ama tekrar başını kaldırdığında, Phillip'in gülümsemesini ve gözlerindeki ışıltıyı yakaladı...

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Caspian içeri girdi. *Kuzey tanrılarına şükürler olsun.*

"Lord Justice," dedi Phillip, haritayı işaret ederek. "Az önce konumlandırma hakkında konuşuyorduk."

Soren yerinden kıpırdadı.

Caspian masaya yaklaştı ve düzeni inceledi. "Etkileyici," dedi.

Phillip gururla gülümsedi ve tekrar haritaya baktı. Bronz bir bukle alnına düşmüştü, onu geriye doğru itti. Soren'e baktı, mavi gözleri parlıyordu. Soren mavi gözlerden nefret ederdi. Ama bu mavi gözler...

"Komutan, en iyi yolun tüm kuvvetlerimi güneye, Eilor'a çekmem olduğunu düşünüyor," dedi Phillip. "Japheth ve Rael'i Canyonlands'e geri püskürtmek."

Caspian başını salladı. "Mantıklı, ama büyük bir risk. Önceki avantajın sayıca üstünlüğündü, ama Rael varken bu bizim lehimize değil. Bu aslında bir blöf ve eğer onlar geçerse, Aleon'dan ilerlemelerini engelleyecek savunman kalmaz."

Phillip düşünerek başını salladı. "Ordumu daha kuzeyde, Songs'da konumlandırmayı tercih ederim."

Caspian kaşlarını çattı. "Eilor'dan vazgeçecek misin?"

"Geçici olarak, evet. Daha avantajlı bir bölge için. Tüm kuvvetlerimi güneydeki Eilor'a yerleştirir ve ezilirsek, Shadowlands'in savunmamıza gelmesine güvenmek zorunda kalırım."

"Güvenmiyor musun?" diye alay etti Soren.

Phillip'in gözleri yine Soren'inkilerle buluştu ve bir kez daha birbirlerine bakakaldılar. "Güvenmek istiyorum."

Kralın cevabı, dilinin ucuna gelen akıllıca yanıtı çaldı.

Phillip masaya bakarak durakladı. "Ödül buna değerse, risk almaktan asla çekinmedim." Sonra bakışlarını

Soren'e çevirdi. "Bu benim için tehlikeli bir yol." Hafifçe gülümsedi. "Ama ben hazırım."

O gülümseme savaşıla ilgili değildi. Soren başını salladı — elbette savaştan bahsediyordu. Başka ne hakkında konuşacaktı ki? Soren'in kalbi daha hızlı atmaya başladı ve masanın kenarlarını sıktı.

Phillip, Soren'in durduğu yere doğru yürüdü, uzanıp Bahoul'dan Aleon'un heykelciğini aldı. Omuzları birbirine değdi. Soren, içinden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi gerildi. Phillip heykelciği Eilor sınırına taşıırken gözleri tekrar buluştu.

"Birlikte mi, yoksa sınır boyunca yayılmış mı?" diye sordu Phillip.

Soren boğazında yükselen ateşi yuttu. Onu bastırmaya çalıştı. "Birlikte," dedi. "Rael ilerledikçe birlikte hareket ederek." Garip bir tutku onu sardı. Bu adamdan uzaklaşması gerekiyordu.

Phillip, Aleon heykelciklerinin geri kalanını Eilor'a taşıdı. İkisi de haritanın üzerindeki masaya yaslanırken omuzları hala birbirine değiyordu.

Daha önce hiç kimse ona bu kadar rahatça yaklaşmamıştı. Hiç kimse ona dokunmaya cesaret edememişti. Yine de Soren uzaklaşmadı.

"Sana güvenmeyi seçiyorum," dedi Phillip. Dönüp gözleri yine Soren'inkilerle buluştu.

Soren'in teninde bir ateş dalgası yayıldı. Phillip savaştan bahsediyordu. Başka bir şeyden değil. Ama ona bakışları...

"Bunu bir düşünelim," dedi Caspian. "Şimdilik, adamlarımın kışlada yerleştiklerini görmek istiyorum."

"Git," dedi Phillip, "biz biraz daha düşünelim ve sonra tekrar toplanırız." Caspian hafifçe başını salladı ve ayrıldı.

Soren ayrılmak için harekete geçti, ama Phillip onu yakaladı.

"Sıradaki hamle sizindir, Komutanım." Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı, kapıdan çıktı ve koridorda kayboldu.

Savaş. Savaştan bahsediyordu. Soren şalını indirip yüzünü sildi. Uzun bir nefes verdi. Aklını toparlaması gerekiyordu.

Öğleden sonra çok yavaş ve çok hızlı geçti. Soren kendini Phillip ile birlikte haritanın başında buldu. Caspian ile tekrar görüşmüşler ve önceki planı onaylamışlardı. Phillip tüm kuvvetlerini güneye hareket ettirecek, Japheth ve Rael'e baskı uygulayarak onları Canyonlands'da tutacak ve Kharav'a avantaj sağlayacaktı. Şanslıysalar, savaşı orada kontrol altına alıp bitirebileceklerdi.

Caspian, lejyonlara emir yazmak için ayrıldı.

Soren, bunun Phillip için cesur ve riskli bir plan olduğunu biliyordu. Aleon kralı, on yıldır savaştığı, birçok kez ölümünü hayal eden ve hala da hayal eden bir düşmana güvenecekti. Soren, artık bunu biraz daha az hayal ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Bu kral, hem zihninde hem de... Nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Phillip, düşündüğünden farklıydı. Bu, Soren'in ona olan öfkesini yatıştırdı.

Ve Phillip'in ona bakışı...

Soren nefesini tuttu. Hepsi kafasındaydı. Bu krallıktan çıkması gerekiyordu. Aklını karıştırıyordu. Düşüncelerini daha rasyonel bir şeye, savaşa yöneltti. Savaş yaklaşıyordu. Phillip ve Caspian ile birlikte hazırladıkları planla kendini güvende hissediyordu.

Bu ona bir şeyi hatırlattı... "Komutanın nerede?" diye sordu Phillip'e masanın başında dururken.

Phillip geri çekildi, cevap vermeden önce tereddüt etti. "Tarsus'u ele geçirdiğimde onu kaybettim. Ama generallerim var."

Bir dakika... "Dünyanın en büyük imparatorluğuna sahipsin ve komutanın yok mu?"

"Komutan benim."

Soren ona şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bu adam deli miydi? "Stratejilerini kim belirliyor?"

Phillip omuz silkti ve kaşlarını çattı. "Stratejilerimi kendim belirliyorum." "Onları kim uyguluyor?"

"Dediğim gibi, generallerim var."

Generaller olsa bile, hem kral hem de komutan olmak bir kişi için çok fazlaydı. "Güvendiğin bir adamın yok mu?"

Phillip iç geçirdi. "Bir imparatorluğun mutlak gücünü ortadan kaldırmak için çalışıyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi, statünün avantajlarından yararlananlar için bu plan pek popüler değil." Masaya geri döndü. "Kendi devlet başkanlarımdan daha çok düşmanlarıma güveniyorum." Gözlerini tekrar Soren'e çevirdi. "Siz'e güvenerek hata mı yapıyorum, Komutan Hazretleri?"

Kesinlikle. Soren onu öldürmektense...

Sessizce kendine lanet okudu. Kuzey tanrılarını hiç olmadığı kadar nefret ediyordu. Çünkü bu adama zarar vermezdi. "Belki," dedi basitçe.

Phillip başını salladı. "Yine de kendimi bunu yaparken buluyorum." Sesi alçaldı. "Belki de seni gördüğüm içindir, Soren."

Soren topukları üzerinde geriye doğru kaydı. Kralın onu bu kadar cesurca ismiyle çağırması...

Ve bunu söyleme şekli... tüm oyunlar bitmiş, çıplak ve açık, tamamen samimi. Soren'in nefesi göğsünde kesildi. Konuyu başka yöne çekmek için zihninde bir şey, herhangi bir şey aradı. "Bir komutana ihtiyacın var. Bunu tek başına yapamazsın."

Phillip'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen... benim için endişeleniyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Sen başarısız olursan, hepimiz başarısız oluruz."

Phillip başını sallayarak yaklaştı. "Hepsi bu mu?"

Hepsi bu mu? Bu ne biçim bir soruydu? Ne cevap vermek istiyordu? Soren yerinden kıpırdadı. Hepsi bu değildi. Cesaret edemediği cevaba kalbi daha hızlı atıyordu.

Kral hafifçe güldü. Fark etmiş miydi? "Sizin gözünüzde değerim arttı mı, Lord Komutan? Yoksa hala beni öldürmeyi mi düşünüyorsunuz?" Phillip daha da yaklaştı. "Bunu düşündüğünüzü biliyorum. Beni öldürmeyi, yani. Gözlerinizde gördüm."

Soren yutkundu. Bunu inkar etmeyecekti, ancak şu anda tam olarak doğru değildi, ama *bunu* inkar edecekti.

"Garip, bu beni senden çekinmeye sevk etmiyor." Kral artık çok yakındaydı, dokunacak kadar yakın. Fazla yakındı. "Belki bu benim aptallığımdır," diye ekledi.

Öyleydi.

Phillip elini uzattı ve Soren'in şalına dokundu. Soren onu durdurmak için kıpırdamadı. Belki de şoktan dolayındı. Ya da belki de istemiyordu. Phillip çok dikkatli bir şekilde şalı aşağı çekerek yüzünü ortaya çıkardı. Daha önce kimse bu kadar cüretkar davranmamıştı.

"Aptal mıyım, Soren?"

Sadece aptal bir adam ona dokunabilirdi. "Çok." Ama belki de Soren, ona dokunmasına izin verdiği için aptaldı.

Phillip öne eğildi, yüzünü kaldırdı. Dudakları hafifçe aralandı. Güzel bir adamdı — güzel ve güçlü bir adam. Ve bir şey Soren'e onun çok tehlikeli bir adam olduğunu söylüyordu...

Soren öne eğildi, görünmez bir güç onu yaklaştırıyordu. Sonra daha da yaklaştırdı. Hava ona karşı komplo kurmuş gibi nefes alamıyordu.

Ama aniden iradesi galip geldi ve içindeki bir şey parçalandı, onu özgürleştirdi. Geri çekildi.

Kral da birden geri çekildi.

Soren başını salladı, ama daha çok kendine değil, Phillip'e. Aklını tamamen kaybetmiş miydi? Utançtan yüzü kızardı, sonra öfke dalgası geldi. Ne yapıyordu? Eli belindeki hançeri kavradı. Odaklanması gereken şey, önündeki savaş olmalıydı. Bu... her neyse, o değildi.

Bu hiçbir şeydi.

Ama önemsiz değildi.

Peki bu durumda ne olacaktı?

"Özür dilerim," dedi Phillip. "Bunu yapmamalıydım." Gözleri yine Soren'inkilerle buluştu, ama Soren'in gördüğü utanç değildi. Kralın gözleri bir parça yaramazlık ile parlıyordu. "Sıra sende demiştim."

Şok hala onu etkisi altında tutuyordu. Soren konuşamıyordu. Hareket edemiyordu.

Kral ayrılmak için döndü, ama durdu ve ona baktı. Gülümsemesi büyüdü. "Ve Lord Komutan, daha iyi arkadaş olduğumuzda, gördüğüm bir vizyonu sana anlatacağım." Sonra Soren'i çalışma odasında yalnız başına bıraktı.

Soren'in kalbi kulaklarında
çarpiyordu. Phillip biliyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Adrian'ın burun delikleri genişledi. "Aleon kralının güvenilir bir adama ihtiyacı var ve elindeki yüz bin kişiden birini seçemiyor mu?" Başını salladı. "Aleon'a gidemem."

Norah iç geçirdi. Onu suçlamıyordu. Aleon'a hizmet etmek istemiyordu. Kharav'a hizmet etmek istiyordu. Mercia'ya hizmet etmek istiyordu. Elini uzattı ve kolunu tuttu. "Phillip, komutanın ordusunun kontrolünü ona verdi. Soren'in güvenilir bir adama ihtiyacı olduğunu ve sana güvendiğini düşün."

"Peki ya Katya?" diye itiraz etti. "O benden çok daha iyi bir iş çıkarır."

"Komutan kararlı bir adam ve seni çağırdı

" dedi Norah. "Bunun bir nedeni var. Katya'nın yeni bir çocuğu oldu." "Sen gideceksin," dedi Mikael.

Adrian, Mikael'e keskin bir bakış attı, normalde hızlı ve sert bir cezaya neden olacak türden bir bakış. Aralarında bir şey olmuştu, ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Her ne ise, Adrian'ı nadiren görülen bir öfkeyle doldurmuş ve Mikael'den nadiren gösterdiği bir hoşgörü koparmıştı. Norah, daha sonra araştırmaya karar verdi.

"Ben buraya aidim," dedi Adrian Norah'a. "Aleon kralı beni tanımıyor bile."

"Adrian..."

"Norah, bana burada ihtiyacın var..."

Mikael'in gözleri alevlendi ve Adrian'ın göğüs zırhını yakaladı. "Saların sana emrediyor. Salaran sana emrediyor. Ama bunun dışında, komutan seni çağırdıysa, gideceksin. Anladın mı?"

Adrian hareketsiz kaldı, ama cevap vermedi. "Yarın gidiyorsun," dedi Mikael.

Adrian Norah'a bir bakış attı ve sonunda isteksizce başını eğdi. Sonra daha fazla itiraz etmeden hazırlanmak için ayrıldı.

Adrian gittikten sonra Norah, "Ona kızma," dedi. "O hala genç, kendinden emin değil."

"O, yeteneklerinin tam olarak farkında." Eğilip Norah'ın elini tuttu. "Sadece kraliçesinin yanında kalmak istiyor. Burada senin için endişeleniyor."

"Endişelenmesine gerek yok." Elini sıktı. "Sen varsın."

Adam kadının çenesini kaldırdı. "Ben de endişeleniyorum, Salara. Kuzey'e dönmeyi düşünmeni istiyorum."

O geri çekildi. "Ne?"

"Orası senin için daha güvenli."

Kız başını salladı. "Hayır, seni terk etmeyeceğim. Geri döneli sadece birkaç hafta oldu. Burası tamamen güvenli, seyahat etmekten daha güvenli."

"Sen düşünüyorsun düşünüyorsun düşünüyorsun
düşünüyorsun. Sen ihtiyacın düşünmek
düşünmelisin düşünmelisin."

Bir an durdu ve gözlerini kısarak, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Geleceği ve stratejini düşünmen gerektiğini demek."

O sadece ona baktı. Nereye varmak istiyordu?

"Kuzeyde kendinizi güçlendirmelisiniz," dedi, "ve Aleon ve Osan ile dostluğunuzu geliştirmeye devam etmelisiniz." Sonra durakladı ve yutkundu. "Ve ben öldükten sonra Soren ile evlenmelisiniz."

Ağzı açık kaldı. "Aklını mı kaçırdın?" diye tısladı. "O tahtın varisi. Soylular onu destekleyecek."

Kız başını salladı. "Hayır. Bunu daha önce konuştuk. Onunla yatmayacağım ve kesinlikle onunla evlenmeyeceğim."

"Şu anda olduğu gibi aynı ilişkiye sahip olursun. Sana özgürlük verir. Seni korur."

"O beni şimdi de koruyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" Sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Onun gücünden veya metanetinden bahsetmiyorum. Ben öldükten sonra, onun ismine ihtiyacın olacak."

Onun hayal kırıklığı, kadınınkini de körükledi. "Çünkü sensiz yeterince güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Öyle demedim."

"Ama demek istediğin buydu. Beni zayıf buluyorsun. Kadın olduğum için mi? Sevdiğim için mi? Yas tuttuğum için mi?" Öfkeyle ona yaklaştı. "Kocam olsun ya da olmasın, ben Mercia'nın kraliçesi ve Kharav'ın salarasıyım. Biri tacımı isterse, onu takacak kafası kalmışsa, onu ölü parmaklarımdan zorla alması gerekecek."

Derin bir korna sesi duyuldu ve Norah, makyaj masasının başında otururken pencereden dışarı baktı.

"Komutan geri dönüyor olmalı," dedi hizmetçisi Amara, Norah'ın saçındaki bir tutamı geriye tuttururken.

Norah kornanın ne anlama geldiğini biliyordu. Onu bekliyordu. "Onu çağır," dedi. "Onunla hemen konuşmam gerektiğini söyle."

Amara başını salladı ve emredileni yapmak için odadan çıktı.

Mikael de Soren ile konuşmak için sabırsızlanıyor olmalıydı. Ama Norah bekleyemezdi. Soren'in önce onu aramasını umuyordu.

Kısa bir süre sonra, kapının iki kez çalınmasıyla cevabını aldı ve ayağa kalkmadan kapı açıldı.

"Ne?" dedi Soren içeri girerken. Haftalardır at sürmüş gibi görünüyordu. Ve haftalardır at sürmüş gibi kokuyordu. Ama Norah onun görünüşü veya kokusu umrunda değildi, sadece orada olduğu için minnettardı.

"Aleon'un kralı hâlâ hayatta mı?" diye sordu. Soren'e kayıtsız şartsız güveniyordu, ama onun birkaç sınırla kısıtlı olduğunu da biliyordu ve yeni müttefiklerinin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istiyordu.

"Hayatta."

Bu başlı başına bir mucizeydi. Takdirle başını salladı. "Adrian'ı çağırmana şaşırdım." Soren'in onu orada bırakmasına da şaşırmıştı. Aleon'daki Adrian için endişelendiği için değil, sadece o hala çok gençti ve başka bir krallıkta tek başına hizmet etmek...

Soren hafifçe kıpırdadı. "Önce sana sormamı mı istedin?"

Kız başını salladı. "Hayır, artık tüm ordularımız için kararlar alıyorsun ve ben bu kararlara güveniyorum. Sadece şaşırdığımı söylüyorum, hepsi bu."

Sözlerini düşünür gibi göründü, sonra şöyle dedi: "Aleon kralının komutanı yok."

Kaşları çatıldı. Bu bir açıklama mıydı? "Adrian komutan değil." Tanrılar, o bir yüzbaşı bile değildi. Crest kılıcı hakkından başka bir statüsü yoktu.

"Henüz değil. Ama olması da gerekmiyor. Aleon kralı akıllı bir adam, ama düşüncelerine meydan okuyacak, kendi gündemi olmayan birine ihtiyacı var. Ve evet, şaşırtıcı bir şekilde, bu Aleon kralı Kharav'ı kabul ediyor, ama çevresindeki bazıları hala temkinli."

Kadın anladı. "Bir Kharavlı gönderemezdin."

"Ben de ona Kharavya'lı bir Kuzeyli gönderdim." Gözleri gülümsedi.

O da gülümsemeden edemedi. Adrian'ın Mercia'nın eski adalet bakanının kardeşi olması da şüphesiz yardımcı olmuştu. Ve haklıydı, Adrian son derece zekiydi ve Kharav savaş standartlarını ve stratejilerini biliyordu, ve birinin düşüncesine, hatta bir kralın düşüncesine bile meydan okumaktan çekinmezdi.

Soren hızlıca başını salladı ve kapıya doğru döndü. "Salar beni görmek istiyor."

"Bir şey daha var," dedi kadın, onu durdurarak. Adrian durdu ve kadına baktı, hemen bir ihtiyatla. Kadın başka bir şey söylemedi, sadece gözlerini makyaj masasının üstünde duran küçük şişeye çevirdi ve Adrian'ın tepkisini bekledi.

Ve o da tepki gösterdi. "Bunu burada mı aldın? Az önce mi?"

Kız başını salladı. "Hayır, sen Aleon'dayken." "Salar ne dedi?"

Kahretsin. Sözcükleri ararken öne doğru eğildi. "Salar'a söyledin. Değil mi?"

"Söylemek istedim, ama..."

"Nasıl söylemedin?" Sesi öfkeyle doluydu.

Norah ayağa kalktı. "Panikledim! Mikael son şişeyi kullandı ve hiçbir şey olmaması bizim için büyük şans. Ne tür bir güçle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Onun nasıl tepki vereceğini ya da Alexander'ın nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. İlk gün ona söylemediğimde, ikinci gün daha da zor oldu. Sonra üçüncü, sonra dördüncü." Elleriyle oynadı. "Şimdi ona söyleyemem. Şimdi bir şey sakladığımı düşünecek."

"Eh, saklıyorsun," diye tersledi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye karşılık verdi. Midesi ağrımaya başladı ve hareket ederek yatağın kenarına oturdu. "Soren," diye fısıldadı. "Lütfen. Ne yapacağımı bilmiyorum."

O, şişeyi almadan önce makyaj masasının yanında oyalanıyordu. Ona bakamıyordu. Sadece geleceğini bildiği nutku bekliyordu.

Ama öyle olmadı.

Yatağın ağırlığı altında yatak çöktü, o da yanına oturdu ve bir süre aralarında sessizlik hakim oldu.

"Bunun gerçekten Ayı olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.

Artık neye inanacağını bilmiyordu. "Bilmiyorum." Dudakları titredi, gözleri doldu. "Öyle olmasını istiyorum."

"Bu yüzden Salar'a söylemedin."

"O anlamıyor. Anlamaya da *çalışmıyor*. Ama görüldüğü gibi değil, öyle değil..."

"Biliyorum." Elindeki şişeyi izledi. "Diyelim ki bu Alexander." Ona baktı. "Hepimizin veda ettiği bir zaman vardır."

Nefesi kesildi. Bunu biliyordu. Ama yine de...

"İlerlemeliyiz," diye devam etti.

"Senin için söylemesi kolay," diye fısıldadı. "Sen ondan nefret ediyordun."

Adam iç geçirdi. Sonra ayağa kalktı, omuzlarından pelerinini yavaşça çıkardı ve onu çıkardı.

Ayağa kalkarken nefesini tuttu. Sırtının ortasındaki geniş deri bölgesini kaplayan bir kalkan resmi vardı. Ama bu sıradan bir kalkan değildi, Alexander'ın kalkanıydı.

Elini uzattı ve parmak uçlarıyla bir araya gelerek büyük bir resim oluşturan desenleri okşadı.

"Salta Tau'dan bu işareti istedim," dedi, "en büyük düşmanımı kaybettiğim için. O da sırtıma onun kalkanını verdi." Dönüp gözleri yine onun gözlerine baktı. "Artık onu yanımda taşıyorum. Sen de öyle yapacaksın. Ama veda etmelisin."

Veda etmek mi? Bunu yapamazdı. "Hâlâ kafamda netleştiremiyorum."

Kafasını salladı. "Sen bir şeyleri anlamaya çalışmıyorsun. O sana hiçbir bilgi vermiyor. Konuşmuyor. Onu görmenin, rahatlamak dışında bir amacı yok. Ama bu rahatlık, ilerlemene engel olacak. Onu bırakmalısın." Kaşlarını çatı.

"O, Kuzey'i korumakla görevli, sana vizyonlarda görünmekle değil. Ona işini yapmasını söyle, yoksa onun değersiz bedenini Ruhlar Salonu'ndan çıkarıp tanrılarına gönderirim."

Onun şakası gerginliği bozdu ve kız, gözyaşları dolan gözleriyle hafifçe güldü.

Şişeyi ona uzattı ve kız onu geri aldı, ama adam hemen bırakmadı. Ciddiyeti geri döndü. "Veda et. O zaman bu iş bitecek."

Şişeyi bıraktı ve son bir baş sallamayla onu odanın sessizliğine bıraktı.

Norah onun gitmesini izledi, sonra elindeki şişeye baktı. *Veda et*. Ne kadar basit, ama bir o kadar da zor. Nasıl veda edebilirdi ki? Ama Soren haklıydı. Buna bir son vermesi ve hayatına devam etmesi gerekiyordu. Kendisi, Mikael ve Alexander için.

Derin bir nefes aldı, şişeyi açtı ve avucunun içine bir çizgi kan çizdi. Sonra gözlerini kapattı ve bekledi.

Her şey
sessizdi. Sonra
o geldi.

Alexander, zihninin derinliklerinde onun önünde durdu ve hafifçe gülümsedi. Tanrılar, o gülümsemeyi özlemişti. Onu en son Mercia'dayken aramıştı ve şimdi onu tekrar görmek... Bir duygu dalgası onu sardı.

Alexander kaşlarını indirdi ve ona yaklaştı.

"Mikael'den sonra geleceğinden emin değildim..." Durdu. "Bunun için üzgünüm. Kanı kullanacağını bilmiyordum. Eminim bu bir sürpriz olmuştur."

Yüzünde hiçbir tepki göstermedi.

"Ben... Onun seni aramasını çok düşündüm. İlk başta, seni görse anlamasına yardımcı olacağını düşündüm." Yine durakladı ve ellerine baktı. "Ama şimdi" — başını salladı

—"Senin gerçekten burada olduğunu bilmesinin durumu daha da kötüleştireceğini düşünüyorum. Bu yüzden, ilgilenmediğin için teşekkür ederim." Ve bu garip gücün ona izin verdiği başka hiçbir şeyi yapmadığı için.

Ona baktı, ona bakan mavi gözlerin esiri olmuştu. Tanrılar, bu çok zordu. "Ama Soren veda etme zamanımın geldiğini söylüyor." Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Ve haklı." Hüzünlü bir gülümsemeye gözyaşları arasında kahkaha attı

"Mercia'yı gözetleme işine başlaman ve beni rahatsız etmeyi bırakman gerektiğini söyledi."

Ama Alexander'ın gülümsemesi kaybolmuş, yüzü kararmıştı. Belli ki o, onun kadar mizahı takdir etmemişti.

Boğazını temizledi ve tekrar ciddileşti. "Senin kendin olmadığını biliyorum, en azından tam olarak, ama bence eski sen de bunu isterdi, benim hayatıma devam etmemi."

Yüzü daha keskin ve gölgeli hale geldi. Yaklaşarak başını salladı. Onun sözleri onu üzüyordu.

"Benim iyi olduğumu bilmeni istiyorum. Bana değer veriliyor ve bakılıyor."

Yine başını salladı ve elini uzatıp kızın yanağını tuttu. Bu onu kırdı. Onun itiraz edeceğini beklemiyordu. Bunun bir sonuca varacağını düşünmüştü.

"Ben iyiyim, Alexander," diye onu tekrar cesaretlendirmeye çalıştı. Sonra ona sarıldı. Sıkıca. Kendine sadece bir dakika verdi.

Sonra gitmesi gerekiyordu. Gözlerinde yaşlarla, parmak uçlarına basarak dudaklarını onun yanağına değdirdi.

"Hoşça kal," diye fısıldadı.

Norah gözlerini açtığı anda odası boştu. Gözyaşlarıyla dolu bir nefes aldı ve elini sildi, sonra şişeye, içindeki kana baktı. Şöminenin önüne çöktü ve oturdu. Sadece oturdu.

Saatler bulanık bir şekilde geçti. Gün akşama dönüştü.

Sonunda yerden kalktı ve odadan çıkmadan önce şişeyi makyaj masasındaki mektup kutusuna attı.

Avludan geçerken güneş çoktan batmıştı, ama renkleri hala gökyüzünü boyuyordu. Bir pencereden, Soren'in içeride soylulardan biriyle konuştuğunu gördü, ama onu görünce izin isteyip dışarı çıktı. Norah, kale boyunca bahçelere doğru yürümeye başladı ve Soren de onun yanına geldi.

"Anlamadı," dedi, ona bakmadan konuşurken. "Veda etmek istemedi."

"Doğru olanı yaptın."

Kız başını salladı. "Ya onun bir amacı varsa ve ben onu kesip attıysam?"

"Sana temin ederim ki, bu saf bir amaç değil."

Norah, kulenin duvarının yanında aniden durdu. "Hâlâ Alexander olduğunu düşünmüyor musun?"

Adam iç geçirdi.

"Yani tüm o içten veda sözleri bir yığın saçmalıktan ibaret miydi?"

"Alexander olsaydı, söylediğim her kelime doğru olurdu. Onu tutamazsın, Salara."

"Onu tutmaya çalışmıyorum!" diye bağırdı.

"O zaman ne yapmaya çalışıyorsun?"

Bu soru onu suskun bıraktı.

Uzaklardan gelen bir ses dikkatini çekti ve o yöne döndü. Gözlerini kısarak baktı ve kaleye doğru uçan büyük bir kuş sürüsü gördü. Sürüler, boyalı gökyüzünde kıvrılarak ve süzülerek devasa bir bulut oluşturunuyordu.

"O ne?" diye sordu.

"Büyük bir sığırcık sürüsü gibi görünüyor."

Yüzlerce, belki binlerce kuş vardı. "Bu inanılmaz," diye fısıldadı, o an için her şeyi geçici olarak unutarak.

Kuşlar yaklaştıkça, kanatlarının çıkardığı ses de giderek yükseldi. O, büyülenmiş bir şekilde duruyordu. Sürü, tek bir vücut gibi hareket ediyor, titizlikle koordine edilmiş bir dansla iç içe geçiyordu, sanki havada kaos gibi ama güzel bir amaç için.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Soren başını salladı. "Daha güneyde, ama bu kadar büyük değildi."

Aniden, sürü aşağıya doğru akın etti ve Norah, kuşlar onun üzerindeki kulenin yan duvarlarına çarparak yere düştüklerinde keskin bir çığlık attı. Leşler yağmur gibi yağdı. Elleriyle başını koruyarak dizlerinin üzerine çöktü ve Soren onu korudu. Onu sıkıca tutarak düşen yaratıklardan korudu. Crest, kalkanlarını kaldırarak etraflarını sardı. Kuşlar üzerlerine düşerken, mide bulandırıcı ölüm darbeleri çınladı. Norah, sesi bastırmak için kulaklarını kapattı.

Son kuş düştüğünde, ürkütücü bir sessizlik geldi. Crest geri çekildi ve Soren yavaşça ayağa kalktı, Norah'ı da kendisiyle birlikte kaldırdı. Muhafızlar, kılıçlarını çekmiş olarak onun etrafında daire şeklinde duruyorlardı, ama az önce olanlara onlar da aynı derecede şaşkındılar. Etraflarını kaplayan ölü kuşlara bakarken dehşetle ağzını kapattı.

"İçeri gir," dedi Soren, Crest hızla ölü kuşların arasından geçerek giriş salonuna doğru yol alırken.

Norah sersemlemiş bir halde kaleye geri döndü. İçeride, sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Caspian yanına geldi. Nereden gelmişti? Mercia'da olması gerekiyordu. Ama şu anda düzgün düşünemiyordu.

"Ne olduğunu gördüm," dedi. "İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim!" diye bağırdı. Onu takip eden Soren'e baktı. "O, biliyorum o."

Soren kaşlarını çatı. "Ayı mı?"

Kollarını kendine dolayarak başını salladı. "O kızgın."

"Alexander mı?" diye sordu Caspian, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

"Salara." Soren uzanıp kızın kollarını tuttu ve ona bakmasını sağladı. "Kızgın olsun ya da olmasın, Ayı asla böyle bir şey yapmaz. Onu tanıyorsun. O, hayata ve her şeye saygı duyardı. Burada ne olduğunu bilmiyorum, ama bu görüntülerde sana gelen kişi, eğer bununla bir ilgisi varsa, o Ayı değildir. Salar'a söylemeliyim."

Kız onun elini tuttu. "Hayır! Soren, hayır! Lütfen!"

"Ona neler olduğunu anlatmalısın!"

"Beni Mercia'ya geri gönderecek."

"Kraliçe Norah," dedi Caspian, öne çıkarak. "Mercia'ya geri dönmelisin. Bu yüzden buradayım."

Durdu ve ona baktı. "Ne? Neden?"

Bir an tereddüt etti, sonra "Büyükannen. Hasta. Çok hasta." dedi.

Kuşları unuttu. "Ne kadar hasta?" "Ölmek üzere, Norah."

Soğuk, içini kaplamıştı ama üzerine daha fazla battaniye çekecek gücü yoktu. Norah yatağında yatmış, boş boş pencereden dışarı bakıyordu. Mikael, büyükannesiyile ilgili haberleri sindirirken bir süre onunla kalmış, sonra Mercia'ya dönüş yolculuğu için hazırlıklara başlamıştı. Beklediği gibi, kuşlar onda öfke uyandırdı, Alexander ve kan şişesi hakkındaki haberler de öyle, ve onunla birlikte dönmekte ısrar etti. Hem onun hem de Soren'in onunla birlikte dönmesi mantıksızdı, ama başka bir şey duymak istemiyordu. Onu vazgeçirmeye çalıştı, ama pek istekli değildi. Gerçekte, onunla kalmasından memnundu. Ona ihtiyacı vardı.

Aklı bir anda hızla çalışmaya başladı ve takıldı. Catherine'in haberi ciğerlerinden havayı çekti. Norah'ın geriye kalan tek şeyi oydu. Bazen duygusuz davranmasına rağmen, Mercia'yı bir arada tutan, Norah'ı güçlü kılan ve Norah'ın sevdiği bir anne figürüydü. Onsuz hayat nasıl olurdu? Mercia'yı ne yapardı? Catherine her şeyi hallediyordu, Norah'ın düşünmesine bile gerek yoktu. Krallığı tek başına nasıl yönetecekti? Catherine onu terk edemezdi.

Alexander'ın yaptığı gibi.

Alexander.

Alexander onu terk etmişti. Terk etmekten daha fazlası... Onu, Mercia'yı koruması, ona yardım etmesi, Catherine'e yardım etmesi gerekiyordu. Duygular onu sararken yüzü buruştu. Kürkleri geri çekti ve makyaj masasına doğru sendeledi, kapağı açtı ve şişeyi buldu. Kanı avucuna döktü.

Ona gelmesini söyledi. "Alexander!" Ama cevap yoktu.

Gözlerini kapatarak sakinleşmeye çalıştı. "Neredesin?" Kendi sesindeki öfkeyi duydu. Ona, büyükannesine, kadere olan öfkesini.

"Alexander!"

Ama zihninin karanlığında tek başına duruyordu. Gelmeyecek miydi? Sonları bu mu olmuştu? Makyaj masasının sandalyesine çöktü. Zihninde bile ayakta durma gücü yoktu.

"Alexander," diye fısıldadı.

Sonra... çok hafif bir hareket.

"Orada olduğunu biliyorum."

O karanlıktan bir adım öne çıktı, ama o ayağa kalkmadı.

"Kuşları sen mi gönderdin?" diye sordu. Sesi çatallandı. "Sen mi yaptın?"

Adam yaklaştı, gözleri özür diler, üzgün bir ifadeyle.

Kadın boğazında bir duygu birikince başını salladı. "Neden?"

Adam daha da yaklaştı, konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama durdu.

"Bana bunu neden yaptın?" diye fısıldadı kadın. "Bunu nasıl yapabildin?"

Kızın önünde, yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Affedilmeyi istiyordu. Alnında derin bir keder vardı. Kızın öfkesi dağıldı.

"Sana ne oldu?" diye fısıldadı. Hafifçe öne eğildi ve elini onun yanağına koydu. "Benim tanıdığım Alexander'dan geriye bir şey kaldı mı?"

Adam gözlerini indirdi. Yavaşça başını salladı.

Boğazında bir çığlık yükseldi ve geri çekilirken onu yuttu. "O zaman sen Alexander değilsin. Eğer öyleysen, artık değilsin. Gerçekten değilsin."

Göğsü inip kalkıyordu ve yüzünde acı belirmişti. Yine başını salladı, ama elini tutup yanağına geri çekti.

Dudakları titredi. Artık gözyaşları serbestçe akıyordu. Ona ihtiyacı vardı — sadece bir zamanlar sevdiği Alexander'a değil, sadece adalet lorduna değil, Catherine ile bir bağ paylaşan, Norah'ın tek başına yas tutmaması için büyükannesini kendi büyükannesi gibi yas tutacak olan adama.

"Büyükannem ölüyor." Bunu söylerken sesi kırıldı.

Adam kaşlarını çattı ve Norah'ın ellerini sıkıca tuttu.

"O olmadan ne yapacağımı bilmiyorum." Başını salladı. "Sen de olmadan." Sesi fısıltıya dönüştü. "Beni terk ettiğin için senden nefret etmemeye çalışıyorum, ama ediyorum. Bazen ediyorum."

Norah ellerini onunkilerden çekip yüzünü sildi. "Mikael yarın beni Mercia'ya geri götürecektir." Bir süre durdu. "Seni son kez arıyorum."

O başını salladı ve bu, Norah'ın kalbini bıçak gibi deldi. Ellerini tekrar onun yüzüne götürdü ve çok iyi bildiği çizgileri izledi. Gözleri ona yalvarıyordu.

"Hoşça kal, Alexander," diye fısıldadı ve gözlerini açarak hayata döndü.

Oda sessizdi.

Norah bir süre oturdu, zihninde Alexander'ın önünde diz çöktüğü kucağına bakarak. Makyaj masasından küçük bir mendil çıkardı ve elindeki kanı sildi, sonra sendeleyerek ayağa kalktı.

İlerlemesi gerekiyordu. Yapması gereken buydu.

Şişeyi şömineye attı.

Otuzuncu Bölüm

Kharavian ordusunun çoğu Kharav'da kaldı, sadece bir lejyon Norah ve kralı Mercia'ya geri götürdü. Caspian kuzeye doğru seyahat ederken arkada at sürüyordu. Bir hafta önce Kharav'a gelmeden önce bulunduğu Uru'ya geri dönmekten mutluydu, ama çok geçmeden Tahla ve oğlunu tekrar terk edecekti ve onları bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu.

Caspian bu hayatı kabul etti, hatta memnuniyetle karşıladı. Kendini aşık olacağını veya bir oğlu olacağını hiç hayal etmemişti. Şimdi ikisine de sahipti ve minnettardı. Erkekler mutluluğu mükemmelliği aramakla boşa harcıyorlardı, ama o her anın tadını çıkaracaktı. Zorundaydı. Bulabildiği her yerde mutluluğu bulmak zorundaydı.

Alexander'ın ölümü onu hayal edebileceğinden çok daha fazla etkilemişti. Hayatı boyunca tanıdığı, kardeşi gibi olan adamı özlüyordu. Caspian her zaman ikisi arasında bu dünyadan ilk ayrılanın kendisi olacağını düşünmüştü. Onun için Alexander... yenilmezdi, ölümü imkansızdı. Caspian onun için canını verirdi ve her zaman öyle yapacağını düşünürdü. Alexander öldüğünde, bu onun içindeki her şeyi sarsmış, temellerini sallamıştı. Ve şimdi kendini layık olmadığı bir rolde bulmuş, arkadaşının yarısı kadar bile olsa bu rolü doldurabilmek için dua ediyordu.

Adrian için endişelenmişti, ama genç adam onu şaşırtmıştı. Adrian, her yönüyle Alexander'ın kardeşi, her yönüyle büyük Beurnat the Bear'ın oğlu olduğunu göstermişti. Derinden yas tutmuştu, ama sonra ayağa kalkmıştı.

Bunda komutanın ve kralın da payı vardı, şüphesiz. Adrian'a kendi adamlarıymış gibi davrandılar, ona güvendiler ve ondan beklentileri vardı, o da bu beklentileri karşıladı. Şimdi komutanın gözetimi altında Adrian, Kral Phillip'in yanında hizmet ediyordu, bu imkansız gibi görünen bir durumdu. Yine de işte buradaydılar

görünüşte imkansız zamanlarda, Mercia ve Kharav, Caspian'ın adalet lordu olarak Aleon ile birleşmişti. Aylardır zaman geçmesine rağmen, bu durum hala kalbine yerleşmemişti, ama o buna her şeyini verecekti.

Canyonlands'e yaklaştıkça kalbi hızla atmaya başladı. Sadece bir hafta olmuştu, ama oğlunu tekrar kucağına almak, Tahla'yı kucaklamak için sabırsızlanıyordu.

Kabileye vardıklarında, lejyonu dışarıda yerleştirmek için hızlıca çalıştı. Sonra köyün merkezindeki ateşin yanına, Norah ve diğerlerinin Urun halkı arasında yerleşip ziyaret ettikleri yere gitti. Norah, ateşin sıcaklığıyla büyük bir kayanın üzerine oturmuş, gülerek Katakah'ı kucağında tutuyordu.

Caspian yakına oturdu. Gözlerini bebekten ayıramıyordu. Çocuk, kürklerle sarılmış, yatak rulosu gibi görünüyordu. Gülmesini zorlukla bastırdı. Kafasını kaldırıp Norah'ın kendisine baktığını gördü.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve bakışlarını ateşe çevirdi.

Norah'ın kaşlarının ortası seğirdi. "Neden?"

Sadece başını salladı. "Bilmiyorum. Bakmak istememiştim."

Norah gülümsedi. "Nasıl bakmazsın ki?" Kucağındaki bebeğe tekrar baktı ve burnunu kıvırdı. "O çok sevimli."

Caspian, çocuğa bakarken gülümsemeden edemedi. "Öyle."

"Onu kucağına almak ister misin?"

Evet. Evet, istiyordu. "Hayır," dedi çabucak. "Hayır." Mercian lordunun bir Urun bebeğini kucağına alması garip olurdu. Norah garip olan şeyleri hiç düşünmezdi, sadece mutluluk veren şeyleri paylaşmayı düşünürdü. Bu bebek kesinlikle mutluluk veriyordu, ama Caspian reddetmek zorundaydı. Yine de, Norah'ın Katakah'ın başını ve yanaklarını sıcak tutmak için örtüsünü daha sıkı bir şekilde düzeltmesini izledi. Ama bebeğin yüzündeki tombul yanakları örtmek mümkün değildi ve Norah'ın çabaları sadece bebeğin yağlarını ezip dudaklarını daha da şişirince Caspian gülmekten kendini alamadı.

Norah da güldü. "Katya'nın oğlunu gördün mü?" diye sordu.

Caspian gülümseyerek başını salladı. "Gördüm."

Norah tekrar güldü. "Bu tombul bebekler kalbimi eritiyor." Caspian'a baktı. "Babalık sana da yakışır, Caspian."

Gülümsemesi kayboldu ve kendini zorlayarak gülümsemeye devam etti.

Norah bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü kekeledi: "Yani... sen istersen... ben senin için isterim, hepsi bu."

Bu, onun istediği şeydi. Her şeyden çok.

"Bu beni ilgilendirmez," diye ekledi. "Ben sadece, ben, şey..." Başını sallayarak gülümsedi. "Ya da belki de beni ilgilendirir, çünkü Titus bana sordu. Ama senin soracağını sanmıyorum, bu yüzden şunu bil ki, eğer istediğin buysa, benim onayımı alırsın."

Boğazında oluşan yumruyu yuttu. "Teşekkür ederim."

Kalbi onun sözleriyle sevinçle çarptı, ama bunların bir önemi yoktu. Bunların önemli olmasına izin veremezdi. Bu Tahla'nın kararıydı ve ne kadar acı verse de saygı duyuyordu. Ve bu doğru karardı. Caspian'ın bir varisi olup olmadığı önemli değildi, çünkü miras bırakacak, miras alacak hiçbir şey yoktu. Kaybedecek hiçbir şey yoktu. Ama Tahla'nın halkına karşı bir görevi vardı. Katakah bir gün şef olacaktı ve Uru bu kimliğe, bu sadakate bağlıydı. Tahla'nın onu sevdiğini biliyordu, ama görevini de biliyordu. Ve görev için fedakarlık yapacaklardı.

Tahla ortaya çıktı ve ateşin etrafından dolaştı, Norah ve Caspian dikkatlerini ona çevirdiler. Onu görünce durdu ve sıcak bir gülümsemeye selamladı. "Lord Justice," dedi.

Ne derse desin, sesinin tonunu seviyordu. Herkesin yapacağı gibi saygıyla başını salladı, konuşmak zorunda olmadığı için minnettardı, çünkü konuşabileceğini sanmıyordu.

"Sanırım yatmaya hazır," dedi Norah, çocuğu Tahla'ya geri verirken. "Gözleri uykulu."

"Kesinlikle öyle." Tahla bebeği kucağına aldı ve ona baktı. "Onu emzirmem ve yatırmam lazım. Sabah görüşürüz, Salara."

Norah gülümseyerek koluna sarıldı. "Sabah görüşürüz."

Tahla çocukla birlikte ayrıldı ve Caspian onu izlememek için kendini zorladı. Çorbasını bitirene ve Norah kendi yatağına gidene kadar bekledi. Sonra daha fazla bekleyemedi.

Köyün sokaklarında sessizce ilerleyerek, Tahla'nın çocukla birlikte kaldığı yeri buldu. Tek başına gelmesinin ona nasıl geleceğini bilmiyordu. O her zaman onun evine gelirdi ya da onu kendi evine davet ederdi. Ama o bunu bekleyemezdi. Onu ya da Katakah'ı bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu ve her anın tadını çıkarmak istiyordu.

Eve vardığında, kapının aralık olduğunu görünce şaşırdı. Durdu, sallanarak içerideki mum ışıklı odayı aralıktan gözetledi, ama oda boş görünüyordu. Yavaşça kapıyı itip içeri girdi.

"Buradayım," dedi Tahla, asılı panelin arkasındaki odadan.

Caspian arkasındaki kapıyı kapattı ve arka odaya doğru ilerledi. Panelin etrafından dolaşarak, gözleri Tahla'yı yatağın ortasında, bacaklarını çaprazlamış, Katakah'ı göğsünde tutarken gördüğünde nefesini tuttu. Onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

Tahla ona gülümsedi. "Seni almaya gelmeme gerek kalmamasını umuyordum."

O da gülümsedi. "Eğer hoş karşılanıyorsam, bundan sonra doğrudan geleceğim."

Tahla elini uzattı. Aralarındaki mesafeyi kapatıp elini tuttu ve Tahla'nın kendisini yatağın yanına çekmesine izin verdi.

"Her zaman hoş geldin," dedi.

Caspian, kadının yanağını kavradı ve ona öpücük vermek için eğildi. Dudakları sıcak ve tatlıydı. Geri çekildiğinde, çocuğa baktı. "Büyüyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle."

"Sana benziyor." Çocuğun başını avuçladı. Çocuğun koyu renkli saçları kalın ama yumuşaktı ve çok fazlaydı. Caspian, çocuğun annesinin saçlarına sahip olacağını şimdiden görebiliyordu.

Tahla, parmak uçlarıyla çocuğun yanaklarını okşarken gülümsedi. "Ona baktığımda hala seni görüyorum." Yüzü ciddileşti. "Üzgünüm, Caspian. Bu gece için. Zor olduğunu biliyorum ve bunun senin istediğin şey olmadığını biliyorum."

O başını salladı. "Özür dilemene gerek yok. Katakah ve halkın için doğru kararı veriyorsun. Ben sadece bu hayatı seninle olabildiğince paylaşmak istiyorum. Seni seviyorum, Tahla."

Gülümsemesi geri döndü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ama bir şey var." Bir an oturdu, boğazında yükselen yumruyu yuttu. Sonra en küçük parmağından yüzüğü çıkardı ve kızın eline koydu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Mercia'da erkeklerin evlendiklerinde kadınlara yüzük vermesi gelenektir, ona olan aşkını hatırlatmak için."

"Caspian," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi hızla, Katakah'a çarpmamaya dikkat ederek ona yaklaşıırken. "Ve bundan sonra bir daha bu konuyu açmayacağım. Sana bir daha sormayacağım. Sadece kalbimde senden başka kimse olmayacağını bilmeni istiyorum. Sana bu yemini ediyorum. Seni seviyorum, Tahla. Çocuğumuzu seviyorum. Ve bunu her gün hatırlamanı istiyorum." Durdu ve tekrar yutkundu. "Ve eğer kalbinde beni kocan olarak gördüğünü hissedersen, bu yüzüğü tak, o zaman öyle olacak."

"Caspian, ben..."

"Cevap verme," diye onu durdurdu. "Cevap verme. Bunu sadece bilmen için söylüyorum."

Gözleri parıldarken parmağını yüzüğün etrafına doladı ve o dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

Otuz Birinci Bölüm

Açık pazarlarda pişirilen et kokusu vardı ve Norah'ın midesi guruldadı. Mercia'nın dış sınırlarının hemen ötesindeki Özgür Şehirlerden biri olan Redding'in sokaklarında duman ve baharat kokusunu takip etti. Mikael ve Soren, Mercia ile Kharav arasında seyahat ederken Özgür Şehirlerde durmaya pek istekli değillerdi - Kharav dışında hiçbir şehre istekli değillerdi - ama Mikael bu fikirle onu şaşırtmıştı ve Norah hemen kabul etmişti. Bir molaya, zihnini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Özgürce dolaşıyordu. Şehir, geçen yolcular ve tüccarlara o kadar alışmıştı ki kimse ona dikkat etmiyor, kimse onu tanımıyordu. Bu durumu çok seviyordu. Crest'ten sadece birkaçı, onun isteği üzerine, dikkat çekmeyecek kadar uzakta, kalabalığın içinde dolaşıyordu. Ancak Mikael ve Soren'i ikna etmek mümkün değildi, onlar ortama karışmaya aldırış etmiyor ve gülünç derecede yakın takip ediyorlardı.

Sonunda harika kokunun kaynağını buldu ve suçlunun tezgahında durdu.

"Ne alırsınız?" diye sordu, şişman göbekli adam başını kaldırmadan. O, çukur ateşin üzerindeki ızgaranın başında durmuş, pişerken etleri çeviriyordu.

"Şu sosislerden bir tane," dedi, yan tarafta buhar çıkan bir tabağı işaret ederek.

"İki sum."

Norah dudaklarından bir nefes verdi. Burada ayrı bir para birimi kullanıldığını unutmuştu. Çantasından bir altın sikke çıkardı. "Sanırım bu yeterli olur?"

Adam sırtı ve elini uzattı, Norah da parayı avucuna bıraktı. Sonra adam ona tabağı uzattı. Norah hançerini çekip en sondakini sapladı, sonra gülümsedi

ve yürümeye devam etmek için döndü. Ama Mikael ve Soren'in ona şaşkınlıkla baktığını görünce durdu.

"Sosis için altın sikke mi ödedin?" diye sordu Soren kaşlarını çatarak.

Mikael'e baktı, sonra tekrar Soren'e. "Hayır."

"Seni gördüm."

Dudaklarını büzdü. "Acıktım."

"En azından birden fazla alabilirdin."

Sosisinden bir ısırık alırken ona doğrudan baktı. Mikael koluna dokundu. "Daha fazla kalmak ister misin?"

Kız başını salladı ve yuttu. "Hayır, gitmeliyiz. Ama biraz mola vermek güzeldi."

"Yine de geceye kadar Fork'a varacağız, yani zaman kaybetmedik."

O, ona baskı yapmamaya çalışıyordu ve o da bunu takdir ediyordu. "Ben iyiyim," diye onu temin etti ve kolunu onun koluna doladı. Şehirden çıkıp diğer adamların beklediği yere dönerken sosisinden bir ısırık daha aldı.

"Bir ısırık ister misin?" diye sordu, bıçakla kesilmiş eti onun dudaklarına doğru uzattı.

Mikael öne eğildi ve sosisin bir parçasını ısırdı, ama bir parça almak yerine, geri kalanını da yedi.

Norah şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bir ısırık dedim! Bütün sosisimi değil!"

Mikael güldü ve eti yuttu. Norah en iyi kızgın yüzünü takınmaya çalıştı, ama başaramadı. Onun gülüşünü duymayalı ve gülümsemesini görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bunu özlemişti. Ona baktı ve ortalık aydınlandı. Bunu da özlemişti. Mikael eliyle Norah'ın yanağına dokundu; Norah, onun da aralarındaki yakınlığı özlediğini biliyordu.

Onu kendine çekip öptü. "Sana bir tane daha alacağım," dedi ve arkalarındaki pazar tezgahına döndü.

Soren'e dudaklarını büzerek baktı, Soren somurtarak duruyordu. "Git kendine bir tane al, istediğini biliyorum. Ben beklerim."

Soren, pelerininin altında küfürler mırıldandı, ama Mikael'in peşinden gitti. Kız bunu biliyordu, kim sosislere karşı koyabilirdi ki?

Sağ tarafında, karşısında Bhastian'ı gördü, gözlerini ondan ayırmıyordu ve eğlenerek başını salladı.

Norah gülümsemeden edemedi. Durumun ağırlığına rağmen, kalbi uzun zamandır olmadığı kadar hafifti. Belki de bu yerin etkisiydi. Şehrin koşturmacası içinde önemsizliğinden kurtulmuş, özgürlük her yeri sarmıştı ve o sadece ayakta durup, gürültülü huzur içinde gözlerini kapattı. Hafif bir esinti etrafında dans ediyordu, soğuk ama ferahlatıcıydı ve her şeyin ağırlığı ortadan kalktı. Yaklaşan savaş, Japheth ve Rael, Alexander, büyükannesi... Bir an için hepsini aklından çıkardı. Kendine bu geçici anların tadını sık sık çıkarmaya izin vermiyordu. Ama bu sefer çıkaracaktı. Ve yakında başka bir lezzetli sosis daha yiyecekti, bu yüzden daha da iyi olacaktı.

Norah gözlerini tekrar açtı ve tüm sosisleri satıcıya ödeyen Mikael'e baktı ve güldü.

Yine hafif bir rüzgâr esti, ama bu sefer daha soğuktu.

Rüzgâr, izlendiği hissini de beraberinde getirdi.

Gülüştü dudaklarında sönüverdi ve hareketsiz kaldı. Pelerininin altındaki derisinde tüyleri diken diken oldu.

Norah döndü ve pazara bakındı: ortasında satıcı tezgahlarının bulunduğu Arnavut kaldırımına ana cadde, yan dükkanlar ve açık kapıları.

Ama etrafındaki pazar hareketliydi; satıcılar mallarını satmaya devam ediyorlardı.

"Salara," diye seslendi Kiran solundan. "İyi misin?" İyiydi?

Mikael yanına geldi. "Bir sosis daha ister misin?" diye sordu, düşüncelerini bölerek. Bir an ona baktı, sonra kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?"

Son bir kez etrafına baktı. Hiçbir şey ve kimse yoktu. "Hayır." Başını salladı ve gülümsedi. "Tabii ki yok. Sadece sosisimi bekliyorum."

Bir tane bıçakladı ve ona uzattı, o da memnuniyetle kabul etti. "Başka bir şey ister misin?" diye sordu.

Soren'in et tabağına baktığını fark etti, ama o pazarda yemek yemeyecekti. Halka açık bir yerdeyken yüzünü açmayacaktı.

"Hayır, gidebiliriz," dedi. "Bu güzel bir mola oldu, ama ben hazırım."

Mikael başını salladı ve kapının dışındaki atlarına dönerek orduya katılıp yoluna devam ettiler.

Norah karanlıkta uyanık yatıyordu. Geceyi Hanset'te geçirmişlerdi, Mercian sınırından hemen önceki son Özgür Şehir. Fork kısa bir mesafe ilerideydi ve orada kamp kurmayı planlamışlardı, ama sıcaklık çok düşmüştü. Ordu orada kamp kurmaya devam etti, ama Mikael Norah'a, ticaret evi ve han olarak dönüştürülmüş kasaba kalesinde kalmasını önerdi. Onu ikna etmek çok da zor olmadı. Kharav'dan ayrıldığından beri düzgün bir banyo yapmamıştı ve tüy yatağa yığılmadan önce küvette uzun uzun yıkanıp bir iki kadeh şarap içti. Han, beklediğinden daha rahattı. Çok daha rahattı.

Ancak rahatlık, yorgunluk ve şarabın etkisiyle uyku gelmiyordu. Düşünceleri büyükannesine yöneldi. Catherine hastaydı. Ölmek üzereydi. Norah bunu inkar etmeye, zihninden uzaklaştırmaya çalışmıştı, sanki kabul etmezse gerçek olmayacakmış gibi. Ama bu gerçektir ve birkaç gün içinde bu gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaktı. En azından Mikael yanındaydı. Mikael'in Mercia'da ne kadar kalabileceğini bilmiyordu. Katya, Kharav'da orduda kalıp işleri yönetmeye devam ederse, Mikael hemen geri dönmek zorunda kalmayabilirdi. Olası değil, dedi kendi kendine. Ama yine de umut ediyordu.

Norah doğruldu, yatağın yanındaki masadan kadehi aldı ve kalan şarabı içti. Zihnindeki dönen düşünceleri kovabileceğini düşündü, ama bunun yerine odanın da dönmesine neden oldu. Yanakları kızarmış, yüzünü elleriyle sildi ve kendini yastıklara bırakarak geriye yaslandı.

Soren atları kontrol etmeye gitmişti, Mikael ise sıcak bir yemek getirmek için. Mikael, onun kalenin uzak tarafındaki tavernada yemek yemesini istemiyordu. Onu suçlamıyordu. Biraz uzaktan bile, tavernanın gürültüsü havada yayılıyordu. Ayrıca, yumuşak bir kuş tüyü yatakta sıcak bir yemek servis edilmesinden veya

sert binici elbisesi yerine rahat bir gecelikle yemek yiyebilmesinden de şikayetçi değildi.

Salonda boğuk sesler duyuldu; Bhastian ve Kiran kapının dışında görev başındaydılar. Bhastian artık kaptan olmasına rağmen, hala nöbetlerde ona eşlik ediyordu ve adamlar bu yüzden ona daha da saygı duyuyor gibi görünüyordu. Onların da biraz dinlenmelerini umuyordu; onlar da yorgun olmalıydılar. Göz kapakları ağırlaşmaya başladı ve gözlerini kapattı. Zaman yavaş geçiyordu. Belki de şaraptan dolayıydı. Şarap içince her şey daha uzun sürerdi.

Soğuk hava tenini okşadı ve gözlerini açtı. Yan pencere, dışarıdaki buz gibi havaya açılmıştı.

Garip. Daha önce açık değildi. Değil miydi?

Yavaşça oturdu ve gözlerini kırpıştırarak sersemliğini atmaya çalıştı. Uyuyakalmış mıydı? *Hayır*. Tavernanın sesleri hala havada asılı duruyordu ve yanan mum hala uzundu. Ama alevi söndürülmüştü — kısa süre önce — taze dumanı hala ay ışığında yükseliyordu.

Gözünün ucuyla, karanlıkta bir gölge hareket etti. "Mikael?" diye fısıldadı.

Her şey sessizdi.

Ama yalnız değildi. Ve
bu Mikael değildi.

Alkolün etkisiyle zihni karışmıştı, netlik kazanmak için çabalıyordu. Bıçağı neredeydi? Geceliğini giymeden önce, uzak köşede elbisesini çıkarmıştı ve elbise hala orada bir yığın halinde duruyordu. Ama baldır kılıfı ve bıçağını nereye koymuştu?

Hava yine hareketlendi.

"Orada olduğunu biliyorum," diye karanlığa seslendi.

Bir gölge öne çıktı ve pencereden içeri sızan ay ışığına doğru uzandı. Kalbi hızlandı, ama korkmuyordu. Bir adamdan korkmuyordu. Artık eskisi gibi zayıf bir kadın değildi. Bıçağı olsun ya da olmasın, o bir salara'ydı. Bu adam dikkatli olsa iyi olurdu.

Norah şimdi hatırladı — baldır kılıfı ve bıçağı yatağın ucundaki tüylü bankın üzerinde duruyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve yatağın kenarına doğru ilerledi. Yavaşça yere indi ve

Yatak, onunla bu yabancı arasında kalmıştı. Başlıklı figür hareketsizce bekliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Yatağın uzak kenarından dikkatlice ilerleyerek, uylukları bankın kenarına değene kadar ilerledi. *Biraz daha*. Bir adım daha attı. Geceliğinin eteği, uzanışını gizledi ve bıçağını bulup elini kabzasına doladığında minnetle nefes verdi.

Adam cevap vermedi. Silüetinde silah yoktu, bu bir hataydı.

Bıçağı elinde ve geceliğinin sarkan kıvrımlarında gizli olarak yaklaştı. "Neden buradasın?"

Hâlâ cevap vermedi.

Norah başını yana eğdi. "Odamda uyandığımda bir yabancı adam gördüğüm son seferi sana anlatmalıyım." Bıçağını daha sıkı kavradı. "Güzel bir hikayeyi bozmak istemem, ama onun için iyi bitmedi. Hiçbiri için iyi bitmedi."

Yaklaştı, şimdi tam karşısındaydı, ama adam hala kıpırdamıyordu. Ona zarar vermek için gelmemiş miydi? Bu, onun da ona zarar vermeyeceği anlamına gelmezdi. Aptal adam.

Hançeri boğazına dayadı. "Son sözlerin?" diye tısladı.

Adam ellerini kaldırdı, ayın soluk ışığında ellerinin boş olduğunu gösterdi. Sonra, çok yavaşça, elini uzattı ve başlığını geri çekti.

Norah nefesini tuttu. Elindeki bıçak, tutuşunu kaybedince yere düştü.

Alexander ayağa kalktı ve ona baktı.

Ay ışığı yüzünün sadece yarısını gösteriyordu, ama onu tanıyabilirdi — yüksek elmacık kemikleri, çene hattı.

Geriye doğru sendeledi. "Bu ne tür bir büyü?" diye fısıldadı. Kan yoktu. Onu çağırmak yoktu. Onu görmek için zihninin derinliklerine inmek yoktu. O buradaydı. Onun önünde.

Hayır. Rüya görüyor olmalıydı.

O, önceki gibi cevap vermedi. Ama ayakta durup sabırla bekledi.

Kız tekrar öne doğru adım attı, elini uzattı. Parmak uçlarını onun göğsüne dokundururken elleri titriyordu ve tunikasının altındaki sert kasları hissetti. Elini onun üzerine düz bir şekilde uzattı.

Sıcaklık içine sızdı - yaşamın sıcaklığı. Görülerinde ona dokunabiliyordu, ama sıcaklığı hissedemiyordu. Böyle değil.

Rüya görüyor olamazdı. O gerçekten buradaydı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı.

Norah, elini göğsünden yüzüne doğru kaydırdı. Duygular yeniden akın edince gözleri yaşlarla doldu - acı, kayıp.

"Nasıl buradasın?" Tek yapabildiği, ona aynı soruyu tekrar tekrar sormaktı. Ama cevabı hâlâ aklına gelmiyordu.

O yine de hiçbir şey söylemedi.

Elini yanağına koydu ve Norah onun sıcaklığına karşı gözlerini kapattı. Hayat... Şu anda onda hissettiği şey hayattı. Kalbi atıyor, damarlarında kan dolaşıyordu. Bu bir ruhtan daha fazlasıydı.

Ve kendini durduramadan, kollarıyla ona sarıldı ve onu kendine sıkıca çekti. O gerçekten buradaydı. Ve onu kucaklamak için - gerçekten- ona sarılmaktan başka bir şey yapamadı. Hayattayken ona veda etmeyi hiç başaramamıştı, istediği şekilde değil. Ama şimdi buradaydı. Buradaydı ve o ona sarıldı.

Alexander da ona sarıldı, kolları onu sıcak bir şekilde sardı. Onda bir güç vardı ve bu güç onun içini kapladı. Bu güce ihtiyacı vardı ve onu içine çekti.

Sonunda ayrıldılar ve o geri adım attı, ama hala onun ellerini tutuyordu. Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, ama hiçbir kelime çıkmıyordu.

Alexander elini tekrar kadının yanağına götürdü ve parmaklarının arkasıyla kadının cildini nazikçe okşadı. Kadın başını onun dokunuşuna doğru eğdi.

Sonra adam öne doğru adım attı ve dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Şaşkınlık onu sardı ve gözleri birden açıldı. Dudakları sertti, sert değildi ama yumuşak da değildi.

Adam vücudunu kullanarak onu yatağa doğru itti ve kız sendeledi, ama adam onu yakaladı ve onu kuş tüyü yatağa yatırdı. Adam onun üzerine eğilip dudaklarını tekrar dudaklarına yaklaştırmaya çalıştı. Zihninde dolaşan sis bulutunu gözlerini kırparak uzaklaştırmaya çalıştı.

Dumanlı armut gibi kokuyordu, lezzetli ve tatlı, ama Alexander gibi değildi. Alexander ona böyle öpüşmezdi; burada böyle olmazdı. Alexander onun kalbini tanıyordu.

Kız avuçlarını onun göğsüne koydu ve onu durdurmak için itti. "Alexander," diye fısıldadı, ondan uzaklaşırken. "Hayır."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Gerçekten hatırlamıyor muydu? Bir an durakladı, sonra başını tekrar ona doğru eğdi.

"Hayır," dedi daha kararlı bir sesle, onu daha da geri iterek. "Sen böyle biri değilsin, ben de öyle değilim. Biz böyle değildik."

Durdu, onu inceliyor gibiydi. Hâlâ kafası karışık mıydı?

"Kalbim başka birine ait," dedi. "Burada olamazsın. Böyle olamaz."

O sadece ona baktı.

"Alexander," diye fısıldadı.

Karanlıkta bile yüzü daha da gölgeli hale geldi ve ondan uzaklaşarak ayağa kalktı. O nasıl buraya gelmişti? Aklı karışmıştı. Şarap da yardımcı olmuyordu.

Yüzünü sildi, nefes aldı, ama kendini zorlayarak yataktan kalktığında, gecenin karanlığında yalnızdı.

O gitmişti.

Nefesi titremeye başladı. Bu gerçekten olmuş muydu? Hepsini hayal etmiş olamazdı. Belki de şaraptan dolayıydı. Ama... *Hayır*. Parmak uçlarını, onu hala hissettiği, tadını aldığı dudaklarına götürdü. Her şeyin gerçek olduğunu biliyordu.

Oda kapısı açıldı ve o irkildi.

"Salara," dedi Mikael'in sesi. Elinde kapalı bir tabak yemek tutuyordu. Onu görünce, tabakları küçük sehpaye koydu.

Duyguların onu kaplamasıyla nefesini bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu, odaya bakarak.

Ama konuşmadı. Ona ne olduğunu anlatamadı. Aklını kaçırmış gibi görünmeden açıklayamadı. Ve az önce olanlar... onun nasıl tepki vereceği...

Rüzgâr açık pencereden içeri girerek dikkatini çekti ve pencereyi kapatmak için hareket etti. Ama geri döndüğünde durdu. Ay ışığında geceliğiyle duran kıza baktı, sonra odayı tekrar gözden geçirdi, sanki bir şeyi fark etmiş gibi. Yavaşça kıza doğru ilerledi, nefesleri artık daha ağırlaşmıştı.

"Salara," dedi, sesi alçaktı. "Ayı burada mıydı?"

Nasıl biliyordu? O da onu görmüş müydü? Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Yavaşça başını salladı.

Gözleri odayı tekrar taradı ve hızla pencereye geri dönüp pencereyi açtı, ikinci kattaki odalarından dışarıya bakmak için eğildi.

Hiçbir şey bulamayınca, kadına geri döndü. Sonra gözleri yerde duran bıçağı gördü. Bıçağı aldı. "Sana zarar verdi mi?"

Kız başını salladı.

"O..." Durdu ve nefesi hızlandı. Sesi alçaldı. "Seni kaçırdı mı?"

Kız yine başını salladı. "Hayır," dedi çabucak, "ama o..." Parmaklarını dudaklarına götürdü.

Elinde bıçağı sımsıkı tuttu ve dişlerini gıcırdatarak, "Bu anı daha önce görmüştüm," dedi.

Tanrılar aşkına, kahinin gördüğü görüntü. Ona, Alexander'ın yatağına geldiğini gördüğünü, onun onu kabul ettiğini gördüğünü söylemişti. Bu o an olmalıydı. Kız yine başını salladı. "Mikael, sana söz veriyorum, hiçbir şey olmadı. Beni öptü ve ben onu durdurdum. Ona, bizim böyle olmadığımızı söyledim. Sana söz veriyorum."

Yüzü sertleşti. "Onu sen mi çağırdın?" Kalbi

daha hızlı atmaya başladı. "Tabii ki hayır."

Ama gözleri şüphelerini ele veriyordu.

Bir adım öne çıktı ve kolunu sıkıca kavradı. "Hayır. Sana söz veriyorum. Mikael."

Onun tavrı yumuşamadı.

"Mikael," dedi tekrar. "Onu ben çağırmadım. Lütfen. Bana inanmalısın."

Ama onun inandığından emin değildi.

Salara uyuyordu. Mikael onu hanın yatağında kollarında tutarken, nefesleri derin ve ritmik geliyordu. Ama öfke içini kaplamıştı. Onu buraya getirmemeliydi. Plan, Fork'ta kamp kurmaktı, ordunun şu anda bulunduğu yer orasıydı. Evet, hava soğuktu, ama bir çadırı ile idare edebildiler.

Kendini yine lanetledi. Onun güvenliğini ihmal etmişti, Özgür Şehirlerin pazarlarında dolaşmanın ona ne kadar mutluluk vereceğini, seyahatten sonra bir banyo ve yatak keyfi yapmanın onu ne kadar mutlu edeceğini biliyordu. Onun ruhunu ağırlaştıran baskılardan uzaklaşmasını istemişti.

Ama kuzeye çok yakındılar; bekleyebilirlerdi. Kız, Özgür Şehirlerde durmasını bile istememişti. O, sadece kızın keyif alması için bunu yapmıştı. Kabul etmek onu çok üzse de, burada durmamalıydı.

Kafasından şüpheyi atamıyordu. Ayı'yı aramadığını söylemişti. İçindeki her şey buna inanmak istiyordu, buna inanmak için çaresizdi... Neden inanamıyordu?

Kadının üzerinde kan yoktu, şişe yoktu. Öyleyse neden inanamıyordu?

Çünkü Ayı onu ondan alabilirdi. Daha önce Ayı için yalan söylemiş, Mikael'den bazı şeyleri saklamıştı. Mikael, yeterince önemli bir neden olursa, bunu tekrar yapacağını biliyordu. Onun kalbinden şüphe etmiyordu; onu sevdiğini biliyordu. Ama ikisi de işleri halletmenin en iyi yolu konusunda çok farklı fikirleri vardı.

Ayı onun zihnindeyse, kana ihtiyacı olacaktı — kız onu çağırmış olmalıydı.

Aniden Mikael sertleşti. *Eğer* Ayı onun zihnindeyse. *Eğer*.

Eğer aklında değilse, bu onun bizzat geldiği anlamına geliyordu. Ve o, onun adamını aramazdı...

Dikkatlice, kolunu Salara'nın altından çekip kalktı. Botlarını ve ceketini giydi ve hemen dışarıda duran Bhastian'a sessizce kapıyı açtı. Mikael, Crest kaptanını içeri davet etti. Soren'i aramaya giderken onu tekrar yalnız bırakma riskini göze alamazdı.

Bhastian kapının hemen içindeki yerine geçti ve Mikael, koridora adım atarken kapıyı arkasından kapattı.

Öfkesi arttı — Salara için, ona karşı değil. Uzun zamandır Bear'ın kalbindeki yerini kabul etmiş, hatta anlamıştı, ama onu görmeye devam etmesi, Salara'nın iyileşmesi için gerekli alanı ona bırakmıyordu. Büyükannesi ölmek üzereyken, ikisini birden kaldırabilir miydi?

Mikael, Ayı'nın devam eden varlığının kendi kaderi için ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı, ancak bu düşünce hala aklından çıkmıyordu.

Ayı onun sonunu getirecekti. Görünüşe göre, ölümünden sonra.

Hayır, bu adam Ayı değildi. Olamazdı. Ve bu, onun zihnindeki bir hayalet değilse, biri onunla oynuyordu ve bunu ona tehlikeli bir şekilde yaklaşıarak yapıyordu.

Mikael dışarı çıktı ve Soren'in yanında duran birkaç Crest üyesine doğru yürüdü. Umduğu gibi kimseyi yakalamamışlardı. Belki de orada kimse yoktu.

Mikael, en kötü senaryonun Mikael'in Ayı'yı zihnine geri çağırması olacağını düşünmüştü. Bu en çok acı verecek şeydi. Ama yine de, böyle olmasını dilediğini fark etti. Çünkü onu çağırmazsa, bu adam artık kan olmadan onu ziyaret etme gücüne sahipti ve bu endişe vericiydi. Daha da kötüsü, eğer şahsen gelirse, ona zarar verme yeteneğine sahipti. Mikael, inanmadığı tanrılara, onun onu çağırmış olması için dua etti.

"Tavernayı bile aradık," dedi Soren yaklaşırken. "Yani, o kadının zihninde."

"Ben de öyle düşündüm," diye cevapladı Soren. "Ama buraya gel." Mikael'i kalenin duvarına, Salara'nın uyuduğu odanın penceresinin altına götürdü. Soren çömeldi ve elindeki fenerle aydınlattı. "Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ve önündeki yere işaret etti. Mikael gözlerini toprağın üzerindeki bot izlerine çevirdi.

Otuz İkinci Bölüm

Mercia, ayrıldığı günkü gibi duruyordu, ama şimdi biraz daha karanlık görünüyordu. Kalenin beyazı daha gri görünüyordu ve vitray pencereler bile eskisi gibi parlamıyordu. Belki kış gökyüzü yüzündendi, belki de kalbini kaplayan karanlık yüzündendi.

Yolculuğu ya da Alexander'ı düşünmemeye çalıştı, ama önceki gecenin hatırası sürekli aklına geliyordu. Neden ona gelmişti? Nasıl gelmişti?

Ve tam da Mikael ile aralarının düzeldiğini düşündüğü anda, bu olay aralarındaki mesafeyi yeniden ortaya çıkardı. Ona Alexander'ı aramadığını söylediğinde gözlerindeki şüpheyi görmüştü. Ona kızamıyordu; geçmişte Alexander konusunda ona karşı tamamen dürüst davranmamıştı. Ama onun şüpheleri yine de canını yakıyordu.

Köprüyü geçip kale adasına ulaştıklarında, Catherine onları bekliyordu. Tekerlekli sandalyede oturmuş, kucağına bir kürk örtmüştü. Yanak kemikleri yüzünde biraz daha yüksek görünüyordu, ya da belki de göz çukurları daha da derinleşmişti, bu yüzden öyle görünüyordu. Çok zayıftı.

Norah durdu, sonra yavaşça Sephir'den indi.

Catherine titreyerek ayağa kalktı, ama dengelendi ve elini uzattı.

Norah tereddüt etti. Caspian, Catherine'in ölümcül bir hastalığı olduğunu, ancak hala aktif ve bir şekilde kendisi olduğunu söylemişti. Norah durumun bu kadar kötü olduğunu henüz bilmiyordu. Catherine'in elini tutarken gözleri doldu.

"Buraya gelmen çok uzun sürdü," dedi büyükannesi, kendi duygularını şakayla gizleyerek.

Norah, büyükannesinin zayıf vücuduna ve tekerlekli sandalyeye baktı. Kendini topla, dedi kendi kendine. Ama dudağı titriyordu.

"Ah, canım," dedi Catherine yumuşak bir sesle ve Norah'ı kendine çekti. "Buraya gel."

Norah öne adım attı ve büyükannesine sarıldı. Sıkıca. Büyükannesinin memleketi Eilor'da en sevdiği meyve olan portakal kokuyordu ve Norah bu kokuyu içine çekti.

"Geldiğine sevindim," dedi Catherine kulağına.

"Tabii ki geldim." Norah geri çekildi ve ona baktı. "Ama geri gelmemi istiyorsan, sadece istemen yeterliydi." Burnunu çekti. "Bu kadar dramatik davranıp ölmeye başlamana gerek yoktu."

Catherine zayıf bir gülümsemeyle gözleri parladı. "İçeri gel, çocuğum. Konuşacak çok şey var."

Norah başını salladı.

Büyükannesi titreyerek tekerlekli sandalyesine geri oturdu ve gardiyan sandalyeyi çevirip onu kaleye doğru götürmeye başladı.

Norah Mikael'e döndü, koluna girmek istedi, ama onun dikkati gökyüzüne takılmıştı. Mikael'in bakışlarını takip ederek kulelerden birindeki Mercia bayrağına baktı. Mikael şaşkınlıkla tekrar onun gözlerine baktı.

Gülümsemeden kendini alamadı. Armasını Mercia'ya göndermesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve onu parşömen çiziminden başka bir yerde gördüğü ilk seferdi. Gökyüzüne karşı tüm ihtişamıyla onu içine sindirdi. Mikael'in derisine kazınmış olanla aynı görüntüydü. O, onunla birlikte yükseldiği gibi, güneşle birlikte yükselen bir kış şahini. Orijinal sembol hiçbir zaman gerçekten kendisine aitmiş gibi gelmemişti. Artık öyleydi, çünkü içinde ondan bir parça vardı.

O da gülümsedi. Bu onu mutlu etti.

Mikael oradayken Mercia neredeyse evindeymiş gibi hissediyordu. Mikael giderek daha çok oraya aitmiş gibi görünüyordu ve Soren ise... daha az Yıkıcı gibi görünüyordu, özellikle de büyükannesini tekerlekli sandalyesinde itip kakarken.

Ve tabii ki Catherine buna bayılıyordu.

Akşam çöktüğünde, yemek salonuna girdiler. Soren, Catherine'i masadaki yerine itti ve sonra kendi yerine oturdu.

Mikael, Soren'in katılmasına kaşlarını kaldırdı, sonra Catherine'e baktı. Ama büyükannesi, sanki hiçbir şey olmamış gibi şarap kadehinden bir yudum daha aldı. Çünkü hiçbir şey olmamıştı.

Norah Mikael'e baktı ve ona gülümsedi. Soren'in tüm öğünlerde Catherine ile birlikte masada oturduğunu ona söylemeyi unutmuştu. Büyükannesi, komutanın bıçakla yemek yediği için ona kaşlarını çatmayı bile bırakmıştı.

Birlikte olmaları çok hoştu. Mikael'in ne kadar kalacağını merak etti. Katya, Kharavian ordusunun dörtte birini Bahoul'a göndermiş, geri kalanını Canyonlands'da hazırda tutmuştu ve Phillip de planlandığı gibi Eilor'da kuvvetlerini konuşlandırmıştı. Ama Mikael, Kharav'dan uzun süre uzak kalamazdı, özellikle de Japheth ve Rael ile işler kızırsa. Hiç gelmemeliydi, ama başka çaresi yoktu. Ve Katya onu bunun için seviyordu.

Catherine şarabından bir yudum daha aldı. "Naip konusunu konuşmalıyız," dedi, oldukça ani bir şekilde.

Norah durdu ve ona baktı. "Ne... ne olmuş ona?" "Neyin naibi olacağını tartışmamız gerekiyor."

Neden şimdi bu konuyu açıyordu? Bu... Hayır, şimdi bunu konuşmaları gerekmiyordu. Catherine'in hâlâ bolca zamanı vardı. Bunu daha sonra konuşabilirlerdi. Zamanları vardı. *Onun* zamanı vardı.

"Norah?"

Yukarı bakınca büyükannesinin ona baktığını gördü. Ama sadece başını salladı. "Hayır, bunu konsey ile konuşmalıyız. Daha sonra."

Catherine kaşlarını çatı. "Hızlı bir karar vermek zorunda kalmadan önce, bunu şimdi konuşmak istiyorum."

"Hâlâ bolca vaktimiz var," diye itiraz etti Norah. Ve hazır değildi.

"Düşündüğün kadar zaman yok."

Norah, duygularının kabarmaması için elindeki çatalı sıktı. "Şu anda bunu konuşmak istemiyorum dedim." Konuşamazdı. Bu konuyu konuşmak için zihninin sakin olması gerekiyordu, ama şu anda... sakin değildi. Ve bu konuşma çok ani olmuştu. Fazla ani.

"Norah, bunun zor olduğunu biliyorum..."

"Hayır!"

"Şu anda konuşmak zorunda değiliz," dedi Mikael, sözünü keserek odayı sessizliğe boğdu.

Norah nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. Masanın altında, tırnaklarının avucuna batmış olduğu yumruğunu gevşetti. Gözlerini kaldırdığında, Mikael onu izliyordu. Onun ifadesini okuyamazdı.

Akşam yemeğini sessizce bitirdiler ve ardından Mikael onu odalarına kadar geçirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Norah, odaya girerken yumuşak bir sesle.

Mikael Serene'ye el salladı ve kapıyı kapattı.

Norah bir nefes daha aldı. "Ben sadece... Şu anda naip olmayı düşünemiyorum bile."

Mikael onu kendine çekti ve nazikçe saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru düzeltti. Dudaklarında tereddüt vardı. "Salara," dedi yumuşak bir sesle, "Kuzey'in bir naibe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Toplu konseyin Mercia'ya bakabileceği doğrudu. Karar vermek için zamanını kullanabilirdi. Bu onu biraz daha iyi hissettirdi.

"Kraliçesi buradaysa gerek yok," diye ekledi.

Durdu. "Ne?" Bu ne anlama geliyordu?

Adam, ellerini kendi ellerinin arasına alıp göğsüne bastırdı. "Salara. Senin yerin artık burası."

Kafasını salladı. Ciddi miydi? "Hayır, değil. Benim yerim Kharav'da."

"Sen Kuzey Kraliçesisin."

"Ben salara'yım!" Ellerini ondan çekti. "Seninle birlikte Kharav'a geri döneceğim."

Acı, alnına kazındı. Dudakları açıldı, ama konuşmadan önce durakladı. "Ben Kharav'a bir daha dönmeyeceğim."

Onun sözlerinin kesinliği onu sarsmıştı. Konuşamıyordu.

Gözleri kendi duygularıyla ağırlaşmıştı. "İkimiz de kaderimi biliyoruz. Yalnız hüküm sürmeye hazır olmalısın. Ve burada olmalısın. Kharav ordusundan geriye ne kalırsa, eğer Kharav tüm bunların sonunda hala ayakta kalırsa..."

"Dur." Kız başını salladı.

"Beni dinle..."

"Hayır."

"Salara," diye ısrar etti. "Hayır!"

Kollarından sıkıca tuttu. "Dinle!" Sessizleşirken gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Mikael elini kızın yüzüne götürdü ve ona bakması için onu tuttu. "Ben düştüğümde, Kharav da düşecektir. Düşmese bile, orada senin için güvenli olmayacaktır."

"Soren'le evlenmeyeceğim..."

"Sana tekrar evlenmeni istemiyorum."

Bir an başını eğdi, sonra tekrar ona baktı. "Soren kuzeyde kalacak. Seninle birlikte. Ordudan geriye kalanlar onu takip edecek ve savunmanı güçlendirecek. Soren, Adrian, Caspian ve Aleon kralı ile ihtiyacın olan çoğu şeye sahip olacaksın."

Ama onun ihtiyacı olan bu değildi.

"Ama sen Kuzey'de kalmalısın," dedi. "Anlıyor musun?"

Hayır.

"Senin güçlü bir kraliçe olduğunu biliyorum, şimdiye kadar olan en güçlüsü. Ve güçlü kalacaksın. Burada." Onu daha sıkı sarıldı. "Bana söz ver."

O söz vermeyecekti.

"Söz ver!" diye talepte bulundu.

Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. Kafasını salladı.

"Norah," dedi yumuşak bir sesle. Bu onu kırdı. "Söz ver," dedi tekrar.

Gözyaşları arasında titrek bir nefes verdi. "Söz veriyorum."

O, parmak uçlarıyla kadının yüzünü okşarken hüzünlü bir gülümseme attı. Sonra onu kendine çekti ve kollarıyla sardı. Kadın onun kokusunu, yakınlığını, varlığını içine çekti. Hayır, dedi kendi kendine. Eğer savaşa gidip kendini öldüreceğini düşünüyorsa, yanılıyordu. Bunu atlatmanın bir yolunu bulacaklardı ve birlikte Kharav'a döneceklerdi.

Onu kaybedemezdi. Kaybetmeyecekti.

Adam kadının başının üstüne burnunu sürttü. "Seninle sevişebilir miyim, karıcığım?" diye fısıldadı.

Ona baktı, elini boynunun arkasına doladı ve onu kendine çekip öptü. Sonra onu kucaklayıp yatağa taşıdı.

İki gün geçti, ama Mikael ile aralarındaki konuşmayı, onun kaderini ve bir daha Kharav'a dönmeme ihtimalini her düşündüğünde gözyaşları akıyordu.

Sonra kararını verdi. Bunu durdurmanın bir yolunu bulacaktı. Nasıl, bilmiyordu. Tek bildiği, Mikael'i elinde tutacağıydı. Ya da bunu denerken onunla birlikte ölecekti. Her iki durumda da, Mercia'nın birine ihtiyacı olacaktı ve bu ona naip hakkında konuşma gücü verdi.

Norah, Catherine'in kapısını çaldı. Büyükannesini temiz hava almak için dışarıya yürüyüşe çıkaracak, sonra seçenekler hakkında konuşacaktı. Catherine'in çoktan bazı öneriler hazırladığından emindi.

"Daha sonra gel," dedi Catherine'in sesi.

Norah neredeyse gülümsedi ve kapıyı açtı.

"Ah, sensin," dedi büyükannesi içeri girerken. "Sesin hayal kırıklığına uğramış gibi."

"Hayır, hayır. Bana bornozumu getir."

Bu sefer Norah gülümsedi. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Aslında biraz daha dinlenmek istediğim için hizmetçiği gönderdim, ama sonra yapamadım."

"Bu, neden henüz giyinmediğini açıklıyor." Catherine, ne olursa olsun her zaman bakımlıydı. Şu anda öyle olmaması muhtemelen onu rahatsız ediyordu.

Norah yan odaya girip bir elbise çıkardı. "Gel, sana yardım edeyim."

Norah yatağa geri dönüp elbiseyi kaldırdığında, büyükannesi "Onu beğenmedim," dedi.

Norah dudaklarından bir nefes verdi ve başka bir nefes aldı. Yatağa geri adım attığında, Catherine kalkmak için hareket etti, sonra dengesini kaybetti.

"Büyükanne!" Norah elbiseyi düşürdü ve düşüşünü yakaladı. Garip bir şekilde yere düştüler ama başka bir şey olmadı.

Catherine kolunu sıkıca tuttu, sonra oturmaya razı oldu. Norah'a eliyle geri çekilmesini işaret etti. "Sanırım gitmeyeceğim."

"Önemli değil. Sadece bir yanlış adımdı. Hadi, giyinelim." "Hayır dedim."

Norah durdu. İçini çekip yere düşen elbiseyi almaya yöneldi.

"Tamam. Daha sonra gidebiliriz."

"Hayır, Norah. Sanırım bir daha dışarı çıkmayacağım." Bir dakika... *bir daha* mı? "Neden bir daha?"

"Artık enerjim kalmadı." Norah ona baktı.

"Ayrıca, dışarıda olmak abartılıyor. Soğuktan nefret ediyorum." Catherine geri çekildi. "Beni yatağa yatırmana yardım et, sonra da dolaptaki şu kitabı getirir misin?"

Norah bakıp kitaba baktı. Bir daha dışarı çıkmayacak mı? Bunu nasıl bu kadar rahat söyleyebiliyordu? Kitabı aldı ve yavaşça büyükannesine uzattı.

Yatağına yerleşip kitabını alan Catherine, "Bir süre kalmak ister misin, canım?" diye sordu.

Norah sadece ona baktı. Catherine her şey çok normalmiş gibi konuşuyordu... her şey yolundaymış gibi. Ama yolunda değildi. O ölüyordu. Ve bunu tamamen kabullenmişti — yeni bir naip planlıyor, kitabını okuyor, artık dışarı çıkmayacağına karar veriyordu.

Tıpkı Mikael'in kaderini kabul ettiği gibi. Neden bu kadar kabulleniyorlardı?

Nefes alamıyordu.

"Norah? Kalacak mısınız?"

"Şey..." Kalamazdı. Nefes alması, düşünmesi gerekiyordu, sadece bir anlığına. "Belki biraz sonra geri gelirim? Birkaç işim var da."

"Peki." Catherine kitabını açtı. Okumak için. Ölmek için.

Norah, uyuşmuş bir halde koridorda yürüdü. Artık çok uzun sürmeyecekti. Catherine haklıydı, Norah'ın düşündüğü kadar fazla zamanı yoktu. Dünyası etrafında çöküyordu ve o ne yapabilirdi ki? Dışarı çıktı ama soğuğu hissetmedi.

Yine de bir şeyi halletmesi gerekiyordu. Soren'i Caspian'la birlikte köprüde buldu, daha fazla tahkimat ve savunma çabaları hakkında konuşuyorlardı.

"Gemileri kanaldan geçmeye devam ettireceğiz," diyordu Caspian. "Buz oluşacak kadar soğuk ve biz de kanalı açık tutacağız."

"Ağırlığı taşıyamayacağı alanlarda oluşmasına izin verin. Birisi Kuzey'e saldırmak kadar aptal ise, bırakın buzun üzerine çıksınlar. Kışın bize yardım etmesine izin vereceğiz."

Hoş bir düşünce değildi - insanların buzlu sulara yutulması - ama etkiliydi, diye düşündü. Savaş stratejilerini bir savaş adamının planlamasının faydaları.

Soren onu görünce durdu. "Ne istiyorsun?" diye sordu normal sert ses tonuyla, ama bunun sert bir soru olmadığını biliyordu. Gerçekten ne istediğini bilmek istiyordu ve istediğini almasını sağlayacaktı. Ancak bu isteği hoşuna gitmeyecekti...

"Adrian'ın eve gelmesi gerekiyor."

Ağırlığını geriye verdi. Bu isteği kesinlikle beğenmemiştir. "Artık fazla zaman kalmadı ve..." Gözlerini kapattı ve tekrar kendine gelmek için başını salladı. "Ve veda edebilmesi gerekiyor. Kısa bir süre için olsa bile."

Catherine, Adrian'ı büyütmüş, onu sevmiş ve o da Catherine'i sevmiştir. Alexander'a veda etme şansı olmamıştır, ama Catherine için onu eve getirebilirdi. Tabii ki, Soren bu fikre karşı çıkacaktı. Adrian, Aleon'da Phillip'in hizmetindeydi ve savaş hazırlıklarına yardım ediyordu — bu önemli bir görevdi. Ama bu da önemliydi.

"Tamam," dedi.

Catherine şaşkınlıkla başını kaldırdı. Tartışmayacak mıydı?

"Ona acil olarak gelmesini söyleyen bir mesaj göndereceğim," diye ekledi.

Ayakta, şaşkınlığından donakalmıştı. "T-Tamam, teşekkür ederim." Adrian'ın eve geleceği düşüncesi, kalbini birdenbire o kadar da ağır hissettirmede.

Otuz Üçüncü Bölüm

Soren, destrierinin toynaklarına demir nalı çakarken son çiviye çaktı, ardından dış kenarlarını kesip düzelitti. Kendisine çok güvendiği hayvanların bakımı konusunda, Salar'ın destrierinde olduğu gibi, sadece kendine güveniyordu. Salara'nın kısrağı, Vahşi'nin atı, nala veya bakıma ihtiyaç duymuyordu, ama yine de onu düzenli olarak kontrol ediyordu.

Hayvanın bacağını bıraktı ve omzuna hafifçe vurdu. Bu, kendi yetiştirdiği, sahip olduğu en iyi attı. Güçlü, gece kadar siyah, zeki ve korkusuz bir hayvandı; asil adı Khalel al'Dakar V'yi hak etmişti. Tabii ki, Khalel IV'ün ardından geliyordu — Soren'in yıllar önce Salara'nın kaçmasını önlemek için Bahoul'un eteklerinde öldürmek zorunda kaldığı at. Bu büyük bir kayıptı.

Orijinal Khalel, babasının, yani Soren'i büyüten babasının, Crest'in kaptanı Tyrhar Nazim'in ünlü savaş atıydı. Ve Khalel al'Dakar, Soren'in kendisini savaşa götürmesi için güvendiği her savaş atının adı oldu.

Konsej Salara'yı öldürmeye çalıştığında onunla birlikte Kharav'a kaçtığında, hayvanı geride bırakmıştı. Kuzeye döndüğünde onu tekrar bulabileceğini düşünmemişti, ama bulduğunda neredeyse ağlayacaktı. Soren'in pek bir şeyi yoktu. Babasının kılıcı dışında, bu at onun için en önemli şeydi.

Soren'in gözü hayvanın yelesindeki küçük örgüye takıldı ve kaşlarını çattı.

Salara.

Kal, ona böyle seslenirdi. Kal, bir yük beygirinin adı gibi geliyordu, ama hayvan yine de bu isme cevap veriyordu, Soren'in büyük üzüntüsüne. Ona her zaman şeker ve meyve verirdi, köpeklerle yaptığı gibi onu şımartırdı.

Köpekleri özlüyordu. Cesur hayvanlardı. Tanrılar varsa ve aralarında yer almayı hak eden biri ya da bir şey varsa, o da her şeyini veren özverili hayvanlardı.

Soren deri nalbant önlüğünü çıkardı ve onu parmaklığa astı, sonra hayvanın yularını duvardan çıkardı. "Hadi, Kal," dedi ve büyük savaş atını ahırına geri götürdü.

Sabah ışığı, soğuk havaya adım attığında çok az sıcaklık getiriyordu, ama Soren'in morali yüksekti ve bu onu ısıtmaya yetiyordu. Adrian yakında gelecekti ve Soren bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Hiç gururlu bir adam olmamıştı, ama şimdi gururluydu. Adrian bir savaşçı, bir lider ve dünyanın en büyük üç krallığı tarafından saygı duyulan bir adam olmuştu ve Soren onu kendi kanından biri gibi seviyordu. Ama geri dönüşü üzücü bir durumdan kaynaklanıyordu. Büyükannenin ölümü yakındı. Bu kadın Salara'yı, Ayı'yı ve Adrian'ı büyütmüştü. Çok saygı duyulan bir kadındı ve çok yas tutulacak bir kadındı.

Adrian'ın kaleye ulaşması çok uzun sürmemeliydi. Soren'in ondan son aldığı habere göre, Aleon İmparatorluğu'nun en batıdaki krallığı olan Praetoria'ya gidiyordu.

Aleon.

Soren, Aleon'u düşünmemeye çalıştı. Kral ile aralarında bir gerginlik varken ayrılmıştı. Phillip, hamlenin onda olduğunu söylemişti. Ve o da öylece ayrılmıştı.

Çanlar çaldı ve Soren'in dudakları şalının altında bir gülümsemeye dönüştü. Adrian gelmişti. Pelerini kendine çekti, yerine sabitledi ve kaleye doğru yürümeye başladı. Ahırlar batı kıyısının aşağısında bulunuyordu ve bu kadar küçük bir ada için uzun bir yürüyüş mesafesiydi. Batı kapılarına ulaştı ve koridorlardan geçti, ama büyük salona girdiğinde salon boştu. Alışılmadık bir durumdu.

"Gelenler nerede?" diye bir hizmetçiye seslendi.

"Kraliçe Norah taht odasında, lordum."

Taht odası mı? Adrian'ı karşılamak için biraz abartılıydı, ama burası Kuzey'di ve burada insanlar tuhaftı. Taht odasına doğru yöneldi ve yan salondan girerek Salara ve Salar'ı tahtlarında gördü. Mikael Kuzey tahtını sevmezdi;

üzerine oturmaktan hoşlanmazdı. Şimdi oturması garipti. Belki de bu yer onu da garipleştiriyordu.

Adrian, Aleon askerlerinden oluşan küçük bir grupla birlikte duruyordu, miğferi kolunun altındaydı. Soren'i görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Komutanım," diye selamladı.

Soren aralarındaki mesafeyi kat etti ve Adrian'ın omzuna sıcak bir karşılama ile dokundu. "Küçük Ayı."

"Soren!" Salara ayağa kalkarak haykırdı. "Neredeydin? Her yerde seni arıyordum." Sesinde aciliyet vardı ve Soren şaşkınlıkla başını ona doğru çevirdi. Neden...

Taht odasının kapıları açıldı, salon sessizleşti ve başka bir grup Aleon askeri içeri girdi.

Ve onların başında... Aleon kralı.

Soren donakaldı. Kral, zarif bir güçle, emin ve akıcı hareketlerle ilerledi. Uzun adımlarıyla taht odasının uzunluğunu, Soren onun gelişini kavrayamadan kat etti.

Kral, ondan kısa bir mesafede durdu, gözleri Salar ve Salara'nın üzerindeydi.

"Kral Phillip," dedi Salara, "Mercia'ya hoş geldiniz." Kuzey'e gelmişti. *Neden?*

"Kraliçe Norah," diye karşılık verdi Phillip. "Kısa sürede geldiğimi biliyorum, ama Leydi Catherine'i duyduğumda ve Aleon'da son ziyaretimde davetinizde bulunduğunuzda, gelmemek imkansızdı."

"Geldiğinize sevindim," dedi. "Büyükannem sizi gördüğüne çok sevinecek." Salara ayağa kalktı ve elini uzattı.

Phillip öne çıktı ve elini tuttu, başını hafifçe eğerek elini dudaklarına götürdü. Salara'nın elini bıraktığında, Salar ile göz göze geldi. Sessizce durarak birbirlerini süzdüler.

Mikael de ayağa kalktı. Yüzü sabit kalmış, hiçbir şey belli etmiyordu, ama Aleon kralıyla ilk kez yüz yüze geliyordu. Bu sürpriz ziyaretin kolay olmadığından emindi.

Salara geriye uzanıp elini Mikael'in kolunun altına doladı. "Size kocamı tanıtayım, Mikael Ratha Shal, Kharav'ın saları ve Mercia'nın kralı."

"Salar Mikael," dedi Phillip, saygıyla başını eğerek selamladı.

Mikael bir an durdu, sonra aynı şeyi yaptı. "Kral Phillip," dedi ve ortam hafifledi. Ama sadece birazcık.

Aleon kralı başını çevirdi ve gözleri Soren'inkilerle buluştu. Bakışları, belki biraz fazla uzun süre birbirine takıldı. Soren, odadaki diğer gözlerin üzerlerinde olduğunu biliyordu, ama bakışlarını kraldan ayıramıyordu. "Komutan," dedi Phillip sonunda.

Ama Soren ne diyeceğini bilemedi. Hiçbir şey söylemedi.

Salara, tedirgin bir gülümsemeyle Phillip'in yanına geldi. "Eminim dinlenmek istersiniz. Uzun bir yolculuk olduğunu biliyorum. Size odanızı göstereyim, sonra akşam yemeğinde her şeyi konuşuruz."

"Bu harika olur," dedi. Mikael'e başını salladı ve Soren'e bir kez daha baktıktan sonra Salara'nın onu götürmesine izin verdi.

Soren uyuşmuş bir şekilde Mikael'in yanına geldi ve ikisi birlikte Aleon kralının ayrılışını izlediler. Phillip gözden kaybolduğunda, Mikael'e dönerek nihayet nefes alabildi. "Bunu biliyor muydun?"

"Bu sabah haber aldık. Salara Aleon'dayken ona açık bir davet göndermişti, ama gerçekten geleceğini düşünmemiştim."

"Peki şimdi geldiğine göre?"

Mikael ona döndü. "Ona zarar vermeyeceksin. Kalsın. Ve gitsin."

Ama Soren'in aklında Aleon kralına zarar vermek yoktu.

Norah, elbisesinin önünü düzeltti ve derin bir nefes aldıktan sonra büyük salona girmeye cesaret etti. Adrian, mesajı aldıktan sonra Mercia'ya varmak için bir haftadan biraz az bir süre harcamıştı. Bu kadar çabuk gelmesine şaşırmıştı. Ve Phillip'le birlikte. Bir hafta hiç de uzun bir süre gibi görünmese de, bu süre ona durumu kavraması ve kabul etmesi gereken şeyleri kabullenmesi için biraz zaman kazandırmıştı, en azından mantıklı olarak. Catherine onunla sadece kısa bir süre daha birlikte olacaktı. Bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bunu kabullenmişti.

Ama Mikael... *Mikael*... *Hayır*. Hiçbir şey onu bunu kabul ettiremezdi. Hiçbir şey onun kaderini kabul ettiremezdi. Bir yolunu bulacaklardı. O bir yolunu bulacaktı. Ama şimdilik, bu geceye odaklanacaktı.

Müzik büyük salondan çıkıp kalenin dışına yayılıyordu —neşeli müzik—ama o neşelenmek için uygun bir ruh halinde değildi. O ve Phillip öğleden sonrasını Catherine ile geçirmişlerdi, Catherine kralın onun adına yaptığı ziyarete ve Adrian'ı görmeye çok sevinmişti. Büyükannesi, kendisine gösterilen her ilgiyi sonuna kadar keyifle yaşıyordu. Catherine yatağa bağlı olsa da, onun keyifli olduğunu görmek güzeldi. Artık çok zayıf ve güçsüzdü, eskiden olduğu kişinin sadece bir kabuğu kalmıştı. Ama Phillip'in cazibesi ve Adrian'ın gülümsemesi sayesinde Catherine'in yanakları renklendi ve hatta birkaç kez güldü.

Büyükannesi bakıldıktan ve gece için dinlenmeye çekildikten sonra, Norah dikkatini akşama çevirdi. Phillip için bir akşam yemeği düzenlemek uygun olsa da ve onu tekrar gördüğü için mutlu olsa da, bu sosyal etkinliği pek de dört gözle beklemiyordu. Bu gece, Aleon ve Kharav, Phillip ve Mikael arasındaki ilişkileri düzeltmek için düzenlenmişti: düşmanlar, şimdi ilk kez bir araya gelmiş zoraki müttefiklerdi. Soren, şüphesiz kendi mücadeleleriyle uğraşacağı için durumu daha da karmaşık hale getiriyordu. Lord komutanın şu anda tam bir nefret mi yoksa temkinli bir ilgi mi duyduğunu tam olarak bilmiyordu. Aleon'da Phillip ile akşam yemeği yedikleri sırada bir umut ışığı gördüğünü sanmıştı. O zamandan beri Soren Aleon'a gitmişti ve Phillip hala hayattaydı, üstelik Soren Adrian'ı onun hizmetine göndermişti. Phillip artık Soren için sadece görevinden öte bir öneme sahip miydi?

Norah derin bir nefes aldı. Bu onu ilgilendirmezdi, diye kendini azarladı. Ama tanrılar adına, kimi kandırıyordu ki? Merak onu öldürüyordu.

Derin bir nefes daha aldı ve içeri girdi. Salon sohbetler ve kahkahalarla doluydu. Aleon'dan birkaç soylu da oradaydı ve eski dostlar gibi Mercian soylularının arasında duruyorlardı. Mikael'i ön tarafta, Caspian ve iki Mercian meclis üyesinin yanında gördü. Aralarında sohbet akıcı bir şekilde ilerliyordu ve Norah durakladı. Asla göremeyeceğini düşündüğü bir manzaraydı ve yüzüne bir gülümseme kondu.

Mikael onu gördü ve yaklaşırken gülümsedi. Kalın, koyu saçları her zamanki gibi arkaya bağlanmıştı ve sakalı neredeyse derisine kadar kesilmişti. Ama normal kıyafetinden farklı olarak, uzun kollu siyah tunik üzerine süslü siyah bir ceket giymişti ve bu, vücudundaki izleri örtüyordu. Kharavians, Mercia'da alçakgönüllülüğe özen gösteriyordu ve bu çabası ona da yansımıştı. Elini ona uzattı ve o da elini tuttu. "Çok güzelsin," dedi.

Caspian ve konsey üyeleri hafifçe eğildiler ve onlara biraz yer açtılar.

"Sen de oldukça yakışıklısın," dedi, elini sıkarak. "İnsanlar artık senin Mercia kralı olduğuna inanmaya başlayabilir."

Adam güldü. Ama sonra gözleri odanın diğer tarafına kaydı ve gülümsemesi kayboldu.

"Ne oldu?" Adamın bakışını takip etti ve salonun sonunda Soren'i gördü, yanında da Phillip duruyordu. Kalbi hızlandı ve gülümsemesi genişledi. Belki de merak ettiği şeyin cevabını düşündüğünden daha çabuk alacaktı.

Phillip içten bir gülümsemeyle, söylediği şeyle açıkça ilgilenerek konuşuyordu. Soren cinayet işleyecekmiş gibi görünmüyordu, bu her zaman iyi bir işaretti. Gerçekten eğleniyor muydu?

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Mikael.

Onun sesi Mikael'i kendine getirdi; neredeyse onun orada durduğunu unutmuştu. "Konuşuyorlar gibi görünüyor." *Mucizevi bir şekilde.*

"Oraya gidiyorum."

Elini onun eline sıkıca tuttu. "Soren kendini gayet iyi koruyabilir."

"Öyle olmadığını söylemedim." Komutanına doğru tekrar yürümeye başladı, ama Mikael onu geri çekti.

"Onları rahatsız edersen, seni keserim," diye uyardı.

Mikael şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Duydun beni. Onları rahat bırak." Onu daha iyi tutabilmek için parmaklarını onun parmaklarına geçirdi ve gözlerini tekrar Soren'e çevirdi. "Sadece burada dur ve benimle birlikte onları gözetle," diye fısıldadı.

"Neden onları gözetliyorsun?"

"Sus, dinlemeye çalışıyorum." Kulaklarını dikti. "Soren gülümsüyor mu?" *Lanet olası şal*. Onun gözlerini görebilecek kadar yakın değildi.

"Neden gülümsesin ki?"

Aslında komutanın gerçekten gülümsediğini bilmiyordu. Gözlerini kısarak, gözlerinin kenarındaki belirgin kırışıklıklara odaklanmaya çalıştı. Şu anda onun yüzünü görememekten nefret ediyordu.

"Neden gülümsesin ki?" Mikael tekrar sordu. Sesi şimdi farklıydı ve Norah başını kaldırıp onun ifadesinin değiştiğini gördü.

Elini tuttu. Mikael, Soren'in kim olduğunu biliyordu. Şimdi soru, Soren'in mutluluğunu destekleyip destekleyemeyeceğiydi. Mikael'in farkına vardığını görünce onu yakından izledi. Burun delikleri genişledi ve nefesi biraz düzensizleşti.

"Garip davranma," dedi.

Dudakları sıkılaştı. "Garip davranmıyorum," diye karşılık verdi, ayağa kalkarken garip davranmaya başladı.

Norah onu tutmaya devam etti ve ona hafifçe yaslandı. "O bunu hak ediyor."

O, ona baktı. "Bunu mu?" diye öfkeyle sordu.

"Evet, bir başkasıyla birlikte olmanın mutluluğuna ne dersiniz deyin. Soren bunu hak ediyor."

"Ama onunla değil..." Soren ve Phillip'e bakarken homurdandığını bastırdı.

"Bir erkekle değil mi?"

"Ben öyle demek istemedim." Sert hatlı dudakları hafifçe çatıldı. "O adamla değil." Kaşları daha da çatıldı. "Daha iyi biriyle."

"Bir imparatorluğun hükümdarından daha iyi mi?" "Bu ne zaman önemli oldu ki?"

Ağzının köşesi aşağı doğru çekildi. *Doğru*. Ama Phillip daha fazlasıydı. "Phillip güzel ve akıllı, seni mutlu ediyor ve kılıç kullanmada çok iyi. Ve kılıç kullanmanın Soren için her zaman önemli olduğunu biliyorsun."

Yüzünü buruşturdu ve ona baktı. "Aleon kralının güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aynı adama bakmıyor muyuz?"

Dişlerinin arasından nefes vererek salona doğru baktı. "Soren daha iyisini bulabilir."

Ciddi miydi? "Peki. Eşini söyle."

Kaşlarını çattı. "Komutanımın eşini ben seçmeyeceğim."

"Ha!" Kız zaferle sırtıttı. "Çünkü uygun bir eşin yok." Adam kollarını kavuşturdu. Kız elini kollarının arasına soktu ve onu açması için çekti. "Phillip iyi bir kral ve arkadaş olduğunu kanıtladı. Soren senin onaylamadığını görürse, kendine bu mutluluğu yaşatmayacaktır. Ama o bunu hak ediyor. Onu bundan mahrum mu bırakacaksın?"

Bir süre sessiz kaldı, sonra sonunda, "Onun mutlu olmasını istiyorum," dedi.

"O zaman ona bunu söylemelisin. Ama dikkatli ol. Ona senin ondan haberdar olduğunu hiç söylemedim." Ve onu kendine çekip yanağına öptü.

Soren terasta kış havasını derin bir nefesle içine çekti. Müzik ve kahkahalar iç mekandan dışarıya, geceye yayılıyordu. Biraz sessizliğe ihtiyacı vardı, ama bunun yeterli olacağını düşündü. Genelde sosyal etkinlikleri atlardı; bu etkinliğe neden geldiğini bilmiyordu.

Bu bir yalandı, evet, biliyordu. Aleon kralını içinden lanetledi.

Aleon'da, Phillip ilgisini oldukça açık bir şekilde göstermişti. Tabii ki, Soren'in ilgisi, bir süredir hayalini kurduğu adamı öldürmektir. Onca insan arasından, neden Aleon kralı olmak zorundaydı? Phillip'i bunu mahvettiği için nefret ediyordu.

Sonra bir şey değişti. Soren bu yıkımı sevmeye başladı. Rüyasındaki adam gülümsememişti, ama Phillip gülümsüyordu. Sık sık. Ve gülüyordu — Soren'in nefret ettiği bir şey. Ta ki artık nefret etmediğini fark edene kadar.

Artık bir şeyler farklıydı ve bunun onu korkuttuğunu mu yoksa heyecanlandırıldığını mı bilmiyordu. Bu adamla ilgili artık hiçbir şeyden emin değildi. Sadece daha fazlasını istediğinden emindi.

Ama bu mümkün değildi. Mikael'e bu isteği ile yüzleşemezdi. Mikael anlamazdı. Salara dışında kimse anlamazdı.

Yanına biri geldi. Kim olduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu.

"Salara, Aleon kralıyla dans ediyor," dedi Mikael, sessizliği bozarak.

"Eminim kibarlık yapıyordur," diye Soren onu teselli etti.

"Oh, oldukça eğleniyor. Onun çok yakışıklı bir adam olduğunu söylüyor."

Soren güldü. Öyleydi. "Biliyorsun, o bunu ciddiye almıyor."

"Hayır, biliyorum. Ve umurumda da değil. Özellikle de onun senin için yeterince iyi olduğunu bana ikna etmeye çalıştığı için."

Soren'in kalbi durdu ve nefesini sakın ve sessiz tutmak için çabaladı. Meşalelerle aydınlatılmış şehre baktı. Onu doğru duymuş muydu?

"Onun güzel ve zeki olduğunu, insanları mutlu ettiğini ve kılıç kullanmada iyi olduğunu söylüyor." Mikael dönüp ona baktı. "Ama sen mutlu olmayı sevmezsin bile."

Soren döndü ve gözleri *Mikael*'inkilerle buluştu. O biliyordu. *Mikael biliyordu*. Soren, Mikael'in yüzünde yargılama, onaylamama, hatta tiksinti aradı. Hiçbiri yoktu. Duygular, tutmak için çaresizce mücadele ettiği duvarları yıktı ve Soren, gözlerini kırıştırtarak duygularını geri çekmeye çalıştı. Balkonun korkuluğuna tutunarak şehre doğru baktı. "Belki de sevmeye başlıyorum," dedi boğuk bir sesle.

Mikael döndü ve sırtını korkuluğa yasladı. Gözleri yine buluştu. Bakışları deliciydi ve Soren ona zar zor dayanabiliyordu. Tam kırılmak üzereyken Mikael, "O zaman seni çok mutlu etse iyi olur," dedi. Soren'in omzunun üstüne hafifçe vurdu ve içeri girmeye gitti.

Soren, parmak eklemleri beyazlaşana kadar korkuluğa sıkıca tutundu. Nefes alamıyordu. Elini uzattı, yüzündeki bandajı yırttı ve buz gibi havayı ciğerlerine çekti. Mikael biliyordu. Phillip'i biliyordu.

Daha da fazlası, Soren'i biliyordu; onun kim olduğunu biliyordu.

Soren nefes nefese küfretti. Kendini toparlaması gerekiyordu. Yüzünü elleriyle sildi.

"Bütün gece burada mı duracağın?" dedi Salara, arkasına yaklaşarak.

Dikleşti ve bir kez daha kış havasını içine çekti. Yüzünü tekrar sildi, çabucak kendini topladı ve sargısını çekti. "Dans etmen gerekmiyor mu?" diye sordu, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

"Phillip şimdi boş, eğer dans etmek istersen."

Soren burun kıvırdı.

Kız, yanındaki korkuluğa tutunup ona yaslandı. "Mikael'i burada gördüm."

Elbette görmüştü. "Ona benden bahsettin."

Kız başını salladı. "O zaten biliyordu."

Kalbi tekrar hızla atmaya başladı ve bakışları kilitlendi. "Ne kadar?" diye sordu.

Cevap vermedi.

Soren kolunu tutup onu kendine doğru çekti. "Ne kadarını biliyor?"

Gözleri onun gözleri arasında gidip geldi ve çok hafifçe yüzünü buruşturdu. Ama o bunu gördü. "Her şeyi," diye fısıldadı.

Adam zar zor konuşabiliyordu. "Daha önce nasıl hissettiğimi mi?" Kadın sessizce başını salladı.

Bunca zamandır mı?

Onu bıraktı ve ağır ağır korkuluğa yaslandı, bakışlarını tekrar şehre çevirdi. Mikael biliyordu. Başından beri biliyordu.

"Ama o seni seviyor," dedi kız. "Ve senin mutlu olmanı istiyor. Benim istediğim gibi."

Cevap veremedi. Sadece öylece durdular. Salara ona yaslandı — onun sıcaklığını çalmak için mi, yoksa onu teselli etmek için mi, umurunda değildi. Orada olmasına sevindi.

Bir süre terasta kaldılar, ta ki Salara kolunu sıkıp içerdeki sıcaklığa dönene kadar. İçerideki etkinlikler sona erip çoğu kişi yatmaya gittikten sonra da uzun süre orada kaldı.

Sadece durup gecenin havasını soluyordu. Mikael'in yargısı, hayal kırıklığı, arkadaşı ve şimdi de kardeşı olarak onu reddetmesi... Bunlar Soren'in en büyük korkularıydı: Mikael'in sevgisini kaybetmek. Ama bu olmamıştı. Ve şimdi yeni bir şey hissediyordu. İlk kez kendini... özgür hissediyordu.

Yapması gereken bir şey vardı.

Döndü ve boş koridorlardan geri yürüdü, kalbi çarpıyordu. Avin heyecanı damarlarında dolaşıyordu. Kraliyet misafir odasına ulaştı ve kapıyı çalmadan itti.

Phillip odanın ortasında, sırtı kapıya dönük, elindeki mektubu okuyordu. Soren arkasından kilidi kapattığında döndü. Bakışları kilitlendi ve Phillip dudaklarını araladı, ama konuşmadı.

Kokusu hafifti, sonbahar esintisi gibi, ama Soren bu kokuyu tanıyordu. Rüyalarında gördüğü bir kokuydu.

Soren odayı geçerek, aralarındaki mesafeyi kapatırken yüzündeki örtüyü indirdi. Phillip'i çenesinin hemen altından yakaladı ve onu duvara itti, kendi ağzıyla onun ağzını kapattı. Onu tatmak hayal ettiğinden bile daha iyiydi ve bu, kontrolünü, çok az kalan kontrolünü tehdit ediyordu.

Soren kraldan daha iri bir adamdı ve onu duvara sertçe bastırdı. Ama Phillip zorlanacak bir adam değildi. İsteyerek teslim oldu. Yine de Soren vücudunun gücünü hissetti ve elini aşağı kaydırarak Phillip'in boynunu sıktı. O güç, onun elindeydi.

Öpüşmelerini kestiler ve gözleri birbirine kilitlendi. Phillip elini Soren'in göğsüne uzattı, elini onun cildinde genişçe yaydı, sonra yüzüne doğru kaydırdı. Ama Soren elini yakaladı. Bu çok samimi, çok yakındı. Fazla fazlaydı.

"Sana dokunmamı istemiyor musun?" diye sordu

Phillip. Bu adam onu bu şekilde dokunmayı bilmiyordu.

Phillip'in gözleri onun gözleri arasında gidip geldi. "O zaman istediğini al."

Soren'in nefesi kesildi. Kendini öylece verecek miydi?

Phillip uzanıp Soren'in göğsündeki silah kayışını kavradı ve Soren'i kendine çekti, dudaklarını tekrar birleştirdi.

Sonra Soren'in kontrolü kayboldu. Phillip'i duvara döndürdü ve yeleğini ve gömleğini çıkardı. Keten yırtıldı ve düğmeler yere düştü. Soren umursamadı. Onu taşla sertçe itti. Phillip'in sırtındaki kaslar şişti. Soren gözleriyle bu güzelliği içselleştirdi. Savaş izleri ve kırbaç izleriyle bozulmuş kendi sırtının aksine, Phillip'in cildi pürüzsüzdü. Mükemmellik. Soren parmak uçlarıyla cildini tırmaladı ve yüzeye kırmızı izler çıktı. Phillip, onun morartıcı tutuşu altında kıvrandı ve Soren onu daha sert kavradı.

"Acımı mı istiyorsun?" Phillip nefes nefese sordu. Soren durakladı. *Acı.*

"Hoşuna giden bu mu?"

Kaşlarını çattı. Soren'in acıyı sevdiği zamanlar vardı; acıyı vermekten, bazen de almaktan hoşlanıyordu. Ama Phillip'in acısını istemiyordu. Tutuşunu gevşetti. "Hayır." Sesi beklediğinden daha yumuşak çıktı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Phillip ona döndü ve ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Bunu duyduğuma sevindim, ama..." Dudakları hafifçe açıldı. "Nazik olmana gerek yok." Ve Aleon kralı onun önünde yere çöktü.

Soren'in nefesi hızlandı. Phillip, Soren'in pantolonunun bağcıklarını çözdü ve aşağıya çekti, onun vücudunu serbest bıraktı ve elini onun etrafına doladı. Soren başını geriye attı. Bu... çok iyi hissettiriyordu. Fazla iyi. Ve Phillip'in ağzı onu bulduğunda, ayakta duramayacağından endişelendi. Nefes nefese, uzanıp kendini duvara tuttu.

Hiç kimseye kendisine bu kadar özgür davranmasına, kendisine bu kadar özgürce dokunmasına izin vermemişti. Ve hiç kimse ona kontrolünü bırakmak istemesini sağlamamıştı. Kendini kontrolünü kaybetmemek için zorladı. "Yatağa uzan," dedi boğuk bir sesle.

Phillip, dudakları hala başının etrafında, ona baktı. Soren'i boğazına kadar aldıktan sonra ağzını çekerek aralarında bir salya izi bıraktı. Bu, Soren'i neredeyse mahvedecekti.

Phillip'in yatağa geçmesini beklemek için tüm kontrolünü kullanması gerekti. Boynunun arkasını kavradı ve kralı karnının üzerine itti. Daha yavaş, dedi kendine. Uzunluğunu Phillip'in merkezine kaydırđı ve kendini konumlandırdı, ama Phillip ona sıkıca yapışmıştı. Çok sıkı. Phillip'in daha önce erkek bir sevgilisi olmuştu, ama kralın altında olan Soren için artık açıktı ki, o alınmaya alışkın bir adam değildi. Soren, Phillip'in ağzından dolayı hala ıslaktı, ama yeterli değildi. Odaya göz gezdirdi. Yatağın yanındaki küçük masada ekmek ve peynirden oluşan bir tepsi ve yanında zeytinyağı dolu bir kase vardı. Soren geri çekildi ve tepsiyi aldı. Sonra aralarına bir damla yağ damlattı ve parmaklarıyla yaydı.

Soren pozisyonunu değıştirdi. Kendini tekrar kralın üzerine eğdi, ağzını Phillip'in kulağına yaklaştırdı ve "İçine girmeme izin ver" diye fısıldadı. Phillip'in vücudu gevşedi. Soren onu itti, denedi ve Phillip teslim oldu. Soren daha sert itti ve tamamen içine girdiğinde ikisi de nefesini tuttu. Sonra hareketsiz kaldı ve ikisine de bir an verdi.

Soren daha önce kadınlarla birlikte olmuştu, ama hiç bir erkeğın gücüne sahip olmamıştı. Bunu hayal etmiş, arzulamıştı — erkeksi bir vücudun sert çeliğı, kendi gücünü kaldırabilecek bir vücut. Bir kadının yumuşaklığıyla, zevk almak için çaba sarf etmek gerekiyordu. Ama burada, Phillip'le — altında saf güç varken — kendini tamamen kaybetmemek için çaba sarf etmek gerekiyordu.

Başlangıçta yavaşça hareket etti, sonra hızlandı. Daha sert. Phillip onun altında korkmadı. Aksine, ona karşı itti, daha fazlasını istedi. Ve Soren ona istediğini verdi.

Phillip'in vücudu ona seslendi — onu sahiplenmesini, tadını çıkarmasını, dokunmasını istedi. O da öyle yaptı. Kolunu Phillip'in kalçalarına doladı ve onu sertçe geri çekti, kendini daha derine itti. Phillip ona doğru kıvrıldı, geriye uzandı ve Soren'i daha da derine çekmek için onu kavradı.

Kralın tahriki, kendisinininkini de körükledi. Phillip'in bedenini eline aldı ve daha sert girerken uzunluğunu okşadı. Artık ikisi de doruğa yaklaşmıştı, nefesleri kısalmış ve hızlanmıştı. Aralarında biriken ısı, ikisinin de alev alacağından korkacak kadar yükseldi. Ve sonra Phillip'in vücudu onun altında gerildi. Sıvı sıcaklık Soren'in eline ve altlarındaki yatağa aktı. Kontrolünü kaybetmek için çok fazlaydı ve kendi boşalmasıyla parçalanırken bir homurtu çıkardı.

Daha derine, sonra daha da derine itti. Tamamen bitkin ve boşalana kadar itti, bu adam tarafından tamamen büyülenmişti.

Hâlâ birbirlerine bağlı halde, ikisi de nefes nefese yere yığıldılar. Hava erkek, seks ve güç kokuyordu ve Soren bu kokuyu içine çekti. Bu kralın her şeyi sarhoş ediciydi.

Phillip, Soren'in ağırlığı altında kıkırdadı. "Yeni çarşaf lar getireyim."

Soren boynuna dişlerini gösterdi. "Sanki seninle işim bitmiş gibi konuşuyorsun."

Phillip tekrar güldü.

Saatler çabuk geçti. Soren onu iki kez daha aldı, doyamadı, Phillip'in vücudundan kendini ayıramadı. Sonunda, yorgun düşmüş olarak, ikisi de mum ışığının sessizliğinde, birbirlerine bakarak uzandılar.

Phillip'in gözleri parlak mavi taşlar gibi mavi renkte parlıyordu. Elini Soren'in omzunun hemen altındaki cildine uzattı. Parmaklarını göğsünün çukuruna doğru nazikçe kaydırırken bakışları birbirine kilitli kaldı. Soren'in zihni ona geri çekilmesini söylüyordu, ama o çekilmedi. Gözlerini Aleon kralından ayırmadı ve kalmaya izin verdi, kralın kendisine dokunmasına izin verdi. Onun dokunuşunu istiyordu.

Phillip konuşmak için ağızını açtı, ama tereddüt etti. Soren bekledi. Neredeyse korkarak. Ne soracağını biliyordu. Yatağına attığı herkesin sorduğu şeydi: gelecek hakkında. Ve cevabı kırıcı olacaktı. Kayıtlı olmak istemiyordu. Bu adamı istiyordu. Ama istemek yeterli değildi. Ve Phillip anlamayacaktı. Kimse anlamıyordu.

Aleon kralı hafifçe gülümsedi. Parmaklarını tekrar Soren'in teninde gezdirdi. "Bana ait olmadığını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadakatin, Norah'a ve kralına olan bağlılığın... Bunları asla ihanet etmeni istemezdim. Ve bana dokunmama izin verdiğinde, bana sahip olmama izin verdiğinde, bunun tam olarak ne olduğunu anlıyorum. Bir hediye." Soren'in elini dudaklarına götürdü ve avucunu öptü. "Bu hediye için teşekkür ederim."

Soren'in nefesi titredi. Bu adam onu anlıyordu. Onu görüyordu.

Ve bu tehlikeli bir şeydi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Soren, yükselen güneşin sessizliğinde yatıyordu. Aleon kralının uyumasını izledi — derin nefes alıp verişini, göğsünün yükselip alçalmasını, sabah ışınlarının altında parlayan tenini.

Phillip, güç ve ışıkla şekillendirilmiş güzel bir adamdı. Burnu, kalın, koyu kirpiklerinin arasında düzgün bir şekilde duruyordu. Kare şeklindeki çenesi, mükemmel dudaklarının hemen altında, çenesine doğru hafifçe sivriliyordu. Bronz saçlarındaki bakır rengi tonlar, parmakların dokunmasını istiyordu ve Soren kendini tutamadı.

Bu acı vericiydi. Phillip onu görevinden asla uzaklaştırmayacağını söylemişti, ama herhangi bir uzaklaşma, görevden uzaklaşma anlamına geliyordu. Soren buna izin veremezdi. Phillip'in saçlarını parmaklarıyla tararken, göğsündeki acıya denk olacak şekilde çenesini ağrıyana kadar sıktı.

Kralın gözleri yavaşça açıldı ve gülümsedi. Aleon tanrısı gibi görünüyordu. Soren onun gülümsemesini seviyordu. Bunu sevdiğinden nefret ediyordu. Bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Kendini lanetledi, gelmemeliydi.

"Gitmeliyim," dedi Soren.

"O zaman sonra gelir misin?"

"Hayır. Sana geri dönmem mümkün değil."

Phillip hareketsiz kaldı ve kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Soren onun anlamasını beklemiyordu. "Bu bir daha olamaz.

Gelmemeliydim."

Phillip kendini kaldırdı ve ona uzandı. "Soren, ben..." Geri çekildi ve ayağa kalkmak için hareket etti, ama Phillip onu yakaladı. "Soren, bekle."

Soren onu itti, ama Phillip onu daha sıkı tuttu. Soren beklemek, kalmak istiyordu, ama yapamıyordu. "Bırak beni," diye uyardı.

"Bekle dedim."

"Bırak beni," dedi tekrar.

"Hayır."

Soren ne kadar uzun beklerse, o kadar kalabilir. Ama kalamazdı. Bu yüzden bekleyemezdi. Soren, Phillip'in tutuşuna karşı direndi, ama Phillip güçlü ve hızlı bir adamdı ve Soren'i öne doğru çekti. Soren'in dengesi bozuldu ve yatağa düştü. Phillip üzerine atladı ve onu yere bastırdı.

"Dur!" diye bağırdı Phillip. "Dur ve benimle konuş."

Soren karşı koyabilir, onu alt edebilir. Ama Phillip'in gözlerinde, gücünü çalan, kalbi kırık bir vahşet vardı. Bu yüzden durdu.

Phillip'in sesi şimdi daha yumuşaktı. "Neden? Sana görevine ihanet etmeni asla istemeyeceğimi söylemiştim. Neden geri dönmüyorsun? Sadece birbirimizin tadını çıkaramaz mıyız?"

Bu çok basit bir soruydu, ama cevabı çok zordu. Artık birbirimizin tadını çıkarmaktan, sadece bedensel ihtiyaçları tatmin etmekten daha fazlasıydı. "Çünkü sen bir dikkat dağınıklığısın," dedi Soren. *Tehlikeli bir dikkat dağınıklığı.*

"Dikkatimi mi dağıtıyorsun?" Phillip başını salladı, ama bu onaylayan bir baş sallama değildi. "Beni bir zayıflık olarak mı görüyorsun?"

"Aşk insanı zayıflatır."

"Öyle mi?" Phillip'in tutuşu yumuşadı, ama onu bırakmadı. Gözleri kederle doldu. Hayır, keder değil, acıma, sanki Soren anlamamış gibi. Neyi anlamamıştı?

"Kral seni sevdiği için komutan olmadın mı?" diye sordu Phillip.

Ne demek istiyordu?

"Norah'ın bir lord yargıcı var, ama sen Mercia ordusunu kontrol ediyorsun çünkü o seni seviyor ve herkesten çok sana güveniyor. Ve şimdi..." Phillip yaklaştı. "Şimdi, Aleon kralını kontrol ediyorsun, o da senin her isteğine boyun eğecek. Aşkın seni zayıflattığını düşünüyorsun, ama o seni dünyanın en güçlü adamı yapmadı mı?"

Soren duygularını gizlemek için gözlerini kırptı. Bu adam onu nasıl bu kadar etkileyebiliyordu? Sözleri ne kadar ikna edici olursa olsun, buna izin veremezdi. "Ben sevebilen bir adam değilim." Phillip'i geri itti ve kendinden uzaklaştırdı. "Sevilebilecek bir adam değilim."

Sonra Soren, bunu yapma gücünü kaybetmeden önce oradan ayrıldı.

Gözlerini masanın üzerinde uzanan haritaya dikti. Pelerini onu boğuyordu. Soren onu giydiği onca yıl boyunca hiç böyle hissetmemişti, ama son birkaç gündür sık sık böyle hissediyordu. Mikael onun yanında duruyordu, Caspian ise onun karşısında, Phillip'in yanında. Savaş stratejisini altıncı kez gözden geçirmişlerdi, hiçbir şeyi atlamadıklarından, hiçbir şeyi unutmadıklarından emin olmak için. Sağlam bir plandı. Yine de Soren, sağlamdan başka her şeyi hissediyordu.

Phillip'in odasından çıktıktan sonra, kral onu rahat bıraktı, sanki Soren kontrolü elinde tutuyormuş gibi. Ancak şu anda burada, aralarında sadece bir masa varken, Soren kesinlikle kontrolü elinde tutmuyordu.

Phillip tabur figürlerini orijinal konumlarına geri çekti. Soren'in gözleri onun ellerini takip etti. Güçlü eller. O elleri tanıyordu, ona dokunmuş ellerdi. Hem çok nazikçe, hem de pek nazikçe. Gözlerini kapattı ve nefes aldı. *Kontrol*.

"Bu büyük bir risk," dedi Mikael, Soren'in kafasındaki sis perdesini kaldırmaya yardım ederek.

Soren zihnini tekrar savaşa odakladı. Bu plan Phillip için büyük bir riskti. Onun midesini bulandıran bir riskti.

"Komutan efendime de söylediğim gibi, ben hazırım," dedi Phillip. Gözleri Soren'in üzerindeydi. Soren bakmamaya, tuzağa düşmemeye dikkat etti, ama onları hissediyordu — onu çok iyi tanıyan gözleri.

"Ve riski anlıyorum," diye ekledi Phillip, "ama bu ittifak bana daha büyük bir şey vaat ediyor ve ben bunu kabul etmeye hazırım."

Soren'in nefes alışığı göğsünde takıldı. Hâlâ savaştan mı bahsediyordu?

"Bu ittifak alışılmadık bir şey," dedi Mikael.

Phillip hafifçe güldü ve Soren, önceki gece Phillip'in gülüşünü hissettiği yerde, cildinde nefesinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Kalçasında, uyluklarında...

Bir nefes daha aldı.

"Ben alışılmadık bir adamım," dedi Phillip. "Ve eminim ki sen de geleneklerin bizi engellediğini kabul edersin. Bu, fırsatları bilmek

ve onu değerlendirmekle ilgili. Elimizde olan ve bize verilenlerle en iyisini yapmakla ilgili."

Soren başını kaldırdı. Phillip'in gözleri, bildiği gibi, ona sabitlenmişti ve o yakalanmıştı. Ama zihni Phillip'in s zlerindeydi. Bu artık savaşla ilgili bir konuşma değildi. Ya da belki de öyleydi, ama Rael'e karşı savaşla ilgili değildi.

"Katılıyorum," dedi Mikael.

"Ve birbirimize saygı duyarsak, değerlerimize sadık kalabiliriz," dedi Phillip. "Her birimiz için önemli olanı koruyabiliriz."

"Bence bu mümkün," diye cevapladı Mikael.

Ama bu mümkün değildi. Soren, Phillip'in bakışları altında kalmaya devam etti

—onu açık, çıplak ve savunmasız bırakan, kalbini görevine karşı sınavan bakış.  kisini ayrı ayrı  stlenemezdi. Bu mümkün değildi. Kalbi onun göreviydi. Salar ve Salara onun kalbi idi. Salar ve Salara onun görevi idi. Phillip ise...

Phillip...

Bu mümkün değildi. Tıpkı Soren'in bu odada daha fazla kalmasının mümkün olmaması gibi. Hava yoktu. O bakışlardan kurtuldu ve masadan kalktı. Ama kapıya doğru ilerlerken Mikael kolunu tuttu.

Mikael kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

Soren'in verecek bir cevabı yoktu. Düşünmek mi? D ş nemiyordu. Nasıl yapılacağını unutmuştu. Yapması gereken... Kaçmak dışında ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Bırak beni," dedi sessizce, sadece Mikael'in duyabileceği şekilde. "Lütfen." Neredeyse yalvarıyordu.

Mikael'in gözleri onun gözleri arasında gidip geldi. Israr etmedi. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Soren, onu daha fazla alıkoymamasını diledi. Mikael de öyle yaptı. Sadece başını salladı ve onu bıraktı.

Günün solan ışığında, odanın sessizliğinde sırtını duvara dayayarak durdu. Soren, o öğleden sonra kendisine ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Kendini kaybetmiş, aklını kaçırmış ve geri kazanabilmek için neredeyse tüm şehri dolaşmak zorunda kalmıştı.

Artık tekrar nefes alabiliyor, tekrar düşünebiliyordu.

Yine de, bir fırtına hâlâ kasıp kavuruyordu.

Bu adam. *Phillip*. Onu düşünmek bile Soren'in heyecanlanmasına neden oluyordu. Pürüzsüz teni, sert kasları. Dokunuşu, kokusu, tadı. Soren şalını çıkardı ve yüzünü sildi. İçinde bir ateş dalgalandı, ama onu bastırdı. Bu arzu ile ilgili değildi. Onu derinlerinden çeken şeydi - tehlike de buydu.

Ama Soren görevini biliyordu ve hiçbir şey onu bundan alıkoyamazdı. Şimdi Phillip'in odasında, elinde hançeriyle bekliyordu.

Odanın kapısı açıldı, sonra kapandı.

Soren hareketsiz kaldı, sessizce duvarın küçük girintisinde saklandı. Sonra hızla harekete geçti. Phillip onun orada olduğunu fark etmeden bıçağını Phillip'in boğazına dayadı. Kral durdu. Ağzını konuşmak için açtı, ama gözleri Soren'inkilerle buluştuğunda sustu. Soren bıçağı derisine daha sıkı bastırdı.

Phillip tepki göstermedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını hafifçe geriye eğdi ve boynunu daha fazla ortaya çıkardı. Bu bir teslimiyet miydi? Yoksa bir meydan okuma mı?

Önemli değildi. Soren'in sesi alçak ve kararlıydı. "Salara'ya, Salar'a karşı harekete geçersen, seni öldürmekten çekinmem."

Phillip'in yüzü sabit kaldı, ama gözleri gülümsüyordu. "Başka birinden gelseydi, bu bir tehdit olurdu. Ama senden, Yok Edici... Bu garip bir şekilde kur yapma gibi geliyor."

"Anladığından emin olmalıyım."

Soren'in mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı bir şekilde, Phillip ön koluna acı veren bir güçle vurdu ve bıçağı düşürdü. Phillip bıçağı kapıp ona doğrulttu. Ucu Soren'in boğazına sapladı. Ve gülümsedi. O gülümseme... güzel ve etkileyiciydi. Soren'in bu kralın gerçekte ne kadar güçlü olduğunu unutmasını sağlayacak güce sahipti. Ne kadar ölümcül olduğunu. Tıpkı az önce unuttuğu gibi.

Phillip'in sesi fısıltı gibiydi, ama bir kükreme kadar ağırdı. "Bir gün kendimizi savaş alanında karşı karşıya bulabiliriz. Ve beni öldürmeye çalışmana izin veririm. Eğer yapabilirsen."

Soren'in vücudu alev aldı. Bu kral yetenekli ve cesurdu. Pantolonu dar gelmeye başladı. Phillip'in kendi kılıcıyla derisini kestiği yerden boynuna kanın aktığını hissetti

bu onu daha da sertleştirdi.

"Ama sana söyledim," dedi Phillip, "asla görevine ihanet etmeni istemeyeceğim. Sadakatini istemiyorum. Belki zamanla kalbini isteyebilirim. Ama asla sadakatini."

O gözler, herhangi bir kılıçtan daha fazla onu delip geçiyordu. Soren onun bakışlarını karşılayamıyordu, ama gözlerini de kaıramıyordu. "O zaman şimdi ne istiyorsun?"

"Seni. Vücudunu. Zevkini." Phillip bıçağı ona daha sert bastırdı. Soren'in omurgasından bir titreme geçti, ama korkudan değildi. Phillip'in gözleri parıldıyordu. "Ve anladığından emin olmak için," diye ekledi, "ben istemiyorum."

Soren burnunu çektirdi. "Beni yeterince tanıyor olmalısın, taleplere cevap vermediğimi bilmen gerekir."

"Giysilerini ıkar."

Soren taleplere cevap vermediğini *düşünüyordu*, ama vücudu aksini söylüyordu. Hareket etti; artık acı verici bir şekilde sertleşmişti. Elleri onu ele verdi ve kayışlarını çözdü, pantolonunun bağcıklarını çözdü. Ne yaptığını fark etmeden botlarıyla pantolonunu tekmeledi. Hareketleriyle hançerin ucu derisine daha derin kesiyordu, ama bu acıda heyecan verici, enfes bir şey vardı. Phillip'in onu izlerken gözlerindeki ışıltıda da enfes bir şey vardı.

Giysileri olmadan, uyarılmasını gizleyemezdi, arzusunu gizleyemezdi. Çıplak olan Soren, bir sonraki talebi bekledi.

Phillip hala hançeri elinde tutuyordu. Soren onu geri almaya çalışmadı. Yapamayacağını biliyordu. Phillip'ten daha iri ve daha güçlüydü, ama daha hızlı değildi. Aklına Aleon'da kral ile antrenman sahasında yaptığı dövüş geldi. Phillip kılıç kullanma becerisiyle ona denk biriydi; hançer kullanmada da yetenekli olacağını tahmin etmeliydi. Soren hançeri geri alamazdı. Ve almak da istemiyordu.

Birbirlerine çok yakındılar.

Soren'in göğsünden küçük bir kan damlası aktı ve Phillip ne eğilip dilini kullanarak onu yakaladı. Soren, şimdiye kadar yaşadığı en erotik ve tahrik edici şeyin etkisiyle titredi. Bu adam... Bu adamın ne olduğunu bilmiyordu. Ve nasıl tepki vereceğini de bilmiyordu.

nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bu yüzden hareketsizce durdu. Phillip yavaşça damlayan kanı takip etti, dili yukarı doğru işkence edici okşamalarla yaladı. Soren'in vücudu derisinin sınırlarından patlayacak gibi görünüyordu.

Phillip boynuna ulaştığında bıçağı çekti ve yaptığı kesikleri ağzıyla kapattı. Nazikçe emdi, ağzının Soren'in vücudunun diğer kısımlarına yaptıklarını hatırlattı. Soren kontrolü elinde tutmaya çalıştı. Bir iplik kadar ince bir kontrol.

Geri çekilen Phillip, alt dudağında kanla Soren'in gözlerine tekrar baktı. Dilini dudağına değdirdi ve gülümsedi.

Soren kendini kaybetti. Öne doğru atıldı ve Phillip'in dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Kanını tattı - arzu ile karışık kanı - ve dilini kullanarak onu takip etti. Phillip ağzını ona açtı ve Soren onu içti. Bu adam Soren'in ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu, hatta neye ihtiyacı olduğunu bile bilmediğini biliyordu. Phillip sınırların nerede olduğunu biliyordu, ama şu anda sınır yoktu.

Kral onu yatağa doğru ittiğinde, Soren Phillip'in giysilerini yırttı. Phillip hançeri fırlattı ve başlığa sapladı. Sırıttı. "Sonra ihtiyacım olursa diye."

Soren de gülümsemeden edemedi.

Sonra Phillip'in elleri onun üzerindeydi — dolaşüyor, okşuyor, kavıyor, onu arzu ile çıldırtıyordu. Soren, Phillip'in kaslı uyluklarının arasına elini kaydırды, onun da Soren kadar bunu istediğini hissetmek için.

Phillip inledi — istiyordu.

Soren'in bacaklarının arkası yatağa süründü ve kralın arkasına geçmek için yer değiştirdi. Ama Phillip onu yakaladı.

"Hayır."

Soren durakladı.

"Seni görmek istiyorum," dedi Phillip. Yatağa geçti ve yavaşça yastıklara uzandı. Soren onun üzerine eğildi, önderlik ediyor ama takip ediyor, avlanıyor ama yakalanıyordu. Avcı mı av mı olduğundan emin değildi.

Umursamadı. Phillip'in ağzını tekrar kendi ağzıyla kapattı. Soren öpüşmeyi hiç sevmezdi. Öpüşmek çok samimi, çok fazlaydı. Ama bu adamla, doyamıyordu.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Soren durdu ve odaya bakındı. Gözleri yatak başındaki masanın üzerinde küçük bir yağ kabı gördü ve durdu. *Ne kadar da uygun.*

Phillip alaycı bir gülümseme attı. "Geri geleceğini biliyordum."

"Beni tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Soren sözlerini şakacı bir şekilde söylemek istemişti, ama öyle çıkmamıştı.

Phillip'in yüzü ciddileşti ve Soren, sözlerini geri almak için zihninde bir yol aradı.

"Seni tanımak istiyorum," dedi Phillip yumuşak bir sesle. Elini Soren'in ensesine uzattı. "Seni tanımama izin verir misin?"

Soren onun yüzünü inceledi. Bu adama neredeyse her şeyi yapmasına izin verirdi. "Zor mu yapıyorum?"

Phillip güldü. "O hançer nerede?" Soren'i kendine çekti ve dudakları tekrar buluştu. Tatlı ve narenciye tadı vardı, yutulacak bir şey gibi, ve Soren onu yutmak istedi.

Soren ayrıldı ve üzerine yağ sürdü, sonra Phillip'in bacaklarının arasına geçerek ikisini de pozisyonlandırdı. Ten tenine, sert kaslar kalçalarının her iki yanını okşuyordu, altında erkek gücü vardı — kontrolünü korumak için çaba sarf etmek zorundaydı. Phillip yavaşça gözlerini kırptırdı, nefesleri uzun ve ağırdı. Soren, Phillip'in uyluğunu kavradı ve içeri girerken onu izledi. Phillip ona teslim oldu, Soren'in neredeyse kendini kaybetmesine neden olan bir nefes aldı. Soren daha derine girdi ve hareketsiz kaldı. Onun içinde olması gerekiyordu - onu sahiplenmek, ona yakın olmak için. Onun bir parçası olmak için.

Kendini yavaş olmaya zorladı, aciliyetin ateşini inkar etmeye çalıştı. Ama Phillip'in vücudu ona karşı sallandı ve onu daha hızlı itti. Onu daha sert itti. Phillip'in ellerini kavradı ve başının üzerine itti, başını eğip tekrar ağzından içmek için eğildi. Arzu o kadar yoğun ki acıtıyordu. Aralarında fırtına büyüdü, şiddetlendi, ikisini de yok etmekle tehdit etti.

Sonra Phillip'in vücudu onun altında titredi, gerildi ve karınları arasında sıcaklık fışkırdı. Soren'in ağzına inledi ve Soren çözüldü. Kendini daha derine itti, içinde patladı ve hakkını ortaya koydu.

Bu adam onundu.

İkisi de nefes nefese hareketsiz kaldılar. Soren kendini bırakıp yığıldı. Phillip, onun ağırlığını taşıyabilecek kadar iri bir adamdı. Öylece uzanmak mutluluk vericiydi.

Yumuşak parmaklar Soren'in saçlarını okşadı, cildinde tüyleri diken diken etti. "Kal," diye fısıldadı Phillip.

Soren başını kaldırıp ona bakan delici mavi gözlere baktı. Bu adamı sevmeye ve onu öldürmeye izin vermişti kendine.

Hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Norah, akşam yemeği için yemek odasına giderken, yumuşak ipek ayakkabıları koridorda sessizce ses çıkardı. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş, geç kalmıştı. Bunun için bir nedeni bile yoktu; odasındaki yan sandalyede oturmuş, düşüncelerine dalmıştı: Soren ve onunla Phillip arasında olanlar, yaklaşan savaş ve her geçen gün ondan daha da uzaklaşan Catherine.

Mikael onu bekleyecekti, ama o bunu istemiyordu ve adımlarını daha da hızlandırdı. Salonun önünden geçerken durdu. Soren pencerenin yanında durmuş, adanın karşısına bakıyordu. Neden yemek odasında değildi?

"Yemeğe geliyor musun?" diye sordu ve o irkildi. "Seni korkutmak istemedim," diye ekledi.

"Beni korkutmadın," diye cevapladı Soren çabucak.

Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Tamam." Ama Soren'in keyfi yoktu ve gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu?"

Bir an sessiz kaldı, sonra "Bu sabah bir mesaj geldi. Aleon ordusunun tamamı Eilor'da toplandı. Japheth ve Rael'in yürüyüşüne hazırlar" dedi.

Yavaşça başını salladı. Plan *buydu*... "Bu iyi bir şey gibi görünüyor."

"Aleon kralı ordusuna katılmaya karar verdi."

Genellikle krallar ve kraliçeler savaşın ön saflarından uzakta güvende kalırlardı, ancak ordularının yanında olmaları da olağandışı bir durum değildi.

Ve Soren'in bunu övmesini bekliyordu, ama belli ki bu karar onu memnun etmemişti.

"Ordusunu Songs dağlarına yerleştirmek istiyordu," dedi ona. "Eilor'u geçici olarak terk edip, dağlarda daha avantajlı bir konum elde edecekti. Rael'i Canyonlands'e itmek için Eilor'da onun kuvvetlerine ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Bu yanlış bir karar mıydı? Kuvvetlerini Eilor'a çekmesi?"

Soren başını salladı. "Hayır. Genel strateji açısından değil. Ama Aleon için tehlikeli. Planımız, Rael'in savaşı Kharav'a taşımaya daha meyilli olacağını varsayıyor. Eilor zerinden Aleon'a saldırırlarsa, Phillip'in ordusu avantajlı durumda olmayacak ve yenilgiye uğrayabilir."

Sonra fark etti. "Onun için endişeleniyorsun." Bu bir soru değildi.

Sessizce durdular.

"Bu farklı," dedi bir süre sonra. Ona baktı. "Ne farklı?"

"Salar'la birlikteyken, birlikte dünyayı fethedebileceğimizi hissediyordum. Onun yanında durmak, onun tarafından sevmek yeterliydi. Mutlu olmak için yeterliydi. Mutlu olmaya." Elleriyle oynadı. "Ama Phillip... Phillip farklı. Onda... bir istek var. Doyurulamayacak bir açlık, giderilemeyecek bir susuzluk, sanki hiçbir şey yeterli olmayacakmış gibi. Ben istemiyorum..." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Onun gitmesini istemiyorum."

"Phillip çok yetkin bir kral," diye onu teselli etti, "etrafında dünyanın en büyük ordularından biri var. Sen de onun yeteneklerini test ettin. Kendini kesinlikle koruyabilir."

"Bu yeterli değil."

O bu duyguyu anlıyordu, Mikael'le de aynı şeyi hissetmişti. Bu yüzden, ona istediği seçeneği sundu: "Onunla gitmek ister misin? Eilor'a gitmek ister misin?" Phillip ve kan ve savaş garantisiyle, onun bu öneriyi kabul edeceğinden emindi.

Ama adam kaşlarını çattı. "Benim yerim burada. Seninle birlikte."

"Bana yemin etmiş olman, Mercia'da kalman gerektiği anlamına gelmez."

O başını salladı. "Sana göz kulak olacağıma söz verdim." "Mikael, Eilor'un..."

"Salar değil. Ayıya söz verdim. Eilor düşerse ve Rael kuzeye ilerlerse, bana ihtiyacın olacak. Benim yerim burası."

"Soren..."

"Dur," dedi sertçe ve o sustu. Adam iç geçirdi. "Ailem burada, sen ve Salar. Görevim burada. Gitmek istemiyorum. Gitmeyeceğim."

"Tamam," dedi kadın, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Ama Aleon'un düşmesine izin veremeyiz. Phillip'in sana ihtiyacı varsa, gitmek zorundasın. Gitmeni isterim."

Sonunda başını salladı. "Bana ihtiyacı varsa."

"Hadi gel, akşam yemeğine geç kalacağız. Phillip, Mikael ile baş başa kalacak ve şimdiye kadar her şey yolunda gitse de, işi zorlamak istemem."

Soren burnunu çektikten sonra yemek odasına doğru yöneldiler.

Avluda Aleon kralını Eilor'a götürmek için hazırlanan ordunun varlığına rağmen, kalenin koridorları ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Soren, Phillip'in odasına ulaştı ve yumruğunu kapıya kaldırdı, ama durakladı. Kendine lanet etti. Salara'ya gitmek istemediğini söylemişti, ama gitmek istiyordu. Savaş açlığını gidereli uzun zaman olmuştu, ama onu çağıran şey bu değildi. Eilor, Phillip gibi bir kral için bile tehlikeli olacaktı. Soren, büyükannesi öldükten sonra Adrian'ı Phillip'e geri gönderecekti, Rael saldırırsa daha da erken. Ama Adrian yanında olsa bile, Phillip yeterince güvende olmayacaktı. Şalını indirdi ve nefes aldı.

Aniden kapı açıldı ve kralın kendisine baktığını görünce irkildi.

Phillip şaşkınlıkla bir adım geri attı. Sonra gülümsedi, o gülümsemeyle. "Komutanım." Daha da geri çekilerek kapıyı açtı ve Soren içeri girdi.

"Ordu hazır," dedi Soren. "Sen hazır mısın?" Phillip

başını salladı. "Ben de tam aşağı iniyordum."

Ayakta durup birbirlerine baktılar.

Phillip ona yaklaştı. "Keşke gitmek zorunda olmasaydım."

"O zaman gitme."

"Sen olsan gitmez miydin?"

Soren buna cevap veremedi, çünkü cevabı kralın yapmasını istediği şeyden farklı olacaktı.

Phillip daha da yaklaştı. Sesi yumuşaktı, neredeyse fısıltı gibiydi. "Son birkaç gün... Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Tekrar böyle hissedebileceğimi. Ama..." Sonra yine o gülümsemeyi gösterdi.

Soren, kralı göğüs zırhının üstünden yakaladı ve onu duvara bastırarak öptü. Phillip'in tadı bal, güneş ışığı ve yaz gibiydi, ve onun hiç bilmediği, ama şimdi bildiği her şey gibiydi.

Ayrıldılar, ama Soren hala Phillip'in zırhını sıkıca tutuyordu. "Sakın Sakın ölme. Anladın mı?" Phillip gülümsedi. "Çok net anladım."

"Adrian'ı yakında sana göndereceğim. Onu dinle ve risk alma. Rael saldırırsa ve kuvvetlerin yenik düşerse, Mercia'ya git."

"Aleon'u terk edemem."

Asil bir kral gibi konuşuyorsun. Soren bundan nefret ediyordu. "O zaman Songs dağlarına çekil. Ben sana geleceğim."

Phillip yine gülümsedi, ama güneş ışığı gibi bir gülümseme değildi. Bu, inanamamanın, kederin gülümsemesiydi. "Gelmezsen, anlarım."

Phillip'i daha sıkı kavradı. "Senin için geleceğim," diye söz verdi.

Otuz Beşinci Bölüm

Norah yemek masasında oturmuş, nefes almadan elindeki mektuba bakıyordu. Phillip önceki gün Eilor'a gitmişti ve Norah şimdiden onu geri çağırmak istiyordu. Mikael veya Soren'in sağlayamayacağı bir şey sunacağı için değil, ama artık hepsi bir takımdı — arkadaşlar, müttefikler — ve sabahki durumla ilgili ortak bir fikir kesinlikle yardımcı olacaktı.

Elbette, mektubun mührünü -kısa kılıç sembolü olan kırmızı mührü-haberci efendisini tanıtan kadar tanımamıştı.

Rael ve Serra Kralı Cyrus'tan geldiğini söyledi. Caspian, onu içeriye kadar eşlik ettikten sonra yanında durdu.

Mektubu özel olarak okumak için, ya da Mikael, Soren ve yargıcının önünde olabildiğince özel olarak okumak için elçiyi gönderdi. Cyrus neden *ona mektup* yazmış olabilirdi?

Norah kelimelere bakarak mektubu üçüncü kez okudu.

Kraliçe Norah,

Bulunduğumuz dünya beklenmedik bir dünya değil mi? Gregor'un davası benim davam değil. Yine de, aramızda bir konuşma bile yapmadan doğrudan savaşa girmeye karar verdik.

Bunu düzeltmek istiyorum.

Bizler mantıklı insanlar değil miyiz? Sizi daha yakından tanıdıkça, eskiden düşündüğüm kadar farklı olmadığımızı düşünüyorum. Sadece birbirimize saygı duymak için bile olsa, tarafsız bir ortamda görüşmek isterim.

Cevabınızı

bekliyorum,

Cyrus

Notu Mikael'e uzattı ve o okurken gözlerini onun yüzünden ayırmadı. Garip bir şekilde, Mikael hiç rahatsız görünmüyordu. Okumayı bitirdiğinde, notu Soren'e uzattı.

"Sadece Salara ile mi görüşmek istiyor?" diye sordu Soren. "Bu bir tuzak," dedi Mikael.

Soren omuz silkti. "Ya da Salara'nın onu bıçaklamayacak tek kişi olduğunu düşünüyor." Mikael, Soren'e baktı ve ikisi de güldü.

"Komik olan ne?" diye sordu Norah. "Buradaki en barışçıl kişi benim."

"Bu odadaki herkesi bıçakladın," dedi Soren.

Norah'ın ağzı açık kaldı ve alaycı bir şekilde güldü. "İlk olarak, Caspian bir kazaydı." Ona bir bakış attı. "Tekrar özür dilerim."

Adalet gülümsedi. "Önemli değil."

"Ve Mikael" — kocasına suçlayıcı bir bakış attı — "adil olmak gerekirse, sen beni kaçıırıyordun." Soren'e geri döndü. "Sen de öyle."

Soren'in derin, gürleyen kahkahası yine duyuldu.

Norah gözlerini kısarak ona baktı. "Böyle devam edersen, sana hatırlaman için bir yara izi daha bırakabilirim."

Gülümseme hala yüzünden kaybolmamıştı.

"Ya niyeti samimi ise?" diye sordu, konuyu tekrar gündemdeki meseleye çevirerek. "Ya olası bir antlaşma hakkında konuşmak istiyorsa?" Anlamıyor muydular? Bu, savaşın gidişatını değiştirmek için bir fırsattı — belki çok küçük bir fırsat, ama yine de bir fırsattı.

"Niyetleri samimi değil, Salara," dedi Mikael.

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum," dedi Mikael kararlı bir şekilde.

Kız, ağzı hafifçe açık bir şekilde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Sadece hayır mı diyeceğim?"

"Ona hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Yani... elçisini eli *boş mu* göndereceğim? Bu, hayır demekle aynı şey."

"Elçisini geri göndermeyeceksin."

"Onunla ben ilgileneneğim," dedi Soren.

Kadın peçetesini tabağının yanına bıraktı. "Kesinlikle olmaz. Barış mektubuna kanla cevap vermeyeceğim." Bu, savaşı önlemeye kesinlikle yardımcı olmazdı.

"Kan dökmeden halledebilirim," dedi Soren.

Ona kaşlarını çatdı. "Hayır dedim." Mikael ile konuşmak, onu mantıklı davranmaya ikna etmek ve diplomasinin değerini anlamasını sağlamak için daha fazla zaman kazanması gerekiyordu. "Onunla ne yapacağımıza karar verene kadar onu bir yere koyun. Hücreye değil. Rahat bir yere."

Mikael'in kaşları çatıldı. "Düşmanımızın elçisini rahat bir yere mi koyacaksın?"

Soren burnunu çektirdi. "Bu retorik bir soru mu?" diye sordu ve Mikael'in keskin bakışlarını üzerine çekti.

Caspian bakışlarını Norah'tan Mikael'e, sonra tekrar Norah'a çevirdi. "Onu misafir odasına koyacağım."

Norah gözlerini kocasından ayırmadı. Onun bir itirazı vardı, bunu görebiliyordu. Ama o sadece kadehinden bir yudum aldı ve boyun eğdi. Bu bir başlangıçtı.

Norah parmaklarını Mikael'in parmaklarının arasından çekip, onun avucuna yumruğunu sıkarak onun sıcaklığını daha fazla hissetmeye çalıştı. Şatonun uzun koridorunda, çalışma odasına doğru yürüdüler ve Norah üşüyordu. Her zaman üşüyordu sanki. Şatolar soğuktu. Mikael güldü, Norah'ın elini koluna çekip kendi eliyle örttü. Tanrılar, Norah onun sıcaklığını seviyordu. Mikael'e daha da yaklaştı.

"Soren'in Aleon kralından haber var mı?" diye sordu.

"Songs'a neredeyse vardılar. İyi ilerliyorlar." Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. *Soren'in Aleon kralı*. Mikael'in Phillip'i kabul edeceğinden emin değildi ve birçok yönden kabul etmemişti. Seçeneği olmayan bir müttefik olarak kabul etmişti, ama güvendiği biri olarak değil, kesinlikle bir arkadaş olarak da değil. Ama onu Soren'in adamı olarak kabul etti ve bu yüzden hayatta kalması ve iyi olması gereken bir adam olarak kabul etti. Soren Phillip'i seviyordu ve Mikael de Soren'i seviyordu. Belki de bu, Phillip'i herhangi bir ittifaktan daha fazla koruyordu.

Koridorun sonuna yaklaşırken, Caspian ve Soren köşeyi döndüler, adımları kararlıydı.

"Bir mektup," dedi Soren onlara ulaştıklarında. "Bir tane daha. Cyrus'tan." Caspian mektubu Norah'a uzattı.

Mührü kırdı ve mektubu okudu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Kraliçe Norah,

Mektubuma cevap gelmedi, ancak elçim nazikçe karşılandığından, bunun tam bir reddetme olduğunu düşünmüyorum. Belki de reddetme değildir; belki de sadece tereddüttür, ki bunu anlayabiliyorum. Niyetimi göstermek için, sizin şartlarınızla Mercia'nın dış kesimlerinde sizinle buluşacağım. Buluşup konuşalım, eminim ortak bir noktada buluşacağız.

Cyrus.

Mikael'e verdi. Mikael mektubu okurken yüzü sertleşti. "İlk mektubundan bu yana sadece iki gün geçmişken, cevap verme niyetimiz olmadığını varsayması cesurca," dedi ve mektubu Soren'e uzattı.

"Aslında haklı," dedi Norah.

Soren'in gözleri parşömeni taradı. "Peki, elçisinin iyi muamele gördüğünü nereden biliyor?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Norah, "ama şimdi elimizde iki tane var. İkinci mesaj bu kadar çabuk geldiğine göre, yakınlarda olmalı. Ya Mercia'ya çoktan gelmişse?"

"O kadar aptal olamaz," dedi Mikael. "Bu bir tuzak olmalı."

"Ne söyleyeceğini dinlemeliyiz," diye ısrar etti. Cyrus konuşmak istiyordu ve konuşmak barış için gerçek bir fırsat sunuyordu. "Mikael, bu savaşı önleme potansiyeli olan bir davet. Onunla konuşabilirsem..."

"Bu adamla tek başına görüşmeyeceksin," dedi kararlı bir sesle.

"Soren benimle gelecek." Onu ikna etmeye yaklaştığını mı yoksa uzaklaştığını mı bilmiyordu ve bu onu daha da çaresiz hale getiriyordu. "Sen ve Caspian da orduyla hazır bekleyebilirsiniz," diye ekledi. "Cyrus'un Mercia'da buluşması büyük bir risk. Yalnız gelirse onu yakalayabiliriz. Ama Mikael, bir anlaşmaya varabilirsek, bir müttefik kazanabilirsek, bu tehdidi sona erdirebiliriz. Her şeyi sona erdirebiliriz."

"Sadece kan her şeye son verebilir."

Kafasını salladı. "Buna inanmıyorum," dedi. "Ordusunun Japheth sınırında olduğunu biliyorsun, hemen bir tehdit oluşturmayacak kadar uzakta ve yalnız gelmesini sağlayabiliriz. Bu sadece küçük bir risk."

Dudakları inceldi.

Kadın onun elini tuttu. "Mikael, denemeliyiz. *Lütfen*. Denemeliyim."

Soren'e baktı, Soren de ona şüpheci bir bakışla karşılık verdi. Sonra Soren omuz silkti. Mikael iç geçirdi. "Peki. Onunla dış kesimlerdeki vadide buluşacağız."

Kalbi hızla attı. İşte bu, bu onların şansydı. Ve o vadiyi biliyordu. Alçaktı ve yüksek dağların sırtlarıyla çevriliydi. Buluşmak için mükemmel bir yerdi; açıktaydı ve etraflarındaki her şeyi görebileceklerdi.

"Kuzey ordusunu sırta getireceğim," dedi. "Cyrus herhangi bir şey yapmaya kalkışırsa, ne olursa olsun, bu savaşın başlayacağına hazırlıklı olmalısın."

Buna katılıyordu. "Ve ben de bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yaptığımı bileceğim."

Aynı gün, habercileri Cyrus'a geri gönderdiklerinde, iki gün sonra buluşmaları gerektiğini belirten başka bir mesaj aldılar.

İki gün.

Bu haberin ona nasıl bu kadar çabuk ulaştığını bilmiyordu; hiçbir kuş bu kadar hızlı taşıyamazdı. Cyrus'un bu kadar çabuk buluşmaya nasıl hazırlandığını da bilmiyordu. İki gün içinde ordusuyla vadiye ulaşmak onun için bile zor olacaktı.

Ama gideceklerdi. Gitmek zorundaydılar. Bu savaşı durdurmak zorundaydılar.

Otuz Altıncı Bölüm

Raelean kralı, ya da onun Raelean kralı olduğunu düşündüğü kişi, uzak sırta atının üzerinde bekliyordu. Dik ve kendinden emin bir şekilde oturuyordu. Arkasında, bir ordu sayılmayacak kadar küçük başka bir atlı grup vardı. Norah, Mikael'in Caspian, Crest ve Mercian ordusunun yarısı ile beklediği sırtı omzunun üzerinden baktı. Adrian, toplantının dikkatleri dağıtma riski olduğu için Calla, Cohen ve ordunun geri kalan yarısı ile başkente daha yakın bir yerde kaldı.

Norah yanındaki Soren'e baktı. Cyrus'un ordusu olmadan görünmesi, onu ve Mikael'i biraz sakinleştirmişti, ama bu onu sakinleştirmede. Bu gün barışın başlangıcı ya da savaşın başlangıcı olacaktı. Hangisi olacağını bilmemek midelerini bulandırıyor.

Cyrus, yanında sadece bir biniciyle birlikte sırtı aşağıya doğru atını ilerletti ve Norah ile Soren de aynısını yaptı. Birbirlerine yaklaştıkça Norah, Cyrus'un görünüşünü daha net görebildi. Cyrus, kan rengi toprak kırmızısı vurgularla süslenmiş siyah zırh giyiyordu. Siyah ve kan. Keskin bir miğfer yüzünü örtüyordu ve tepesine bir hançer taç takılıydı. Sirtında, ışığı yansıtan büyük kırmızı bir taşın sapına takılı bir kılıç taşıyordu.

Yanındaki binici bir asker değil, bir kadındı. Koyu renkli, kıvrıkcık saçları kışlık binici elbisesinin göğsüne kadar uzanıyordu, ama yüzü pelerininin kapüşonuyla gizlenmişti.

Birbirlerinden birkaç metre uzaklıkta durdular. Soren kılıcının kabzasını sıktı, ama kimse kıpırdamadı. Her şey sessizdi.

Norah, Cyrus'un yüzünü göremiyordu, ama miğferinin arkasında gülümsediğinden emindi. Gülümsüyormuş gibi oturuyordu. Sirtından soğuk bir ürperti geçti ve aniden Mikael'in haklı olabileceğini düşündü. Bu bir tuzak mıydı? Kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Kral Cyrus," diye selamladı onu.

Cevap vermedi. Kimse kıpırdamadı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Gergin ve hazır bekleyen, kan dökmek için bir neden arayan Soren'e baktı. Gözlerini tekrar krala çevirdi.

Cyrus yavaşça elini uzattı ve miğferini başından çıkardı. Norah nefesini tuttu. Ona bakan yüz onu neredeyse yıkıyordu. Sarı saçlar. Kare çene. Mavi gözler.

"Alexander?" diye fısıldadı. Akli onu yanıltıyor olmalıydı. Soren'e bakarak onun da aynı şeyi gördüğünü doğrulamak istedi ve onun karanlık bakışları ona gördüğünü söyledi. Gözleri tekrar Alexander'a döndü. Ağzı açık, konuşmadan, nefes alamadan oturabilirdi sadece.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Olamazdı. Daha yakından baktığında, bunun Alexander olmadığını gördü. Aynı yüz, aynı saç, aynı gözler, ama o farklıydı. Bir sahtekar... Cyrus bir sahtekardı.

Aniden hava titredi. Soren'in tatar yayından çıkan iki ok siyah metale saplanınca Cyrus kalkanını kaldırdı.

Soren saldırıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı.

Ama çok geçti. Atı hücumu geçti.

Cyrus'un yanındaki kadın kollarını kaldırdı ve havaya yabancı kelimeler fısıldadı. Keskin bir rüzgar esti. Soren'in savaş atı, sanki görünmez bir düşmanla savaşıyormuş gibi ön ayaklarıyla havaya sıçradı ve vurdu, ama hücumuna devam etmedi.

Sephir başını salladı ve arka ayakları üzerinde yükseldi. Norah düşmemek için kısırağı sıkıca tuttu ve hayvanı sakinleştirmek için elini hayvanın boynuna koydu.

Soren atının üzerinde kıvrıldı, eli yanındaki küçük savaş baltasına uzanmaya çalıştı, ama onu yakalayamadı ve Norah, onun görünmez bir güç tarafından tutulduğunu fark etti. Ağzından acı dolu bir homurtu çıktı.

"Dur!" diye bağırarak ona uzandı, ama ona dokunacak kadar yakın değildi. Ve yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Soren tekrar kükredi.

"Dur!" Mikael'in beklediği sırta bir bakış attı.
Bunu görüyor muydu? Neden gelmiyordu? Ona ihtiyacı vardı.

"Gölge Kral göremez." Cyrus sakın bir şekilde cevap verdi. "Ona göre hiçbir şey ters görünmüyor." Ses Alexander'a aitti, ama bu Alexander olamazdı.

Norah, yanında sessizce bir şeyler mırıldanan kadına baktı. Gözlerini Mikael'in hala beklediği sırta çevirdi. O, gerçekte neler olduğunu bilmiyordu. Norah tek başınaydı.

Soren yine inledi ve Norah Cyrus'a baktı. "Lütfen," dedi, sesini sabit tutmaya çalışarak. "Dur. Ona zarar veriyorsun."

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı, sonra yanındaki kadına bir bakış attı.

Soren'in vücudu rahatlamış bir şekilde gevşedi, ama hala görünmez bir güç tarafından tutulmuş gibi doğal olmayan bir şekilde oturuyordu.

Norah, Raelean kralına baktı. Bunun Alexander olmadığını biliyordu, ama tanıdık yüz hatlarından gözlerini ayıramıyordu. Dudakları titredi. "Kimsin sen?"

"Belki Lucien adı sana daha tanıdık gelir," dedi adam.

Lucien? "Alexander'ın kardeşi mi?" diye sordu. Alexander'ın çocukken ölen bir kardeşi vardı. Ancak bu adam hayattaydı.

Gözleri, Norah'ın farkına vardığını görünce acımasız bir sırtışıyla parladı. "Sen onun tıpatıp aynısın," diye fısıldadı.

"Çoğu ikiz gibi."

İkizler. İkiz olduklarını bilmiyordu. Görünüşe göre, bilmediği çok şey vardı. Norah inanamadan başını salladı. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

Lucien başını hafifçe eğdi. "Evet, öldüm. En azından annemin niyeti buydu."

"Ama şimdi Rael'in kralısın?"

"Şimdi Rael ve Serra'nın kralıyım."

Artık biliyordu, gördüğü adam buydu. Alexander değil. Kaybı yeniden onu sardı. Bu farkındalık göğsünü yeniden parçaladı. Onun bir şekilde hala yanında olduğuna inanarak kendini avutmuştu. Ama artık biliyordu.

Alexander gitmişti.

Norah tereddüt etti, sonra kendini topladı. Şu anda kederin onu ele geçirmesine izin veremezdi. Krallıkları ona bağlıydı. Mikael ona bağlıydı. Nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

O bir sahtekar, bir taklitçiydi, ama hala tacı elinde tutuyordu. Duyguları ne olursa olsun, bu adam kraldı, o kraliçeydi ve birlikte bu savaşı durdurma gücüne sahiptiler. Zihnini amacına odaklamaya zorladı. Bugün kimse ölmeyecekti.

Sesi sabit ve gözleri Lucien'deydi. "Buraya kan dökmeye gelmedim."

Lucien, Soren'e baktı. "Başka niyetleri var gibi görünüyor."

"Aldatılmaya pek iyi tepki vermez," dedi soğuk bir sesle. "Ben de öyle." Kendi sesinin keskinliğini duyabiliyordu ve tavrını yumuşatmak için bir nefes daha verdi. "Ama konuşmaya geldim."

Lucien'in gözleri Mikael'in beklediği sırta kaydı. "Bir orduyla mı?" Sonra bakışları tekrar Soren'e döndü. "Ve Yıkıcıyla."

"Sen de yalnız gelmedin, senin..." Kadına baktı ve durakladı.

"Cadı?" dedi kadın, dudaklarında acımasız bir gülümseme belirirken. "Söyleyebilirsin."

Ama Norah bunu söylemek istemiyordu. Cadıların gerçek olduğunu bile düşünmemişti.

Soren tekrar gerildi, ama cadının gücü devam etti. İşler iyi gitmiyordu ve Norah'ın işlerin iyi gitmesine çaresizce ihtiyacı vardı. Keşke Lucien'le yalnız konuşabilseydi...

"Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sordu ona. "Sadece sen ve ben?" "Salara," diye tısladı Soren, ama Norah onu duymazdan geldi.

"Yürüyüşe çıkmak isterim," dedi Lucien.

Norah sırta doğru baktı. "O görecek mi?" Raelean kralının yanında yalnız başına yürüyüşe çıkmak, Mikael'i tüm gücüyle ortaya çıkaracağına şüphe yoktu.

Lucien başını salladı. "Hayır."

Norah Sephir'den indi, Lucien de aynısını yaptı.

Soren hırladı ve tekrar onun tutuşuna karşı direndi. Onun için bundan nefret ediyordu, ama o bir yükümlülüktü.

"Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Çok fazla değil," dedi cadı alaycı bir gülümsemeyle.

"Ona zarar vermeyecek," diye Lucien onu temin etti. Norah ona inandı. "Salara," diye Soren hırladı ve tekrar çırpınmaya başladı. Ama kadın onu görmezden geldi.

Şu anda medeni bir konuşma yapabilecek tek kişi oydu.

Gözlerini Lucien'in üzerinde gezdirdi. Lucien ellerini kaldırarak boş olduğunu gösterdi, ama Norah aptal değildi. Onun kim olduğunu ve silahların ötesinde bir güce sahip olduğunu biliyordu. Yine de, en azından bugün için ona güvenebileceğini söyleyen bir şey vardı. Lucien'e doğru adım attı ve Lucien, Soren ve cadıdan uzaklaşarak birlikte devam etmelerini işaret etti. Dinleyen kulaklardan uzaklaşmak için.

Yürürken aralarında bir sükunet hakim oldu.

"Senmişsin," dedi sonunda. "Bana gelen sendin." Cevap vermedi.

"Bunca zaman. Görüler, rüyalar, hepsi sendin." Hâlâ cevap vermedi, ama kız haklı olduğunu biliyordu.

"Sen bir kahinsin? Hayır, sadece kahin değil, bir gezginsin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Norah."

Zayıf bir anı parladı. Bunu ona daha önce söylemiş miydi?

Norah boynunda bir şey fark etti ve durdu. O da durdu. Ona güvenmiyordu ama görmek zorundaydı, bu yüzden yaklaştı... Zırhının hemen üstünde, derisini işaretleyen mürekkebi inceledi. Kalbi hızlandı. Bu işaretleri tanıyordu. Onu mortiumda ilk gördüğünde de bu işaretler vardı.

Onu incelerken, tüm parçalar yerine oturdu. Ona geri döndüğünde, Nemus'un Mercia'da yaptığı gibi görüntüsünü değiştirmiş olmalıydı. Kendini Alexander olarak yaratmıştı.

Lucien sessizce durdu, kendini onun sorgulayan gözlerine ve dolaşan zihnine bıraktı.

"Senin kanındı," dedi. Ve onun zihnine girmesini sağlayan da onun kanıydı.

Sonra başka bir düşünce aklına geldi. Kalbi kulaklarında çarparak göğsünü sıkıştırdı. "Ama Özgür Şehirlerde, hanın içindeki görüntü bir hayal değildi," dedi. "Sen gerçekten oradaydın." Nabızı hızlanmıştı.

O bunu inkar etmedi.

"Yatağıma geldin," diye fısıldadı. Alexander'ın gözlerine bakarken kalbi sızladı. "Seni yaklaştırdım," dedi. "Mercia ve Kharav'ın düşmanı olarak, o zaman beni öldürebilirdin. Neden öldürmedin?"

Alexander'ınkiyle aynı ifadeleri, aynı tavırları vardı. Sorusu onu rahatsız etti. Ya da belki de cevabını beğenmedi. Neden bir şey söylemedi?

Öfke içini kapladı. "Tek istediğin bu muydu?" diye bağırdı. "Sırf yüzünü görebilmek için mi bu kadar yolu geldik?"

"Hayır," dedi sonunda. "Sana bunu vermek için geldim, bu sefer şahsen." Küçük bir şişe çıkardı ve ona uzattı. *Kan*.

Ona baktı. "Bu ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Beni tekrar davet et, sana her şeyi anlatırım."

Ne cüret! "Bana hiçbir şey anlatmadın!"

"Anlatacağım," diye söz verdi. "Daha fazla zamana ihtiyacım var, burada sahip olmadığımız zamana.

Bana izin ver, sana geleyim."

Kız başını salladı. "Kesinlikle olmaz."

"Gerçekten bu kadar çabuk halledebileceğimizi mi sandın? Ordun tepede ve birkaç kısa an varken?"

Norah yutkundü. Ne düşündüğünü bilmiyordu. Ama gerçekte işlerin o kadar basit olmayacağına karar verdi.

O, şişeyi ona uzattı. "Al," dedi. "Sonra kararını ver."

Norah, hala cadının büyüü altında olan Soren'e baktı. Soren, elinden gelen her şeyle savaşmaya devam ediyordu, ama nafile. O ve Mikael, Norah'ın kanı tekrar almasına izin vermeyeceklerdi.

Lucien boş elini yumruk yaptı ve tekrar açtığında, avucunda küçük bir kolye duruyordu. Elini uzattı ve şişeyi ve kolyeyi Norah'ın eline koydu.

"Bu ne için?" diye sordu kolyeyi göstererek.

Gözleri tekrar Soren'e döndü. "Küçük bir hediye.

Kullanmak için." *Bu* ne anlama geliyordu?

Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı ve kendi atına doğru döndü, onu yalnız başına bırakarak.

Norah, Lucien'in geri dönüp atına binip cadısıyla birlikte ayrılmasını izleyebildi sadece. Sırta ulaştıklarında

sırtın dibine ulaşıp tırmanmaya başladıklarında, Soren'in vücudu onu tutan güç serbest kaldığında sarsıldı. Serbest kalan Soren, yere indi ve Norah kendi yoluna devam ederken ona doğru koşmaya başladı.

"Ne dedi?" diye öfkeyle sordu. "Sana ne verdi?"

Norah tereddüt etti.

Gözleri onu yakıyordu. "Onunla nasıl yürüyebilirsin ve ona nasıl bu kadar güvenebilirsin?" diye öfkeyle sordu. "Artık onun ne yaptığını biliyorsun! Seni nasıl aldattığını!"

Onun ses tonu kızın öfkesini daha da körükledi. Kız aptal değildi. "Sana ne verdi?" diye sordu adam.

Kız onun sorusunu görmezden geldi. "Buraya konuşmaya geldim ve öyle de yaptım."

"Onunla sanki arkadaşınmış gibi yürüyorsun. O Ayı değil!"

"Değil, biliyorum!" diye karşılık verdi.

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor."

Sözleri bıçak gibiydi; canını yakıyordu. Gözleri hâlâ alev alev yanıyordu. "Sana ne verdi?" diye tekrar sordu. Ama henüz şişeyi ona göstermeye niyeti yoktu. Lucien hâlâ çok yakınken ve onun teninden savaş arzusu yayılırken olmazdı.

Kullanmak için, demişti Lucien. Kolyesini cebinden çıkardı ve onun eline tutuşturdu. "Geleneksel bir selamlama hediyesi," dedi kısaca. Sonra onu itip Sephir'in yanına gitti.

Mikael'e ve Soren'in yanında bekleyen Mercian ordusuna geri dönmek için kısa bir yolculuk sonsuzluk gibi geldi. Soren, at sürerken öfkeyle kaynıyordu. Eh, kendine kızgın olabilirdi. Barış için yapılan bir toplantıda şiddeti seçen oydu. O, Cyrus'la - Lucien'le - konuşmaya gelmişti ve konuşmuşlardı.

Sırtın tepesine vardıklarında, Mikael ve Caspian atlarını sürerek onlara doğru geldiler.

"Ne oldu?" diye sordu Mikael onlara ulaştıklarında. "Ne dedi? Konuşuyormuş gibi bile görünmüyordunuz."

Soren'e bakarak tereddüt etti.

"Oh, konuşuyorlardı, yürüyorlardı ve harika bir sohbet ediyorlardı," dedi Soren öfkeyle.

Mikael'in alnı kırıştı. "Ne?"

"Senin görmemesi için bir hile yaptı ve beni bağlayarak hareket edemememi sağladı."

Bu hiç yardımcı olmuyordu. "Lucien," dedi.

Caspian atının üzerinde geriye doğru kaydı ve şaşkınlıkla ağzını açtı. Lucien'in kim olduğunu biliyordu ve onun hala hayatta olduğu haberine açıkça şok olmuştu.

"Lucien kim?" diye sordu Mikael.

Norah yutkundu. "Alexander'ın kardeşi."

Mikael, Soren'e baktı, sonra tekrar Norah'a döndü. "O zaman Cyrus nerede?"

"Hayır." Norah başını salladı. "Cyrus yok. Yani var, ama o da Lucien'in ta kendisi. Lucien, Cyrus'tur."

Mikael, bunu sindirirken sadece ona baktı. Sonra Lucien'in uzun zaman önce ayrıldığı vadiye doğru baktı.

Caspian'a baktı. Sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "O, Alexander'ın tıpatıp aynısı."

Caspian uzun bir nefes verdi. "Çocukluklarındaki hali gibi."

Mikael'in gözleri ona döndü ve kaşlarının altındaki gölge koyulaştı. "Bunca zamandır sana gelen oydu? Cyrus? Lucien?"

Kadın isteksizce başını salladı. "O bir kahin."

"Güçlü bir kahin," diye ekledi Soren. "Ve her şeyin üstüne bir de lanet olası bir cadı var."

Sessizlik oldu ve hepsi oturup, bu gerçeği sindirmeye çalıştılar. Bundan sonra ne yapacaklardı?

"Adrian'a söyleyecek misin?" Caspian bir süre sonra ona sordu.

Kız tereddüt etti. "Söylemek istiyorum, ama..." Başını salladı. "Henüz değil. Sadece... Bilmiyorum, düşünmem lazım. Her şey çok fazla."

Mikael'in ifadesi değişti, ama neye dönüştüğünü tam olarak anlayamadı. Atından indi ve onlardan uzaklaşarak sırta doğru yürüdü. Bir şeyler ters gidiyordu. Ya da daha doğrusu, bir şeyler *daha da ters* gidiyordu...

Norah Sephir'den indi ve onu takip etti. Onun öfkesinin devam etmesini bekledi.

Ama öfke gelmedi.

Bunun yerine, dönüp elini uzattı. Norah elini tuttu, Mikael onu kendine çekti ve çenesini kaldırıp ona bakmasını sağladı. "Ayıya benziyor mu?"

Norah başını salladı.

Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona düştü. "Senin için zor olduğumu biliyorum. Üzgünüm."

Tanrılar, bu adamı seviyordu ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Geldiğimiz için. Burada olduğun için."

"Her zaman." Ve onu daha da sıkı sarıldı.

Geri çekilirken, gözü bir şeye takıldı ve donakaldı. Uzak olmayan bir ağaçta küçük bir kuş oturuyordu — küçük, kahverengi bir kuş, kafasında kan lekesi vardı. Mikael'in koluna yapıştı.

"İyi misin?" diye sordu adam.

"Kuş," diye fısıldadı kadın.

Mikael ve kendi atından inen Soren, onun baktığı yere baktılar.

"Onun," dedi, farkına vararak. "Kuşlar onun." Her şey yerine oturdu. Zihni karışırken kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Bu, suikastçıları gönderenin o olduğu anlamına geliyor."

Soren eyerinin arkasından tatar yayını alıp bir ok attığında, kuş yere düştü ve Salara irkildi.

Mikael onu geri çekerek ona baktı, yüzü çok ciddiye. "Salara, bu adamla barış olamayacağını anlıyorsun."

Geri çekildi. "Bekle, ne?" "Senin hayatını almaya çalıştı."

"Bu oldukça uzun zaman önceydi. Koşullar değişebilir. İnsanlar değişebilir."

Gözleri karardı. "Onu savunuyor musun?"

"Hayır, sadece beni tanımadan önce yaptığı bir şey yüzünden barış olasılığını bir kenara atmak istemiyorum!"

"O seni tanımıyor!" dedi, sesi artık daha yüksekti. "Ve sen de onu tanımıyorsun. O senin zihnini ihlal etti ve seni aldattı, ona güvenemezsin."

Bunu inkar etmiyordu, ama geçmişteki eylemler yüzünden bu kadar çabuk savaşa geçemezdi. Gerginlik azaldığında zihnini sakinleştirmesi ve bunu konuşması gerekiyordu.

"Eve gidelim mi?" diye sordu. "Sonra bunu konuşuruz."

Sessizleşti ve iç geçirdi. "Tabii ki."

Atlarına binip kuzeye doğru yola çıktılar.

Otuz Yedinci Bölüm

Sakin ol.

Sakin ol, dedi kendine.

Ama Norah sakın olmaktan çok uzaktı. Geri dönüş yolculuğu onu mantıklı bir noktaya getirmedi; sadece Lucien'in yaptıklarını tekrar tekrar düşünmesine olanak tanıdı. Ve bu onu öfkелendirdi.

Kaleye dönüp odasına girdiğinde, öfkesi büyüdükçe elindeki kan şişesini sıkıca kavradı. Ona yalan söylemişti. Dişlerini *ağrıyana* kadar sıktı — ne kadar aptalmış — o kadar aptalmış ki. Bunca zaman bunun bir şekilde Alexander olabileceğini düşünmüştü. Tabii ki Alexander değildi. Bilmeliydi. Alexander'ın yüzünü takınmıştı, ama onunla ilgili her şey yanlıştı. Bilmeliydi. Soren bile onun o olmadığını biliyordu. Ve Mikael. Nasıl bilemezdi? Nasıl bu kadar kör olabilirdi?

Odasındaki şöminenin önünde durdu.

At şuraya, dedi öfkesi.

Eğer onu geri ararsa her şeyi açıklayacağını söylemişti. Hatta geri dönmesini istemesini bile cüret etmiş...

Onu ateşe at.

O açıklamayı hak etmiyordu. Ona yakınlaşmak için onun acısını kullanmıştı. Onun en özel düşüncelerini, en özel zayıflıklarını kullanmıştı. *Onu* kullanmıştı. Onunla konuşmasına, ona bir şeyler anlatmasına izin vermişti.

At şunu.

Mikael'in Kharav'a ilk döndüğünde batı geçidinden geçeceğini ona söyleyen Lucien'di, Alexander değil, ve Lucien bunu ordusunu ilerletmek ve saldırmak için kullanmıştı. Phillip'in ordusunu onları durdurmak için harekete geçirdiği için tanrılara şükürler olsun.

Ve Catherine hastalandıktan sonra Mercia'ya geri döneceğini Lucien'e söylemişti. Lucien, onun nerede olacağını bildiği ve bunu yapabileceği için ona gelmişti. Ama ona zarar vermek için değil. Neden? Bu onun için çok kolay olurdu. Ne istiyordu?

Ona bir iki şey söylemek istiyordu... Öfkeyle köpürüyordu.

Cevaplara ihtiyacı vardı.

Kendini vazgeçirmeden önce, avucunun içini kesti ve yumruğunu kapattı. Sonra gözlerini kapattı ve zihninde odasında durdu.

Norah onun burada olduğunu biliyordu. Onu hissedebiliyordu.

Odasının kapısı açıldı, ama kimse girmede. Dikkatlice kapıya doğru yürüdü. Koridora adım attığında, burası artık bir koridor değil, denize bakan büyük bir uçurumun tepesindeki parlak çimenli bir tepecik olmuştu.

Ve onu gördü. Lucien.

Uçurumun kenarındaki bir kayanın üzerine oturmuş, denizi seyrediyordu.

Norah yavaşça ona doğru yürüdü. Artık farklıydı. Saçları kısa kesilmişti ve koyu renkli pantolon ve bol kesim gri bir gömlek giyiyordu. Tunikasının yakasının hemen üzerinde, derisinde mürekkep izleri vardı. Onu mortiumda ilk gördüğü zamanki gibi görünüyordu.

"Burası en sevdiğim yer," dedi, Norah yaklaşırken dönmeden. Sesi onu şaşırttı.

"Konuşabiliyor musun? Bunca zamandır konuşabiliyor muydun?" Cevap vermedi.

Tabii ki cevap vermezdi. "Neden?" diye sordu. "Neden konuşmadın?" "Sesini bilmiyordum. Sadece görüntüsünü biliyordum."

Bu ne anlama geliyordu? "Ne?"

Önünden uzun bir ot sapı kopardı. "Onun sesini, sözlerini bilmiyordum. Onun gibi konuşamazdım."

Sonra aklına geldi — görme yeteneğinin sınırları — o sadece zihnindeki anıları görebiliyordu, duyamıyordu. Alexander'ın konuşması kopyalayamadığı tek şeydi. Kanı kaynadı. "Yani rolünü sürdürmek için hiçbir şey söylemedin mi?"

"Seni aldatmak niyetinde değildim."

"Evet, kandırmak istedim," diye karşılık verdi. "Aksi takdirde, bana tam olarak kim olduğunu söyledin."

Ayağa kalktı ve sahil görüntüsü kayboldu. "Bana Alexander olup olmadığımı sordun, ben de hayır dedim."

"Durumumu biliyordun! Ölümün seni değiştirdiğini sanıyordum!" "Sana hiç yalan söylemedim."

"Tek yaptığın buydu! Aldatmak, sözleri doğrudan söylemiş olsan da olmasan da yalandır. Ve sen" —derin bir nefes aldı—"kendini onun yerine koydun. Kendini Alexander olarak gösterdin." En kötü yalan.

Sessizleşti. Ayaklarının altındaki toprak değişti ve güneşle dolu bir ormanda duruyorlardı. Bu görüntüler onun hafızasından gelmiyordu. Mekanları o seçiyordu. Etraflarındaki görüntüyü o yaratıyordu.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

Özrü onu şaşırttı, ama yeterli değildi. "Beni öldürmeye çalıştığın için mi üzgünsün?"

Ağırlığını geriye kaydırıldı.

"Doğru, biliyorum. Suikastçıları gönderenin sen olduğunu biliyorum. Onlar aracılığıyla konuşan da sendin."

Cevap vermeden önce ona baktı. "Muhtemelen pişman olmam gereken birçok kötü şey yaptım. Birçoğu için pişman değilim, ama" durakladı, "bu da onlardan biri oldu."

"Neden yaptın?"

"Çünkü sen Gölge Kral'ın karısıydın. Ve Alexander'ın kraliçesiydin. Bunun onu mahvedeceğini biliyordum."

"Alexander'ı incitmek için mi yaptın?"

"İkisini de incitmek için yaptım," diye tersledi. Gözleri parladı ve etraflarındaki orman karardı.

Evet, intikam için gelmişti. Hatırladı. "Neden?"

Derin bir nefes aldı ve güneş geri döndü. Ama cevap vermedi.

"Her şeyi açıklayacağını söylemiştin." Onu bu yüzden aramıştı.

"Açıkla."

Tereddütle gözlerini ağaçlara çevirdi, sonra tekrar ona döndü.

"Nereden başlamamı istersin?"

Norah, devrilmiş bir ağacın üzerine oturdu. "Başından," dedi kollarını kavuşturarak. "Sen nesen?" O, onun bir

gezgin bir kahin olduğunu tahmin etmişti, ama o bunu kabul etmemişti.

Yavaşça başını salladı ve ağacın diğer ucuna oturdu. Yüzünün alt kısmını eliyle silerek zaman kazanmaya çalıştı. "Annem ona Kötülük diyordu. Onun zihnine nasıl girebildiğimi bilmiyordum, ama yapabiliyordum. Alexander'ın zihnine değil, ama onun zihnine girebiliyordum."

Caspian, annelerinin delirdiğini söylemişti. Delilik miydi? Yoksa Lucien miydi?

"Rüyalar görürdüm," diye devam etti. "Bazıları... korkunç şeylerdi. En kötüsü, korktuğum zamandı. Sadece onun yanında olmak istiyordum, ama o beni kovdu. Ona göstermeye çalıştım."

Norah'ın göğsü sıkıştı. Çocuk olmak...

Ön kolları dizlerinin üzerinde, elleri birbirine kenetlenmiş olarak öne eğildi. Etraflarındaki manzara kışa dönüştü. "Çok küçüktüm, ama hatırlıyorum. Beni nasıl götürdüğünü hatırlıyorum. Ve beni ormanda bıraktığını." Kar, etraflarını kaplamıştı. Ağaçlar, yaprakları dökülmüş iskeletler gibi duruyordu. "O uzaklaşırken peşinden koştum. Bacaklarım çalışmayana ve soğuktan yüzümü hissedemeyene kadar koştum." Sesi stoikti, duygusuzdu. "Düştüm ve orada yatarak ağaçların tepesine bakıp onu çağırdım. Babamı çağırdım. Alexander'ı çağırdım. Ve böylece bulundum."

Caspian, Lucien'in bir hastalıktan öldüğünü söylemişti. Annesi de herkese böyle söylemiş olmalıydı. Kalbinde daha derin bir acı hissetti.

"Seni kim buldu?" diye sordu, sesi artık daha yumuşaktı.

O, aniden geri dönmüş gibi göründü ve ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Kader ya da şans eseri, beni bulan adamın bir karısı vardı. Uzun zamandır çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı ama başaramamışlardı." Lucien kendi kendine gülümsedi. "Ve beni kendi çocukları gibi büyüttüler."

Norah rahat bir nefes aldı.

Ama sonra Lucien karanlık bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hayır. Öyle olmadı. Hayatımda birçok kez hayal ettiğim şey buydu. Her şey ne kadar farklı olurdu. Ama öyle olmadı."

Norah'ın midesi burkuldu.

Lucien ayağa kalktı ve Norah'ın ayaklarının altındaki dünya yine dönmeye başladı. Her şey karardı. Norah sendeledi ama göremiyordu.

Onun sesi geldiğinde, her yer onu sarmıştı. "Geceleyin bir iblis tarafından bulundum ve beni cehennemine götürdü."

Karanlık dağıldığında ve etrafında kafesler belirlediğinde Norah neredeyse çılgılık atacaktı. Kafesler, zırhları ve giysilerinin çoğu çıkarılmış erkeklerle doluydu, oysa kışın ortasındaydılar. Bazıları sanki savaştan yeni çıkmış gibi kanlar içindeydi. Diğerleri ise sanki bir süredir kafeslerdeymiş gibi zayıflamışlardı. Onları duyamıyordu ama yine de dehşet içindeydi. Sağındaki bir adam, kafesin parmaklıklarından, onları taşıyan arabanın tekerleğine midesinin içeriğini kustu. Başka bir adam köşede kambur duruyordu. Açıkta kalan ayak parmakları ölüm gibi siyahtı. Belki de ölmüştü.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı kendine, paniği bastırmaya çalışarak. *Bu sadece bir hayal.*

"Oh, bu gerçek," diye tısladı. "Bu çok gerçek."

Vagon durdu ve etrafındaki tüm adamlar kafeslerinden sürüklendi. Hayal değişti ve şimdi o da onların arasındaydı. Onları esir alanları görünce nefesini tuttu. Yüzleri gece gibi siyaha bürünmüştü ve derileri mürekkeple işaretlenmişti. Gölge adamlar. Karanlık üzerine çöktü ve başını kaldırdı. Kalbi durdu. Bu adamı, boynuzlu miğferli devi tanıyordu. *Mikael.*

Yanındaki traşlı kafalı uzun boylu adama bir şeyler söylüyordu.

Norah sormaya korkuyordu, ama yine de kendini zorladı. "Kiminle konuşuyor? Ne diyorlar?"

"Bir Serran köle tüccarı. Ve küçük bir çocuğun herhangi bir bedele değer olup olmadığını, yoksa benim öldürülmem gerektiğini mi karar veriyor."

Tanrım. O sadece bir çocuktü.

Mikael kısa bir baş sallama yaptı ve köle tüccarını yüküne bıraktı, ama Norah gözlerini ondan ayırmadı. Hareketleri daha ağır, daha yavaştı. Ve daha yaşlıydı. Bu Mikael değildi. Bu çok uzun zaman önceydi ve Norah da o zamanlar bir çocuktü. Bu Mikael değildi, babasıydı.

"Sevdiğim herkes beni terk etti," dedi Lucien, "Alexander da dahil."

Hayır. Hayır, bu doğru değildi. "O seni terk etmedi! Kardeşin seni seviyordu."

Kafesler ve zincirlenmiş adamlar kayboldu ve Lucien ile Norah yine kış ormanında duruyorlardı.

Lucien burnunu çekerek başını salladı. "Hayır. Beni sevseydi, beni arardı. Beni bulmaya çalışırdı."

"O sadece bir çocuktu! Senin öldüğünü sanıyordu."

"Beni hissedirdi!" diye bağırdı. "Benim onu bunca yıldır hissettiğim gibi."

"Onun senin yeteneğin yoktu!"

"Vardı," diye ısrar etti. "Bir kalkanı vardı. Onu göremedim."

"Hayır, aynı şey değildi. O... farklıydı."

Durakladı ve yüzü ciddileşti. "Nasıl?"

Bunu nasıl açıklayabilirdi? Açıklayamadı ve başını salladı. "Ben... Bilmiyoruz. Öldüğünde bunu yeni keşfetmeye başlamıştı. Ama sana yemin ederim, senin hayatta olduğunu bilmiyordu. Seni bulmak için dünyanın sonuna kadar giderdi."

Ona inanamadan baktı.

"Ciddiyim," dedi kadın. "Hala hayatta olduğunu bilseydi, seni bulmak için gelirdi."

Yüzündeki öfke biraz azaldı.

"Gelirdi," dedi kadın tekrar, "mümkün olan en kısa sürede."

Yüzü yumuşadı ve omuzları öne doğru çöktü. "Hayatım boyunca ondan nefret ettim. Yükselişini takip ettim, onu nasıl öldüreceğimi planladım."

O da mı? Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Annene ne oldu?"

Gözleri, fırtınalı denizler gibi koyu mavi gözleriyle kilitlendi. "Gücümü kontrol etmeyi öğrendim. Ve onu kullanmayı."

Kalbi hızla atıyordu. "Onu intihara mı sürükledin?"

"Sana söyledim. Korkunç şeyler yaptım." Artık Alexander'a benzemiyordu. Artık farkları görebiliyordu. Gözlerinin arasındaki çizgiler daha belirgindi. Yüzü... daha sertleşmişti.

Yutkundu. Bu adam Alexander değildi. Ama onu görebiliyordu, acısını görebiliyordu. Ve bu tamamen onun gerçek hali değildi.

Ona yaklaştı. "Lucien, kardeşin seni seviyordu. Aile onun için çok önemliydi. Ve Adrian için... senin hayatta olduğunu öğrenmek

ne kadar önemli olurdu?"

İlk kez, yüzünde bir duygu belirdi. Gözleri parladı. "Başka bir kardeşim olduğunu bilmiyordum. Sen söyleyene kadar."

Bilmiyor muydu? Kalbi acıdı. "O çok güzel bir insan."

"O da... bizim gibi mi? Alexander ve benim gibi?" Elini göğsüne koydu.

Kafasını salladı. "Hayır, onda tuhaf bir şey yok. O tamamen normal." *Bekle.* Dudaklarını ısırarak kıvrandı. "Bu doğru çıkmadı."

Adam küçük, samimi bir gülümseme attı ve Norah'ın kalbi hızla çarptı. Bu, iyiliğin başlangıcıydı. İhtiyacları olan şey buydu. Eğer birbirleriyle iletişim kurabilirlerse, konuşabilirlerse ve sorunlarını çözebilirlerse...

Aniden, Norah bu hayattan koparıldı. Gözleri, aniden sarsılınca açıldı.

"Salara!"

Nefesini tuttu. Neredeydi? Odasının zemininde. Mikael omuzlarını tutarken ona bakıyordu. Soren onun yanında diz çökmüştü. Bekle...

Hayır. Hayır, hayır, hayır...

"Salara," diye tekrar seslendi Mikael, sesinde aciliyet vardı.

Soren elini tuttu, parmaklarını açtı ve bir bezle Lucien'in kanını sildi.

"Hayır," diye bağırdı Salara, elini çekmeye çalışarak. "Hayır! Geri dönmeliyim."

Mikael'in gözleri kararmış ve öfkeliydi. Ve başka bir şey daha vardı: korku. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Onu sen mi çağırdın?"

"Mikael, lütfen! O orada. Geri dönmeliyim!"

Gözlerindeki bakış onu öldürdü — ihanet dolu bakış.

"Hayır. Mikael, benimle konuşuyor. Ona ulaşıyorum! Öfkesi, doğru olmayan algılara dayanıyor. Ve intikam almak istediği kişiler, hepsi öldü. Kötü niyetli olduğu kişi sen değilsin, baban. Ve Adrian'ı öğrendi. Görebiliyorum, ona ulaşıyorum!"

"Salara," diye dişlerinin arasından söyledi ve başını salladı.

Ona bunu anlamasını sağlamalıydı. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Ya onu ikna edersem? Gregor ile olan ittifakını bozarsam? Mikael, tüm bunları durdurabilirim. Bu savaşı durdurabilirim!"

Yine başını salladı. "Lütfen!

Geri dönmeliyim."

Onu sıkıca kavradı. "Bu adam seni kandırıyor." "Artık kandırmıyor!"

Şişeyi kaldırdı. "Bunu nereden buldun?"

Lanet olsun. Cevap veremedi.

"Bunu nereden buldun?" diye tekrar sordu.

"O verdi," diye itiraf etti sonunda, "vadide karşılaştığımızda." Soren'in yakıcı bakışlarından kaçındı.

Mikael ayağa kalktı. "Bunu benden sakladın mı?" diye öfkeyle sordu. "Çünkü benden alacağını biliyordum."

"Yani yalan mı söyledin?"

"Yalan söylemedim. Sadece sana söylemedim." "Bu yalan söylemek!" diye bağırdı.

O da bağırarak istedi, ama... Lanet olsun... *Haklı.*

Kapıya doğru yürümeye başladı, ama kan hala elindeydi.

"Bekle!" diye bağırdı, ayağa kalkmaya çalışarak. "Ona ihtiyacım var!" Son bir hakaret dolu bakışla odadan çıktı.

"Mikael!" diye seslendi arkasından.

Gözleri Soren'i gördü, ama beklediği öfkeyle değil. Hayal kırıklığıyla. Bu daha da kötüydü.

"Soren..."

Ama o dönüp Mikael'in peşinden odadan çıktı.

Tanrılar kahretsin. Makyaj masasındaki sandalyeye çöktü ve yüzünü elleriyle kapattı. Nefes aldı. Nefes verdi.

Sakinlik geri döndü. Mikael'e kızgın olamazdı. Elbette üzülürdü. Anlamıyordu. Lucien'de gördüklerini görmüyordu. Onun naif olduğunu düşünüyordu ve belki de eskiden öyleydi. Ama artık değildi. Onun anlamasını sağlamalıydı.

Her şey buna bağlıydı.

Akşam yemeği sessiz geçti. Her zamankinden daha sessiz. Catherine odasında yemek yedi. Artık odasından hiç çıkmıyordu.

Yemek salonundaki masanın ucunda, Mikael yemeğine neredeyse dokunmamıştı. Norah, onun kendisine kızgın olduğunu biliyordu. Soren de yle. Ona yalan söylemişti. Lucien'in ona ne verdiğini sormuş, o da sadece kolyeyi vermişti. Suçluluk duygusu onu kemiriyordu, ama pişman olamıyordu. İkisine de şişeyi anlatmış olsaydı, Lucien ile hiçbir şekilde bağlantı kuramazdı.

Akşam yemeğinden sonra Mikael onu odalarına kadar geçirdi. Kızgın olmasına rağmen hala kolunu koluna takmıştı. Kalbi daha düzenli atıyordu. Her şey yolundaydı. Mikael hala kızgındı, ama her şey yolundaydı. Odalarına vardıklarında, Mikael onu kendine doğru çekip yüzüne baktı ve yanağını nazikçe okşadı.

Onun anlamasını sağlaması gerekiyordu. "Mikael. Bana gvenmen gerekiyor."

Mikael i geçirdi. "Biliyorum.

Ve güveniyorum." Mikael ona

gülümsedi. *Sonunda.*

"Ama onun yüzüne karşı zayıf olduğunu biliyorum," dedi.

şaşkınlıkla geriye doğru sallandı. "Affedersin, ne?" Ciddi miydi? "*Onun yüzüne olan zaafım mı?*" Sesi, kendi öfkesiyle birlikte daha da güçlendi. "Onun kalbimi kullandığından korktuğunu biliyorum..."

"Hayır," dedi adam öfkeyle, kadının öfkesine kendi öfkesiyle karşılık vererek. "Senin kalbinin bir parçasını elinde tuttuğundan korkuyorum, ve o Ayı bile değil."

Norah durdu. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? fkesi dağıldı. Başını salladı. "Hayır. Bu doğru değil." Elini uzattı ve elini onun yanağına koydu. "Bu doğru değil. En azından buna inanmanı istiyorum."

fkesi buharlaştı ve uzun bir nefes verdi. "Sana inanıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "O an, kanı geri istediğinde hissettiğin bir korkuydu."

Norah başını salladı. Bunu anlayabilirdi. "Artık biliyorsun." Yaklaşarak elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Adam kendi eliyle Norah'ın elini kapattı. "Ama kanı geri almam gerek," dedi Norah. "Onunla konuşmam lazım."

Elinin altındaki kas gerildi. Vücudunda bir sıcaklık yayıldı. "Konuşmayacaksın. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum..."

Elini çekti. "Doğru! Savaşı önlemek için bir şans varsa, denemeliyiz!"
"Hayır dedim."

"Bana ne yapmayacağımı söyleyemezsin." O kraliçeydi. Ve hiçbir şey onu kocasını korumaya çalışmaktan alıkoyamazdı. Mikael bile.

Ondan uzaklaştı. "O zaman bunu yapıp bana yalan söylemeye devam mı edeceksin?"

"Yalan yok," diye karşılık verdi. "Şu anda sana söylüyorum, onunla konuşacağım."

Gözleri alev alev yanıyordu. "Bu olmayacak."

Dokuz cehennem de olsa olmayacaktı.

Mikael öfkeyle homurdandı, sonra dönüp odadan fırtına gibi çıktı.

Norah hayal kırıklığıyla yumruklarını sıktı. Kendini yatağa bıraktı ve yüzünü elleriyle kapattı. Çığlık atmak istiyordu. Bu onu daha iyi hissettirebilirdi. Ama işler aslında daha iyiye gitmeyecekti. Hayır, şişeyi geri almanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Ama oturduğunda donakaldı. Balkonundaki pencerenin dışında, küçük bir kuş korkuluğa konmuştu. Ayağa kalktı, kapıya yürüdü ve kapıyı açtı.

Oydu.

Lucien.

Onun olduğunu biliyordu.

"Sen de beni duyabiliyor musun?" Bu bir hayal değildi, duyabilmesi gerekiyordu.

Kuş başını yana eğdi. "Daha fazla kana ihtiyacım var," dedi.

Ve kuş gökyüzüne uçup gitti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Norah karanlıkta oturuyordu. Kimse onu kalenin altındaki tünellere giden gizli merdiven boşluğunda bulamazdı. Soğuk derisine işliyordu ve eteğini daha da bacaklarının altına sıkıştırdı. Pelerini getirmeliydi, ama önemli değildi.

Elinde, o sabah terasında bulduğu kan şişesini tutuyordu. Fenerinin loş ışığında, gece kadar siyah görünüyordu. Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Mikael'e Lucien'le tekrar konuşacağını söylemişti. Bunu gizlice yapmaktan nefret ediyordu, ama bu savaşı durdurmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Şişenin kapağını açtı ve avucuna bir damla damlattı, parmaklarını kıvırdı. Ve gözlerini kapattı.

Sanki bekliyormuş gibi hemen geldi ve kısa merdivenin dibinde durdu.

Zihninin karanlığında yüzünü göremiyordu, ama onun olduğunu biliyordu.

"Beni çağırmak için ilginç bir yer seçmişsin," dedi.

Norah gülümsemeden edemedi. Belki de kalede daha hoş bir oda hayal edebilirdi. Onu çağırdığında etrafındaki ortama pek dikkat etmemişti, sadece kendini şu anki ortamında hayal etmişti.

"Burada kimse bizi rahatsız edemez," dedi ona.

Adam etraflarındaki koridoru aydınlattı ve Norah onun yüzünü görebildi; sert, ama düşmanca değildi.

"Sanırım daha önce de böyle olmuştu?" diye sordu. "Neden birdenbire ayrıldın?"

"Bunun için üzgünüm. Ama konuşacak daha çok şey var. Seni tekrar görmek istedim. Umarım sakıncası yoktur." Adam ona hafifçe gülümsedi. "Sakıncası yok."

Kalbinin gergin atışı yavaşladı.

"Benimle yürür müsün?" diye sordu.

Kız başını salladı, ayağa kalktı ve tünellere giden kalan birkaç basamağı indi. Etraflarındaki ışık parlaklaştı, dışarıdaki gün ışığı kadar parlak oldu ve kız etrafına bakındı; tüneller artık taştan değil, wisteria ve sarmaşık çiçeklerinden oluşuyordu. Ayaklarının altındaki parke taşlı yol, eğrelti otlarıyla çevrili bir patikaya dönüştü.

Adam ilerlemeleri için işaret etti. "Gidelim mi?" diye sordu ve kız onun yanında yürümeye başladı.

"Çok düşündüm, hemen hemen her şeyi," diye başladı. Adam başını salladı. "Ben de."

Umut verici. "Hâlâ sorularım var."

"Sor."

Bu samimi bir davetti, ama işleri kolaylaştırmadı. "Neden beni tekrar öldürmeye çalışmadın? Neden sadece bir kez peşimden geldin?"

"Aslında iki kez geldim."

Kız durdu. "Ne?"

"Aleon kralıyla evlenmek için seyahate çıktığında bir kez gelmişim."

Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Ama ben vardığımda, biri benden önce davranmıştı."

Çiçeklerle kaplı tünel kayboldu ve karanlık onları sardı, ama ay ışığı manzarayı aydınlattı. Aleon'da Phillip ile evlenmek için seyahat ettiği yolun kenarındaki bir kampta duruyorlardı. Ordusunun kalıntıları etraflarında yatıyordu, hepsi ölmüştü.

Evet, Mikael ona önce ulaşmıştı. Bu manzarayı görünce midesi bulandı.

"Bunu bulduğumda," dedi Mikael, elini açarak annesinin tacını gösterdi.

Ona şaşkın şaşkın baktı. "Bütün bu zaman boyunca tacım sende miydi?" Akli başından gitmişti. Mikael onu kaçırmıyorsa, Aleon'a hala varamamıştı.

"Sonra Gölge Kral ile evlendiğin haberi geldi," diye devam etti. "*Bu...* sürpriz oldu."

O da öyle düşünmüştü, hatırladı.

Lucien tacı tekrar baktı. Sonra elini indirdi ve taç gecenin karanlığında kayboldu. "Aslında mesele sen değildin, Norah. Ben Alexander'ı istiyordum. Seninle Aleon'a geleceğini sanmıştım, ama gelmedi. Ama Shadowlands'de kanı senin cildine değdiğinde, onun seninle olduğunu anladım. O kadar yakındı ki, gelmemek imkansızdı."

"Yani benimle *ilgili* değildi, ama beni *öldürmek* için mi geldin?"

Gözleri şimdi sert ve deliciydi. "İkinizi de öldürmeye geldim."

Hâlâ mantıklı gelmiyordu ona. Alexander, evet... "Ama neden ben?"

"Çünkü Alexander seni korumaya yemin etmişti ve ben ona bunu yapmaya gücü olmadığını göstermek istedim. Ve sen masum değildin, bir canavarla, Gölge Kral ile isteyerek ittifak kurdun. Onun yaptıklarına göz yummak, seni suç ortağı yapar!"

Sessiz kaldı. Bunu inkar edemezdi, birçok kez suçluluk duymuştu. Ama durumu değiştirmek için çabalıyordu. Mikael değişiyordu.

"Ve Gölge Kral seni seviyordu," diye ekledi.

İkna edici nedenler. Kesinlikle bir nedeni vardı. "Neden tekrar denemedin?" diye sordu.

Adam durakladı ve öfkesi azalmış gibiydi. "Çünkü... sen beklediğim gibi değildin. Ve... ondan sonra istemiyordum."

Onun sözleri onu suskun bıraktı. Aralarındaki ton değişmişti. Onun Özgür Şehirlerde onu öptüğünü unutmamıştı. Onu öldürmeye çalışmaktan onu öpmek için çok büyük bir adımdı. Ona da gelecekti. Eninde sonunda.

"Kharav'a nasıl girdin?" diye sordu. "Bana sırlarını mı soruyorsun?"

"Hâlâ sır olarak kalmaları gerekiyor mu?"

Ona her şeyi anlatacağını söylemişti ve bunu onunla paylaşırsa, bu yeni filizlenen bir güven ve arkadaşlığa doğru giden bir yol anlamına gelebilir. Eğer arkadaşlığa doğru giden bir yoldaysalar, bu savaştan uzak bir yoldu.

Etraflarını saran gecenin karanlığı gündüzün aydınlığıyla yerini bıraktı ve ölüm sahnesi kaybolup yerini inişli çıkışlı kayalık tepelerden oluşan bir manzaraya bıraktı. Bir kuş sürüsü başlarının üzerinden uçtu ve o gözlerini onlara çevirdi.

"Bana gösteriyorlar," dedi.

Kadın onun bakışını takip ederek kuşlara baktı.

"Bana manzarayı, nasıl geçeceğimi, tehlike yakınsa nasıl kaçacağımı gösteriyorlar. Onlar benim gözlerim."

Onun kuşları. "Onları kanınla mı kontrol ediyorsun?" Lucien küçük bir gülümsemeyle onayladı.

"Yani, yaratıklara kan damlatarak, senin isteğini yerine getirmelerini mi sağlıyorsun?"

O güldü. "Öyle bir şey."

"Acıyor mu? Kendini kesmek zorunda mısın?" O başını salladı. "Acıyordu, ama artık alıştım."

"Üzgünüm," dedi kız, daha yumuşak bir sesle. "Yine de kulağa korkunç geliyor." Kan vermek için kendine zarar vermek zorundaydı. Onunla şu anda konuştuğu gibi konuşmak için kendini kesmek zorundaydı.

"Bana üzölmene gerek yok." Kemerinden hançerini çıkardı ve bıçağı avucunun içinden geçirdi, derisini açarak kanını yere döktü.

Kadın nefesini tuttu. Ama gözlerinin önünde, derinin kenarları kendiliğinden kapandı ve yara iyileşti. Ağzı açık kaldı. "Kendini iyileştirebiliyor musun?"

Onu bir an izledikten sonra, "Hayır. Bir şifacım var. Gerçek bir şifacı." dedi.

"Cadın mı?"

"Hayır. Başka biri, cadı değil."

Bunu ona söylemesi onu şaşırttı. Adamın güvenini kazanıyordu ve kalbi kıpır kıpır oldu. Daha fazlasını da anlatır mıydı?

"Birinin zihnini nasıl kontrol ediyorsun?" diye sordu ona.

Adam tereddüt etti, sonra "Kontrol edemem. İnsanlar çok zeki, çok güçlü." dedi.

"Ama beni öldürmek için gönderdiğin adamlar..."

"Benim halkım. Onlar kendi iradeleriyle zihinlerini bana teslim ettiler." "Ve senin için öldüler," diye ekledi kadın.

"Hepsi benim için, davamız için ölmeye hazırlar."

"Peki bu dava nedir?"

Ama o cevap vermedi. Kız derin bir nefes aldı. Bu kadar çok ölüm. Peki ne için? Kayalık tepelerde yürüyüşlerine devam ettiler, ancak

kuşlar ortadan kaybolmuştu.

Ona sormak istediği çok daha fazla soru vardı ama çok erken ve çok fazla olacağından çekiniyordu. Bu, beklediğinden çok daha fazla ilerlemeydi ve bunu korumak istiyordu.

"Kaybolmadan önce geri dönmeliyim," dedi.

Etraflarındaki manzara, yeşillik ve çiçeklerle örülü tünellere geri döndü. Onu, giyinme odasına çıkan kısa merdivene kadar geçirdi.

"Tekrar konuşmak isterim," dedi.

Adamın keskin yüz hatları yumuşadı ve hafifçe başını salladı. "Ben de isterim."

"Hoşça kal, Lucien."

Gözlerini açtığında merdiven boşluğunun karanlığı karşısına çıktı.

Kış, kalenin uzun ana salonunu soğutmuştu, ama güneş ışığı onu o kadar soğuk göstermiyordu. Yine de Norah, şalını omuzlarına daha sıkı sardı. Catherine'in odasına yaklaşıırken, karşı yönden gelen Soren'i görmek için yavaşladı. Burada ne yapıyordu? Sadece Catherine'in odası ve müzik odası uzak doğu kanadındaydı ve Norah, Soren'in bu odaların yakınında olmasını beklemiyordu.

Norah ona şüpheyle baktı ve bir açıklama yapmasını bekledi. Ama Soren bir şey söylemedi. Sadece ona bakıp hiçbir şey söylemeden yanından geçti. Norah, Catherine'in odasına bakıp alaycı bir şekilde güldü, sonra da bitişik salona kaybolan Soren'e baktı. Neler oluyordu?

Catherine'in odasına girdiğinde, büyükannesini yatağının kapitone başlığına yaslanmış otururken gördü. Kucağında bir nakış kasmağı vardı, ama üzerinde çalışmıyordu.

"Günaydın," dedi Norah tatlı bir sesle. "Şimdiden birkaç ziyaretçi mi geldi?"

Catherine nefes aldı ve düzgün bir gülümsemeye karşılık verdi. "Özellikle yok."

Norah gözlerini kısarak baktı. Yalan mı söyledi? "Hmmm." Norah yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Sandalye sıcaktı... başka biri oturmuştu. Kısa bir süre önce. "Emin misin?"

"Lafı dolandırmayı bırak, ne demek istiyorsun?" "Lord komutan bu sandalyede mi oturuyordu?"

"Öyleyse ne olmuş?"

Norah nefesini tuttu. "Biliyordum!"

Catherine derin bir nefes aldı. "Ne?"

"Siz ikiniz arkadaş mı oluyorsunuz?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordu.

Catherine'in dudağı seğirdi. "Öyle bir şey yok."

Norah'ın gülümsemesi genişledi.

Catherine zayıf bir homurtu çıkardı. "Senin hala Kral Cyrus ile barış sağlamaya çalıştığını söylüyor."

Bu muhtemelen Soren'in aslında söylediği şeyin daha nazik bir versiyonuydu. "*Deniyorum.*" Cyrus'un Lucien olduğunu ona söylememiş miydi? Norah'ın davranışlarına bakılırsa, söylememişti. Norah da ona söylemezdi. Bu onu sadece üzecekti ve sağlığı buna dayanamazdı.

"Savaşmaktan korkmamalısın, Norah."

"Savaşmaktan korkmuyorum, ama bu savaş tüm taraflara trajedi ve acı getirecek ve başlamadan önce onu durdurmam gerekiyor."

Catherine hafifçe gülümsedi. "Sen güçlü bir kraliçesin, Norah. Doğru ve en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapacağını biliyorum." Catherine durakladı, gözleri yaşardı. "Ve yaptığın her şey doğru ve en iyisiydi." Hafifçe hareket etti ve yüzünü buruşturarak elini yanına götürdü.

Norah hızla yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu.

Catherine'in acısı giderek artıyordu.

"Fazla vaktim kalmadı," dedi büyükannesi. "Ama bilmeni isterim ki, ben öldüğümde bile, senden asla uzaklaşmayacağım. Her zaman seninle olacağım."

Norah başını salladı, duyguları konuşmasını engelliyordu. "Senden isteyeceğim son bir şey var."

Norah'ın kalbi parçalanıyordu — Catherine sonuna hazırlanıyordu ve Norah bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu. Ama yine başını salladı.

"Alexander'ı tanrılara gönder."

Norah donakaldı. Sonra yataktaki desenli yorgana baktı. Şu anda bu konuşmayı yapamazdı.

"Sana bunu yapana kadar seni takip etmesini söyledim," dedi Catherine. "Bana söz verdi."

"Demek bu sabah Soren'le konuştuğun şey buydu?" diye sordu Norah. Hiç şaşırmamıştı.

"O ve Sophia."

Norah, yatağın ayak ucundaki gri kediye görünce kaşlarını çattı.

"Senin kedin mi?"

"Mmm," Catherine, yatak başındaki masadan çay fincanını alırken dudaklarını büzerek basitçe onayladı.

Norah fincanı alıp ona uzattı. "Kedine ne oldu?"

Catherine omuz silkti. "Hiçbir şey. Benldkten sonra ona iyi bakılmasını istiyorum."

Norah arkasına yaslanarak büyükannesine doğrudan baktı. "Bir dakika. Dört ulusun ordusunun komutanından kedine bakmasını mı istedin?"

"Ah, Norah, ona ilgi gösteren tek kişi o." Norah alaycı bir şekilde, "Ben de ilgi gösteriyorum!" dedi.

"Ne zaman? Sen ona bakmıyorsun bile."

Çünkü o bir *kedi*di. Norah kedileri pek sevmezdi, ama büyükannesinin kedisine bakardı.

Catherine'in gözleri onunla alay ediyordu. "Her geldiğinde onu okşuyor."

Norah yüzünü buruşturdu. "Kaç kez geldi?" "Senden daha fazla!"

"Ben her gün buraya geliyorum!"

"O dayle, bazen günde iki kez!"

Soren büyükannesini düzenli olarak mı ziyaret ediyordu? Peki... "Ben iki krallığı yönetiyorum!"

"O dört ulusun ordusunu savaşa götürüyor!"

Norah nefesini tuttu. "Bunu bendenğrendin."

Catherine dudaklarını büzerek, kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Norah ayağa kalktı. Buna inanamıyordu. "Peki. Zaten senin kedini istemiyorum."

"Bu yüzden onu Destroyer'a veriyorum."

ığlık atmak istedi. "Peki, umarım *hepiniz* birlikte mutlu olursunuz!"

"Olacaklar," diye kısa bir cevap verdi büyükannesi. "*Ben*lmş olacağım!"

Norah döndü ve odadan çıktı, zihni öfkeyle doluydu. Neler oluyordu böyle? Ana salona ulaştığında durdu ve yan taraftaki bir bankın üzerine çöktü, yüzünü elleriyle kapattı.

"Salara," diye seslendi Mikael ve Norah, Mikael yanına otururken başını kaldırdı. "İyi misin? Ne oldu?"

Bankın arkasına yaslandı ve başını salladı. "Aklımı kaçırıyorum. Ben sadece..." Durdu ve nefes aldı. "Büyükannemle kedisini bana vermemesi konusunda tartıştım." Yüzünü tekrar elleriyle kapattı. "Onun kedisini istemiyorum bile."

Mikael kolunu Salara'nın omzuna attı ve onu kendine çekti. "Şu anda çok stres altındasın."

"Hepimiz öyleyiz." Elini onun uyluğuna koydu. "Sen de dahil."

Adam, kadının elini kendi eliyle kapattı. "Aramız iyi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Oh, doğru. Birbirlerine kızgın olmaları gerekiyordu. Ama artık ona kızgın olmak istemiyordu. İçini çekti. "Tabii ki."

Adam kadının parmaklarını dudaklarına götürüp öptü. "İyi."

Loş ışıklı merdiven boşluğunda Norah, elinde kan dolu şişeyi tutuyordu. Eninde sonunda Mikael'e Lucien'le konuştuğunu söylemek zorunda kalacaktı. Ama ne zaman? İçini çekti.

Barışı sağladıktan sonra, diye düşündü.

Sonuçta amacı buydu ve hedefe çok yakındı, bunu hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve Lucien'i geri çağırırdı.

Oda etrafında değiştiğinde onun orada olduğunu anladı. Merdivendeki koltuğu bahçe bankındaki bir koltuğa dönüştü. Yaz mevsimiydi. Bir kuş önündeki çeşmeye kondu, sonra uçup gitti ve Norah, yanındaki bankta onun varlığını hissetti. Hâlâ çok fazla sorusu vardı. Daha önce kaldıkları yerden devam edebileceklerini umuyordu.

Cebinden şişeyi çıkardı. "Yani, kuşların bana bunları mı getiriyor?"

Adam başını salladı. İyi bir başlangıçtı. "Peki ya tacım?"

"Daha büyük arkadaşlarım var." Bahçedeki budama ağaçlarının arasından iki köpek çıktı, ama daha önce gördüğü köpeklerle benzemiyorlardı. Siyah köpeklerdi, büyüktüler, neredeyse Cusco ve Cavaatsa kadar büyüktüler, ama kulakları ve kuyrukları yoktu.

Norah titredi. "Bunu onlara sen mi yaptın?"

Adam başını salladı. "Hayır. Benimle birlikte, eskisinden çok farklı bir hayat sürüyorlar."

Öncekinden farklı bir hayat... Lucien de farklı bir hayat yaşamıştı. Mikael, onun kanlı spor dövüşçüsü olduğunu ve Rael'in eski kralına karşı isyanı yönettiğini anlatmıştı.

Onun kendisini izlediğini fark etti. "Başka sorunuz var mı?"

Zihnini geri çekti; daha fazla sorusu vardı. "Daha önce, hem son konuşmamızda hem de suikastçılarla geldiğinde bir şey söylemiştin. Alexander'ın kanının Kharav'da cildime değdiğini biliyordun. Nasıl?" Hayatına kasteden kişiyle, hayatına kasteden kişi hakkında bu kadar rahat konuşmak tuhaf geliyordu.

Adam başını salladı. "Onun kanı, benimkiyle aynı şekilde seyahat etmemi sağladı. Kanın senin cildine değdiğinde, seni gördüm. Ve onun seninle olduğunu anladım."

"Ve bu yüzden o öldükten sonra mortiumda bana geldin."

Bir süre oturduktan sonra konuştu. "Bir şey olduğunu biliyordum. Daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir acı hissettim. Uyandığımda, onun ağırlığı, tüm hayatım boyunca içimde taşıdığım ağırlık, birdenbire yok olmuştu. Ve onun kanı pek çok kişiye dokunmuştu. Pek çok zihne, çok gürültülü bir şekilde... Onların hepsinin derisinde onun kanı vardı. Ve ben anladım."

O sadece onu izleyebildi.

"Onca yıl boyunca onun ölmesini istedim," diye devam etti, "ve sonra bir anda benden koparıldı... Hazır değildim. İnanamıyordum."

Lucien durakladı. "Onu geri istedim," diye fısıldadı. "Ve aradım, ama yük gitmişti. Onun kanını aradım, dokunduğu herkese ulaştım. Ve bu beni mortium'a getirdi. Sana." Durakladı, gözleri şimdi onun içini delip geçiyordu. "Onu gördüm," diye fısıldadı, "yetişkin hayatımızda ilk kez, senin zihninde."

Norah yutkundu. Tüm parçalar yerine oturuyordu.

Lucien hüzünle gülümsedi. "Sen beni olduğum gibi gördün, ben nerede olduğumu, *senin* zihninde olduğumu fark etmeden önce.

"

"Boynundaki izler," diye hatırladı. Adam başını salladı.

Norah, zihnindeki kaosu anlamaya çalışarak parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı. "Sonra geri döndün; Alexander olarak geldin."

Yine başını salladı, utanmış gibi görünüyordu. "Seni geri kabul etmeni istedim," dedi. "Cildinde hala onun kanı vardı, ben de geri döndüm. Her şeyi yansıtabilirdim: kıyafetini, saçını" — durakladı

—"sesini ve sözlerini hariç her şeyi yansıtabiliyordum." "Yani, sırlarım için geri döndün."

"Evet, bunu düşmanıma karşı bir fırsat olarak gördüm," diye itiraf etti. Tereddüt ettikten sonra, "Ama seni tanıdıkça" diye devam etti, yine durakladı, "seni aldatmak beni mutlu etmedi."

Uzun süre sessizce oturdular.

"Peki şimdi?" diye sordu kadın. "Artık her şeyin farklı olduğunu, her şeyin değiştiğini bildiğine göre..."

"Hiçbir şey değişmedi."

Kız başını salladı. "Nasıl böyle söyleyebilirsin? Hâlâ Mercia'ya karşı harekete geçecek misin?"

"Norah, Mercia hiçbir zaman öfkemin hedefi olmadı. Sadece halkımı ezmiş olanlar." Diye iç geçirdi. "Alexander'a karşı kişisel bir intikam duygusu besledim, evet, ama sen ve ben hiçbir zaman gerçek düşman olmadık. Ve senin bu durumun ortasında kalmış olmana üzülüyorum."

Ve ona inandı. Umudu arttı. Ona karşı tamamen açık davranıyordu. Bu tam da onun ihtiyacı olan şeydi, hepimizin ihtiyacı olan şeydi. "Kimse bu savaşı istemiyor."

Ama adamın gözleri ona ateşli bir şekilde baktı. "Ben bu savaşı istiyorum."

Onun ani tavır değişikliği onu sarsmıştı ve bir an için düşünceleri karışmıştı. Kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Ne? Hayır, neden?"

"Çünkü değişim bunu gerektirir. Ve bu ödenmesi gereken bedeldir."

O savaş mı *istiyordu*? "Lucien, binlerce insan ölecek, kendi halkın da dahil."

"Hepimiz fedakarlık yapmaya hazırız." "Ne için?"

"Adalet için! Gölgelel Diyarı bedelini ödemeli." Gözleri korkutucu bir öfkeyle parlıyordu. Ve bu öfke giderek büyüyordu.

Bütün bu nefret nereden geliyordu? Gerginliği hafifletmek için zihninde çaresizce bir şeyler aradı. "Kharav, köle sahibi tek krallık değil."

"Shadowlands bunu besliyor. Savaş ganimetlerini satıyorlar; köle tüccarları ticaretlerini desteklemek için Shadow pirinci kullanıyorlar. Başkaları da var, doğru—Etreus, Persus, Elam, Lorys—ve hepsi bedelini ödeyecek. Her biri. Ama önce Shadowlands'i ele geçireceğim."

Gerginlik artıyordu ve doğru yönde değildi. Onları önceki durumlarına geri döndürmesi gerekiyordu. Ama bunu şu anda yapamazdı; onun sakinleşmesine izin vermesi gerekiyordu.

Sesini elinden geldiğince sabit tuttu. "Sanırım ikimiz de yorgunuz ve düşünmemiz gereken çok şey var. Daha sonra konuşabilir miyiz?"

Adam bankadan kalktı. Bir an için cevap vermeyeceğini sandı. Sonra başını salladı. Dünya yok oldu ve başladıkları yerde, merdiven boşluğunda duruyorlardı.

"Bana geri dönecek misin?" diye sordu.

"Sen beni çağırdığında." Bu küçük bir güvenceydi. Aralarındaki bağ kopmamıştı.

"İyi geceler, Lucien."

"İyi geceler," dedi başını sertçe eğerek.

Güneşle birlikte yeni bir gün başladı ve Norah bu günü en iyi şekilde değerlendirmek kararlıydı. Catherine'in odasına girdi. "Senin tek ve sevgili torunun, kendi kanından canından olan torunun yerine, acımasızlığı ve tamamen hoşnutsuzluğu ile tanınan Gölgelel Diyarı'nın Yokedicisi'nin sevgili Sophia'na bakmasını tercih etmene tamamen razıyım."

Alaycı bir cevap beklerken, hiçbir cevap gelmedi.

Bunu affedilme olarak kabul etti. Pencereye yürüdü ve perdeleri açtı.

Catherine hala yatakta uyuyordu. Gittikçe daha da yorgun düşüyordu.

Harika, şimdi uyandığında

tekrarlamak zorunda kalacaktı.

"Senin benden daha uzun uyuyacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kalkma zamanı. Serene kahvaltıyı getiriyor."

Ama büyükannesi kıpırdamadı.

Yavaşladı. "Büyükanne?"

Sessizlik.

Yatağa yaklaştı. "Büyükanne?" Nefesi titriyordu. Catherine çok solgun görünüyordu. Neden bu kadar solgundu? Yutkundu. Çok yavaşça yaklaştı.

"Büyükanne," diye fısıldadı.

Norah elini uzattı ve Catherine'in elini tuttu. Ama el soğuktu, ruhsuzdu.

Hayattan yoksundu.

Nefesini tutarken elini bıraktı. Dudaklarından bir çığlık çıktı ve eliyle ağzını kapattı.

Hayır, henüz değil. Hazır değildi.

Catherine'in bedeninin yanındaki yatağa çöktü ve hıçkırıklar onu sarsmaya başladı.

Hazır değildi.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Norah yatağında uzanmış, tavana bakıyordu. Üç gün geçmişti, ama hem bir saat hem de bir yıl gibi gelmişti. Zaman parçalanmıştı. O sabah, büyükannesinin Ruhlar Salonu'na kapatılmasını izlemişti. Her ne kadar önemli olsa da, her şey bulanıktı. Tek hatırlayabildiği Catherine'in yüzüydü: solgun ve çökmüş, eskiden olduğu ruhun kabuğu. Bu kadar güçlü biri nasıl bu kadar zayıflayabilirdi? Bu görüntü onu rahatsız ediyordu.

Büyükannesinin öldüğüne inanamıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Onsuz kraliçe olamazdı. Onsuz kraliçe olmak da istemiyordu. Peki şimdi ne olacaktı? Her şeyi tek başına nasıl yapacaktı? Mercia'ya bakmak, Kharav'ın salarası olmak, bu savaşı durdurmak...

Birdenbire ayağa fırladı.

Lucien.

Son konuşmaları biraz tedirgin bir şekilde bitmişti ve o zamandan beri onu aramamıştı. Kaosun içinde tamamen unutmuştu. O ne düşünmüş olmalı... Ne düşünmüş olmalı? Yataktan atladı. Konuşacak havada değildi, ama Lucien ile olan tüm ilerlemelerin boşa gitmesine izin veremezdi.

Merdiven boşluğunda, nefesini toplamak için bir an durdu. *Sakin* ol. *Sakin* ol. Lucien ile konuşmaya tedirgin bir şekilde gitmek istemiyordu ve ciğerlerinden tamamen dışarı vermeden önce derin bir nefes aldı. Aceleyle fenerini almamıştı ve şişenin kapağını açmaya çalışırken eline kan bulaştı. Titreyen ellerle avucuna bir damla kan sürdü.

Sakin ol, diye tekrar kendine söyledi ve yumruğunu sıktı. Zihni sakindi.

"Beni bir daha davet etmeyeceğini düşündüm," dedi Lucien'in sesi etrafında yankılandı.

Karanlığı aydınlatmadı ve onu göremedi.

"Kızgın olabileceğini düşündüm," dedi, "ama şimdi... anlıyorum. Acını anlıyorum."

Catherine'den bahsetmeyi planlamamıştı, ama ondan saklayamayacağını düşündü. O, zihninin içindeyken saklayamazdı. Her şeyi görüyor muydu?

Karanlık dağıldı ve adam merdivenin dibinde duruyordu. "Kaybın için üzgünüm."

O da üzgündü, ama ne için? Kendi üzüntüsü için mi? Onu tekrar aramak için harcadığı zaman için mi? Aklında kelimeler dolaşıyordu, ama yine de bulamıyordu.

Adam elini uzattı. Catherine bir an eline baktı, sonra elini tutup adamın yanına indi. Adam elini bırakmadı. Aksine, elini kolunun altına aldı ve onu tünelin karanlığında ilerlemeye yönlendirdi. Taş duvarlar geride kaldı ve gece karanlığında bir tarlada yürümeye başladılar. Etraflarında ateşböceklerinin ışıkları parıltıyordu.

Onu, köpüren bir derenin yanındaki bir bankın yanına götürdü. Karanlık, güneşin doğuşu öncesi şafak gibi yerini ışığa bıraktı ve oturdular.

Belki de düşmanla kederini paylaşmak doğa kanunlarına aykırıydı, ama burada, bu... yanlış gelmiyordu.

"Onun öldüğüne inanamıyorum," diye fısıldadı.

Lucien ona baktı, gözlerinde de aynı keder vardı. Cevap vermedi.

"Ölüm ne kadar acımasız," dedi kız, sesi titriyordu. "Daha önce ona çok *aptalca* bir şey yüzünden sert davranmıştım ve bunu düzeltme şansım bile olmadı." Burnunu çekti. "Ölüm, ona özür dileme, ona veda etme şansımı elimden aldı."

Lucien sessizce oturdu, sadece dinledi.

"Yatağında çok kırılgan görünüyordu," dedi ona. "Ve onu eskisi gibi hatırlamaya çalıştım, ama o bile benden alınmış gibi görünüyor." Her şey ondan alınmıştı.

"Onu sana gösterebilirim," dedi adam yumuşak bir sesle. "Eskiden olduğu gibi. Hatırlamana yardım edebilirim."

"Hayır." Başını salladı. "Onun yüzünün altında senin olduğunu bilirim."

"Peki ya burada kalırsam?" diye sordu. "Sana onu gösterebilirim."

Ona baktı. Bunu gerçekten yapabilir miydi? "Bir görüntü ya da anı gibi mi?"

"Evet, öyle bir şey."

Catherine'i tekrar iyi görmek düşüncesi bile boğazında bir ağlama düğümü oluşturdu. Konuşamadı; sadece gözyaşları içinde başını salladı.

Gökyüzü aydınlandı ve o, Norah'ın omzunun üzerinden baktı.

Norah döndü ve onun bakışını takip etti. Büyükannesini dere kenarında dururken görünce nefesi kesildi. İnanamayan bir ifadeyle Lucien'e baktı, sonra tekrar Catherine'e döndü.

Büyükannesinin yüzü parlak ve sağlıklıydı. Norah'a kollarını uzattı.

Norah, gözleri fal taşı gibi açılmış halde Lucien'e baktı. "Bu bir anı değil, bu..." Catherine'e geri döndü. "Sanki o orada gibi."

"Ona dokunabilirsin," dedi Lucien yumuşak bir sesle.

Şaşkınlıkla ona bakarken elini sıkıca tuttu. Lucien başını salladı ve Norah bankta sendeleyerek kalktı ve büyükannesine koştu. Büyükannesinin kolları onu sardığında ağladı ve yüzünü büyükannesinin kürklü omuzlu elbisesinin yumuşaklığına gömdü.

Sıcaklık. Sıcaklık hissetti.

Bu normal bir görüntü değildi. Evet, Lucien ona geldiğinde onu hissedebiliyordu, ama sıcaklığını hissedemiyordu. Norah bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyordu, ama umursamıyordu. Sadece Catherine'e sarıldı.

Sonunda, büyükannesi onu geri çekip gözlerine baktı. Norah onu tam da böyle hatırlamak istiyordu: gülümseyen, mutlu. Catherine, Norah'ın yüzündeki gözyaşını sildi ve saçlarını omzunun üzerine attı. Çok nazikçe öne eğilip Norah'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Son bir gülümseme ve ellerini hafifçe sıkarak, ışığa geri kayboldu ve gitti.

Norah gözyaşları içinde gülümserken ağladı. Catherine gittikten sonra uzun süre ışığa baktı.

Sonunda Lucien'e döndü, ama bir terslik vardı.
Sağ burun deliğinden kan akıyordu.

"Lucien!" diye bağırdı ve ona koştu. Yanındaki bankın üzerine çöktü ve yüzünü kendine doğru çevirerek ona baktı. "Lucien, iyi misin?"

"Seninle daha fazla kalacak gücüm kalmadı," dedi zayıf bir sesle.
"Bazen en basit görünen şeyler en zor olanlardır."

"Ne demek istiyorsun?"

Zayıf bir gülümsemeyle elini sıktı. Şimdi sol burun deliğinden kan akıyordu. Etrafları karardı.

"Lucien! Ne yapıyorsan, durmalısın! Git. Dinlen." "Beni geri çağırarak mısın, Norah?" diye sordu, titreyerek.

Görüntüsü kayboldu ve Norah'ın eli sanki o sadece bir gölgeymiş gibi içinden geçti. Norah nefesini tuttu. Artık onu hissedemiyordu. Lucien yana doğru yığıldı, zar zor ayakta durabiliyordu ama Norah ona yardım edemedi.

"Evet, ama git," diye onu teşvik etti. "Kendine zarar veriyorsun."

Ona bir kez daha zayıf bir gülümseme attı ve kaybolana kadar soldu.

Norah, merdiven boşluğunun karanlığında tek başına oturdu, kalbi hızla atıyordu. Az önce ne olmuştu? Catherine'i ona göstermek, ona bir şey yapmış, bir şekilde incitmişti. Neden kendi zararına böyle bir şey yapmıştı?

Kalbi hızla çarparak ısındı.

Bu bir nezaketti. Ona nezaket göstermişti.

Ona ulaşıyordu.

Norah gözlerini kapattı ve büyükannesinin gülümseyen yüzünü hatırladı.

"Kraliçe Norah?"

Norah, adının sesini duyunca başını kaldırdı. Judisaept'teki masanın etrafında, konseyinin üyeleri ona bakıyordu. Zihni yine dalmıştı. Lucien ona Catherine'i gösterdiğinden beri iki kez onu geri çağırmaya çalışmıştı, ama o gelmemişti ve

endişeleniyordu. Ama konseyine odaklanmaya çalışırken bunu aklından çıkarmaya çalıştı.

Yutkundu. "Özür dilerim, soru neydi?" "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Lord Semaine.

Hiç yardımcı olmuyordu.

Masanın diğer ucundaki Mikael'e baktı. Mikael kaşlarını kaldırdı. Onun bir sorunu olduğunu anlamıştı.

"Beklememiz gerektiğini düşünüyor," diye araya girdi Soren. "Dediğim gibi."

"Evet." Başını salladı. "Komutanın sözlerine katılıyorum. Beklemeliyiz." Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Rael önümüzdeki iki hafta içinde saldırırsa, kuvvetlerimizi zamanında pozisyonlarına yerleştirememek riskiyle karşı karşıya kalırız," dedi Lord Branton.

Ve o anladı ki, Mercian ordusunu Bahoul'daki kaleye ne zaman taşıyacaklarını konuşuyorlardı.

Norah, Lord Branton'ı severdi. Babasının emrinde bir saha generali olmuştu; savaşta usta bir adamdı. Düşünceli ve dürüsttü ve Norah onun endişelerini hafife almıyordu.

"Ama onları çok erken taşırsak," dedi Soren, "onları destekleyemeyiz."

Phillip'in iyiliği için, Soren'in çıkarlarına daha erken hareket etmek vardı. Ama o beklememizi söyledi. Mercia ve Kharav için en iyisini seçecekti.

"Bekleyeceğiz," dedi.

Meclis üyeleri başlarını eğdiler ve hepsi masadan kalktılar. Düşünceleri tekrar Lucien'e döndü. Alexander'ın bir zamanlar yaptığı gibi kendini fazla zorladığından şüpheleniyordu, ama iki gün geçmişti ve hala gelmemişti.

Kanında fazla kan kalmamıştı, belki onu bir, belki iki kez daha çağırabilecek kadar.

Norah, judisaept'ten çıkarken elbisesinin kırıışıklıklarını düzeltti. Sıcak bir el kolunu tuttu.

Mikael. Kendine lanet etti. Dışarı çıkmadan önce onu beklemeliydi. Aklı onu yanıltıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Zorla başını salladı. "Evet. Özür dilerim. Aklımda çok şey var."

Kaşları endişeyle çatıldı ve yanağını okşadı. "Emin misin?"

Yine başını salladı. "Evet." Soren'in salonda Mikael'i beklediğini gördü. "Soren bekliyor. Git. Ben gayet iyiyim."

"Tamam," dedi. Sonra alına bir öpücük kondurdu ve Soren'in yanına gitti.

Norah, onların bitişik koridorda kaybolmalarını izledi, sonra dönüp hızla odasına doğru yürüdü. Çok hızlı değil. Dikkat çekecek ya da muhafızlarının şüphelerini uyandıracak kadar hızlı değil. Bhastian'a haber vereceklerdi ve Bhastian'ın dikkati Soren'inki gibiydi: Herhangi bir terslik için keskin gözlüydü. Crest kaptanını seviyordu, ama bu, bir şey saklamaya çalışırken ondan ateş gibi kaçınmayacağı anlamına gelmiyordu.

Odasının güvenli mahremiyetinde, bir fener yaktı. Sonra aceleyle geriye atılmış halının altındaki erişim kapısını aradı ve merdiven boşluğuna girdi.

Tasarruflu bir şekilde avucunun içinden kan aldı ve elini kapattı. Beklerken dua etti.

Zihninde bir heyecan hissetti ve rahat bir nefes aldı.

"Senin için endişelendim," dedi. Onu göremiyordu, ama orada olduğunu biliyordu.

Önünde bir gölge belirdi ve tünel etraflarını aydınlatana kadar onu görebildi. Kaşları çöktü. "Endişelendin mi?" "Tabii ki. Seni iki kez aradım ama gelmedin.

bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Son ziyaretim çok güç gerektirdi. Şifacım sadece bedeni iyileştirebilir, bu yüzden eski usul bir şekilde iyileşmek zorunda kaldım: uyuyarak."

Gülümsedi. Artık ona karşı çok açıktı, savunması kalmamıştı. Ona güveniyordu. Ve o da ona güvenmeye başlamıştı. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Adam hafifçe başını salladı.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

O, bir saray beyefendisi gibi kolunu uzattı. "Benimle yürü."

Kız kolunu onun koluna taktı ve tünelden aşağı doğru yürümeye başladılar. İlerledikçe, duvarlar geride kalarak denize bakan bir uçurumun kenarındaki yürüyüş yolunu ortaya çıkardı. Adamın onu götürdüğü bazı yerleri çok sevdi.

"Bana büyükannemi nasıl öyle gösterdin?" diye sordu. "O bir anı ya da bir görüntü değildi. Gerçek olmadığını biliyorum, ama onun sıcaklığını nasıl hissedebildim?"

"Büyüyü bozma," dedi ona. "Ama senin için zordu."

"En zor olanı. Her şeyden daha zor. Dediğim gibi, görünüşte en küçük şey."

"Peki, teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun için." Yürürken onu izledi. "Sen çok güçlü bir gezginsin, değil mi?"

"Sanırım."

"Boynundaki o çubuklar mı?"

Kaşları çatıldı. "Asaları nereden biliyorsun?"

"Bütün gezginlerde vardır." Şey... onun tanıdığı bütün gezginlerde. Yani ikisi, şimdi üçü. *Yeterince yakın*. "Öyle mi?"

Yavaşça başını salladı.

"Onları görebilir miyim?" Tunikasının yakasını aşağı çekip kendim yakından bakma isteğine direndi.

Adam bir an durakladı, sonra omuzlarının arasına uzandı ve tunikasını öne doğru çekip başından çıkardı.

Oh, peki o zaman. Tuniklerin tamamını çıkaracağını beklemiyordu, ama işte oradaydılar.

Sonra eğilip botlarını çıkardı. *Bir dakika*, ne oluyordu? Pantolonunun bağlarını çözdü ve iç çamaşırına kadar soyundu.

"Oh... uh... Ben demek istemedim..."

Ama onu görünce durdu. Vücudunun her yerinde yüzlerce tane vardı — daha küçük çubuklar bir araya gelerek daha büyük çubuklar oluşturuyordu. Kollarını açarak kendini onun incelemesine sundu. Sonra döndü ve sırtını gösterdi.

Tüm utangaçlığını unutan kız, büyülenmiş bir şekilde yaklaştı. İşaretler, Kharavian savaşçılarının taşıdıklarıyla aynı değildi. İçgüdüsel olarak elini ona uzattı, ama kendini durdurdu.

"Dokunabilirsin," dedi adam.

Kız dokunmaktan kaçındı.

"Çubuklar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu ona.

Kız omuz silkti. "Fazla bir şey bilmiyorum. Sadece gücünün yükünden vücudunu koruduklarını biliyorum. Ve ne kadar çok gücün varsa, o kadar çok asaya ihtiyacın olduğunu." Bir an durakladı. "Senin gördüğümünden daha fazlasına sahipsin."

"Alexander'da yok muydu?"

Kız başını salladı. "O... senin gibi güç kullanmıyordu. Daha çok... başkalarının güçlerine karşı bağışık gibiydi. Asalara gerçekten ihtiyacı yoktu." Akli, Alexander'ın kendini aşırı zorladığı Vahşi Doğa'daki havuza geri döndü. Belki de vardı, ama o bunların farkında değildi. Ama Alexander ne olursa olsun, ne kadar gücü olursa olsun, kız bunu asla bilemeyecekti...

Başını kaldırıp Lucien'in onu izlediğini gördü. Ve ona bakışıyla, Alexander'a çok benziyordu...

"Onu sana verebilirim, Norah. Alexander'ı sana verebilirim."

Kalbi durdu. *Alexander*. Onu tekrar görebilirdi. Ona yakın olabilirdi. Onu tekrar kucaklayabilir, sıcaklığını hissedebilirdi.

Ama Alexander gitmişti. Göğsü sıkıştı ve boğazına bir duygu yükseldi. "Bu gerçek olmaz," diye fısıldadı.

"Gerçek olmasını sağlayabilirsin."

Hüzünle gülümsedi. "Hayır, Lucien." Bir süre sessizce durdular.

"Adrian'ı görmeme izin verir misin?" diye sordu. "Onun beni görmesine izin verir misin? Onu zihninde gördüm, ama... onu şahsen, hayatta görmek istiyorum. Bunu çok isterim."

Kız tereddüt etti, kelimeleri arıyordu. "İşler... karmaşık." Dudaklarını yaladı. "Ona senin hayatta olduğunu bile söylemedim."

Gözleri şaşkınlıkla parladı, ama başını salladı. "Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Evet, elbette."

Gözleri tekrar onun vücuduna kaydı. O kadar çok iz vardı ki. O, onun sorduğu her şeye özgürce cevap verdi, ona her şeyi özgürce verdi. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi. "Her şeyi benimle paylaştığın için."

Adam başını salladı.

"Gitmeliyim."

"Beni tekrar çağırmak için yeterince kanın var mı?"

Bir ziyaret daha için yeterli kanı vardı ve başını salladı.

"Hoşça kal, Norah."

"Hoşça kal."

Gözlerini açtığıında merdiven boşluğunun karanlığı karşıladı ve mendiliyle avucundaki kanı sildi. Giyinme odasına geri dönmek üzereydi, ama durdu ve korkuluğa yaslanarak ani duygu selini kontrol etmeye çalıştı.

Ona Alexander'ı verebilirdi.

Hayır. Veremezdi.

Alexander gitmişti.

Gitmişti.

Tünellere geri döndü ve sağdaki dar geçidi sonuna kadar ilerledikten sonra sola döndü. Fener çok az ışık veriyordu, ama nereye gittiğini biliyordu. Tüneli sonuna kadar takip etti ve kapıyı iterek kalenin dışındaki küçük Arnavut kaldırımli sokağa çıktı. Kayalıklara doğru aceleyle ilerlerken etrafına bakındı, kimse tarafından görülmediğinden emin olmak için.

Norah, orta kayalığın aşağısına, mağaraya doğru indi. Bir süredir burayı ziyaret etmemişti, ama içeri adım attığında üzerine çöken nostalji, gözyaşlarının akmasına neden oldu. Gözyaşlarını tutmaya çalışmadı. Mağaraya ulaşana kadar mağarada yolunu el yordamıyla buldu.

Bulutlar gökyüzünü kaplamıştı, ama yukarıdaki açıklık mağarayı doldurmaya yetecek kadar ışık sağlıyordu. Nefesini içine çekti ve duygularının akmasına izin verdi. Her şeyi. Catherine'i kaybetmenin üzüntüsü, Alexander'ı özlemenin acısı, savaş tehdidinin ezici ağırlığı... her şeyi.

Her şeyi.

Ve ağladı.

Havuzun içine sendeledi ve suyun sıcaklığının kendisini sarmasına izin verdi. Etekleri etrafında dalgalandı. Onları çıkarmak istedi, hepsini çıkarmak istedi ve sırtındaki bağcıkları tırmaladı. Elbisesini aşağıya, kalçalarının üzerine doğru ittiğinde kumaş yırtıldı, ama umursamadı

Umursamadı. Onu çıkarmak zorundaydı. Havuzda sadece iç çamaşırlarıyla kalana kadar elbisesini çıkardı.

Ve suyun derinliklerine battı.

Suyun sıcaklığı onu kucakladı, tuttu, salladı. Havuz gözyaşlarını içti, onun gözyaşları oldu ve o da kederini havuzun derinliklerine boşalttı.

Ve sonra gözyaşları kurudu. Sırt üstü suda yüzerken, mağaranın tepesindeki açıklıktan bulutlu gökyüzüne baktı ve bir güneş ışığı içeri girdi. Gözlerini kapattı ve yüzünde sıcaklığını hissetti. Işık tenini öperken kıpırdamadı.

Alexander burayı büyülü bir yer olarak nitelendirmişti. Ve öyleydi. Onu burada hissediyordu.

Gözlerini açtığı anda, aniden su sıçrattı. Yapması gereken bir şey vardı.

Havuzun kenarına geri yürüdü ve elbisesini umursamadan dışarı çıktı, mağaranın tüneline geçip kayalığa tırmandı ve kaleye doğru ilerledi. Avludan geçerken Bhastian ona doğru koşarak geldi, Titus da hemen arkasındaydı.

"Salara," dedi nefes nefese. "Ne oldu?"

Oh, doğru. Kendine baktı. Karın içinde, geceliği ve sıırıslıklam saçlarıyla berbat görüldüğünü düşündü. Soğuğu bile hissetmemişti.

"Sadece odama dönmek istiyorum," dedi.

Titus, Bhastian'a pelerinini uzattı ve Bhastian onu Salara'nın omuzlarına örttü. "Ama iyi misin? Neredeydin? Ne oldu sana?"

"Bhastian, iyiyim. Aslında, uzun zamandır hiç bu kadar iyi olmamıştım. Beni odama götürebilir misin?"

Gözleri hala endişeyle dolu olarak başını salladı. "Tabii ki."

Norah, yemek salonundaki masada sessizce otururken tabağındaki etten bir ısırık aldı. Mikael ve Soren onu yakından izliyorlardı.

İkisi de onun iç çamaşırlarıyla sıırsıklam bir şekilde kaleye geldiğini hiç bahsetmediler, ancak bunun farkındaydılar.

Bir ısırik daha aldı, çiğneyip yutmak için kendine zaman tanıdıktan sonra çatalını bıraktı.

Sonra şarabından bir yudum aldı.

"Alexander'ı tanrılara göndereceğim," dedi.

Mikael'in gözleri onun gözlerine kilitlendi ve Soren bıçağını bıraktı. "Emin misin?" diye sordu Mikael.

O başını salladı.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"Ama *yapmalı*," dedi Soren, Mikael'e sert bir bakış atarak.

Mikael ona bıçak gibi bir bakış attı.

"Eminim," dedi kadın, dikkatlerini tekrar kendisine çekerek. "Ve bunu yapmak istiyorum."

Mikael yavaşça başını salladı.

"Adrian'a söylemem gerek," dedi.

"Elbette."

"Alexander ve Lucien hakkında," diye ekledi.

Soren ve Mikael sandalyelerine yaslanıp birbirlerine endişeli bakışlar attılar.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Soren.

"Bunu ondan saklayamam. Bilmeye hakkı var." "Ya onu görmek isterse?" diye sordu Mikael.

"O zaman görür," dedi kararlı bir şekilde.

Mikael'in kaşlarının altındaki gölge daha da koyulaştı, ama tartışmaya girmedi.

Kırkınıc Bölüm

Ateş parlak bir şekilde yanıyordu. Sıcaklık yüzünü yakıyordu, ama o kıpırdamadı. Sadece durdu, alevlerin hipnotize edici etkisinde. Norah hazır olduğunu sanıyordu, ama Caspian ateşi yakarken, onu durdurmamak için elinden gelen tek şey buydu. Buna ihtiyacı vardı, kendine hatırlattı. Hepimizin buna ihtiyacı vardı. Alexander'ın da.

Ağlayacağını da düşünmüştü. Tanrılar onu ne kadar özlediğini, onu geri getirmek için dünyadaki neredeyse her şeyi vereceğini biliyordu. Kalbi hâlâ acıyor ve kederleniyordu, ama gözyaşları gelmiyordu. Belki de bu, gerçekten hazır olduğunun bir işaretiydi. Ya da belki de yanında duran Adrian için güçlü olması gerektiğini bildiği içindi.

Alexander'ı tanrılara göndereceğini söylediğinde, Adrian hiçbir şey söylememiş, itiraz etmemişti. Belki o da artık bunu kabul etmişti. Öyle umuyordu. Bu, ikisinin de iyileşmesine yardımcı olacaktı.

Sessizce durup, ateşin yakıtı yiyip bitirmesini izlediler. Lucien'den henüz ona bahsetmemişti. Haberi bir kerede mi yoksa ayrı ayrı mı vermesi gerektiğinden emin değildi. Ve nasıl söyleyecekti?

Gözleri, alevleri izleyen ona kaydı. Yüzü sabit, stoikti. Normalde ifade dolu, ışık dolu olan yüzü, şimdi bir maske takmıştı. Norah elini uzattı ve onun elini tuttu. Ona bakmadı ama parmaklarını onun parmaklarının etrafında sıkıttı.

Ve öylece durdular.

Ateş sönüp kaybolana kadar ayakta durdular. Herkes onlara yer açmak için ayrılanaya kadar. Son ikisi kalana kadar ayakta durdular, sonra biraz daha durdular.

Norah ona baktı, onun hareketsiz kederini izledi.

"O benim tek sahip olduğum şeydi," diye fısıldadı, geriye sadece közler kaldığında.

Eğer bunu bir fırsat olarak değerlendirmezse, aptal olacaktı. Ama midesi hala endişeyle kıpır kıpırdı. "Sana söylemem gereken başka bir şey var," dedi yumuşak bir sesle.

Sonunda, adam ateşin kalıntılarından gözlerini ayırdı ve yanında duran kadına baktı.

"Adrian, Lucien hayatta."

Kaşları hafifçe indi ve topuklarına yaslandı. Sonra başını salladı. "Hayır, bu mümkün değil. O öldü. Uzun zaman önce."

"Hayır," diye fısıldadı. "Ölmedi. Yaşıyor."

Adam tekrar başını salladı. "Alexander bana yalan söylemezdi."

"O bilmiyordu."

Nefesi hızlandı ve sığlaştı. "Annem bana yalan söylemezdi. Ya da babam."

Adalet bakanı olarak, babası krallığın ihtiyaçlarıyla meşgul olurdu. Karısının ona bilmek istediği her şeyi bilirdi. Adrian annesini sevgiyle hatırlıyordu, Lucien'den çok farklı bir şekilde.

"O öldü," dedi kararlı bir sesle. Titreyerek başını salladı. "O öldü."

"Onu gördüm."

Geri adım attı ve elini onunkinden çekti. "Ne zaman? Nerede?" Nefesi düzensizleşmişti.

"Cyrus'la buluşmaya gittiğimde." Yüzü şaşkınlıkla doldu.

"O Cyrus," dedi kadın.

Yine başını salladı ve burun delikleri genişledi. "Hayır, bu mümkün değil."

"Çocukken yakalanıp Rael'e köle olarak götürüldü. Yetişkin olduğunda bir isyan başlattı ve kralı devirdi. Sonra onu köleliğe mahkum edenlerden Serra krallığını aldı."

"Ve şimdi bize karşı mı savaşıyor? Mercia'ya karşı mı?"

Lucien'in Alexander'dan intikam alma çabasını anlatmadı. Bunun bir faydası olmazdı. Ve artık bunun bir önemi yoktu. "Kharav'a karşı savaşıyor. Mikael'in babası onu Serran köle tüccarlarına veren kişidir."

"Gölge Kral öldü," diye itiraz etti.

"Biliyorum, ama Lucien hala Mikael'i sorumlu tutuyor. Kharav'da hala köleler var ve hala köle ticaretinin başlıca destekçisi."

Yine başını salladı ama hiçbir şey söylemeden ateşin başına döndü. Gözleri parlıyordu.

"Lucien'e senden bahsettim," dedi kız yumuşak bir sesle. "O bilmiyordu." Başını ona doğru çevirdi.

"Bunca zaman boyunca senden haberi yoktu. Seninle tanışmak istiyor." Nefesi kesildi. "Onunla konuştun mu?"

Kız başını salladı.

"Salar biliyor mu? Komutan?"

Kız yanağını ısırdı ve başını salladı.

Gözleri ona doğru parladı. "Salar'ın haberi olmadan onunla mı konuştun?"

"Barışı sağlamak ve bu savaşı durdurmak için uğraşıyorum. Lucien'in bir kalbi var. Kırık ve yaralı, ama ona ulaşmanın mümkün olduğunu düşünüyorum."

Adrian, solmakta olan ateşin közlerine baktı, nefesi düzensizdi. Alexander'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Adrian eliyle yüzünü sildi.

Elini Adrian'ın koluna uzattı, ama Adrian elini çekti. "Adrian," dedi.

Adrian başını salladı ve cevap vermedi. Sonra arkasını dönüp kaleye doğru yürümeye başladı.

"Adrian," diye seslendi. Ama Adrian durmadı.

Güneşle birlikte yeni bir gün başladı. Norah derin bir nefes aldı ve odasından çıkıp koridordan merdivenlere doğru yürüdü. Gece sessiz geçmişti. Mikael sessizce yatmış, isterse konuşması için ona yer bırakmıştı, ama o konuşmamıştı. Yine de onun dokunuşunun rahatlığını istiyordu ve kendini onun sıcaklığına ve sığınağına gömdü.

Sabahleyin kalkmış ve ayrılmadan önce onu öpmüş, onun kalmasını istemediğinden emin olmak için yeterince uzun süre kalmıştı —ona ihtiyacı olmadığını, gecikmiş bir kederle

yavaş yavaş çökmeyeceğinden emin olmak için. Yaralar hala duruyordu, ama zaman en keskin acısını iyileştirmişti ve o gerçekten daha iyiydi. O da onu öptü ve el sallayarak uğurladı.

Norah, Alexander'ı tanrılara gönderdikten sonra Adrian ile bir daha konuşmamıştı. Ona her şeyi sindirmesi, düşünmesi için zaman vermek istiyordu.

Ana salondan tek başına yürüyerek avluya çıktı ve kış havasını ciğerlerine çekti. Gözleri Samuel'in galerisine takıldığında durdu. Catherine ile son gittiğinden beri, Mikael'in kaderi hala belirsizken, Alexander öldükten sonra bile, kahini ve onun resmettiği vizyonları görmemişti.

Artık biliyordu. Hepsi biliyordu. Alexander değildi.

Ve donakaldı. Mikael'in resimlerinde Alexander *hiç* olmamıştı, peki ya diğerleri? Başkaları da var mıydı?

Kendini kapının önünde, kapıyı çalmak üzere buldu, ama durdu. Çalmalı mıydı? Catherine asla kapıyı çalmazdı. Ama Soren'de olduğu gibi, bu bir gösterge değildi. Kiran ve Titus'a baktı. "Burada bekleyin," dedi onlara.

Yavaşça kapıyı itti. "Merhaba?" diye seslendi. Kimse cevap vermedi.

İçeri girdi. Resimler, eskisi gibi galerinin zemininde yığınlar halinde duruyordu. Ama bugün yeni bir bakış açısı, yeni bir anlayışa sahipti. Yığınların arasında dolaşarak Alexander'ın resimlerini aradı.

"Kraliçe Norah!"

Adının sesini duyunca döndü ve yaşlı kahin arka odadan topallayarak içeri girdi. "Affedin, geleceğinizi bilmiyordum. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında evet. Merak ediyordum da, bana İskender'in tüm resimlerini gösterir misiniz?"

Yüzü ciddileşti ve tereddüt etti. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Boğazındaki yumru hareket etti. "Hepsini mi?"

Ağzını açtı, sonra durdu. Sonra etrafına bakındı. Samuel'e dönerek, "Kaç tane var?" diye sordu.

Boğazı yine titredi. Sonra ani bir hareketle başını salladı ve ona kendisini takip etmesini işaret etti.

Norah salona çıktı ve yaşlı kahini takip ederek arka odaya girdi. Catherine ile daha önce buraya gelmişti, ancak o zaman Alexander'ın resimlerinin çoğunu hatırlamıyordu. Odada, Samuel uzak duvara doğru yürüdü ve büyük resimlerin bazılarını çekti. Arkalarında bir kapı vardı ve Samuel onu açtı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Küçük bir kapıydı, belki bir depo odası için, ama içeri girdiklerinde, önceki oda kadar büyük bir odaya açıldığını gördü.

Ve etraflarında her yerde Alexander'ın resimleri vardı.

Ağzı açık bir şekilde resimlerin arasında dolaştı. "Bunları hepsini gördün mü?" diye sordu.

"Evet, Regal High."

"Nasıl bu kadar çok olabilir?"

Omuz silkti. "Göz'ün dikkatini çeken yaşam gücü... çok güçlü olmalı."

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu, ama fikri anladı. Lucien güçlüydü, bu yeni bir şey değildi. Gözleri resimlerin üzerinde dolaştı, belirli bir şey aramadan, sadece... bakıyordu.

Bir tanesinde durdu.

Alexander, elinde kılıcıyla, iki kılıçla silahlanmış başka bir adama karşı duruyordu. Hayır, Alexander değildi. *Lucien*'di. Belinde sadece savaş kıyafeti vardı, tunik giymemişti. Derisinde hiçbir işaret yoktu. Bu eski bir görüntü müydü? Belki de henüz işaretleri almamıştı? Ona baktı. Bunun Alexander olduğunu düşünmek çok kolaydı. Ama değildi. Artık görebiliyordu.

Gözleri onun etrafındaki detayları taradı: ayaklarının altındaki kum ve yakın mesafede, eşit aralıklarla yerleştirilmiş parmaklıklı kapıları olan kavisli bir duvar.

Burası neresiydi?

Resimleri inceleyerek ilerledi, benzer diğer resimleri ve onun bir arenada olduğunu anlamasına yardımcı olacak daha fazla arka plan detayını not aldı. Rael'deki bir arena mı? Mikael, Lucien'in isyanı yönetmeden önce kanlı sporlarda dövüşçü olduğunu söylemişti. Şu anda gördüğü şey bu muydu?

Başka bir resim onu durdurdu.

Lucien'in merkezinde olduğu, kan ve savaşıyla dolu geniş bir manzara resmedilmişti. Yere, neredeyse çamura batmış bir bayrak uzanıyordu. Kırmızı ve sarı... Çok tanıdık geliyordu. Bunu daha önce görmüş müydü?

"Bu renkleri hangi krallık kullanıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Regal High. Rektör Tusten'a araştırmasını söyleyeceğim."

Bu eski bir görüntü müydü, yoksa henüz gerçekleşmemiş bir şey mi? Lucien'e dikkatini yeniden verdiğinde kalbi daha hızlı atmaya başladı. Siyah bir ata biniyordu, siyah ve kanlı bir zırh giymişti. Bu resimde boynunda işaretler vardı.

Norah başka bir tabloya, sonra bir başkasına geçti. Tuvalleri geri çekip altındakileri inceledi. Sonra duvara geçip yan duranları tek tek çevirdi.

Lucien... Hepsi Lucien'di. Aslında, gördüğü hiçbir şey Alexander değildi. Ama Lucien bir kahindi ve kahinler diğer kahinler tarafından görülemezdi. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Alexander bunları hiç gördü mü?"

Samuel omuz silktili. "Bazıları. Hepsi değil. Adalet lordunun vizyonları asla gerçekleşmedi, bu yüzden onlara aldırış etmeyi bıraktık."

Çünkü onlar asla Alexander değildi. Bunca zaman Lucien'i görüyorlardı ve bunun farkında bile değillerdi.

Odanın kapısı açıldı ve o irkildi. "Hammel'in cehennemi," dedi.

Adrian.

Gözleri odanın içinde dolaştı ve küçük kapıdan içeri girdi. Resimleri görünce durdu. Norah sadece ayakta bekledi. Yavaşça ilerledi, her birine baktı, onun yaptığı gibi onları içine çekti.

"O, değil mi?" diye sordu. "Lucien?" Norah başını salladı.

Bakışları Norah'ın kilerle buluştu. "Onu görmek istiyorum."

Kırk Birinci Bölüm

Uzakta bir çadır duruyordu. Norah derin bir nefes aldı. Lucien'i çağırmak için son kanını kullanmış, Adrian'ı onunla tanıştırmaya geldiğini söylemişti. Lucien şaşırmıştı. Norah da kendini şaşırtmıştı. Ama Lucien'in intikam arzusunu hafifletebilecek tek bir şey varsa, o da kardeşi ile olan bağı olabilirdi. Adrian, Mikael ve Kharav'a derin bir saygı, aidiyet ve sevgi duyuyordu. Kharav artık onun bir parçasıydı, Adrian'ın kimliğinin bir parçasıydı ve Lucien bunu görebilseydi...

Yanında atının üzerinde oturan Adrian'a baktı. Tünelleri kullanıp kaleden çıkmak sandığından daha kolay olmuştu. Birkaç yanlış dönüşten sonra kendilerini bir şehir fırınının yakınında bulmuşlardı, ama çabucak ahırları bulup dikkat çekmeden ayrılabilmişlerdi. Bhastian ve Soren şimdi onu arıyor olacaktı. Bunu aklından çıkarmaya çalıştı ve uzaktaki çadıra odaklandı. Dışarıda tek bir at vardı.

"Oldukça güvenilir görünüyor," dedi Adrian.

Boş araziye gözleriyle taradı. "Şey, bizim de yalnız geldiğimizi doğruladı, şüphesiz." Gökyüzüne bakarak kuşları aradı.

Adrian onun gözlerini takip ederek gökyüzüne baktı. "Ona güvenebileceğimizden emin misin?"

Ona Lucien'in yeteneğinden ve onunla nasıl iletişim kurabildiğinden bahsetmişti. Adrian'ın ona inandığından emin değildi.

"Bilmiyorum." Güvenebileceğimize inanmak istiyordu. "Ama onda iyilik olduğunu düşünüyorum. Çok fazla acı var... ama nezaket de var."

Adrian başını salladı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Sanırım," diye fısıldadı.

Çadıra doğru yola çıktılar. Yaklaştıklarında, iki köpek yanlardan çıktı. Lucien'in ona daha önce gösterdiği köpeklerdi; kanlı sporlarda kullanılan ve onun tarafından sahiplenilen köpekler. Düşük bir hırıltı çıkardılar.

Tam o sırada, Lucien dışarı çıktı ve köpekler geri çekilip çadırın arkasına tekrar kayboldular. Lucien, Norah ve Adrian'ı görünce durdu, sonra onlara doğru yürümeye başladı. Cadısının izi yoktu.

Adrian atını durdurdu, Norah da Sephir'i durdurdu. O attan indi, Norah da onu takip etti.

Lucien zırh giymemişti. Üzerinde sadece koyu renkli, dar bir tunik ve pantolon vardı. Onu en son gördüğünden beri saçları biraz uzamıştı; hala kısaydı, ama Alexander'ınki gibi hafif kıvrımlı olacak kadar uzamıştı.

Onları görünce gülümsedi. Tunikasının üstünden boynuna kadar uzanan asalar dışında, hiç olmadığı kadar Alexander'a benziyordu.

Norah, sadece ona bakan Adrian'a baktı. Gözleri doldu. Hiç şüphesiz, Alexander'ın tıpatıp benzerliğini ilk gördüğünde hissettiği şoku o da hissediyordu.

Lucien, Adrian yaklaşırken gözlerini ondan ayırmadı. Kendi duygularına kapıldığında gülümsemesi kayboldu. Adrian ikiz olmasa da, benzerlikleri ve kan bağı inkar edilemezdi. Lucien yavaşça onun önüne çıktı. Birbirlerine bakmaktan başka bir şey yapamadılar.

Adrian, Alexander'la karşılaştırıldığında biraz daha uzun ve daha iri yapıydı, ama şimdi nedense daha küçük görünüyordu. Titreyerek elini uzattı ve Lucien'in yüzüne dokundu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Lucien hareketsiz durdu, sabırlıydı ya da belki de kendi şaşkınlığıyla boğulmuştu.

Adrian, Lucien'in omzuna elini indirdi, sanki onun gerçek olup olmadığını test ediyormuş gibi. Sonra aniden Lucien'i kendine doğru çekip kucakladı. Lucien'i mi yoksa Alexander'ı mı kucakladığını, kız bilmiyordu.

Ama Lucien de ona sarıldı. Birbirlerine sarıldılar.

Tanrılar lanet olsun. Gözleri yaşlarla doldu.

Sonunda ayrıldılar ve bir an daha birbirlerine baktılar.

Sonra Lucien, Adrian'ın omzuna hafifçe vurdu. "İçeri gelin," dedi, sesinde hafif bir çatlakla, ve onları çadıra doğru yönlendirdi.

Norah ve Adrian onu takip edip içeri girdiler. İçeride küçük bir oturma minderi dışında hiçbir şey yoktu, ama sanki yakınlarda bir ateş varmış gibi sıcaktı. Soğuktan kurtulmak güzeldi.

Sonunda sesini bulan Adrian, "Annem bana senin öldüğünü söyledi," dedi.

Lucien'in gözleri Norah'ın kollarıyla buluştu ve Norah'ın midesi burkuldu. Adrian annesini farklı hatırlıyordu. Norah, Adrian'ın bunu da ondan almamasını diledi. Annelerinin Lucien'e yaptıkları ve Lucien'in annelerine karşılık yaptıkları, Norah'ın Adrian'ı korumak istediği şeylerdi.

Lucien basitçe, "Öldüğümü sandı. Beni götürdüler," dedi.

Norah sessizce rahat bir nefes aldı.

Adrian tedirgin bir şekilde başını salladı. "Norah bana anlattı."

Lucien tekrar Norah'a baktı, sonra Adrian'a döndü. "O zaman hikayemi biliyorsun."

Bir kısmını. Elleriyle yumruk yaptı.

Adrian tekrar başını salladı. "Köle olarak kaçırıldın, bir isyan başlattın... ve şimdi bir kral oldun."

Lucien'in ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve gözleri hafifçe kısıldı. "Ve şimdi bir kralım."

Adrian ayakta durdu, hâlâ ona inanamayan gözlerle bakıyordu — hâlâ hayatta olan kardeşine baktığına ya da Lucien'in iki krallığı ele geçirdiğine inanamıyordu. Belki de her ikisine de.

"Görmek ister misin?" diye sordu Lucien. "Sana gösterebilirim." Ve bir de *bu* vardı.

Adrian kaşlarını çatı ve tereddütle nefes aldı, ama başını salladı.

Lucien hançerini çekti ve başparmağını kenarına sürterek kanını akıttı. "Gözlerini kapat."

Adrian Norah'a baktı. Kalbi hızla atıyordu, ama başını salladı. Adrian gözlerini kapattı. Lucien, Adrian'ın elini tutup kanını onun cildine bastırdı, sonra kendi gözlerini kapattı.

Norah'ın kalbi boğazında atıyordu. Nefes almaya cesaret edemiyordu.

Adrian şaşkınlıkla irkildi ama gözlerini açmadı. Nefesi hızlandı. Etrafına bakıyormuş gibi başını çevirdi ama gözlerini kapalı tuttu. "Burası neresi?" diye sesli olarak sordu.

"Rael," diye cevapladı Lucien. Gözlerini açıp Norah'a baktı, sonra Adrian'ın elinden elini çekip Norah'a uzattı.

Adrian tamamen büyülenmiş bir şekilde ayakta dururken gözleri kapalı kaldı. Norah da merak ettiğini inkar edemedi. Yavaşça öne doğru adım attı.

Elini tuttu ve gözlerini tekrar kapattı, kanını Norah'ın cildine değdirdi. Norah da gözlerini kapattı.

Norah, önünde uzanan devasa şehir manzarasını görünce nefesini tuttu. Ama o yürümüyordu, uçuyordu. İnsanlarla dolu Arnavut kaldırımli pazar sokakları altından geçiyordu. Şehir, Aleon'daki Valour kadar genişti, hatta daha da büyüktü ve aynı derecede güzeldi. Hayal ettiğinden farklıydı. Yüksek binalar, oyulmuş açıklıklar ve karmaşık kafesli bölmelerle süslenmiş yığılmış kumtaşı setleri, dar sokakları çevreliyordu. Altın rengi taşlar güneş ışığında parlıyor ve ruhani bir güzelliğe sahipti.

"Uçabilir misin?" Adrian, hep birlikte Raelean şehrine bakarken Lucien'e sordu.

Lucien güldü. "Hayır. O zaman *bu* güç olurdu."

Norah kendini birdenbire insanlardan boşalmış Arnavut kaldırımli caddede buldu ve gökyüzüne baktı. Bir kuş sürüsü başının üstünden uçtu.

"Onlar aracılığıyla görüyorum," dedi.

Norah yutkundu. Onun kuşları.

"Onları kontrol ediyor musun?" diye sordu Adrian. "Edebilirim."

Norah, Adrian'ı vizyonda göremiyordu, ama yanındaki sesini duyabiliyordu.

"Bütün hayvanları kontrol edebiliyor musun?"

diye sordu. "Çoğunu, kanla."

"Alexander'ın da bu gücü var mıydı?"

Görüntü karardı ve hepsi gözlerini açtı. Norah gözlerini açtığında Lucien'in ona baktığını gördü.

"Gücü vardı, evet," dedi, "ama farklıydı. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Sen" —Adrian'ın sözleri boğazında takıldı—"tıpkı ona benziyorsun." Sadece bakakaldı. "Tıpkı ona."

Lucien'in alnında sempatik bir çizgi belirdi. "Norah, ikinizin yakın olduğunuzu söyledi."

Adrian başını salladı ve gözleri yine doldu.

Lucien'in bakışları yere düştü ve dudakları sıkılaştı. "Yakın olabileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyor."

Adrian yutkundu ve yer değiştirdi. "Olabilirdik."

Lucien hüzünle gülümsedi. "Eğer bilseydim... senin hakkında... her şey çok farklı olabilirdi. Üzgünüm, Adrian."

"Her şey böyle olmak zorunda değil," dedi Norah. "Mercia senin düşmanın değil."

"Mercia'yı düşman olarak görmüyorum."

Bunu ona zaten söylemişti, ama Norah onun hatırlamasını istiyordu. "Ve Kharav eskisi gibi bir krallık değil," diye ekledi.

Ama yüzü ciddileşti ve bir adım geri attı.

"Senin tanıdığın kral öldü," dedi Norah. "Her şey değişti."

"Shadowlands Shadowlands hala insanları insanları köleliğe köleliğe diye karşılık verdi."

"Hala onları satın alıyor musunuz? Hala onları satıyor musunuz?"

Cevap çok ağırdı ve kadın cevap veremedi.

"O zaman hiçbir şey değişmedi," dedi sert bir sesle.

"Lucien, değişim zaman alır," diye yalvardı kadın. "Mikael iyi bir kraldır." "İyi bir kral mı?" diye hırladı adam. "Onun zihnine girdim, anılarını gördüm"

hatıralarını gördüm. Onun masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Norah durdu. Mikael, ondan aldığı kanla Lucien'i çağırmıştı. O *gelmemişti*, ona söylemişti. "Senin gelmediğini söyledi."

"Kendimi ona göstermedim. Bu, görmediğim anlamına gelmez."

Adrian öne çıktı. "O zaman istemediğin sürece iyiliği de görmüş olurdun."

Lucien'in bakışları kardeşine kaydı ve gözlerinin kenarları kırıştı.

"Gölge Kralı savunuyor musun?"

"Kralımı savunuyorum," dedi Adrian kararlı bir şekilde.

Lucien bir adım daha geri attı.

Adrian'ın yüzü yumuşadı ve bir adım daha öne çıktı, elini uzattı. "Kardeşim, işler eskisi gibi değil ve hala farklı olabilir."

Lucien'in gözleri Adrian'ın eline ve kolunun altından uzanan kılıç izine kaydı. Yüzünde tiksinti belirdi. "Sen de onlardan mısın?"

"Mercia ve Kharav birleşti," dedi Norah.

Lucien'in yüzü buruştu ve Alexander'a olan benzerliği kayboldu. "O zaman Mercia da aynı kaderi paylaşacak."

Öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. "Lucien, değişim her zaman savaş gerektirmez. Mikael işlerin farklı olması için çalışıyor; sadece zamana ihtiyacı var. Kral olsa bile, hesap vermesi gereken insanlar var."

"Benim de var!" diye bağırdı.

Norah, öfkesinin patlamasına şaşırdı ama yerinden kıpırdamadı.

Etrafındaki karanlık biraz azaldı. "Shadowlands'i ele geçirmek istemeseydim bile, başka seçeneğim yok," dedi.

"Her zaman bir seçenek vardır," diye ısrar etti.

"O zaman benim istediğim gerçeğini kabul etmek zorundasın." Gözleri soğuk ve acımasız bir hale geldi.

Bu adamı tanııyordu. Son birkaç hafta içinde tanıdığı adamı geri getirmesi gerekiyordu ve elini uzattı, kolunu tuttu. "Lucien, lütfen. Sana yalvarıyorum. Kaderi değiştirmeme yardım et. Onu kaybedemem. Kaybedemem."

Yüzündeki ifade değişti, sonra tekrar değişti — farkındalıktan şaşkınlığa ve aradaki sayısız duygulara. Düşünceler kafasında dönüp duruyordu, keşke ne olduğunu bilebilseydi.

"Gölge Kral düşecek mi?" diye sordu.

"Senin elinle," dedi Adrian.

Lucien başını ona doğru çevirdi. "Ne?"

"Bunca zaman Alexander olduğunu sandık," diye açıkladı Adrian, "ama Salar'ı öldürecek olan sensin."

"Ben mi?"

Adrian burnunu çektirdi. "Sen bir kahinsin ve bunu görmedin mi?"

"Kendimi göremem." Norah'a baktı. "Gölge Kralı ben mi öldüreceğim?" Sonra donakaldı. "Bekle, beni *gördün mü?*" Yüzü

karıştı. "Görülebilir miyim?"

Sessizce başını salladı.

Lucien başını salladı. "Beni görmemeniz gerekiyor. Benim görülmemem gerekiyor." Geri çekildi ve elini yüzüne götürdü. "Görülebilir miyim?" Onlardan uzaklaştı.

Norah Adrian'a baktı, ama onun gözleri Lucien'deydi. Geri döndü ve Raelean kralının çadırın içinde yavaşça volta attığını izledi, sonra geri döndü.

Onlara tekrar ulaştığında durdu. "Demek beni vizyonlarında görebiliyorsun. Ve ben başarılı oluyorum?"

Adrian ona endişeli bir bakış attı. Kalbi hızlandı. "Lucien," diye fısıldadı, "Lütfen bana farklı bir gelecek yaratmama yardım et. Bunu yapabilecek tek kişi sensin." Elini uzattı ve onun elini tuttu. "Lucien. Lütfen."

Gözleri hüznle doldu ve omuzları çöktü. "Üzgünüm, Norah. Yapamam."

Göğsünde yükselen duyguyla mücadele etti. *Hayır.* Hayır, bunu kabul edemezdi. Parmaklarını onun parmaklarının etrafında sıktı. Ona yardım etmek zorundaydı. Onu önemseydiğini biliyordu. Ve içinde iyilik vardı. Ona yardım etmek zorundaydı.

Ama Lucien başını salladı. "Bu kader, Norah. Eğer görülmüşse, yapabileceğin hiçbir şey yok. Ve bu, benim de kaderim olduğu anlamına geliyor."

"Hayır. *Hayır.* Bunu değiştirebiliriz."

Adam yine başını salladı. "Değiştirmek istemiyorum. Bu benim kaderim. Yapmak zorundayım."

"Hayır," diye onu daha sıkı kavradı. "Sana izin vermeyeceğim." "Dediğim gibi, yapabileceğin hiçbir şey yok."

Dudakları titredi ve gözleri doldu; üzüntüden değil, öfkeden. Umutsuzluktan.

Kader, demişti.

Peki, kaderi lanetle, tanrıları lanetle, Mikael'i ondan alabileceğini düşünen bu kralı lanetle.

Norah belinden hançerini çekip ileri doğru savururken bir çığlık attı, ama Lucien hançeri yakaladı ve bileğini dışa doğru çevirdi, Norah da hançeri düşürdü.

Adrian kılıcını çekip ona yardım etmek için atıldı, ama Lucien dişlerini gösterdi ve Adrian aniden dizlerinin üzerine çöktü, başını ellerinin arasına alıp çığlık attı.

Lucien hâlâ zihnindeydi. Onu kontrol edemiyordu, ama Adrian'a acı çektirebiliyordu. Norah, Lucien'in iç uyluk kısmına sert bir tekme attı ve onu neredeyse yere düşürdü.

Adrian rahatlamış bir şekilde öne düştü ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Ama Lucien hala onu tutuyordu. O, Lucien'in gözlerine tırnaklarını geçirdi ve Lucien kendini korumak için kolunu kaldırdığında, belindeki hançere uzandı. Lucien, yüzüne dirsek atarak onu sersemletti ve geriye sendeledi. Dengesi bozulduğunda, onu tekrar yakaladı. Boğazından tuttu, ama onu boğacak kadar sıkı değildi.

Kadının dudağından kan sızdı ve ağzı metal tadı ile doldu. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi öfkeyle.

"O zaman bunu yapma," diye tısladı kadın.

"Başka seçeneğim yok," diye homurdandı. "Kader kaderdir, Norah." "Sana izin vermeyeceğim," diye dişlerinin arasından söyledi.

"Beni nasıl durduracaksın? Yok Edici ile mi?" Ona merakla baktı ve ifadesi değişti. "Hayır. O hiçbir şey yapmayacak. Kralın da öyle." Sonra onu öptü.

Kız donakaldı, ona karşı koyamayacak kadar şaşkındı. Bu sevgi dolu bir öpücük değildi, hatta hakimiyet kurma öpücüğü de değildi. Garip bir şekilde işlemsel bir öpücüktü.

Lucien, dudaklarında onun kanıyla geri çekildi. Sonra gözlerini kapattı ve havaya fısıldadı. Başı dönüyordu, ama bu his çabucak geçti. Onu bıraktı.

Adrian sendeledi ve kılıcını aldı.

Lucien döndü. "Bunu yapmak istemezsin," dedi.

Adrian dişlerini gösterdi. "Kardeş ol ya da olma, sanırım istiyorum," diye tükürdü.

Lucien ikisinden de geri çekildi. Sonra belinden hançerini çekti ve kendi elini kesti.

Norah'ın avucunda yakıcı bir acı hissetti ve ağzından bir çığlık çıktı. Kendi elinde Lucien'in yarasını görünce dehşetle ağzı açık kaldı.

"Artık sen ve ben birbirimize bağlıyız," dedi. "Kanla birbirimize bağlıyız.

Bana ne olursa sana da olur."

Adrian'a baktı ve o ilerlemesini durdurdu. Alnında dehşet belirdi. Artık hiçbir şey yapamazdı. Lucien'e öfkeyle baktı. *Piç kurusu*. Onları birbirine bağlayarak kendini korumaya çalışıyordu.

Ama bunun Mikael ve Soren üzerinde güç vereceğini düşünüyorsa, yanılıyordu. Ona bunu izin vermeyecekti. "Onlara söylemeyeceğim. Yani, tek yaptığın benim de senin kaderini paylaşmamı sağlamak oldu."

O acımasızca gülümsedi. "Sen söylemeyebilirsin" —Adrian'a baktı— "ama o söyleyecek."

Adrian öfkeden titriyordu.

"Görevini yap, kardeşim," dedi Lucien Adrian'a. "Kraliçeni koru."

Lucien Norah'a baktı ve gülümsemesi dudaklarından kayboldu. "Üzgünüm, Norah," dedi ve çadırdan çıktı, onları yenilginin sessizliği içinde bıraktı.

Kırk İkinci Bölüm

Norah yatağının kenarına oturdu, gözleri ağlamaktan şişmiş, yanağı Lucien'in dirseğinin darbesinden şişmişti. Ağladığından nefret ediyordu. Neden ağlıyordu? Acı azalmıştı, duygusal olmaya yetmezdi. Üzgün değildi, sadece... kızgındı. Ve bunalmıştı. Kendini *bu kadar* aptal olduğu için lanetledi.

Ellerini birbirine sıkıca tuttu, Lucien'in kendi etini kestiği avucunun içini başparmağıyla ovuşturdu. Dönüş yolunda, şüphesiz şifacısının yardımıyla iyileşmişti. Keşke yüzüne de aynı faydayı sağlayabilseydi, ama bu ikisinin ortak yarası değildi.

Adrian yanına oturdu. Nazikçe çenesini tutup yüzünü ışığa doğru çevirdi ve ona bakarken yüzünü buruşturdu.

"Kötü mü?" diye sordu.

Adrian yüzünü

buruşturdu. "Hayır."

"Yüzün öyle diyor."

"Yüzüm yalan söyler."

"Ama ben senin yüzüne inanıyorum." Kız iç geçirdi. "Ne kadar aptalım. Asla gitmemeliydim."

"Benim hatam. Onu görmek istedim."

Kız başını salladı, ama Adrian elini tuttu.

"Ciddiyim," dedi. "Bana bir seçim şansını verdin ve ben bunu seçtim. Çok üzgünüm."

"Sen bana, eninde sonunda yapmayacağım bir şeyi yaptırmadın." Duygusal bir nefes vererek tekrar başını salladı. "Bu savaşı durdurabileceğime inanmak istedim." Ama yapamadı, tıpkı Mikael'in ve Soren'in söylediği gibi. Şimdi onlarla yüzleşmeye cesaret edemiyordu, ama onlar kapıdan içeri daldıklarında başka seçeneği yoktu.

Adrian, onlar üzerlerine doğru hücum ederken aniden ayağa kalktı. "Ne oldu?" diye sordu Mikael. Gözleri onu süzdü ve yüzü öfkeyle buruştu. Ve korkuyla.

Nefesi titredi. "Mikael, özür dilerim."

"Ne oldu?" diye tekrar sordu, sesi daha da kalınlaşmıştı.

"Neredeydin?"

Artık söylemek en iyisiydi. "Lucien'i görmeye gittim."

Mikael'in burun delikleri genişledi. "Ne yaptın?" diye bağırdı. "Sana yapacağımı söylemiştim!"

"Senin neyin var?" Bu noktada pek çok şey...

Kısa kesilmiş sakalının altında bile belirgin olan çene hatları gerildi.

"Seni öldürmeye çalıştığını unuttun mu?"

Evet, o da vardı.

"Seni aldattı, hayalet kılığına girip yatağımıza girdi." Ve bu da vardı.

"Beni yok etmek için komplo kuruyor. Ve sen ona gidiyorsun, korunmasız ve güvenerek."

En iyi kararı değildi. H i çbirine karşı çıkamadı. Artık çıkamazdı.

"Bu benim kararımdı," diye araya girdi Adrian. "Ben gitmek istedim." Mikael ve Soren bakışlarını Adrian'a çevirdiler.

"Kardeşimi görmek istedim." Onların yargısına hazırды.

"Ona istediği takdirde gidebileceğini söyledim," diye ekledi Norah.

Mikael Norah'a döndü ve omuzları çöktü. İçini çekti. Sonra elini tutup onu ayağa kaldırdı ve kendine çekti. "Bazen çok sinir bozucu bir kadınsın," dedi onu sıkıca tutarken. Yüzünü yukarı çevirip daha iyi görebilmek için. "Bunun için onu öldüreceğim," dedi yumuşak bir sesle, yanağındaki şişliği okşarken.

Norah dudağını ısırды. *O konuda...*

"Başka bir şeyin yok mu?" diye sordu Mikael.

Norah sadece başını sallayabildi.

"Tam olarak değil," dedi Adrian.

Norah ona bıçak gibi bir uyarıda bulundu. "Adrian."

"Üzgünüm, Norah." Mikael ve Soren'e baktı. "Kendini ona bağladı."

Mikael duruşunu değiştirdi ve Norah'ı daha sıkı tuttu. "Bu ne anlama geliyor?"

"O ne kadar yaralanırsa, Norah da aynı yaralanmayı yaşıyacak. Onu öldüremezsin. Ona hiçbir şekilde zarar veremezsin." Mikael, Norah'a başını salladı. "Tabii ona da aynı şeyin olmasını istemiyorsan."

"Belki de bu da başka bir numara," dedi Soren.

"Kendi gözlerimle gördüm," dedi Adrian. Mikael onu kendine bakmaya zorladı. "Bu doğru mu?"

Mikael yutkundu. "Kendini korumak için yaptı. Senden ve

Soren'den." Mikael dişlerini göstererek homurdandı ve onu bıraktı.

Sonra geriye doğru ağır adımlarla yürüdü ve yan koltuğa çöktü. Yenilgi hissi onu sarmıştı. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve alnını yumruklarına dayayarak düşünmeye başladı.

Sessizce oturdular.

"O akıllı, değil mi?" diye sordu sonunda.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Soren.

Mikael derin bir nefes aldı ve tekrar nefesini verdi. "Yapabileceğim tek şey." Başını kaldırdı ve Soren'e baktı. "Ona zarar verilmeyecek. Kimse ona dokunmayacak."

Norah, sol elinde keskin bir acı hissederek gecenin karanlığında birdenbire doğruldu. Dudaklarından bir çığlık kopardı.

Mikael yanına atladı. "Ne oldu?"

Kan ön kolundan dirseğine kadar akarken, yumruğunu göğsüne sıkıca bastırdı. Neler oluyordu?

Crest oda kapısından içeri daldı.

Acı şimdi sağ elini de sardığında, Norah bir çığlık daha attı.

Mikael omuzlarından tuttu. "Ne oldu?" Ama cevap veremedi.

Bhastian, odayı aydınlatan bir meşale tutuyordu ve bu, hepsinin nefesini kesmesine neden oldu. Norah, ellerinden kan akarken ağlıyordu ve geceliği kırmızıya boyanıyordu.

Mikael dehşetle ona baktı, sonra harekete geçti. "Salara," dedi, ellerini tutup sıkıca tuttu. "Bana bak."

Ama Norah sadece kana bakabiliyordu. Kendi kanına. *Çok fazla kan vardı.*

"Bana bak!" diye emretti ve sonunda Norah gözlerini ona çevirdi.

"İyi olacaksın," diye söz verdi Mikael, avuçlarını Salara'nın avuçlarına bastırarak. "Acıya dayan, iyi olacaksın." Omzunun üzerinden geriye döndü. "Şifacıyı çağırın!" diye bağırdı öfkeyle.

Başı döndü ve sendeledi.

"Bana bak," diye onu geri çağırdı ve gözyaşlarıyla dolu gözleri tekrar onun gözleriyle buluştu. "İyileşeceksin."

Aniden yanma hissi azaldı ve ellerine bakıp etlerin yeniden birleştiğini, yaralar hiç olmamış gibi iyileştiğini görünce nefesini tuttu. Acı tamamen kayboldu.

Hıçkırıkları yatıştı ve sakinleşti. Mikael, ellerine bakarken şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Kanı sildi ve kusursuz avuç içlerine hayretle baktı.

"Ne..." Durdu, ağzı hafifçe açık kaldı. "Ne oldu?"

Bu nasıl mümkün olabilir?"

Korkusu azaldıkça kalbi yavaşladı. Başparmağını etin üzerinde gezdirdi. "Onun bir şifacısı var," diye sonunda söylemeyi başardı. "Özel bir şifacı."

"Bunu kendine mi yaptı?"

Sonra anladı. "Kendi kanını çekiyor. Böylece onu kullanabiliyor."

Yumruk sesleri karanlıkta yankılandı. Norah, Mikael'in yanında dururken, o da Arnavut kaldırımli bir yan sokaktaki sıra evin kapısına yumruklarını vuruyordu. Mercianlı gezgin kahin Nemus'u arıyorlardı, bağları koparmanın bir yolunu biliyor mu diye.

Beklerken Norah'ın nefesi titriyordu.

"Bunun doğru yer olduğundan emin misin?" diye sordu Soren arkalarından. Mikael kapıyı tekrar vurdu, bu sefer daha sert.

Alt dudağını ısırdı. "Eee... evet." *Belki.* Catherine ile birlikte buraya sadece bir kez gelmişti... karanlıkta... tünellerden oluşan bir labirentten geçtikten sonra.

Ama bu kapı eskisine benziyordu. "Gerçekten mi?" diye sordu Adrian. "Çünkü diğerlerine benziyor."

Sokaktaki diğer evlere baktı. Diğer kapılarla aynı görünüyordu.

"Belki de farklı bir kapıdır?" diye sordu Caspian.

Dudaklarını büzdü. Burada çok fazla erkek vardı ve hepsinin de çok fazla fikri vardı. Bu kapıydı.

Mikael tekrar kapıyı çalmak üzereyken, kapı açıldı.

Norah, tanıdık bir yüzün onlara baktığını görünce rahat bir nefes aldı. Esther, Nemus'un karısı. Norah, Catherine onu Nemus'un hafızasını açıp açamayacağını görmek için Norah'ı getirdiğinde onunla ilk kez tanışmıştı.

Ama Norah'ın rahatlaması kısa sürdü. Esther dehşet içinde duruyordu, gözleri kırmızı ve şişmişti, nefesi kesik kesikti ve nefes nefeseydi.

Bir sorun vardı ve bu, onların gece yarısı ziyareti değildi.

"Esther, ne oldu?" diye sordu Norah.

Esther geri adım attı. "Nemus nerede?" diye sordu Norah.

Kadın, hala duygularının etkisinde, başını salladı.

"Esther, Nemus nerede?" diye tekrar sordu. Midesi düğümlendi.

Bir şeyler çok ters gidiyordu.

Yavaşça, kadın elini titreyerek evin içini işaret etti. Mikael ve Soren geçti geçip çizimlerin kılıçlarını kılıçlarını Norah onu takip etti. Adrian uzanıp elini tuttu, onu geri çekmeye hazırdı, ama Norah onu itti. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Arka odaya ulaştılar, odanın ortasında mütevazı bir yatak vardı. Ama Nemus odanın köşesinde, yerde doğal olmayan bir şekilde yatıyordu, kıpırdamıyordu. Yatağın ayak ucuna bir yastık atılmıştı, aynı yastık, Norah'ın zihnine girmek için kan büyüğü yaptığında onunla birlikte oturduğu yastık.

Yavaşça yaklaştılar.

Yaşlı kahin ölüm rengindeydi, ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açıktı, gözleri dehşetle açılmıştı ama hiçbir şey görmüyordu. Siyah damarlar, buz gibi teninin altında örümcek ağı gibi yayılmış, parmaklarından kollarına kadar uzanıyordu.

Soren eğildi ve boynuna uzandı. Norah elini çekerek, "Yapma..." dedi.

Ama Soren ona aldırış etmedi ve parmaklarını yaşlı adamın nabzını hissetmek için uzattı. Hiçbir şey olmadı, ama bu Norah'ın kalbinin göğsünden çıkacak gibi atmasını engellemedi.

"O öldü," dedi Soren.

Norah Mikael'e baktı, ama onun gözleri ölü kahine sabitlenmişti. "Bir yılandı," arkalarından titrek bir ses geldi ve döndüklerinde Esther'i gördüler.

Yılan mı? Norah kaşlarını çattı. "Ne?"

"Eter'de. O, yılanın gitmesi için çığlık attı. Onu uyandıramadım." Küçük bir hıçkırıkla gözyaşları yüzünden süzüldü. "Onu uyandıramadım."

Soren ayağa kalktı ve Mikael'e baktı. "Salara'yı Kharav'a, kahinimize götürmeliyiz. O, burada neler olduğunu anlamamıza yardımcı olabilir."

"Hayır!" diye bağırdı Esther. "Eter'deki yılan... onu da almaya gelirdi."

Eter'deki yılan mı? Norah'ın kalbi durdu.

Samuel. Mercian kahini. Nemus gibi bir gezgin değildi, ama yine de vizyonlar görmek ve resimlerini yapmak için Aether'e giriyordu.

"Samuel! Samuel'e gitmeliyim!" diye bağırdı ve küçük evden kaçarak gecenin karanlığına daldı.

Mikael ve Soren, Caspian, Adrian ve Crest'i de yanlarına alarak hemen peşinden gittiler. Koşarken yan tarafı ağrıyordu ama durmadı. Köprüyü geçip avluyu geçerek Samuel'in galerisine koştu. Kapıyı yeterince hızlı açamadığı için neredeyse kapıya çarpıyordu ama kapıyı açmayı başardı ve dar resim koridorundan geçerek ilerlerken bazı resimleri devirdi.

"Samuel!" diye bağırdı.

Odalar loş mumlarla aydınlatılmıştı ve onlar daha da geriye doğru ilerlediler. En uzak odaya vardıklarında, Samuel'in yüzüstü yerde yattığını görünce nefesini tuttu.

"Samuel!"

Norah yanına koştu ve onu ters çevirdi. Nemus gibi, derisinin altında siyah damarlar görünüyordu. Elleri dikkatini çekti ve Norah irkildi. Eller kanla kaplıydı.

Hayır, kan değildi. Boyaydı. Islak, kırmızı boya. Sanki bir kutu boyaya batırmış gibi. Onlara baktı. Neden ellerinde boya vardı?

"Salara," dedi Mikael ve Norah başını kaldırdı. Şövale üzerinde, hala ıslak boya ve yeni bir resimle parıldayan bir tuval duruyordu.

Kırmızı bir yılan resmi.

Kırk Üçüncü Bölüm

Norah odasındaki yatakta yatıyordu, bacaklarını göğsüne çekip ellerini dizlerine dolamış, yorganın altında kıvrılmıştı. Ellerinin tekrar yırtılıp açık yaralarından kan akmaya başlayacağı acı dolu anı uzun ve ıstırap dolu bir bekleyişle bekliyordu. Lucien'in ipi bağlayalı neredeyse iki hafta olmuştu. Kesikler artık daha sık oluyordu, ama düzensiz ve habersizce. Bazen sadece elleriydi, bazen de, belki çok kan gerektiğinde, ön kolu açılırdı — kolun ortasından bileğine kadar uzun bir kesik. Bazen bayılır, enerjisi tükenirdi. Ama yara kapanır kapanmaz, acı geldiği gibi çabucak geçerdi, sanki hiç olmamış gibi.

Her seferinde ondan bir parça, umudundan bir parça gidiyordu. Kontrolünü kaybetmesi ruhunu ve zihninin direncini aşındırıyordu.

Artık sadece bekleyebilirdi.

Bir hafta önce Phillip'ten bir mesaj gelmişti. Aleon'un üç kahininden ikisi gizemli bir şekilde ölmüştü. Kısa bir mesajdı — kuşla gönderilmişti — ve muhtemelen daha ayrıntılı bir mesajla, belki de nasıl öldüklerine dair varsayımlarla birlikte yakında bir ulak gelecekti. Ama o nasıl öldüklerini biliyordu.

Lucien.

Odasına kapı sessizce açıldı, ardından yan masaya bir tepsi konarken çıkardığı sesler duyuldu. Öğlen vakti olmasına rağmen Serene ona hiçbir şey söylemedi, onu rahatsız etmedi. Son dört gündür Norah uyanır, giyinir ve kendine en azından bakardı. Bazen yemek yiyor, sonra yatağının yalnızlığına kendini bırakıyordu. Mikael sık sık gelip onu kontrol ediyor, avuçlarını öpüyor, yanağına burnunu sürtüyor, sonra onu sessizliğe bırakıyordu. Nazik ve tatlıydı,

ama onun altında sessiz öfkesi, nefret dolu kızgınlığı ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamanın verdiği acıyı hissedebiliyordu.

Çanlar çaldı. Rüya görmediğinden tam olarak emin değildi. "Regal High," dedi Serene.

Norah kıpırdamadı.

"Regal High," dedi hizmetçisi tekrar.

Norah yavaşça pencerede durup avluya bakan Serene'e döndü.

"Gelmen iyi olur," dedi Serene.

Norah kendini yataktan kaldırdı ve yataktan yavaşça kalktı. Gelen atlı grubuna bakarken gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı. Kimdi bunlar?

Işığa karşı gözlerini kısarak baktı. Neden bu kadar parlaktı? Güneş, karanlık zamanın geldiğini bilmiyor muydu?

Norah tekrar binicilere odaklandı. Küçük bir adam, büyük bir pelerinle başını örtmüş, atından indi. Aniden kalbi hızlandı. Onu çevreleyen adamların parlak kırmızı giysilerini tanıdı — Kharav'daki kahin tapınağının muhafızları. Kahin Mercia'ya gelmişti.

Kharavlı kahin tapınağını terk etmişti. Ve Mercia'ya gelmişti.

Bir enerji patlaması hissederek, topuklarını döndü ve kapıya doğru koştu. Koruyucuları Titus ve Kiran arkasında onu takip ederken, koridordan ve merdivenlerden aşağı koştu.

Avluya ulaştığında, Soren ve Mikael çoktan oradaydı. Kahin'in yanında duruyorlardı, iri cüsseleri onun üzerinde yükseliyordu.

"Bhasim!" diye bağırarak onlara doğru koştu.

Mikael ve Soren şaşkınlıkla döndüler ve kahin'i gördüğünde, adımlarını durdurdu.

Görüşücü ciddi bir şekilde duruyordu, sol elinde sağ elinin olduğu yerde bulunan sarılmış bir parmak ucu tutuyordu.

Soren ona hayretle baktı. "Bhasim," dedi nefes nefese ve yaklaştı. "İyi misin? Ne oldu?"

"Bu özel bir konuşma için daha uygun," dedi zayıf bir sesle. "İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

"Tabii," dedi kız hemen.

Kahinin muhafızı yaşı adamın yanına geldi ve Bhasim, dengede durmak için onun koluna tutundu, sonra onları takip ederek kaleye girdi.

Yemek odasına girdiler ve Caspian ile Adrian da büyük masanın etrafına otururken onlara katıldı.

Norah su ve sıcak çay getirdi.

"Biraz daha sert bir şey içmem gerek," dedi Bhasim.

Durumun ciddiyetine rağmen, Norah'ın ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "Şarap," diye seslendi.

"Ne oldu?" diye sordu Mikael, hizmetkarlar kapıyı kapatıp ayrılırken.

"Şu anda Aether'de büyük bir kötülük var," dedi sonunda. "Karanlık büyü yapan bir yılan, Göz'e dokunmaya çalışanlara saldırıyor."

"Ne?" diye sordu Soren.

"Göz nedir?" diye ekledi Mikael.

Norah kaşlarını çatı. Büyücüye o kadar çok kez gitmişlerdi ama vizyonların nasıl işlediğini hiç sormamışlardı.

"Göz," dedi Bhasim. Sonra iç geçirdi. Norah tapınağa onu görmeye gittiğinde Göz'ü bildiği için ona kızmıştı. Şimdi ise Göz'ün varlığını açıklamak zorunda kaldığı için kızgın görünüyordu. "Aether var, tüm varlıkların enerjisinin aktığı bir alan. Göz buradadır. Kahinler, Aether'e girip Göz'e dokunarak vizyonları görürler."

Norah masanın etrafına bakındı. Harika, herkes durumu anlamıştı. "Peki ne oluyor?" diye Bhasim'den daha fazla bilgi istedi.

"Eter, kara büyüyle enfekte oldu. Göz'ü koruyan bir yılan, içeri giren herkesi zehirlmeye çalışıyor. Bana saldırdı." Eksik elini işaret etti. "Beni ısırды, ama Eter'den kaçmayı başardım ve" durakladı ve muhafızına baktı, "zehir vücudumun geri kalanına yayılmadan onu kesip attım."

Norah, elinde bıçaklı bir sopa tutan muhafızına baktı. Zehir yayılmadan önce Bhasim'in kolunu kesmişti. Bu düşünce onu ürpertti. "Eğer Aether'de seni ısıırırsa, bu dünyada da sana zarar verir mi?" diye sordu.

"Dediğim gibi, bu kara büyü."

Gözlerini Mikael'e çevirdi. "Lucien. Artık görülebildiğini bildiği için, başkalarının Göz'ü kullanmasını engellemeye çalışıyor."

"Lucien kim?" diye sordu Bhasim.

"Rael ve Serra'nın Kralı," diye açıkladı. "O bir gezgin. Kendini bana bağladı, böylece ona bir şey olursa, bana da zarar verir."

Yaşlı kahin Mikael'e, sonra da Norah'a bakarak gözlerini genişletti. "Görülebilen bir gezgin mi?"

"Görülerinde gördüğün kişi o," dedi Mikael. "Ayı değil." Bir an sessiz kaldı, sonra daha yumuşak bir sesle, "Asla Ayı değildi," dedi. Bakışları Norah'ın kilerle buluştu ve öylece kaldı.

"Göz tarafından görülebilen bir gezgin," diye tekrarladı Bhasim, hala şaşkın bir şekilde, Norah'ın dikkatini tekrar kendine çekerek. "Ama bu yılan bir kahinin eseri değil," dedi. "Kahinler Göz'e dokunma yeteneğine sahiptir, ama sihir yeteneğine sahip değildir. Bağlar oluşturmazlar. Ya da Eter'i etkileyemezler."

"Bir cadısı var," dedi Soren.

"Bir cadıdan fazlasına ihtiyacı var," dedi Bhasim. "Bütün bir cadı topluluğuna ihtiyacı var."

Mikael, yaşlı adam şarap kadehinden uzun bir yudum alırken kahini izledi. "Onu durdurmak ve bağı koparmak için ne yapmalıyız?"

Bhasim başını salladı. "Yılan çok güçlü. Bir kahin Aether'e adım atamaz, bağları koparmaya çalışmak ise hiç mümkün değil."

"Aleon'da hayatta kalan bir kahin daha vardı," dedi Soren. "Belki onda bir cevap vardır."

"Ben dört krallığın en güçlüsüyüm!" dedi Bhasim öfkeyle. "Ve sen dinlemiyorsun. Yılan oradayken hiçbir kahin Aether'e giremez. Anlamalısın ki, seni bağlayan kişi bunu Aether aracılığıyla yapıyor. Belki Aether'e ait olmayan bir zihin çalışanı sana yardım edebilir, zihnine girip bağı diğer taraftan koparabilir."

"Aether'i kullanmadan zihnime girmek mi?" diye sordu Norah. "Yani bir kahin değil mi?"

Gezgin tek bir kez başını salladı.

"Peki, kahin değilse, başka kim zihnime girebilir?" diye sordu.

"Vahşi," dedi Mikael.

Norah başını kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdi. "Vahşi'ye geri dönemeyiz." Son gittiklerinde zar zor kurtulmuşlardı.

"Onların zihin büyüü Aether'in sınırları dışında da işe yarıyor, bu doğru," dedi Bhasim.

Mikael, Soren'e baktı. "Vahşi Doğa'ya gidiyoruz."

"Oraya geri dönemezsin," dedi ona. "Naavi, geri dönersen sana merhamet göstermeyeceklerini söyledi."

"Ben giderim," dedi Soren.

Mikael başını salladı. "Seni daha da az seviyorlar."

Soren rahatsız görünmüyordu, sadece Mikael'e baktı. "Sen burada kal. Savaştaız ya da savaşmak üzereyiz ve Kuzey en azından kralına ihtiyaç duyuyor. Salara'yı alıp, bağı kopardığımızda geri döneceğim."

Mikael başını salladı.

"Soren," diye ısrar etti.

"Seni o götürecekt," dedi

Mikael. Ve bu son karardı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Vahşi Doğa, Norah'ın hatırladığı gibiydi: oldukça sıradan ama güzel. Soğuk rüzgâr ağaçların arasında fısıldıyordu, pelerininin kapüşonunu geriye doğru savuruyordu. Yanında at süren Soren'e baktı. Hava buz gibi olmasına rağmen, kışlık bir tunikten başka bir şey giymemişti. *Aptal.*

"Konuşmayı bana bırak," dedi ona. "Son durumu göz önüne alırsak, bize yardım etmeye ne kadar istekli olacaklarını bilmiyorum." O hatırlamıyordu; Naavi, Mikael'i öldürmeye zorlandığı anı hariç, Vahşi Doğa ile ilgili tüm anılarını silmişti. "Bu işin iyi gitmesi önemli. Yardım edebilecek tek kişiler onlar. Umarım nasıl yapacaklarını biliyorlardır. Bilmeleri gerekir. Onlara gösterebilecek sihirli bir havuzları var. Gösteremese bile, başka seçenekler sunabilecek büyük bir sihir kütüphaneleri var."

Gözleri etraflarındaki ağaçları tararken hiçbir şey söylemedi. Kız iç geçirdi, adam onu dinlemiyordu bile. Silahlarını ağaç sınırında bırakmasını sağlamıştı. Hepsini. Adam bundan hiç memnun değildi. Gözünün seğirmesi, zihninin düşüncelere daldığını gösteriyordu, şüphesiz çok hoş olmayan, duymak istemeyeceği bir şeydi, ama kendini tutamadı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Silahsız nasıl intihar edeceğimi."

Biliyordum — hoş olmayan bir şey. Gözlerini devirdi. "Ormanın ne kadar güzel olduğunu düşünebilirdin."

"Neden bunu düşünüyim ki?"

Kız ona yüzünü buruşturdu. "Neden kendini öldürmeyi düşünesin ki?"

"Çünkü Vahşi Doğa beni öldürecekse, bunu kendim yapmamı isteyecek.

Bu muhtemel. O yüzden bunu düşünüyorum."

O ise bunu düşünmek istemiyordu. Dudaklarından küçük bir nefes verdi; sormamalıydı.

"Sanırım boğazımı parçalarım," dedi.

Norah ona şaşkın şaşkın baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Tanrım, ne? *Neden?*" "Dinlemiyor muydun?"

Anlamsız kelimeler mırıldandı. Bu adamın nesi vardı? "Yani, neden bunu seçersin ki? Bu korkunç!"

"Kendim için seçtiğim şey değil. Onların yerinde olsaydım seçeceğim şey bu.

onların yerinde olsaydım seçerdim."

Norah başını salladı, ağzı hala sessiz bir tiksintiyle açık kalmıştı.

"Ne?" diye omuz silktilti. "Kendimi boğamam. Bayılırım, nefes almaya devam ederim. Kalbimi söküp çıkaramam." Kollarını baktı. "Muhtemelen damarlarım kesebilirim, ama neyle yaparım bilmiyorum. Bu yüzden en azından hançeri bende bırakmalıydın. Kendimi çabucak öldürebilirdim. Şimdi bana acı çektireceksin."

"Keser misin? Tanrılar aşkına, Soren." Yine başını salladı. "Boğazını parçalamayacaksın, damarlarını kesmeyeceksin, ya da çarpık zihninin bulabileceği başka bir şey yapmayacaksın."

Ona sinirli bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi.

Etraflarındaki ormanda bir şeyler değişmişti. Rüzgâr bile kaybolmuş gibiydi. Sephir başını salladı.

"Soren," dedi, nabızı hızlanırken.

Atlarını durdurdular ve attan indiler. Ona baktı, o da parmaklarını boğazına dokundurdu, sanki bir bahis yapıyormuş gibi.

"Kapa çenenin," diye fısıldadı. O güldü.

Ama bu komik değildi.

"Norah," diye bir ses ormandan geldi ve Naavi ağaçların arasından çıktı.

Norah gülümsedi. "Naavi!" Bir duygu dalgası onu sardı. Ona gitmek, ona sarılmak istedi, ama bu... belki de fazla cüretkar görünebilirdi. Yine de Vahşi kadını tekrar gördüğü için mutluydu.

Sanki cevap veriyormuş gibi, Naavi öne atıldı ve onu kucakladı. "Seni tekrar göreceğimi biliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum." Gülümsemeye geri çekildi, ama Soren'i görünce gülümsemesi kayboldu.

Soren'i görünce yüzündeki gülümseme kayboldu. Vahşi kadın ona öfkeyle baktı. "Geri d nmene izin yoktu."

Omuz silkti. "Bunu sık sık duyuyorum."

"Naavi, yine yardımına ihtiyacım var," dedi Norah, dikkatini Soren'den uzaklaştırmaya çalışarak. "Ba ları nasıl koparaca ımı bilmem gerek."

Naavi'nin odak aniden Naavi'nin Naavi, Soren'i Soren'i Gözleri gözleri fal ta ı gibi açıldı. "Sen ba landın mı?"

Bu tepki hiç umut umut verici Norah yuttu ve başını salladı.

"Bunu senin Northman mı yaptı?"

"Alexander..." Yere baktı. "Alexander  ld . Bunu yapan kardeşi."

Naavi nefes aldı. Gözleri bir yandan diğer yana kaydı, ama hiçbir şey görmüyordu. "Karde i mi vardı?"

Norah başını salladı. "Evet."

"Bu kardeş ikiz mi?" Sesi artık daha acil, daha endişeli geliyordu.

Norah'ın kalbi daha hızlı atmaya ba ladı. "Evet, neden?"

"Tabii ki," dedi Naavi nefes nefese kendi kendine. "Neden görmedik?"

Norah, Soren'e baktı, sonra tekrar Vahşi kadına döndü. "Neyi görmediniz?"

" ok açık," diye mırıldandı Vahşi kadın kendi kendine.

Soren kaşlarını  att . "Açık olmanın tam tersi."

Naavi, Norah'ın elini tutup onu ormana doğru çekti. "Benimle gel.  abuk!"

Norah  a kın bir  ı lık attı, ama kendini sürüklemesine izin verdi ve Soren'in hemen arkasında aceleyle yürüdü. "Onu durdurmalıyız," dedi Norah yürürken. "Sadece kendini bana ba lamadı, aynı zamanda kahinleri de  ld r yor."

"G renleri  ld r yor da ne demek?" "Yani, ölüyorlar," dedi Soren sinirli bir şekilde.

Norah ona ters ters baktı.

"Evet, ama nasıl?" Naavi, adımlarını kesmeden ısrarla sordu.

Norah ona yetişmek için neredeyse ko mak zorunda kaldı. "Aether'e bir tür kara büyü, bir yılan koydu ve bu,

Göz'e dokunmak için giren herkese saldırıyor." Bhasim'in açıklamasını doğru bir şekilde aktardığı için duyduğu küçük gururu inkar edemedi.

"Aether'e karanlık büyüü nasıl koydu?"

Soren burnunu çektirdi. "Bunları *senin* bilmen gerekmez mi?"

"Bu bu böyle bunu bunuzorla zor zor yırtmak boğazını boğazını Norah ona fısıldayarak cevap verdi.

"Neden?" diye karşılık verdi. "Bütün bu cevapların bulunduğu sihirli bir kütüphane olması gerekmiyor mu?"

Naavi aniden durdu ve Norah neredeyse ona çarpacaktı.

"Kütüphanemizden nasıl haberdarsın?" diye Soren'e tısladı.

"Ben... o na söylemiş olabilirim," dedi Norah çabucak. Keşke dinlemeseydi diye düşündü.

Soren ona baktı. "Bana bunu sen söyledin. Ve sihirli bir havuzları olduğunu da."

Norah dudaklarını büzerek ona baktı. "Sessiz olabilir misin?"

Naavi iç geçirdi ve Norah'ı tekrar ileri çekti. "Kendi iyiliğin için bunu tekrar etme. Seni Sana'ya götürmem gerek."

"Havuzda mı?" diye sordu

Norah. "Evet."

"Bekle," dedi ve Vahşi kadını durdurmak için çekti, "kapıyı kullanabilir miyiz?"

Naavi sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Tamam."

Norah Soren'e baktı. "Rica ederim." "Ne için?"

Gözlerini devirdi; burayı hiç hatırlamıyordu. "Boş ver."

Norah, Vahşi'ye yabancı değildi, ama yine de nefesini kesti. Orman katedrali, hala gördüğü en güzel manzaralardan biriydi. Yüksek ağaç duvarları, sarmaşık ve vitraydan örülmüş madalyonlar, tanrılardan gelen rüyalar gibi duruyordu. Asılı yıldızlar yukarıda süzülüyor, ışıklarıyla odaları öpüyordu.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordu Soren.

Ona gülümsedi. "O zamanlar biraz daha huysuzdun. Her şeyin güzelliğini takdir edemiyordun. Ayrıca Mikael'i neredeyse öldürüyordu, o yüzden..."

"Bunu hatırlıyorum."

Bu da Norah'a bir şeyi hatırlattı: "Sana hâlâ... kızgın mı? Son ayrılışımızdan dolayı?"

"Evet," diye kısa bir cevap verdi Naavi.

Ve... "Sence bana yardım eder mi?"

"Bilmiyorum."

Eh... bu pek güven verici değildi.

Sanki işaret almış gibi, Sana salona girdi. "Geri dönmüştün," dedi Norah'a soğuk bir sesle. Sonra gözleri Soren'e kaydı. "Çok aptalca."

"O bir ikiz," dedi Naavi, sanki Sana'nın yorumunda hiçbir tehdit yokmuş gibi. "Northman'ın bir ikizi var."

Sana'nın somurtkan ifadesi şaşkınlığa dönüştü ve dudakları hafifçe aralandı. "Tabii ki."

Norah, Soren'e bir bakış attı, sonra da Vahşi kadınlara döndü. "Biri bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir mi?"

Naavi tedirgin bir nefes aldı. "İkiz gezginler en güçlü kahinlerdir. Biri görme yeteneğini, diğeri kalkan yeteneğini taşır. Vücutları tek başına hem görme hem de kalkan yeteneği ile yükümlü olmadığından, yeteneklerini daha fazla geliştirebilir ve gücünü daha fazla kullanabilirler. Bunu... iki kat güç olarak düşünün" dedi ve başını salladı — "iki katından fazla, katlanarak artar."

Norah yavaşça başını salladı, bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. "Demek bu yüzden Alexander'ı göremedin? Kalkanı taşıdığı için mi?"

Naavi başını salladı. "Ve bu, kalkanının neden bu kadar güçlü olduğunu açıklıyor. İkisini de korumak içindi."

"Ama Lucien hala vizyonlarda görünüyordu."

"Eğer birbirlerinden uzaklarsa... Kalkan sonsuz değildir. En azından ikizler hayatta olduğu sürece."

"Bu ne anlama geliyor?" diye araya girdi Soren.

Naavi iç geçirdi. "Birlikteyken dengede kalırlar, ama ikizlerden biri öldüğünde, gücü dengeleyecek bir şey kalmaz ve kalan güç sadece büyür."

"Ne kadar büyür?" diye sordu Norah.

"Kütüphanemizde ikiz gezginlerle ilgili tek bir kayıt var. Bin yıl önce yaşamışlar. Görme yeteneğine sahip ikiz bir yangında hayatını kaybetmiş. İkiz kalkanı hayatta kalmış. Onun gücü büyümüş,

dünyayı kapladı, tüm dünyayı korudu ve ölümüne kadar on bir yıl boyunca tüm kahinlerin gözlerini kör etti."

Lucien ölseydi ve Alexander yaşasaydı, işte böyle olurdu. "Ama yaşayan Lucien ve öngörü yeteneği onda. Bu ne anlama geliyor? Ne olacak?"

Naavi başını salladı. "Bilmiyorum."

Soren burnunu çektirdi, ama Norah ona bıçak gibi bir bakış attı ve o da sessiz kaldı.

"Belki de sonunda kan büyüsunün sınırlarını aşacak kadar güçlü hale gelir," dedi Sana, "başkalarının rızası olmadan zihinlerine girer. Hatta onları kontrol altına alır."

Norah'ın akli kuşlara kaydı. "Bunu hayvanlarla zaten yapıyor. Ama yine de kana ihtiyacı var."

"Muhtemelen çok uzun sürmez. Durdurulması gerekiyor."

"Senin gibi olmasına izin veremeyiz, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Soren.

"Gücümüz ormanla sınırlı," diye karşılık verdi Sana. "*Bizim* bile sınırlarımız var. Ama onun yok. Bir insanın sahip olabileceğinden daha fazla güce sahip olacak. Ve kötü niyetliyse, ona karşı koyabilecek kimse kalmayacak. O noktaya gelmeden onu durdurmalısın."

"Nasıl?"

"Onu öldürmelisin."

Norah çaresizlik içinde Soren'e baktı. "Mikael, biz hala bağlıyken bunun olmasına asla izin vermez." Sana'ya döndü. "Bunu nasıl bozabileceğini biliyor musun?"

"Biliyorum."

Rahat bir nefes aldı. *Tanrılara şükür.* "Nasıl?"

"Baban seni buraya getirdiğinde Naavi'nin, kahinlerin seni görme yeteneğini kırdığı gibi."

Norah'ın kalbi gırtlığına kadar çıktı. "Yine hafızamı kaybeder miyim?"

Naavi başını salladı. "Evet."

"Sen Aether'e bağlısın," dedi Sana. "Aether ile olan bağlantını tekrar koparırsınız ve böylece bağı da koparırsınız."

Oturması gerekiyordu, ama sandalye yoktu. Ciğerleri hava istiyordu, ama yeterince hava yoktu. Nefes alamıyordu. Bağlantıyı koparmak için kendini tekrar kaybetmesi gerekecekti. Her şeyi kaybedecekti. Kafasını salladı. *Hayır*, başka bir yol olmalıydı.

"Başka yolu yok," dedi Sana.

Norah, Soren'e baktı. Başka yolu nasıl olmazdı?

Soren ona yaklaştı. Sesi yumuşaktı. "Muhtemelen beni tekrar sevmeyeceksin, ama ben anlarım."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Ama Salar'ı tekrar seveceksin. Biliyorum."

Kafasını salladı. "Hayır. Soren. Hayır. Anılarımı tekrar kaybetmeyeceğim. Kaybettiğim kişilerden geriye kalan tek şey bu: büyükannem, Alexander, Vitalia. Ve Mikael ile olan anılarım, onları benden almayacaksın."

O, ona yaklaştı. "Seçeneğin yok." "Evet, var."

"Lucien ölürse, sen de ölürsün. Ve Salar'ın buna izin vermeyeceğini biliyorsun. Onu öldürmeliyiz. Onu durdurmanın tek yolu bu."

Norah yine başını salladı. Hayır. Yapmayacaktı. Yapamazdı.

"Başka bir yol bulacağım."

"Tek yol, gezgin bağını kendi koparmasıdır," dedi Sana.

"O zaman Lucien'e bunu yaptırmam gerekecek." "Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Soren.

"O kötü biri değil! Sadece... yanlış. Ve kızgın. Ama onu tekrar görürsem, onunla konuşursam... Bence beni önemsiyor."

"Salara, onları duydun mu?" diye sordu Soren. "Onu öldürmeliyiz. Sen ne kadar önemsendiğini düşünürsen düşün, o bize yardım etmeyecek." Naavi ve Sana'ya baktı. "Yapın. Bağları koparın."

"Hayır," dedi Norah, geri adım atarak.

Gözleri karardı ve ciddi bir ifadeye büründü, kız kardeşlere bakarak. "Anlattığın tehdit evrensel bir tehdit. Sence insan dünyasıyla yetinecek mi? Yap şunu!"

"Hayır!" diye bağırdı Norah. "Soren! Her şeyi kaybedemem. Alexander'ı kaybedemem. Ya da Mikael'i. Seni kaybedemem!"

"Bizi kaybetmeyeceksin."

Naavi'ye döndü. "Hayır," diye yalvardı.

"Yap şunu," diye emretti Soren.

Naavi bir an Norah'a baktı ve gözleri doldu. "Yapamam," dedi, başını sallayarak. "O istemiyorsa yapamam. Bir daha yapamam."

Soren hırladı. "Ona bağlı olduğu sürece kimse onu öldüremez. Ve ne olacağını biliyorsun. Onu durdurmalısın. Kır şunu!"

Sana öne çıktı. "Onu tut."

Norah tekrar başını salladı. Soren ona doğru ilerlerken korku onu sardı. "Soren, hayır." Bir adım geri attı, ama sırtı duvara çarptı. "Hayır," diye yalvardı. "Soren, lütfen! Hayır!"

Ellerini yüzünün iki yanına koydu. "Üzgünüm, Salara."

"Soren!" diye hıçkırdı.

Ellerinin yumuşaklığı sertleşti ve onu hala tutuyordu. "Yap şunu!" dişlerinin arasından söyledi.

"Hayır!" Norah ona tırnaklarını geçirerek bağırdı, ama Soren onu tuttu. Panik onu sardı ve saldırdı. Bu olamazdı. Ona bunu yapamazlardı. Bir daha olmazdı.

Gözleri doldu. Yine de onu tuttu.

Sana, ellerini Norah'ın başına koydu.

Ama Norah direndi. Tüm gücüyle direndi. Acı zihnini yakıp içini eritti. Dayanılmazdı. Ama yine de direndi.

Yanıyor, parçalanıyor,
yırtılıyordu. Savaşıyordu.

Bu bir işkenceydi. Yıkımın pençeleri zihnini parçaladı, onu kırdı.
Onu sildi.

Sonra gök gürledi ve aniden acı durdu. Karanlık bir pelerin
onu sardı.

Soren'in elleri düştü uzaklaştı. Soğuk
sakinleştirdi yanığı yanığıNe neler oluyordu? Bitti
mi? Ama hala hatırlayabiliyordu...

Gözlerini açtığında, hala ayaktaydı, ama duvara yaslanmış, iki
büküm olmuştu. Soren uzak duvara yaslanmış,

dengesini sağlamaya çalışıyor ve başını tutuyordu. Sana ise birkaç adım ötede, yerden kalkmaya çalışıyordu.

Naavi, Sana'nın yanına koştu. "Ne oldu?" "O," dedi Sana nefes nefese. "Karşı koyuyor." *O mu?* Lucien mi?

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Naavi.

Sana nefes nefese ayağa kalktı ve doğruldu. "Bilmiyorum. Ama zihnime girdiğini hissettim. Geri dönemem. O çok güçlü."

"Bana nasıl vurabildi?" diye sordu Soren, hâlâ kendine gelmeye çalışırken. Hepsi ona baktı.

"Onu hissettin mi?" diye sordu Sana. "Yıldırım gibi."

"Sınırları sınırları kanın sınırları zayıflamaktadır zayıflıyor. O daha güçleniyor."

"Bizim ne yaptığımızı nasıl bildi?" diye sordu Soren.

"Onun acısı ona zarar veriyorsa, onun acısı da ona zarar veriyor."

Sana başını salladı. "Ama geri dönmem mümkün değil. Yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Norah sadece yarı dinleyerek ayakta duruyordu. Hiç bu kadar ihanete uğramış, bu kadar ihlal edilmiş hissetmemişti.

Soren'in gözleri onunla buluştu. "Salara," dedi yumuşak bir sesle. Bir adım öne çıktı ve ona uzandı.

"Bana dokunma," diye öfkeyle bağırdı.

Geldiği yoldan koridorda sendeleyerek yürüdü. Bu lanetli Vahşi Doğa'dan çıkmalı ve en değerli şeyini neredeyse elinden alanlardan uzaklaşmalıydı.

Sessizce at sürdüler, Norah Sephir'in üzerinde, Soren ise onun yanındaki savaş atının üzerinde. Öfkesi geçmişti. Artık sadece incinmişlik hissediyordu. Soren'e güvenmişti. Onun kendisine zarar vermeyeceğine güvenmişti ve bu, en kötü türden bir incinmeydi: ihanetin incinmesi. Elbette, Soren onu ve Mikael'i koruduğunu düşünüyordu ve kendini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Yine de, bu acı uzun süre onunla kalacaktı.

Sol elinde bir acı hissetti ve dişlerinin arasından soğuk havayı içine çekerek, avuçlarını sıkıca birbirine bastırarak ikiye katlandı. Diğer kesik de yakında gelecekti... ve geldi.

Soren atını yaklaştırdı. "Salara!"

"İyiyim," diye nefes nefese söyledi.

"Geçer."

Ne zaman kesileceğini bilmediğini takdir etmeye başlamıştı. İlk başta bunun bir lanet olduğunu ve ruhunu çaldığını düşünmüştü, ama sonra ne zaman olacağını bilip her seferinde beklemek daha kötü olacağına inanmaya başlamıştı. Ve iyileşmenin kısa sürede geleceğini bilmek, bir şekilde onu rahatlatıyordu.

Norah durdu ve Sephir'den indi. İyileşmeyi bekledi. "İyi misin?"

diye sordu.

Gözleri kapalıyken sadece başını salladı. Keskin acı, hafif bir ağrıya dönüştü, sonra tamamen kayboldu ve avuç içleri sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar pürüzsüzleşti. Sonunda. Dikleşti.

Sephir ona su içmesi için su tulumunu uzattı, ama Norah almadı. Ona bakmadı. Bakamıyordu.

Adam içini çekti. "Sevdiğin biri kendine zarar vermeyi seçseydi ne yapardın?"

Kız ona cevap vermedi.

"Bak, bu sana ne yapıyor! Lucien ölmek zorunda. Sen de onunla birlikte ölmeyi seçiyorsun."

"Bu benim seçimim!" diye bağırdı. "Sen benden her şeyi alacaktın!"

"Senin hayatın her şey!"

"Kendimi tekrar kaybetmeden önce ölürüm."

"O zaman Salar'ın da ölmesine izin vereceksin. Lucien'e zarar vereceğini düşünürse kılıcını ona doğrultmayacak. Savaşmayacak bile. Ve Lucien onu öldürecek, kahin bize gösterdi."

O görüntüleri biliyordu. Zihninde binlerce kez görmüş, binlerce kez yaşamış, binlerce kez yas tutmuştu. Lucien Mikael'i öldürecekti. Ve Mikael ona izin verecekti. Onun yüzünden.

"Kılıcını bile kaldırmıyor," dedi Soren, sesi titriyordu. "Ama sen kaldıracaksın," dedi ona.

Soren başını kaldırdı ve kız onun acı dolu gözlerine baktı. Soren başını salladı.

"Onu öldüreceksin, Soren. Fırsat gelecek ve sen onu değerlendireceksin." O kadar sessizdi ki, kalplerinin atışını neredeyse duyabiliyordu.

"Hayır," dedi Soren yumuşak bir sesle. "Yapmayacağım. Yapamam."

"Yapacaksın. Bu senden isteyeceğim son şey." O başını salladı.

"Bunu yapmanı istiyorum." Gözleri doldu.

"Bana yemin et," dedi.

Sargısının altından düzensiz nefesler geliyordu.

"Bana yemin et, Soren. Onu öldüreceksin."

Bir an için, yapmayacağını düşündü.

"Yemin ederim," dedi sonunda.

Rahatlama hissi onu sardı. İş bitmişti. Kalbi hüznle doldu —kendi ölümü için değil, arkadaşından yapmasını istediği şey için.

"Acı çeksen de sorun değil," dedi ona. Acıya alışmaya başlamıştı.

"Hiçbir şey hissetmeyeceksin," diye fısıldadı.

Ve ona inandı. Soren'e bir hayatı sonlandırma konusunda güvenilebilirdi.

Kırk Beşinci Bölüm

Mercian ordusu yola çıkmaya hazırlanırken, metal ve at sesleri havada yankılanıyordu. Savaş planlarına uygun olarak, Kharavian ordusunun bir kısmına katılmak için Bahoul'a yürüyeceklerdi. Ardından, Mikael ve Soren'in komutasındaki Bahoul kuvvetleri, Phillip'e yardım ederek Rael ve Japheth'i güneydeki Canyonlands'e sürmek için hazır olacaktı. Orada Katya ve kalan Kharavian ordusu onları bekliyor olacaktı.

Norah tedirgindi; zamanlama çok önemliydi. Bahoul'da büyük bir orduyu uzun süre idare edemezlerdi; çok erken hareket etmek aleyhlerine olabilir. Ancak zamanında pozisyon almazlarsa, saldırıya uğradıklarında tam güçle karşılık veremeyeceklerdi. Soru şuydu: Ne zaman gitmeliydiler?

Phillip'in yeni ittifakı sayesinde Osan'dan, Rael ve Japheth arasında artık gemi seferi yapılmadığı, iki krallık arasında daha fazla kuvvet taşınmadığı haberi geldi. Ancak Raelean ordusu haftalardır Japheth sınırının hemen içinde bekliyordu. Eğer ordularını hareket ettirmiyorlarsa, neyi bekliyorlardı? Bu soru bir süredir akıllarını kurcalıyordu. Soren bir şeylerin yolunda olmadığını düşünüyordu ve daha fazla beklemek istemiyordu. Hemen harekete geçmek istiyordu ve Mikael de aynı fikirdeydi.

Norah, Tribelands'ın hemen kuzeyindeki bir Mercian kalesi olan Sandor'a kadar onlara eşlik edecekti. Mikael, Norah'ın Mercia'da kalmasını istemişti, ama sevdiği herkes savaşa giderken onun Kuzey'in güvenliğinde kalması mümkün değildi. Mikael, Norah'ın Sandor'a kadar onlara eşlik edip, Bahoul'a devam ederken Mercia'ya dönmesine isteksizce razı oldu.

Sandor'a yolculuk Norah'ın beklediğinden daha kısa sürdü. Planlandığı gibi orduyla birlikte beş gün sürdü, ama zaman kısıtlıydı ve sanki bir gün gibi gelmişti. Vahşi Doğa'da olanlar hakkında konuşmadılar. Norah, Mikael'e bağlarını koparamayacaklarını söylemişti

bağları koparamayacaklarını söylemiş ve konu orada kalmıştı. Neredeyse hafızasını tekrar kaybetmek üzere olduğunu ona söylememişti. Önemli değildi, zaten işe yaramamıştı. Ve sonun onu da kendisi gibi rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Adrian'ın hâlâ yanında olmasını diledi. Onunla konuşabilirdi. Soren, Vahşi Doğa'ya gitmeden önce onu Phillip'e geri göndermişti. Şimdiye kadar varmış olmalıydı. Umarım iyidir. Elbette iyiydi. Aleon'a savunmalarını güçlendirmede ve Phillip'in ordusunu Japheth ve Rael'i Canyonlands'e sürmek için hazırlamada yardım etmekle görevlendirilmişti. Ve en iyilerden eğitim almıştı.

Sandor'a vardılar ve kalenin kapıları açıldı. Bu kaleye ilk kez geliyordu, ya da daha doğrusu, hatırladığı kadarıyla ilk kez geliyordu. Mercia kalesinden ve Bahoul'daki kaleden daha küçüktü, ama şaşırtıcı derecede güzeldi. Etrafı ve içi ağaçlarla çevriliydi ve ortasında bir bahçe vardı. Savaş kalesi olarak tasarlanmış bir yerde bu kadar sakin bir yer olması ilginçti.

Mikael ve Soren, Caspian ile son planları üzerinde çalışırken ve Phillip ile Katya'ya mesajlar gönderirken, kendini bahçede buldu. Mikael'e eşlik etmeyi düşündüğünde, işlerin farklı olacağını hayal etmişti. Ne olacağını bilmiyordu, sadece tek başına oturmayacağını biliyordu. Şikâyet etmeyecekti; Mikael'in yakınında olduğunu bilmek, ona her anı değerlendirmesi için yeterliydi.

Kalbinde ağır bir keder vardı. Her geçen gün onları savaşa, Mikael'in kaderine bir adım daha yaklaştırıyordu. Herkesin Mikael'in geleceği için öngörülen geleceğe doğru çalıştığını izlerken, keder umutsuzluğa dönüştü

Herkes bunu kabul ediyordu. O da kabul etmiş miydi?

Soren, ne pahasına olursa olsun Lucien'i öldüreceğine yemin etmişti. Ona tamamen güveniyordu, Mikael'i kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağına güveniyordu, ama her şey onun elinde değildi. Onun sözüne güvenemezdi.

Kar, yeri kaplamıştı. Norah, etrafında sessizlik hakimken, yaprak dökmeyen bahçelerin ortasındaki bankta oturuyordu. Bu, aldatıcı bir huzurdu. Bir kanat çırpması dikkatini çekti ve bir kelebek havada dans ederken durakladı. Kışın ortasında, *ne kadar güzel ve garip*.

Kelebek ona doğru süzülerek yaklaştı, etrafında alçalıp yükseldi ve Norah elini uzattı. Kanatlarını çırparak avucuna kondu. Hayretle gülmekten kendini alamadı. Bir kelebeğin eline konması...

Durdu.

Daha önce de buraya gelmişti.

Kelebeğe bakarken dudağı titredi ve dünya durdu. Işık bile dondu.

Elini sıktı ve kelebeği ezdi.

Ağız sessiz bir çığlık atmak için açıldı, ama ses çıkarmadı. Hiç ses çıkarmadı. Elinde ezilmiş kelebekle sadece oturup kalabildi.

Onu ezmişti. Tekrar uçuşmasına izin vermemişti. *Ezmişti.*

Umutsuzluk kayboldu, ciğerleri hava ile doldu ve aylardır ilk kez... nefes alabildi.

Norah bankadan fırladı ve kelebeği hala elinde tutarak bahçelerden geri koştu. Mikael'in Caspian ile bir dizi haritanın üzerinde durduğu savaş ofisine daldı. "Kader değiştirilebilir!" diye bağırdı. Ezilmiş kelebeği elinde tutarak nefes nefese kaldı. "Bak!"

Mikael ona baktı. Caspian kibarca başını salladı ve onlara mahremiyet sağlamak için odadan çıktı. Mikael'in tepki vermesini beklemedi.

"Bak," dedi tekrar, kelebeği daha yakından tutarak. "Bhasim bana bir görüntü gösterdi, tapınağa gittiğimde, bahçede elimde bir kelebek tutuyordum ve sonra kelebek uçup gitti. Ama ben bunu değiştirdim."

Elini onun elinin altına getirip, daha yakından bakmak için yukarı çekti. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun?" dedi. "Kader değiştirilebilir!"

Elini uzatıp yanağını avuçladı ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sen asla pes etmezsin," dedi.

Kız kaşlarını çatı. "Bu ne demek?"

"Kaderimi değiştirmek için yeterince uzun süre uğraştım ve kahinin söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum."

Ona inanmamıştı ve kızın kalbi daha hızlı atmaya başladı. İnanmak zorundaydı. "Öyle değil! Bak!"

"Bir kelebeğin kaderi, bir kralın kaderi değildir."

"Önemli değil. Değiştirilebilir. Ne kadar küçük olursa olsun, bu değişim olabileceğini kanıtlıyor."

Adam başını salladı, ama onun söylediklerini kabul etmiyor gibiydi. "Mikael, lütfen."

"Bunun ne önemi var? Kaderi değiştirebilmek ya da değiştirememek, şimdi ne yapmamı istiyorsun? Her şey çoktan başladı."

Ona verecek bir cevabı yoktu. "Artık çok geç, Salara."

"Nasıl çok geç olabilir? Bu vizyonu tam da o anda değiştirdim! Denemeye devam etmeliyiz."

Kaşlarını çatıp ondan uzaklaşmaya başladı, ama o onun kolunu tuttu.

"Mikael. Mikael, beni dinle. Savaşa gitme." Sesinde çaresizlik vardı, çünkü kalbi çaresizlikle doluydu. "Bu günlerin geçmesine izin ver. Bunu değiştirebiliriz."

"Sen benden... kaderime karşı gelmemi mi istiyorsun?" "Evet! Evet, istiyorum." Tam da istediği buydu.

"Keşke o kadar basit olsaydı. İnsanlar bunu çoktan yapmaz mıydı?" Durdu ve derin bir nefes alarak onu kendine çekti. "Kaderin laneti, kişinin gerçek kaderi değildir. Lanet, onu değiştirmekle meşgul olmaktır. Ve ben bu takıntıyla yeterince zaman kaybettim." Hüzünle gülümsedi.

Kız başını salladı. O kaderini kabulleniyordu. O bunu yapamazdı. Kız ona izin vermezdi. "Hayır. Mikael..."

"Sen güçlü bir kraliçesin, Salara. Ne olursa olsun güçlü kalacağını biliyorum." Gözlerini onun gözlerine dikti. "Kader hakkında bir daha konuşmak istemiyorum. Asla. Her günü olduğu gibi yaşamak istiyorum." Dudaklarını onun dudaklarına nazıkçe öptü. Geri çekilirken gülümsedi. "Seni seviyorum, Salara." Sonra döndü ve Caspian'ın peşinden gitti.

Şaşkın bir şekilde tek başına kaldı. Sanki ona inanmamış gibiydi. Denemek bile istememişti. Hayır, bunu yapmasına izin veremezdi. Ona izin vermezdi. Koridorlarda koşarak ilerledi, neredeyse takılıp düşecekti, rastgele insanlara çarpıyordu ama hiç umursamıyordu.

Sonunda cephanelikte Soren'i buldu. "Soren!" Kesintiye uğrayan zavallı asker şaşkın bir şekilde selam verdi ve geri çekilip uzaklaştı. "Soren! Kader değiştirilebilir!"

Kaşlarını çatarak ona döndü. "Ne?"

Ona kelebeği gösterdi. Artık, nemli elinde kelebek neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Gözleri avucundaki ezilmiş kalıntılara kayd ve kaşları daha da çatıldı. "Bir kelebeği öldürdün."

"Hayır." Kız başını salladı, yaklaşarak kolunu tuttu ve ölü yarattığı onun yüzüne yaklaştırdı. "Yani, evet, öldürdüm, ama uçup gittiğini gördüm."

Adam kelebeğe tekrar baktı ve gözlerini kısarak, "Uçup gitmiş gibi görünmüyor," dedi.

Çığlık atmak istedi. Mikael ile yaptığı konuşma onu sarsmıştı. Mantıklı konuşmadığının farkındaydı, ama kelimeleri ağzından çıkaramıyordu. "Hayır! Kahinin tapınağında, Bhasim bana bir görüntü gösterdi. Bahçedeydim ve bir kelebek elime konmuştu. Ben de onun uçup gitmesine izin verdim. Ama bak!" Kelebeği onun yüzüne yaklaştırdı. "Görüntüyü *değiştirdim*."

Adam, ölü böcekke ona vurmasını önlemek için çenesini kaldırdı. "Bir kelebeğin kaderini değiştirmek, bir kralın kaderini değiştirebileceğin anlamına gelmez."

Soren ve Mikael aynı körlüğü miras almış mıydı? "Neden olmasın? Bhasim, vizyonların değiştirilemeyeceğini söyledi, ama değiştirilebilir! Küçük bir şey değiştirilebiliyorsa, daha önemli bir şey neden değiştirilemesin?"

"O kadar basit değil." "Peki ya öyleyse?"

"O kadar kolay olsaydı, şimdiye kadar değiştirmiş olurduk." Sesinde sinirlilik artmıştı. "Ama olanlara bir bak, her şey görüldüğü gibi gerçekleşti. Onu durdurmak için ne yaparsak yapalım."

"Çünkü o anları ya da anlamlarını fark etmedik! Babam beni kaçırılmamı engelleyemedi çünkü beni kaçırarak kişinin *Mikael* olduğunu, kıdemli Gölge Kral olmadığını bilmiyordu. Mikael, tahtında oturan benim görüntüsünün düşmanı değil karısı olduğunu bilmiyordu. Lucien'in Alexander olduğunu sandık. Anlamıyor musun?"

Onları engelleyemedik çünkü cahildik, imkansız olduğu için değil. Ama Mikael'in ölümünün bu görüntüsü, şimdi burada. Biliyorum. Ve bunu engelleme şansımız var."

"Peki, yaptığın her şeyin bizi o görüntüye bir adım daha yaklaştırmayacağını nereden biliyorsun?"

"Mikael'i ortadan kaldırmalıyız. Onu uzaklaştırmalı ve bu anın geçmesini sağlamalıyız. Onu kurtarabiliriz." Zayıf bir argüman olduğunu biliyordu, ama aklına gelen tek şey buydu.

O başını salladı. "Bunu yapamam."

"Soren, neden denemiyorsun bile?"

"Denemek için her şeyi yapmadığımı mı sanıyorsun!" Sesi öfkeden titriyordu. "Onu kurtarmak için hayatımı harcadığımı düşünmüyor musun? Kader her zaman bir adım önde. Ve bizimle oynuyor, bizi kızdırıyor, umut yokken bize umut veriyor."

"Umut olmadığını inanmıyorum!" diye bağırdı. "Bunu kabul etmiyorum." Elbisesi üzerindeki kelebek lekesini sildi. "Soren," diye yalvardı, "lütfen."

"Bunu ona gösterdin mi? Bana söylediğin şeyi ona da söyledin mi?"

"Evet! Ama o bu fikri reddediyor."

"O zaman ne yapmamı istersin?"

"Onu uzaklaştırırsın. Orduyu sen kontrol ediyorsun; onu güvenli olacağı Mercia'ya dönmeye zorlayabilirsin."

"Onun gücünü gasp etmemi mi istiyorsun?" "Sadece bu iş bitene kadar."

Elini uzattı, yüzünün iki yanını kavradı ve onu tuttu. "Ne dediğinin farkında mısın? Onun seçimini benden mi almanı istiyorsun?" Başını salladı. "Bunu bir kez yaptım, Salara, ve bunun sana neye mal olacağını herkesten çok sen bilmelisin. Bir daha yapmayacağım. Kalmak onun kararı. Ben onun yanında duruyorum. Ve kaderi değiştiremezsin. Bize bunu defalarca gösterdi." Onu bıraktı ve son bir kez hüznü bir bakışla, onu odada yalnız bıraktı.

Oda sessizdi. Mikael, loş mum ışığında yatağın kenarına oturdu, saçları omuzlarına dökülmüştü. Çok yakışıklıydı. Salara, onun bu görüntüsünü zihnine kazımaya çalıştı, sonsuza kadar hatırlamak için. Sabahleyin, o gitmiş olacaktı. Bu yüzden sadece ayakta durup ona baktı.

O da onun bakışlarına karşılık verdi. "Seni görebilir miyim, Salara?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Onu görmek, hatırlamak istiyordu, tıpkı onun onu hatırlamak istediği gibi. Yavaşça arkasına uzandı ve geceliğinin bağlarını çözdü. Omuzlarını aşağı çekti, bir kolunu koldan çıkardı, sonra diğerini de çıkardı, ardından geceliği kalçalarının üzerinden aşağı itip yere düşmesine izin verdi. Korse, gecelik, ipekler... Hepsini tek tek çıkardı ve yan tarafa attı, ta ki onun önünde çıplak kalana kadar. Soğuk havada cildi ürperdi, ama o ona bakarken ayakta durdu. Ona zaman tanıdı.

Adam elini ona uzattı ve o da elini tuttu. Yavaşça onu kendine çekti. Adamın gözleri yüzünü tararken, o da adamın dizlerinin arasında durdu. Adam konuşmadı. Sadece elini uzattı ve avucunu kadının göğsüne koydu. Kadının kalbi adamın avucunun altında atıyordu.

"Bu hayatın bana verdiği tüm şeylerin içinde, sen en değerlisin."

Kız, adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Benimle gel," diye yalvardı.

"Nereye?"

"Herhangi bir yere. Kimsenin bizi tanımadığı bir yere gideceğiz. Hiçbir şeyimiz olmayacak, ama birbirimize sahip olacağız. Ben yemek yapmayı öğrenirim, sen de... diğer her şeyi yaparsın."

Adam gülümsedi. "Yemek yapmayı bile yaparım."

Kız güldü, ama gülüşü gözyaşlarına dönüştü ve gözyaşlarını tutamadı. Çünkü onu tutamayacağını biliyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı.

"Üzülme." "Beni terk edemezsin."

Adam başını salladı. "Seni asla terk etmeyeceğim. Bir yere gidersem, sadece sonsuz yatağımıza giderim. Ve sen bu dünyadan yorulup uyumaya hazır olduğunda, ben seni bekliyorum olacağım."

"Uzun süre beklemeyeceksin."

Onu daha sıkı sarıldı. "Böyle söyleme. Asla böyle söyleme."

"Sen olmadan bu dünyada olmak istemiyorum," diye fısıldadı kadın. Adam gülümsedi, ama gözleri parladı. "Öp beni, karım."
Ve karısı onu öptü.

Kırk Altıncı Bölüm

Sabah olmak üzereydi. Norah, Mikael'in sıcaklığıyla uzandı. Karanlık saatleri sevişerek ve rüyalara dalıp çıkararak geçirmişlerdi; Norah'ın asla uyanmak istemediği rüyalar. Elleriyle Mikael'in vücudunu okşadı, her bir çizgisini, her bir kas kıvrımını hafızasına kazıdı. Hareketleri. Onu sarmaladığı şekli. Tadı, kokusu. Dokunuşu. Onunla ilgili her şey.

Dışarıdan bir korna sesi duyuldu. Koridordaki ayak sesleri ve kapının çarpmasıyla uyandılar. Soren hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtı.

"Bir haberci," dedi sertçe ve geldiği gibi hızla çıktı. Kapı arkasından kapandı.

Mikael bir anda ayağa kalktı, pantolonunu giydi ve Norah da hızla kalktı.

"Sence Aleon'dan mı?" Kalbi hızla atıyordu. Hazır değildi. Kalkmaya hazır değildi, bu güne hazır değildi. Onun gitmesine hazır değildi.

"Muhtemelen," dedi botlarını giyerken. "Avluda buluşalım."

"Bekle, ben de geliyorum." Geceliğinin üzerine kalın bir cüppe giydi, üstüne pelerini attı ve yatak terliklerini giydi. Uygun bir kıyafet değildi ama dışarıya hala karanlıktı ve umursamıyordu. Mikael'in elini tutarak onu takip etti ve avluya indi.

Soren ve Caspian çoktan oradaydılar ve kalenin demir kapısı açılana kadar sabırsızlıkla bekliyorlardı. Atlı bir asker içeri girdi, atı kaldırım taşlarında kayarak durdu ve asker attan indi. Zırhını kaplayan çamura rağmen, altından mavi renkler görünüyordu

Aleon'lu bir askerdi. Soren'e başını eğdi ve bir mektup uzattı. "Japheth ve Rael, Eilor'a doğru ilerliyorlar."

Eilor — Aleon'un en güneydeki krallığı ve Catherine'in memleketi — Phillip'in ordusuyla birlikte bulunduğu yer.

"Ne?" Norah nefesini tuttu. Rael'in önce Kharav'a saldıracağından emindiler.

Soren mührü kırıp parşömeni incelerken Bhastian elinde bir meşaleyle yaklaştı.

"Japheth ve Rael mi?" diye sordu Mikael.

Soren başını salladı ve mektubu ona uzattı. "Öyle yazıyor."

Phillip.

"Ne kadar zamanları var?" diye sordu Mikael.

Komutan, habercinin yüzüne baktı. "Buraya gelmen ne kadar sürdü?"

"Üç gün."

"O halde Phillip'in onlara ulaşmalarına bir gün var, Rael'in ordusunun büyüklüğü ve yavaş hareket edeceklerini düşünürsek belki iki gün." Başını salladı ve Norah endişesinin arttığını gördü. "Kuzey ordusunu başka yöne çekip onları şimdi alsam bile, zamanında yetişemem." Küfretti.

"Yap," dedi Mikael. "Onları al. Sen oraya varana kadar o dayanır."

Soren şalını indirdi, yüzü Norah'ın gördüğü en solgun haliydi. "Phillip hem Japheth'e *hem de* Rael'e karşı koyamaz."

"Onun yüz bin adamı var," diye Mikael onu teselli etti. "Sen oraya varana kadar dayanabilir."

"Sen önden git," dedi Caspian Soren'e. "Ben de ordumla elimden geldiğince çabuk geleceğim, ama sen şimdi git."

Soren Mikael'e baktı. "Bahoul'da Kuzeyli adamlara ihtiyacın var."

Mikael başını salladı. "Onlara şu anda Aleon'da daha çok ihtiyaç var. Kuzey ordusunu al, Aleon'a katıl, Rael ve Japheth'i Canyonlands'e doğru it. Ben Bahoul'daki kuvvetlerle sana katılmak için hazır olacağım." Soren'in omzuna elini koydu. "Şimdi git ve Aleon kralını kurtar."

Soren elini uzattı ve onu kavradı, alınlarını birbirine yaklaştırdı. "Tekrar görüşene kadar kendine iyi bak."

"Tekrar görüşene kadar," dedi Mikael. "Hoşça kal, kardeşim."

Ayrıldılar ve Soren Norah'a baktı. Ona hafifçe başını salladı, sonra dönüp gitmek için ayrıldı.

"O neydi?" diye sordu Norah. Soren durdu. "Bu... vedaydı."

"Bu düzgün bir veda değil." Aralarındaki mesafeyi aşarak ona sarıldı ve onu sıkıca kavradı. "Kendine iyi bak," diye fısıldadı.

Bir kez olsun, o da ona sarıldı. "Geri döneceğim."

"Öyle yapmalısın."

Soren başını salladı. Sonra atını almaya gitti ve Caspian da onu takip etti.

Mikael ona baktığında yüzü kasvetliydi ve bakışları kilitlendi. Zaman gelmişti. Gitmesi gerekiyordu. Sessizce elini tuttu ve odalarına geri döndüler.

Ona giyinmesine yardım ederken ikisi de konuşmadı. Onun ayrılmasının acil olduğunu biliyordu, ama acele etmedi, giysilerinin her bir bağını sıkıca bağladı, zırhının her bir kayışını düzgünce yerleştirdi. O çalışırken adam gözlerini ondan ayırmadı. Son kol zırhını, son bağcığı bağlarken durdu. Onu kapatamadı. Bir kez bağlandığında, adam hazır olacaktı.

Ama hazır olamazdı, çünkü o hazır değildi. Bu yüzden, parmakları donmuş halde ayakta durdu.

Yavaşça, elini onun elinin üzerine koydu ve sıkıca kapattı. Metalin çıkardığı tıkırtı sesi kulaklarında çınladı; bu ses, sonsuza kadar zihninde kalacaktı. Onu kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına değdirmeden önce yüzüne bakarak gözlerini üzerinde gezdirdi. Öpücüğü dudaklarından yanaklarına, her iki gözüne, alnına ve tekrar dudaklarına doğru ilerledi. Her dokunuşu zihninde yakalamaya çalıştı; hatırlamak, asla unutmamak için.

"Güçlü ol, Salara," dedi.

Sonra dönüp Bahoul'a doğru yola çıktı.

Soren, atını Aleon'un güney krallığı Eilor'a doğru acımasızca sürmeye devam etti. Yanına sadece Cohen'i almıştı, çünkü çocuk onu yavaşlatmayacaktı ve Soren onu kullanabilirdi. Caspian, Kuzey ordusuyla birlikte arkadan gelecekti.

Hızla ilerlediler. Phillip oraya varana kadar dayanabilirdi, diye düşündü. Dayanamazsa, Songs dağlarına çekilirdi —plan buydu. Kendini lanetledi. Plan, Rael'in Kharav'a saldıracağıydı. Şimdi stratejiyi değiştirmek zorundaydı. Aleon, onun hatası yüzünden düşebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuk yaptılar, sadece atlarını dinlendirmek için mola verdiler. Tribelands'da atlarını değiştirebilirlerdi, ama o zaman Eilor'a vardığında uygun bir savaş atı kalmazdı. Bu sahte Ayı ve Japheth'in korkak kralına karşı vereceği savaş için destrier'i Khalel al'Dakar'a ihtiyacı vardı.

Cohen konuşmuyordu, sessiz dilini bile kullanmıyordu. Soren, onun endişesini hissettiğini biliyordu ve sessiz kalmayı tercih etti. Soren buna minnettardı.

Ovalar yaylalara, sonra tepelere dönüştü ve o destrierini sürmeye devam etti. Vücudu yorgundu ama zihni öfkeyle doluydu ve kendini zorladı. Phillip'e ulaşması gerekiyordu.

Aniden, Cohen atını kayarak durdurdu. Soren düşmeden önce başını çevirip bakacak zamanı olmadı.

Yere çarptığında zemini altında bir sarsıntı oldu. Sırtından boynuna kadar bir acı yayıldı ve dünya etrafında dönmeye başladı. Yanına yuvarlanırken inledi, sonra dizlerinin üzerine çökmek için çabaladı. Birkaç adım geride, atı gizli bir hendekte çırpınıyordu.

"Kal!" Cohen kendi atından atlarken, Soren sendeleyerek ayağa kalktı ve hayvana doğru yürüdü. Soren yaklaşırken, destrier ayağa kalkmayı başardı. Rahat bir nefes aldı. Bu atı kaybetseydi, kuzey tanrılarını lanetlerdi.

Arkasındaki bir hareket onu döndürdü ve sırtındaki kısa kılıcı çekmeye yöneltti.

Karşısında sırttan bir yüzle karşılaştı. Adrian atının üstünden kıkırdadı. "Görünüşe göre savunmamızı bulmuşsun."

Soren nefesini tıslayarak verdi ama küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi. "Küçük Ayı."

Adrian atından indi ve ona uzandı. Kollarını birbirlerine doladılar ve omuzlarını sıktılar.

"Kral nerede?" diye sordu Soren.

"Uzakta değil. Seni gördüğüne sevinecek."

Soren, onu tüketen korkuyu içinden attı. Phillip iyiydi. Tekrar nefes alabilirdi. Adrian'ı kendine doğru çekti. "Neredeyse atımı incitiyordun."

Adrian hala gülümsüyordu. "Evet, şey, senin tepelerden koşarak gelip kendi tuzaklarımıza yakalanacağını beklemiyordum. Ama iyi bir tuzaktı, değil mi?" Soren'in arkasındaki Cohen'e baktı. "Ama *seni* düşürmedim."

Soren omzunun üzerinden baktı ve çocuk gülümsedi. Elbette Cohen görmüştü. Gözü vardı. Soren dikkatinin dağıldığını kabul etse de, bu işi başardığını inkar edemezdi. "İyi bir tuzaktı." En azından Aleon'un artık bazı savunma araçları vardı. Bir dakika... "Neler oluyor? Herkes nerede?" Tam bir savaşın ortasına düşeceğini sanmıştı.

"Bu iyi bir soru," diye cevapladı Adrian. "Japheth ve Rael sınırlarımızın hemen önünde durdular. Bekliyorlar."

Bu hiç mantıklı gelmiyordu. "Neyi bekliyorlar?"

Adrian başını salladı. "Bilmiyoruz. Gel, seni Kral Phillip'e götüreceğim."

Soren ve Cohen, Adrian'ı takip ederek tepelerden geçip nehri aşarak Aleon'un ordugahına vardılar. Phillip'e ulaşmadan önce, Soren Adrian'ın bahsettiği şeyi görebiliyordu. Güneydeki düzlüklerde, ufuktan ufka, gördüğü en büyük ordu uzanıyordu. Ama sınırın hemen önünde bekliyorlardı. Ordular ikiye bölünmüştü: ordunun bir kısmı, muhtemelen Japheth, doğuda, Rael ise batıda duruyordu.

"Neden ikiye ayrılmışlar?" diye sordu Soren.

Adrian omuz silkti. "Şüphelerimiz var. Size göstermek en iyisi."

İlginç...

"Bu taraftan." Adrian onu büyük bir merkez çadırına götürdü ve çadırın girişinden içeri girdi.

Soren onu takip etti ve içeri girdiğinde durdu.

Phillip oturmuş mektupları inceliyordu. Kafasını kaldırdığında şaşkınlıkla ayağa kalktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Soren'in göğsünü acıtan o güzel gülümseme... Bir daha göremeyeceğinden korktuğu gülümseme.

Phillip sadece birkaç parça zırh giyyordu. İmparatorluğun dört krallığını temsil eden dört yıldızla çevrili aslan, göğüs zırhında gururla parlıyordu. Soren'in yanına yaklaştı ve bir anlığına ona baktı. Sonra elini uzattı, omuzlarından tuttu ve onu sıkıca kucakladı.

Soren kaskatı kesildi. Adrian ve Cohen'in varlığı zihnini meşgul ediyordu. Soren sevgi göstermeyi seven biri değildi, hele de Aleon kralının önünde, bu kadar açık bir şekilde.

"Geleceğini sanmıyordum," dedi Phillip, onu daha da sıkı sararken.

Nasıl gelmeyeceğini düşünebilirdi ki? Soren, onu izleyen gözleri tamamen unuttu. Geriye yaslandı ve Phillip'in gözlerine baktı. "Geleceğimi düşünmedin mi? Geleceğimi söylemiştim."

"Görevinin ne olduğunu biliyorum."

Soren, Phillip'in ensesini kavrayarak onu kendine yaklaştırdı. "Senin için geleceğimi söylemiştim."

Phillip'in gözleri parladı ve Soren kendi duygularının coşkusunu hissetti. Kendine gelerek geri adım attı ve Adrian ile Cohen'e baktı, ama onlar sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki az önce kalbini ellerinde görmemişler gibi ona baktılar. Ve Soren onları daha da çok sevdi. Savaş, diye hatırlattı kendine. "Caspian kuzey ordusuyla geliyor; bir gün, belki iki gün gerideler."

Phillip gülümsedi, gözlerinde hala duygu vardı. "Mercian ordusunu da getiriyor musun?"

"Salar ve Salara onları senin için gönderiyor."

Phillip başını salladı. "Hayır, senin için gönderdiler. Ve minnettarım."

Soren'in duyguları hala devam ediyordu. "Rael'in önce Kharav'a yürüyeceğinden emindim. Üzgünüm."

Phillip'in eli onu güven verici bir şekilde tuttu. "Sana bir şey göstermemiz gerekiyor." Soren'i çadırdan çıkardı ve düşman ordularının ufku kapladığı yere götürdü.

Adrian, Raelean ordusunun en sağını işaret etti. "Şu çadıra bak. Büyük kırmızı bayraklı olan."

Soren onu gördü. "Tamam."

"Şimdi ortadakine bak. Bayraklarına bak."

"Tamam." Neye bakıyordu?

"Rüzgârla aynı şekilde hareket ettiklerini görüyor musun?"

Rüzgârda dalgalanan bayraklar. "Tamam mı?"

Adrian kaşlarını çatı. "İlginç değil mi?" Öyle miydi?

"Takip etmeye devam et," dedi Adrian. Ordunun en sağına işaret etti.

"En sondaki, tenekeye benzeyen miğferi olan adamı görüyor musun?"

Soren gözlerini kısarak baktı. Ordu uzaktaydı ve adamları birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordu. Yaşlanmak ne kötü. Ama sonra Adrian'ın bahsettiği adamı gördü. "Tamam."

"Şimdi bak." Adrian parmağını biraz sola doğru salladı.

Soren'in onu fark etmesi biraz zaman aldı, ama sonra gördü. Aynı adam.

Ama farklı bir yerde duruyordu.

Adrian parmağını biraz daha sola, başka bir adama doğru çevirdi. "Ve yine." Soren aynı adamı bir kez daha gördü.

"Başka bir adam seç," dedi Phillip, "herhangi bir Raelean adamı, hepsi aynı. Her yerde aynı."

Her yerde aynı... Soren'in zihni çalışmaya başladı. Bu ne anlama geliyordu?

Bir ordu nasıl çoğaltılırdı...

"Bence onlar sahte," dedi Adrian.

Sahte bir ordu...

Rael neden sahte bir orduya sahip olsun ki?

Norah, kalenin avlusunda durmuş, ayrılmaya hazırlanırken Titus'a hayal kırıklığıyla bakıyordu. Mikael, onu sürüklemek zorunda kalsa bile Mercia'ya geri götürmesi için ona yemin ettirmişti. Norah gitmeye söz verdi, ama gidemedi. İki gün boyunca oyalanıp durdu, ta ki Titus artık geciktirmesine izin vermeyip sözünü yerine getireceğini söyleyene kadar. Bu Norah'ı çok kızdırdı.

Calla, karakterine uymayan bir şekilde sessizce atının üzerinde oturuyordu. Böylesi daha iyiydi. Norah'ın öfkesini daha da körükleyecek başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Zaten Titus'un topuğuna bıçak saplayıp Bahoul'a, Mikael'e kaçmak için iki kalp atışı kadar uzaktaydı. Ama sonra ne yapacaktı?

Ona yardım edecek hiçbir şeyi yoktu. Aslında, her şeyden çok bir engel olacaktı. Ama Mercia'ya geri dönemezdi.

Uzakta bir boru sesi duyuldu ve Norah döndü.

"Haberci!" diye bağırdı nöbetçi ve Norah'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Nereden? Kim haberci gönderirdi ki?

Demir kapı açıldı ve bir ulak, köpükler içindeki atıyla içeri girip aniden durdu. Hayvanı çok zorlamıştı. "Kharav Kralı Mikael'e bir mesajım var," dedi.

Norah kaşlarını çatı. Bu unvan kulağına tuhaf geldi. "O çoktan ayrıldı," dedi, "ama ben Kharav'ın salarası ve Mercia'nın kraliçesiyim. Mesajın nedir?"

Atından indi ve ona mektubu uzattı. "Osan Kralı Tagasi'den."

Kral Tagasi neden Mikael'e mektup göndersin ki? Evet, artık Phillip ile ittifak halindeydi ve onların davasına katılmıştı, ama onların doğrudan mektup alışverişinde bulunacak kadar dost olduklarını düşünmemişti. Norah kırmızı ve sarı mührü kırdı, sonra aniden durdu.

Kırmızı ve sarı. Kırmızı ve sarı, Osan'ın renkleri.

Ve Lucien'in vizyonunda düştüğü krallığın bayrağının renkleri.

Kalbi gırtlığına kadar çıktı ve parşömeni yırtarak korktuğu kelimeleri buldu.

"Aleon'un elçisinin Rael'in Eilor'a saldırmak için yürüyüşe geçtiğini haber verdiğini sanıyordum," dedi Bhastian'a, sesi titriyordu.

Bhastian başını salladı. "Doğru. Ve sizin Kuzeyli adamlarınız şu anda oraya gidiyor."

Kafasını salladı. "Kral Tagasi, Rael'in Osan'ı yıkıp geçerek ilerlediğini söylüyor. Osan düştü. Şimdi Rael Bahoul'a doğru ilerliyor ve batıdan saldıracak." Aleon'un tersi yönü.

Mektubu elinde sıkıca tuttu, dehşet onu sardı. "Lucien Bahoul'a doğru ilerliyor. Ve Mikael tek başına."

Bhastian kıpırdadı. "Salar, Kharavian ordusunun sadece dörtte birini Bahoul'da tutuyor. Katya geri kalanını Canyonlands'da tutuyor ve bekliyor."

Kalbi gırtlığına kadar çıktı. Kandırılmışlardı. Midesini bulanıklık kaplarken yutkundu. "Lucien önce Kharav'a saldırıyor

'a saldırıyor. Ve bizi kandırarak Mikael'i savunmasız bıraktı."

"Bahoul bir kale," Bhastian onu sakinleştirmeye çalıştı. "Salar çok daha büyük bir orduya karşı direnebilir."

"Rael'in tüm ordusuna karşı mı?" Aylardır tüm krallıklardan kaçan köleler Rael'e akın ediyordu. Artık dünyanın en büyük ordusuydu. Phillip'in efsanevi yüz bin kişilik ordusundan bile daha büyüktü.

Bunu söylemesine gerek yoktu. Cevabı onun gözlerinde gördü. "Seni Mercia'ya götürmeliyiz," dedi Titus.

Gözleri parladı. "Mercia'ya gitmeyeceğim. Ordumu alacağım. Sonra da kocamı alacağım."

Soren, Phillip ve Adrian'ın yanında durup Japheth ve Rael'in bekleyen saflarına bakarken kaşlarını çatı. "Sahte bir ordu mu?"

"En azından Rael'inki," dedi Adrian. "Japheth tarafında aynısını görmedik."

Cohen yanına yaklaştı. *Rael'de bir terslik var*, dedi.

Soren, çocuğun ağzını okuyabilmesi için şalını indirdi. "Biz de bunu konuşuyoruz."

Adrian güldü. "O çok iyi. Benim fark etmem iki günümü aldı."

Soren gözlerini tekrar ufka çevirdi. Sahte bir ordu mu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Adrian zeki bir adamdı, belki de tanıdığı en zeki adamdı. Ona güvenmek istiyordu, ama bu delilik gibi geliyordu, sanki... *büyücülük gibi*.

Soren hareketsiz kaldı. "Bir cadısı var." Phillip'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Kan Kralı. Bir cadısı var. Bunu böyle yapıyor olmalı."

Phillip ordulara bakmaya devam etti. "Rael neden sahte bir orduyla ortaya çıksın ki?"

"Bu, neden henüz saldırmadıklarını açıklıyor," dedi Adrian.

Soren'in aklına endişe verici bir düşünce geldi. "Dikkatleri başka yöne çekmek isteseydim, sahte bir orduyla ortaya çıkardım." Endişesi daha da derinleşti. Onu Mikael'den uzaklaştıracak bir dikkat dağıtma. Nabızı hızlandı.

Phillip kaşlarını çattı. "Gregor'un ordusu yeterince gerçek görünüyor. Ve sahte bir müttefikle bana karşı tek başına gelmezdi."

"Tabii bilmiyorsa," dedi Adrian. "Belki de bu yüzden ayrı duruyorlar. Hileli planı sürdürmek daha kolay oluyor."

Phillip kaşlarını kaldırdı ve bu olasılığı kabul ederek başını yana eğdi.

Soren'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Bu bir oyalama taktiği ise, bunu *hemen* bilmem gerek. Bu, Rael'in burada olmadığı anlamına gelir ve Kuzey ordusunu olabildiğince çabuk Salar'a geri götürmem gerekir."

"Saldırabiliriz," dedi Adrian. "Eğer bu gerçek değil de büyü ise, sadece Gregor olacaktır. Japheth'i ele geçirebiliriz. Bu durumda Rael tek başına kalır ve biz daha avantajlı oluruz."

Muhtemelen... Eğer tüm orduları bir araya getirmek için zamanında Mikael'e geri dönebilirlerse.

"Peki ya Raelean ordusu gerçekse?" diye sordu Phillip.

Eğer gerçekse ve saldırırlarsa ne olacağını hepimiz biliyorduk —yüz bin kişilik bir orduyla bile Aleon yok edilirdi, özellikle de Caspian ve Kuzey ordusu henüz onlara katılmak için gelmemişti.

Ama Soren, Kuzey ordusunun gelip bunu öğrenmesini bekleyemezdi. Bu, Mikael için çok geç olurdu — tabii çok geç olmamışsa. Adrian'a döndü. "Sence gerçek mi?"

Adrian, ufuktan ufuğa uzanan çizgiyi gözleriyle taradı. Dudaklarını büzdü, sonra başını salladı. "Hayır. Sanmıyorum."

Soren Cohen'e baktı. "Ya sen?"

Cohen başını salladı. *Gerçek olduğunu sanmıyorum*, diye cevapladı.

Soren de öyle düşünmüyordu, ama her şeyi riske atacak kadar emin miydi? Eğer atmazsa, Mikael'i riske atmış olacaktı. "O zaman bugün kanlı bir gün olacak."

Sadece kimin kanı olacağı meselesiydi.

Kırk Yedinci Bölüm

Soren, Aleon ordusunu arkasına alarak ilerlerken yer sarsıldı. Savaşa hücum etmeyi her zaman sevmişti, ama bu savaş farklıydı. Her zaman ele geçirmek için savaşmıştı. Şimdi ise korumak için savaşıyordu ve kaybedecek çok daha fazlası vardı.

Yanlış karar verirse, Raelean güçleri gerçekse, hem Phillip'i hem de Mikael'i mahvedecekti. Aleon ordusu ezilip yenilgiye uğrayacaktı. Sonra Rael ve Japheth bir iki gün dinlenip, geç gelen Kuzey ordusunu kolayca ele geçirecekti. Ve sonra Mikael tek başına kalacaktı.

Mikael tek başına düşecekti.

Ama geri dönmek için çok geçti. Soren, saldırıyı yönetirken gözlerini düşmana dikti; şüpheyi kafasından atması gerekiyordu. En iyi yaptığı şeye, öldürmeye odaklanması gerekiyordu. Elinden geldiğince çok kişiyi öldürecekti. Ve sonra daha fazlasını öldürecekti.

Japheth'in ordusu şaşkınlıkla tepki gösterdi ve karşı saldırıya geçmekte gecikti. *Hazırlıksızdılar*. Ya da korkaktılar. Ya da her ikisi de. Tabii ki, sadece aptalların ortak ordularına saldıracağını varsaymaları da yardımcı oldu. Ama sonunda karşı saldırıya geçtiler ve güçlerini saldırıya karşı koymak için harekete geçirdiler.

Rael bekledi, ordusu hazır görünse de. Ordu kasıtlı olarak bekledi, ama niyeti neydi? Sonunda, Kan Kralı'nın ordusu bir okyanus dalgası gibi ilerledi — devasa, gelgit hızında. Onu ilk karşılayan Rael olacaktı ve Soren bunu memnuniyetle karşıladı — şans mı aptallık mı, şimdi öğrenecekti.

Cohen, kılıcını çekmiş olarak onun yanında at sürüyordu. Soren, çocuğun kendisinden daha fazla adam öldüreceğini iddia etmekten utanmıyordu. O hızlıydı, Soren'den daha hızlıydı ve isabetliydi. Soren, Adrian dışında savaşta yanında daha iyi bir adam olmadığını fark etti. Ona

orduda ona uygun bir yer vermesi gerekirdi. Eğer bu savaştan sağ çıkarlarsa, öyle yapacaktı.

Aleon ordusunun üç lejyonu onun hemen arkasında ilerliyordu. O sadece Kharav ordusunu savaşa götürmüştü, başka bir orduyu hiç götürmemişti ve Aleon askerlerinin onun gibi bir komutanı hiç takip etmediklerinden emindi. Kısa bir an için gülümsedi. Bunun tam olarak nasıl bir şey olduğunu öğrenmek üzerelerdi.

Adrian ve Phillip, Aleon ordusunun çoğunluğuyla sol kanadı aldılar ve Japheth ve Gregor'a doğru ilerlediler. Saldırı kararı yanlışsa, Soren en azından Phillip'in kardeşinin kafasını almasını umuyordu. Adrian onun yanında olduğu için, bu olasılık yüksekti.

Ordular, çarpışan dağlar gibi bir araya geldi. Soren, Kal'ın dizginlerini bıraktı — savaş atı ne yapacağını biliyordu — ve savaş baltasını başının üstünde yüksekçe salladı. Raelean ordusu ona doğru hücum etti. Öfkeli bir kükremeye kendini çarpışmaya adadı. Atı yüksekçe sıçradı, çivili demir nallarıyla düşmana tekme attı, Soren ise baltasını indirerek ilk kafaları topladı.

Ve baltası, sanki bir hava ordusuymuş gibi kesip geçti. Et yoktu.

Kemik

yoktu.

Kan

yoktu.

Raelean ordusu sahte bir görüntüydü, bir hileydi. Soren'in savaş atı bir sarsıntıyla yere indi ve o, hayvanı dengelemek için elini uzattı. Soren, ordunun görüntüsü içinden geçerken kendisi de biraz sinirlenmişti. Kaos, duyularını tehdit ediyordu. Zihnine, etrafındaki durumu işlemesi ve dengesini yeniden kazanması için bir an zaman tanıdı. Sonra dönüp Cohen'i aradı. Çocuk, Aleon lejyonlarıyla birlikte hemen arkasındaydı. Görüntü hala içlerinden geçiyor olsa da, hazır olduklarını işaret ettiler.

Rahatladı, ama sadece bir anlığına. Savaşın gürültüsü hala havada yankılanıyordu. Japheth'in ordusu çok gerçektir ve savaş henüz kazanılmamıştı. Gregor'un hala önemli bir ordusu vardı ve sadece bu da değil, savaş alanında bir cadı varsa, o da bir hile yapmaktan daha fazla sorun çıkarabilirdi.

"Cadıyı bulun!" diye bağırdı Soren ve Aleon lejyonlarını ruhların denizine daha da derinlere itti. Görüntüler onlara zarar vermese de, bu çılgınlık içinde yolunu bulmak zordu. Hala silahlarını kullanıyorlardı, tehdidin gerçek olma riskini göze almak istemiyorlardı. Soren adamlarını daha da derine sürdü.

Daha fazla ruh içlerine akın etti, sayıları arttı. Cadıya yaklaşıyordu ve cadı ona kaos saçıyordu. Soren ilerlemeye devam etti. Artan kalabalıkta cadının çaresizliğini hissedebiliyordu ve bu ona güç verdi. Çaresizlik korku demektir. Korku ise zafer demektir.

Aniden gökyüzü karardı ve insanların ruhları canavarların ruhlarına dönüştü. Pullu yılan bedenleri yerden fırlayarak gökyüzüne uçtu, insanları cehenneme sürükleyecek kanatlar ve pençeler çıkardı. Yükseklik kazandılar ve kan için ağızlarını açarak orduya doğru süzülerek indiler.

"Onlar gerçek değil!" diye bağırdı Soren adamlarına. "İlerleyin!" Ama Aleon ordusu Kharavian ordusu değildi ve tereddüt ettiler. "İleri!" diye emretti.

Askerler kalkanlarını başlarının üzerine kaldırıp eğildiler. Atlar panikleyerek binicilerini attılar. Cohen'in atı arka ayakları üzerinde yükseldi ama çocuğun eliyle sakinleşti. Soren'in savaş atı sabit kaldı. Aleon ordusunun ilerleyişi durdu. Ama duramazlardı. Soren cadıyı bulmalı, sonra ordusunu geri götürerek Phillip'in Gregor'u ele geçirmesine yardım etmeliydi. Cohen'e baktı ve çocuk atını tek başına ileri sürdü. Cohen haklıydı, orduyu boş verin, ve Soren atını onun peşinden ileri sürdü.

Korku dolu boşluğu yırttılar, gökyüzünden düşen, kıvrılan, çürüyen korku dolu cesetlere dönüşen kanatlı yılanları görmezden geldiler.

Aniden, önlerinde yer yarıldı ve atları aniden durdu. Cohen'in atı yana doğru kaydı ve çocuğu neredeyse yere atıyordu, ama o kendini topladı. Etrafları tam bir kargaşa ile çevriliydi. Arkalarında, Aleon askerleri hala düşman hayaletlerine silahlarını sallıyorlardı; hala gökyüzündeki canavarlardan korkuyorlardı. Bu, onun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Düşük bir ısıklık sesi duyuldu ve Soren dikkatini tekrar Cohen'e verdi. Çocuk kılıcını güneye doğru çevirdi ve Soren

gözlerini kaostan içinden küçük bir asker grubuna odakladı. Kırk ila elli Raeleanlı adam savunma amaçlı bir daire oluşturmuş duruyordu ve Soren, onların ortasında sarışın bir kadın gördü.

Cohen'e baktı.

Cocan, cadı dedi.

Onu gördü. Gözleri kapalıydı ve ellerini kaldırmış, sessizce havaya sözler fısıldıyordu. Bu, daha önce Kan Kralı'nın yanında olan kadından farklı bir kadındı. *Kuzey tanrılarını lanet olsun*. Kaç tane cadısı vardı? Önemli değildi. Bir tane eksilecekti. Cohen'e baktı ve çocuk kılıcını kavradı ve hazır olduğunu belirten bir baş hareketiyle onayladı.

Soren, onun iyi bir saldırı fırsatını elinden almaktan nefret ediyordu, özellikle de ona daha fazla öldürme puanı kazandıracak bir fırsatı, ama buna gerek yoktu. Cohen'e mızrağını atması için elini uzattı ve Cohen de öyle yaptı.

Soren atını döndürdü. Cadı uzaktaydı, ama o daha uzağa vurabilirdi. Geriye doğru eğildi, gözleri hedefine kilitlendi, vücudu niyetine göre hizalandı. Etrafındaki kargaşayı görmezden geldi ve savaşın sesini bastırdı. Sonra mızrağı dairenin merkezine fırlattı.

Nişan doğruydu. Mızrak elinden ayrıldığı anda bunu anladı.

Cadı, mızrak göğsünden çıkarken aniden durdu ve gözlerini açtı. Geriye doğru sendeledi. Gözleri şaşkınlıkla Soren'inkilerle buluştu ve onu işaret etti, ama yere yığılmadan önce konuşamadı.

Geniş Raelean ordusu bir anda yok oldu ve kanatlı yılanlar gökyüzünden kayboldu. Cadıyı çevreleyen askerler mızrağı vücudundan çıkardılar ve onu yerden kaldırdılar. Sonra atlarına atladılar ve Japheth'e doğru geri çekildiler.

Soren'in ordusu, düşmanın aniden ortadan kaybolmasıyla şaşkın bir şekilde etrafına baktı, ama savaş hala devam ediyordu. Japheth, Phillip'in yüz bin adamına karşı tek başına kaldı.

Soren dikkatini onlara çevirdi.

Büyük savaş baltasını kaldırdı ve atını lejyonlarının yanına döndürdü. Sonra, savaşa çağrı yapan bir haykırıyla, Phillip'in Gregor'a karşı saldırısına katıldı.

İkinci arpışma gök gürültüsü gibi geldi; bu kez silahlar et ve kemiklere çarptı. Şimdi hem kuzeyden hem de batıdan saldırıya uğrayan Japheth ordusu Őařkınılıkla geri çekildi. Rael'in ortadan kaybolması arasında fısıltılar yayıldı. Durumlarının farkına varan askerler kaçmaya başladı.

Soren gülümsedi. Paralı asker ordularının sorunu da buydu: ilk kaçanlar onlardı. Aleon saflarına baktı ve uzaktan Phillip'i gördü; Aleon mavisini ordusu, Japheth'in yeşil denizini geri p sk rt yordu. Soren onu sadece izleyebilirdi.

Phillip, kendi adamlarını savaşın  n saflarında yönetiyordu. Kılıcını sanki vücudunun bir parçasıymış gibi kullanıyordu. Akıcıydı. Zarıftı. Güzeldi. Hareket ederken zırhı güneşin altında parlıyordu. Soren genellikle zırhları nefret ederdi, onları korkakların koruması olarak görürdü. Ama Phillip'in korunmaya ihtiyaçı yoktu. Ve Soren'in onda nefret ettiği hiçbir Şey yoktu. Zırhı bile.

Sağından bir ölüm çığlığı duyuldu ve kafasına bir kılıç geldiğinde irkildi. Ama Cohen'in kılıcı adamı yakaladı ve onu yere düşürdü.

Soren küfretti. Ucuz atlatmıştı. Belki *de* zırh giymeye başlamalıydı. Aleon kralının bu dikkati dağınıklığı onu öldürecekti.

Cohen'in gözleri onun gözlerine kilitlendi. *Dikkatini ver*, dedi ocuk.

Soren, Cohen'in azarlamasına burun kıvırdı ama dikkatini tekrar savaşa verdi. Gregor'u bulmaları gerekiyordu.

"Durun! Durun, sizi korkaklar!" diye bir adamın sesi uzaktan bağırdı. "Cyrus! Seni lanet olası hain! Lanet olası korkak!"

Soren güldü. Daha zor olacağını düşünmüştü. Gözleri, çaresiz çığlıkları takip ederek dağılan Japheth ordusunun arkasına, Gregor'un atının üzerinde oturduğu yere gitti. *Ordunun arkası*. Şimdi kim korkaktı?

Soren ufku taradı ve Phillip'in lejyonlarının doğudan Gregor'a doğru ilerlediğini gördü. Batı tarafına dolaşıp Japheth kralını kuşatmalı ve tuzağa d ş rmeliydi.

Ordularını yeniden düzenlemek için atını sürdü. "Benimle gelin!" diye bağırdı onlara. Ve onlar onu takip etti.

Japheth'in kalan kuvvetleri panik içinde savaşıyordu ve Soren, kralın yanına ulaşana kadar kanlı bir iz bırakarak ilerledi.

Yeşil giysili adamları çığlık atamadan acımasızca yere serdi. Aleon ordusu onlara üşüştü. Yüz bin kişi.

Ve sonra Japheth ordusu kalmadı.

Gregor, etrafında küçük bir kuvvet tuttu, zaten tereddüt eden bir kuvvet.

Soren'i gördüğünde, gözleri korkuyla büyüdü. Donakaldı.

Soren gülümsedi.

Kralı öldürmek için iyi bir gündü.

Soren, Japheth kralının son askerleri de öldürülürken atını ona doğru sürdü.

"Gel bakalım!" Gregor ona bağırdı.

Oh, geliyordu.

"Ve Cyrus!" Gregor gökyüzüne doğru bağırdı. "Sen ve cadın canınız cehenneme, korkak! Tanrılar sizi lanetleyecek!"

Soren'in gülümsemesi genişledi. Gregor'un şalının altından bunu görememesi çok yazık. Şalını indirdi. Yüzünü göstermek istemek nadir bir şeydi, ama bu kral ölürken onu görecekti.

Gregor atını döndürerek kaçmaya çalıştı ve kılıcının düz kısmıyla atın yan tarafına vurdu. Ama at, Japheth'e doğru dörtnala koşmak yerine, arka ayakları üzerinde yükseldi ve Gregor'u yere düşürdükten sonra uçtu.

Şiirsel.

Soren ona ulaştığında, atından indi. "Görünüşe göre atın bile seni terk etti," dedi Gregor'a yaklaşırken. "Müttefikinle birlikte."

Gregor ayağa kalkmaya çalıştı ve kılıcını tutup tehditkar bir şekilde uzattı. "Senden korkmuyorum, Yıkıcı!"

Soren güldü. "Evet, korkuyorsun." Ve kılıcını sallayarak Gregor'un kılıç tutan kolunu kesti.

Gregor çığlık attı. Bir zamanlar eline bağlı olan kütüğü tutarken Soren'e dehşetle baktı. Yaradan kan fışkırarak savaş alanını besliyordu. "Beni öldürme!" diye bağırdı.

Soren, Gregor'un midesine keskin bir darbe indirdi ve kral yere düştü. "Seni öldürmeyeceğim," dedi Soren, Gregor'un miğferini çıkarırken. Kralı seyrekleşen saçlarından yakaladı ve dizlerinin üzerine çöktürdü, arkasına geçip onu sabit tuttu. "Bunu, senin kafanı daha çok isteyen biri için sakladım."

Phillip, Gregor'un önüne geçti.

"Sen!" Japheth kralı ağzından salya akıtarak öfkeyle bağırdı.

Phillip sadece ona baktı. Soren o bakışı tanıyordu — uzun zamandır hayalini kurduğu anın gerçekleşmesi.

"Aleon'un hakiki kralı benim!" Gregor ona tükürdü. "Sen bir imparatorluğun kralı olmak için gereken özelliklere sahip değilsin!"

Phillip'in gözleri duygu dolu doldu. "Aleon'un son kralı ben olacağım. Öldüğümde, imparatorluğu demokrasiye teslim edeceğim. Ama önce seni tarihten sileceğim."

"Beni silemezsin!" diye bağırdı Gregor. "Ben Horath'ın ilk oğluyum ve hakiki varisiyim! Japheth, Hetahl ve Aleon benim doğuştan hakkım!"

Phillip hiçbir şey söylemedi. Sadece hançerini çekip Gregor'un boğazına dayadı.

Gregor öfkeyle hıçkırarak boğuldu. "Ailemizin kurmak için çok uğraştığı imparatorluğu yok mu edeceksin?"

Phillip'in gözleri Soren'inkilerle buluştu. Sesi yumuşadı. "Bazen yıkmaktan korkulanlar... aslında onları daha iyi hale getirir." Gözleri tekrar Gregor'a kilitlendi. "Aleon'u daha iyi hale getireceğim. Hiç olmadığı kadar büyük."

Gregor, Soren'in elinde öfkeyle titriyordu. "Bu savaşın bittiğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı. Omzunun üzerinden Soren'e baktı. "Bugün kandırılan tek kişi ben değilim. Kendine sor, Cyrus nerede?"

Soren, zavallı kral adayına baktı. "Yakında sana katılacak." Phillip'e bakıp başını salladı.

Phillip, Gregor'un boğazına bıçağı dayadı ve Japheth kralının göğsüne kan döktü. Gregor boğuk sesler çıkardı ve Soren, zayıf bir şekilde çırpınan onu tuttu. Phillip sadece ayakta durup onu izledi, elinde kanlı hançeri sıkıca tuttu. Gregor'un vücudu hareketsiz kaldığında, Soren onu yere itti.

Ve iş bitmişti.

Phillip donakaldı. Sonra dudağı titredi. Dudakları sessiz bir çığlık atarak açıldı ve vücudu titredi. Düşmeye başladı. Soren Gregor'un üzerine atladı ve onu yakaladı, dizlerinin üzerine çökmesini engelledi. Phillip'in yüzünü kavradı ve gözlerine bakması için onu kendine çekti.

"Ayağa kalk," diye emretti Soren. "Yüce Kral."

Bu unvan on üç yıldır kullanılmamıştı. Phillip ağladı. "Yüce Kral," dedi Soren tekrar ve onu sıkıca kucakladı.

Phillip ona sarıldı ve duygularının içinden geçmesine izin verdi. "Bitti," diye fısıldadı sonunda. "On üç yıl, ve sonunda bitti." Geri çekildi ve gözlerinde yaşlarla Soren'e baktı. Soren bunu gördü — onun kurtuluşunu, intikamın getirdiği kurtuluşu. Rahatlamayı.

Ama Phillip yanılıyordu ve Soren onun rahatlamasını paylaşmıyordu. Bitmemişti.

Phillip hareketsiz kaldı ve yüzü ciddileşti. "Ne oldu?" diye sordu.

Soren'in zihni savaşın etkisinden kurtulurken, bir sonraki sorusu dehşet saçtı. "Gregor haklı. Aldatılan tek kişi o değildi. Bu bir oyalama *taktiği*ydi. Eğer bu Cyrus'un sahte ordusuysa, gerçek ordusu nerede?"

Mikael, Bahoul'un dağ kalesinin koridorunda yürüyordu. Parmaklarını taş duvarların üzerinde gezdirdi, adımlarının altında temellerini hissetti. Bu kaleyi onun soyu inşa etmişti. Kaybetmişti. Ve şimdi tekrar ele geçirmişti. Bu yere geri dönmek, onda alışık olmadığı ve beklemediği duygular uyandırdı.

Buraya en son babasıyla birlikte gelmişti. Yaşlı kral, her savunma noktasını, her güçlü ve zayıf yönünü bilmesini sağlamıştı. Mikael şimdi bunları gözden geçiriyordu. Buraya en son geldiğinden beri pek bir şeyin değişmediğini düşünmüştü. Elbette, Kuzeyli adamlar ele geçirirken yıktıkları duvarı onarmışlardı ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, onu daha da sağlam bir şekilde yeniden inşa etmişlerdi.

Ama yanılmıştı. Çok şey değişmişti.

Kuzey halkı inşaatta iyiydi. Ada başkentlerinin duvarları neredeyse aşılmazdı. Onları sert bir şekilde yargıladığı için savaşçı bir krallık olmayabilirlerdi, ama bir bilginler krallığıydılar. Mimari hesaplamaları ve araçları en sağlam yapıları ortaya çıkarmıştı ve Mercian çeliği ile güçlendirildiklerinde, başka hiçbir krallık onlarla boy ölçüşemezdi. Belki de Bahoul'un bir süreliğine onların eline düşmüş olmasına sevinmeliydi. Yapısal iyileştirmeler

asla yapamayacağı iyileştirmeler - onun gözünden kaçmamıştı.

Girişteki çift kapı değiştirilmiş ve yan kapılar ve savunma kapıları gibi Mercian çeliğinden yapılmıştı. Hiç kimse oradan geçemezdi. Kaya temellerin tümü güçlendirilmiş ve mühürlenmiş, duvarlara siperler eklenmişti. Etkileyiciydi. Belki de tüm bunlar bittiğinde, daha fazla Kuzeyli'yi Kharav'a davet ederdi.

Mikael kendi kendine hüzünle gülümsedi. O günü görecektik kadar yaşamayacağını biliyordu. Ama yine de hayal etmek güzeldi. Salara'yı hayal etmek, onunla birlikte olmak güzeldi. Mutlu olmak. İki krallık birleşmiş, birbirlerini güçlendiriyordu. Onun hayali, onun hayali olmuştu.

Salara.

Muhtemelen onu bir daha göremeyecekti. Bu düşünce onu durdurdu ve kendini duvara yasladı. Bu onu mahvetti.

Hayır. Elini yüzüne sürdü ve ezici yükü üzerinden atmaya çalıştı. Hayatının son üç yılı, şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisiydi. Kaderin ona vereceği tek şey bu olsa bile, kendini şanslı sayıyordu.

Mikael duvardan kendini itti ve yoluna devam etti. Plana odaklanması gerekiyordu. Kuzey ordusu, Japheth ve Rael ordularıyla buluşmak üzere Bahoul'dan Aleon'a yönelmişti. Şansları yaver giderse, onları geri püskürtüp Kharav'a doğru ilerleyeceklerdi. Ordusunun dörtte birini dağlarda tutuyordu ve Soren ile Phillip yeterince yaklaştığında onlara katılıp düşman ordularını Canyonlands'e geri püskürtecek, Kharavian ordusunun geri kalanı da onları yok edecekti.

Saldırıyı yanlış hesaplamış olsalar da, bu sağlam bir plandı. Rael'in önce Aleon'a saldıracağını düşünmemişti. Soren de öyle. Yanılmak için çok kötü bir zamandı, ama umarım toparlanabilirlerdi. Şimdi sadece hazırlanması ve beklemesi gerekiyordu. Zaten ordunun sadece dörtte birine sahipken yapabileceği başka bir şey yoktu.

Çanlar çaldı ve o durakladı. Bir haberci gelmiş olmalıydı. Merdivenlere doğru büyük adımlarla yürüdü ve ikişer ikişer basamakları çıkarak surlara ulaştı.

Işığa adım attığında gözlerini kısarak geçici olarak kör oldu. Bir grup asker toplanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. Gözlerini kocaman açarak ona baktılar, sonra dağların eteklerini işaret ettiler. Gözlerini koruyarak dışarı baktı, sonra durdu.

Ufukta hareket vardı, tekil değil, küçük de değil. Okyanus dalgası gibi bir dalga, gökyüzünden gökyüzüne uzanıyordu. Bu, —gördüğü en büyük ordu—ona doğru ilerliyordu. Bir savaşçı yanına geldi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kiran. Salara'nın yanında olması gerekiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mikael.

Crest'in muhafızı, rulo haline getirilmiş bir parşömen uzattı. "Salara'dan."

Mikael, Salara'nın sözlerini bulmak için mesajı açarken yaklaşan adamların denizine bir göz attı. Ama onun uyarısını bilmek için mesajı okumasına gerek yoktu.

Rael doğuda değildi. Cyrus Aleon'da değildi. Batıdan gelip Bahoul'a yürüyüşe geçtiler.

Cyrus onun için geliyordu.

Norah, küçük grubu Mercian ordusunun peşinden Aleon'a doğru zorladı. Kaleyi terk etmeden önce Kiran ve Crest'i Mikael'e gönderdi, onu terk etmeyi reddeden Bhastian ve Titus hariç herkesi. Calla da onunla kaldı, ama diğerlerini gönderdi. Kharavian ordusunun sadece küçük bir kısmına sahip olan Mikael, bulabildiği her adama ihtiyaç duyuyordu, ama bunun yeterli olmadığını biliyordu. Rael'in sayıları Aleon, Mercia ve Kharav'ı bir arada tehdit ediyordu. Lucien'e tek başına karşı koyması imkansızdı, ama paniklemesine izin vermemeye çalıştı.

Şimdi ordusuna yetişmeye odaklanmış, hızlı ama sürdürülebilir bir tempo belirlemeyi planlamıştı, ama fikrini değiştirdiğinde onları daha da hızlandırdı. At sürerken elleri iki kez kesildi, ama avuçlarını sıkıca ketenle sardı ve yoluna devam etti. Akşam çöktüğünde, Titus onları durdurdu. "Yavaşlamalıyız, Majesteleri. Atları yoracağız."

Bazen unutuluyordu; Sephir normal bir at gibi yorulmuyordu. Ama yavaşlayamazlardı. Lucien'in Mikael'e ulaşmasına sadece birkaç gün kalmıştı.

Norah ateşin başında oturmuş, kollarını kucaklamıştı. Günleri vardı. Lucien ona henüz ulaşmamışsa.

Mercian ordusuna ulaşmaları günler sürebilirdi ve bu da onları geri getirmek için daha da fazla gün anlamına geliyordu. Çaresizliği arttı. Mikael'in yardıma ihtiyacı vardı. Onu kaybedemezdi. Panik tekrar baş gösterdi, ama derin bir nefes alarak onu bastırdı. Akıllı davranmalıydı.

Başka ne yapabilirdi? Sessizleşti, sonra Bhastian'a döndü. "Katya'nın beklediği doğu geçidine gitmelisin ve ona Mikael'in Bahoul'da ona ihtiyacı olduğunu söylemelisin. Gönderdiğimiz habercinin ona ulaşması ve onun da kendi habercisini ona göndermesi için en az bir gün kaybedecek."

Bhastian tedirgin bir şekilde Titus'a baktı. Onu terk etmeyi zaten reddetmişti, ama başka seçenekleri yoktu. Katya'nın ordunun geri kalanını Bahoul'a getirmesine ihtiyaçları vardı. İsteksizce başını salladı. "Atımı bir saat kadar dinlendireceğim, sonra gideceğim." Titus'a dönerek, "Ama sen kalacaksın. Sana verdiği görev ne olursa olsun." dedi.

Titus başını salladı. Bhastian, Crest'in kaptanı olarak atandığında, Mercian muhafızlarının bir Kharavian savaşçısına itaat etmeyi nasıl karşılayacaklarından emin değildi. Ama ikisi birbirlerine karşılıklı saygı duyuyorlardı ve onun güvenliğini sağlamak için tek bir kişinin yapabileceğinden daha fazlasını yapmaya kararlıydılar. Bhastian yokken, Crest Titus'a itaat ediyordu.

Dikkatini tekrar Mikael'e çevirdi. Katya'nın Kharavian ordusunu getireceği düşüncesi sadece küçük bir rahatlamaydı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ama Norah'ın başka seçeneği yoktu. Çaresizliği arttıkça zihni hızla çalışmaya başladı.

Gözleri Sephir'e takıldı. İşte buydu...

Ayağa fırladı ve Calla'ya döndü. "Uru'ya gitmen gerekiyor. Tahla'ya. Kharavian ordusu yeterli olmayacak ve zamanında yetişip yetişemeyeceklerini bile bilmiyorum." Kızı kısırağın yanına çekti. "Sephir'i al. Beklemene gerek yok. Hemen git!"

"Ama onu sadece sen sürebilirsin," diye itiraz etti Calla.

"Bin!"

Kız kısırağa gözlerini kocaman açarak baktı, ama itaat etti ve Sephir, Calla ata binerken sessizce durdu.

Norah, Calla'nın dizine sarıldı. "Ona gelmesini ve sahip olduğu her şeyi getirmesini söyle. Mikael'in ona ihtiyacı var. Benim de ona ihtiyacım var." Sonra atın önüne geçti ve ellerini kısırağın yüzünün iki yanına koyarak alınlarını birbirine bastırdı. "Onu Tahla'ya götür. Sana yalvarıyorum." Hayvan homurdandı. Norah onu bıraktı ve kısarak başını salladı. Sonra batı geçidine doğru dörtnala koştu.

Norah Titus'a döndü. "Devam ediyoruz. Hemen." Ordusunun peşinden gittiler.

Kırk Sekizinci Bölüm

Rael, sayılamayacak kadar çok sayıda adamla, çekirge istilas  gibi geldi. Bahoul kalesine saldırdılar. O kadar çoklardı ki Mikael, altındaki zemini göremiyordu. Kalede on beş bin adamı vardı. Ordusunun dörtte biri, on beş bin adam. Rael'in ordusu bunun yirmi katı olmalıydı. En azından.

Ve akın ettiler.

Ama bu deneyimli bir ordu değildi. Rael'in adamları asker değildi. Onlar k leydiler ve Şimdi  zg rd ler. Ve yürekleriyle savaŐsalar da, yürekleri onları koruyamazdı. Yürekleri, hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları deneyimi onlara veremezdi.

Saldırıya çok erken başladılar ve yorgunluk, surlara ulaŐamadan onları yavaşlattı. Ok uları, düşmanlar menzile girer girmez oklarını attılar ve düşmanlar, menzili geçer geçmez neredeyse anında yere düştüler. Mikael, geri kalan adamlarını surların üzerine yerleŐtirerek, surları aŐanlara ok yağdırmalarını emretti. Adamlarının hepsi okçu değildi, ama en beceriksizleri bile aşağıdaki kalabalığın içinden birini vurabilirdi.

Sayılar artmaya devam etti. Kalenin tabanına ulaştılar ve merdivenleri kaleye dayamaya başladılar. Mikael karşı saldırı sinyalinin verdi

—bu da Mercian savunmasının bir başka nimetiydi.  zerine zincirlerin delindiği büyük kayalar surlardan aşağıya bırakıldı ve ipteki top gibi sallanmaya başladı. Kale duvarının taş yüzeyinde yay çizerek, önlerine çıkan her Şeyi s p rd ler. Sonra tekrar yukarı çekildiler ve tekrar bırakıldılar. Bu savunma araçları duvar boyunca yerleŐtirilmiŐti. Adamları bunu bütün gün ve bütün gece yapabilirdi, aŐaęıda cesetler yığıldık a.

Ama bu onu cesaretlendirmediydi. Bu acımasız bir stratejiydi, ama yaygın bir stratejiydi: önce zayıf güçleri kullanarak düşmanı yormak, okları, mızrakları ve enerjisini tüketmek. Cyrus, kendisi gibi Raelean arenalarından kanlı spor dövüşçülerine sahipti. Onlar onun en iyi savaşçıları olacaktı. Sonunda onları devreye sokacaktı. Ama şu anda ortada yoklardı. Bu da sonun görünmediği anlamına geliyordu.

Sephir olmadan adımları daha yavaş hissediyordu, ama Norah devam etti. Ufukta Mercian ordusu görünmeyen bir gün daha geçmişti ve o kırılmanın eşiğindeydi. Onlara ulaşmak için geçen her gün, geri dönmek için bir gün daha demektir. Mikael'in o kadar zamanı yoktu.

Aleon'da ne olmuştu? Adrian'ın mesajında saldırıya uğradıkları yazıyordu. Ama Rael değilse kim saldırıyordu? Japheth mi? Onların iyi olmaları için dua etti.

Titus ona yavaşlamasını, dinlenmesini söyledi, ama o yapamadı. Kaleyi terk ettiklerinden beri uyumamıştı. İki gün mü? Üç gün mü? Daha fazla mı? Artık zamanın ne olduğunu bilmiyordu. Vücudu ağrıyordu ve bacaklarını zar zor hissedebiliyordu, ama onları sürmeye devam etti. Durmamalıydılar. Ordusuna ulaşmalıydı. Mikael'in onlara ihtiyacı vardı.

Kayalık bir sırtı tırmandılar, ama diğer tarafa indiğinde, atı tökezledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Norah atından atladı, neredeyse kendisi de düşüyordu. "Hayır! Hayır, hayır, hayır," diye yalvardı. At tekrar kalkmaya çalıştı, ama dizleri büküldü ve yatmaya razı oldu. "Hayır!" diye yalvardı.

"Regal High," diye seslendi Titus, "durmamız gerek."

Onu görmezden geldi ve hayvanın yüzünü okşayarak tekrar ayağa kalkması için onu ikna etmeye çalıştı. "Lütfen kalk!"

"Regal High."

"Devam etmeliyiz!" diye bağırdı.

"Birkaç saat dinlenelim, sonra tekrar yola çıkabiliriz."

O öylece... duraksayamazdı. Zamanı yoktu. Mikael'in zamanı yoktu. Sırtın geri kalanını tökezleyerek yürüdü ve yaya olarak yoluna devam etti.

"Regal High!"

Ama o devam etti. Devam etmek zorundaydı.

"Norah!"

Bacakları uyuşmuştu. Onları da görmezden geldi. Önünde başka bir küçük sırt yükseldi ve o da oraya tırmandı.

Titus kollarıyla onu sardı. "Norah!"

"Hayır!" diye bağırdı. "Devam etmeliyiz. Orduyu çağırmalıyım!"

"Durmalsın!"

"Bırak beni!" diye bağırdı. "Dur!"

Norah dirseğini geriye doğru savurarak Titus'un çenesine vurdu ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü, Titus da onu bıraktı. Norah ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Titus onun baldırını yakaladı ve Norah öne doğru düştü. Yorgunluktan yavaş hareket ediyorlardı ama Norah yine de Titus'u tekmelemeyi başardı ve tekrar sırta tırmandı. Bir kez, sonra bir kez daha tökezledi. Günlerce yolculuk, günlerce uykusuzluk. Yeterli yiyecek olmadan. Vücudu onu yüzüstü bırakıyordu ama yine de devam etti.

"Norah!"

Hayır! Ama ona bağırarak için enerjisi kalmamıştı. Tüm gücünü zirveye ulaşmaya odakladı. Ve zirveye ulaştığında durdu.

Ve bir çığlık attı.

Önünde, onlara doğru yürüyen Mercian ordusu uzanıyordu.

Norah sırttan aşağıya, orduya doğru sendeledi. Ağlamak, gülmek istedi, ama tek yapabileceği, ayakta kalmaktı. Bir atlı ona doğru geldiğini gördü ve onun Soren olduğunu anladı. Düşmeyeceğinden emin olamasa da, umursamadan koşarken rahatlamış bir şekilde ağladı.

Ona ulaştığında, atından indi ve onu kollarına aldı. "Salara!"

Norah ona sarıldı. "Soren!"

Soren onu sıkıca tuttu. "Ne oldu?"

Gözleri yaşlarla doldu, ama gözyaşlarını geri yuttu. *Aptalca bir duygu*, şimdi olmaz! "Lucien batıdan bir saldırı başlatıyor. Aleon bir tuzaktı!" Nefes nefese konuşuyordu. "Mercian ordusunu Bahoul'a götürmeliyiz."

O başını salladı. "Biliyorum, şimdi oraya gidiyoruz."

"Ona zamanında yetişemeyeceğiz. Osan düştü. Katya ve Tahla'ya gelmeleri için haber gönderdim, ama bu yeterli olmayacak."

"Katya ve Tahla'yı mı aradın?" O başını salladı.

"Ve Kuzey ordusunu Bahoul'a geri götürmek için mi geldin?"

Kaşları çöktü. "Tabii ki."

Gözlerinin köşeleri hafifçe gülümsedi.

Kız başını salladı. Aklı, onun söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışmıyordu bile. "Ne?"

"Artık tam bir savaş kraliçesisin."

Daha sonra bu durum onu eğlendirecekti. "Bahoul'a gitmeliyiz.

Hemen." "Gidiyoruz," diye onu temin etti.

Rahatlama hissi onu sardı ve aniden ayakta durma gücü kalmadı.

"Hadi," dedi ve onu kucakladı.

O da kendini taşımasına izin verdi. Başka bir şey yapamazdı.

"Phillip nerede?" diye mırıldandı, gözleri ağırlaşırken.

Ama onun cevabını duymadı.

Düşman cesetleri kalenin duvarlarının dibinde yığılmaya devam ediyordu, ama Mikael savaşçılarını teşvik etti. Vardiyalı çalışarak okları daha az kullanıp, tırmanan adamları duvarlardan temizlemek için kayalara güvendiler. Mikael, surlar arasındaki ok ve mızrak saldırılarında üç yüz adamını kaybetmişti. Daha fazla adam kaybedemezdi; Cyrus gerçek saldırısını başlattığında elindeki her adama ihtiyacı vardı.

Ama ilk dalga gelmeye devam ediyordu. Cesetleri yeri kaplıyordu. O kadar çoklardı ki, aşağı atılanların düşüşünü yavaşlatıyorlardı, böylece tekrar saldırı yapabiliyorlardı. Mikael, bu yoğunlukla dayanamayacaklarını biliyordu. Surları aşmaları sadece an meselesiydi.

"Salar," diye seslendi kaptanlarından biri olan Rahim.

Mikael döndü. "Kaç kişi daha kaybettik?"

"Yüz seksen dört."

Mikael küfretti. On beş bin adam çok gibi görünüyordu, ama bir tane daha kaybedemezdi.

"Ve kayaların atış menziline ulaşamadığı yerleri hesapladılar. O bölgelerde oklarla savaşmak zorunda kaldık."

Mikael yine küfretti. Rael'in adamları bitmeden okları bitecekti.

"Bu sadece zaman meselesi," dedi kaptan.

Mikael, kaptanın göğsüne sıkıca bağlanmış silah kayışından tutup onu duvara itmek istedi, ama kaptanın az önce kendisinin de düşündüğü şeyi söylediği için ona kızamadı. Ve bu doğrudu. Daha fazla dayanamazlardı.

"Tüneli düşünmenin zamanı geldi," dedi Rahim.

Tünel, kalenin altından dağların altından geçip Canyonlands'e doğru tepelere çıkan dar bir geçitti ve Soren'in büyüdüğü terk edilmiş malikaneden çok uzak olmayan bir yerde çıkıyordu. Bir seferde bir avuç adamdan fazlasını almaya uygun değildi; bir kralın kaçması için tasarlanmıştı.

"Kuzey Bahoul'u ele geçirdiğinde tünel kapatıldı," dedi Mikael. O bunu biliyordu. Büyük Savaş'ta kaleyi geri almak için tüneli kullanmaya çalışmıştı.

"Aleon geldiğinde Ayı tüneli açtırdı, böylece Aleon kralı güvenilmez çıkarsa geri sızabileceğimiz bir yolumuz olacaktı."

Mikael ona bakarak durumu anladı. "O kurnaz piç." Kendi kendine güldü. Ayı, mezarından sonra bile ona yardım etmeye devam ediyordu. Ama bunun önemi yoktu. Tüneli kullanmayı düşünmüyordu. "Gidemem, Rahim. Adamlarla kalıp bu kaleyi savunacağım. Ayrıca kaderim Cyrus'la birlikte."

Kaptan başını salladı. "O zaman savaşmaya devam ederiz." "Savaşmaya devam ederiz."

Sonuna kadar. Uzun bir bekleyiş olmayacaktı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Vücudu ağrıyordu, hala yorgunluktan bitkin durumdaydı ve uyanırken kasları ağrıyordu. Bir dakika... Atın üzerinde miydi? Aniden Norah'ın zihni geri döndü.

Mikael.

Mercia ordusu.

Onu saran yabancı kollara şaşkınlıkla uyandı ve atın üzerinden atlamak üzereydi.

"Sakin ol," Adrian, ona karşı direnen Norah'ı sakinleştirdi. "Sadece benim."

Nefes nefese kaldı. "Hammel'in cehennemi." Korkmasına rağmen, onu gördüğüne sevindi.

Adrian güldü. "Uyanacak mısın diye merak etmeye başlamıştım."

Kız kaşlarını çattı. "Ne kadar uyudum?"

"Bütün gün," dedi yanlarında at süren Soren. "Bütün gece uyuduktan sonra." "Bütün gece ve bütün gün!" Parmak uçlarını başına götürdü. Yorgun düşmüştü. Adrian'a baktı ve o ona gülümsedi. "Beni bunca zaman taşıdın mı?" diye sordu.

Soren burnunu çekti.

"Uh, hayır," dedi Adrian. "Ben... biz... sadece, uh..."

"Seni biraz dolaştırdık," diye bitirdi Soren.

Daha önce uyanık olmasa da, şimdi uyanmıştı. "Ne?"

Omuz silkti. "Ağırsın."

"Anlamadım?"

"Sadece komutan ve ben," dedi Adrian. "Oh, ve Caspian." "Cohen," diye ekledi Soren.

"Oh, doğru. Cohen. Titus da bir süreliğine, ama o da uykuya daldı ve ikiniz de neredeyse atından düşüyordunuz. Hiçbirinde uyanmadın."

Yine şakaklarını ovuşturdu. Tanrılar, ona yardım etsin.

"Phillip'in üzerine de salya akıttı," diye ekledi Soren.

"Neredeyse unutuluyordum." "Doğru, Phillip de. Tamam, birkaç kişi.

Tanrılar, onu şimdi alın. Yüzünü elleriyle kapattı. "Salya akıttım mı?"

"Şey, üzerime kan bulaştırdın," dedi Soren.

Kesikler. Ellerine baktı. Kurumuş kan, kollarını, gömleğinin ve pantolonunun bazı kısımlarını lekelemişti. Bunun için bile uyanmamış mıydı?

"Gerçekten kendinden geçmiştin," dedi Adrian. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Aslında daha iyiyim. Açım. Susadım. Ama çok daha iyiyim."

"Al." Soren bir su tulumu uzattı, o da aldı ve öksürene kadar derin bir yudum aldı.

"Bahoul'a ne kadar uzaklıktayız?" diye sordu. "Bir buçuk gün daha var."

Daha önce hissettiği rahatlama bir anda kayboldu. Norah nefes alamıyormuş gibi hissetti. "Lucien şimdiye kadar Mikael'e ulaşmıştır."

Soren'in yüzü kasvetliydi. "Küçük bir ordu Bahoul'u savunabilir." Gözlerini kapattı. Buna inanabilmeyi diledi.

"Salara."

Ona baktı. "Biz oraya varana kadar savunacak." Öyle dua etti.

"Oklarımız bitti."

Mikael, kaptanlarından biri bu haberi verirken yavaşça başını salladı. Bu sadece an meselesiydi. Ve Rael hala geliyordu — bitmek bilmeyen insan dalgaları.

"Kayaları kullanmaya devam edeceğiz," dedi Rahim, "ama kayaların ulaşamadığı bir gedik açıldığında, el ele savaşarak savunmaya devam edeceğiz."

"Kaç adam kaybettik?"

"Şu anda binden fazla. Düşmanın neredeyse on katını öldürdük, ama bu onları hiç etkilememiş gibi görünüyor."

Mikael, başka seçenekler bulmak için zihnini taradı.

"Salar," dedi Rahim, "lütfen. Tünele gir, geri çekil. Biz onları burada tutar, dikkatlerini dağıtırız."

Mikael uzanıp kaptanın omzunu sıktı. "Hayır. Ben kalacağım. Elimizden geldiğince çoğunu öldürüp, komutanımız geldiğinde onları yenmesi için en iyi şansı vereceğiz." O gelecekti. Mikael, Aleon'a ne olduğunu bilmiyordu. Ama Kharav düşerse, Rael ile Kuzey arasında, Cyrus ile Salara arasında kalan tek şey Soren ve Mercian ordusu olabilirdi. Mikael, Soren'e elinden gelen en iyi şansı verecekti.

Bir çan çaldı.

Bir uyarı çanı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Mikael ve Rahim, kalenin duvarları boyunca koşarak, saldıran Raelean ordusuna baktılar. Hâlâ güçlü bir şekilde geliyorlardı ama henüz içeri girememişlerdi. Kharavian askerleri hâlâ direniyordu.

Çan tekrar çaldı ve Mikael şaşkınlıkla Rahim'e baktı. "Nereden geliyor? Rael dış duvarları aşmadı."

Rahim başını salladı, sonra durdu ve yüzü soldu. "Dışarıdan bir gedik değil. İçeriden."

Mikael'in kalbi hızla çarpmaya başladı. İçeriden bir gedik. Bu ancak tek bir anlama gelebilir... tünel. *Kuzey tanrılarını lanet olsun*, Kan Kralı'nın ordusu tüneli bulmuştu.

Merdivenlerden aşağı, kalenin derinliklerine doğru koştular ve giderken adamları topladılar. Raelean ordusu tünelden girerse, her şey bitecekti. Bahoul kaybedilecekti.

Tünelin kapısına vardıklarında, yarım düzine Kharavian savaşçısı kılıçlarını çekmiş bekliyordu. Mikael kendi kılıcını çekip hazırlandı. Kuzey'i lanetledi — Mercian çeliği ile değiştirilmemiş tek kapıyı. Ayı, içeri girmenin tek yolunu açık bırakmıştı.

Kapının arkasında metalin sürtünme sesi, bir ordunun sesleri duyuluyordu. Bekledi. Kapıyı kırdıklarında, elindeki her şeyle saldıracaktı. Elinden geldiğince çok kişiyi öldürecekti. Hepsi öyle yapacaktı. Tek

tesellisi, burada ölmeyeceğiydi. Vizyonu görmüştü. Dışarıda ölecekti. Cyrus'un elinden.

O zamana kadar savaşacaktı. Kılıcını daha sıkı kavradı.

Ama duydukları, kapıları kırmaya çalışan metal koçanın çarpma sesi değildi.

Bir anahtardı.

Bir anahtar.

Mikael Rahim'e baktı, kaptan da kılıcını hazırlayarak ona baktı.

Sonra kapı açıldı.

Ona bakan Raelean ordusu değildi.

Tekrar görmeyi beklemediği birinin gözleriydi.

Katya.

"Salara bir mesaj gönderdi, sizin yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi," dedi alaycı bir şekilde kenara çekilirken ve Kharavian savaşçıları tünelden çıkıp kaleye akın etti.

Neler olduğunu tam olarak anlaması biraz zaman aldı. Sonra Mikael doğruldu, rahatlamış bir şekilde güldü ve kılıcını kınına soktu. Kaptan onun önüne geçerek gözleriyle gülümsedi. O da elini uzatıp omzunu tuttu, sadece onu tuttu. Minnettar bir şekilde.

"Duygusal davranma, Salar."

O güldü.

"İçeriden takviye etmek için tünelden iki bin kişi getirdim," dedi kadın. "Ordunun geri kalanı gece karanlığını bekleyip düşmana dışarıdan saldıracak."

Mikael başını salladı. Makul bir yaklaşımdı. Zaten kırk beş bin kişiyi tünelden geçiremezdi. Savaşçılar kaleye akın etti. Yüzlerce kişi. "Duvara!" diye emretti Katya ve onlar da duvardaki saldırıya karşı silah arkadaşlarına katılmak için koştular.

Mikael, Crest'in kaptanı Bhastian'ı gördü. Salara'nın yanındaydı ve şimdi Katya'nın yanında duruyordu. "Salara seni orduyu çağırmaya mı gönderdi?" diye sordu Mikael.

Bhastian başını salladı. "Evet, Salar."

Gururdan kalbi neredeyse patlayacaktı. Salara'nın güvende olmasına minnettardı. "Mercia'ya döndü mü?"

Bhastian sertleşti. Tereddüt etmesi Mikael'e bir korku dalgası gönderdi.

"Mercia'ya mı döndü?" diye tekrar sordu.

"Hayır, Salar. Kuzey ordusunu sana geri çağırmaya gitti."

Mikael'in göğsü sıkıştı. Kuzey ordusunun yardım etme olasılığından mutlu olması gerekirdi. Ama bu, Salara'nın onlarla olacağı anlamına geliyordu. Mercia'da değil. Savaştan uzakta değil. Güvende değil.

Hayır.

Ama itiraz etmeden önce, tünelde bir bağıriş duyuldu ve hepsi o yöne döndüler.

"Ne oldu?" diye sordu Katya kimseye özel olarak.

"Rael!" diye bağırdı tüneldeki adamlar.

Mikael kılıcını kınından tekrar çıkardı. "Rael tünelde!" Bir zayıflık... Tünele dışarıdan giriş, kaleden uzak olmasına rağmen iyi gizlenmemişti. Tünel, tepelerin eteklerindeki çorak kayalıkların arasından çıkıyordu. Rael onların girişini görmüş olmalıydı... İki bin adamı gizlemek, Gölge Adamlar için bile zordu... Ve onları takip etmişti.

Kanında sıcak bir heyecan dolaşıyordu, yaklaşan savaşa hazırdı. Kharavian savaşçıları hala tünelin içindeydiler, ama kaleye doğru ilerlemek yerine geri dönüp düşmanla yüzleşmeye karar verdiler.

Katya odayı gözleriyle taradı, sonra tekrar tünele döndü. "Bu kapı, onu kilitlese bile onları dışarıda tutamaz." Endişenin karanlığı gözlerini doldurdu. "İçeri girerlerse, Bahoul düşecek."

"Tüneli çökertmeliyiz," dedi Bhastian. Hepsi ona baktılar.

"Adamlarımız hala içeride," dedi Katya.

"Ve onlar bana yardım edecek." Bhastian savaş baltasını kaldırdı. "Tek yol bu. Onları geçirmemeliyiz." Tünele geri koştu. Bhastian, Soren'in güvendiği adamı.

"Hayır!" Katya, Bhastian'ın yanları çevreleyen kalın ahşap kirişe koşup baltasını ona savururken bağırdı.

"Yıkın onu!" diye bağırdı Bhastian. Baltalı başka bir savaşçı başka bir kirişe vurdu.

Katya onun peşinden gitmeye çalıştı, ama Mikael onu yakaladı. Ne kadar acı verici olsa da, Bahoul'un güçlü kalması için bin beş yüz adamın hayatına değdi. Bhastian'ın fedakarlığına değdi. Kharavian ordusunun geri kalanı hala savaşın hemen ötesinde duruyordu ve gece karanlığında saldıracaktı. O zamana kadar dayanmak zorundaydılar. Onu en çok yıkan kararlar bunlardı.

Bhastian'ın kirişi yıkıp düşürmesi için dört vuruş yapması gerekti. Yanındaki savaşçılar iki kiriş daha yıktı. Tepeden biraz toprak ve küçük taşlar düştü. Bu yeterli değildi.

"Bhastian!" diye bağırdı Katya.

Bir sonraki kirişe geçti ve tüm gücüyle tekrar tekrar salladı. Sonra, üzerine çökmekte olan kayaların altında kalmadan önce, yumruğunu göğsüne koyarak onlara son bir kez baktı.

Katya'nın yanağından bir damla gözyaşı aktı.

Mikael, kaybın acısını nefes nefese bastırdı. Hepsi düşeceklerdi. O da dahil. Ve bunu kabul etti. Kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmek zorundaydı.

Savaşa odaklanmalıydı. Savaşa.

Uzun bir gün ve daha da uzun bir gece olacaktı.

Hâlâ devam eden yorgunluğuna rağmen Norah uyuyamıyordu. Mikael saldırı altındayken nasıl uyuyabilirdi ki? Lucien'in şimdiye kadar ona ulaşmış olacağını biliyordu. Günler önce Mikael'e ulaşmış olmalıydı. Mikael ne kadar dayanabilirdi?

Dayanmak zorundaydı.

Şafak sökmeden önce tekrar yola çıktılar. Bir orduyu hareket ettirmek çok yavaştı. Norah'ın yapabileceği tek şey, onlardan ayrılmamak ve geri kalan yolu tek başına koşmaktır.

Elini kılıcının kabzasına dolayarak at sürdü. Adrian ona bu silahı vermişti ve onu sıkıca tutmak ona biraz olsun rahatlık veriyordu. Soren de stratejik olarak kısa bir kılıç ve iki hançeri eyerinin kıvrımlarına saklamıştı. Koltuğunun arkasına bir tatar yayı bağlamıştı.

ancak ipi çekmek için gereken gücü her zaman zorlanıyordu. Yine de, onu yanında bulundurmak onu biraz daha iyi hissettiriyordu.

Aleon ordusu, Japheth'in ele geçirilmesini tamamlamak için geride kalan iki lejyon dışında, onlarla birlikte gelmişti. Sıralar, Mercia önde, Soren ve Caspian'ın önderliğinde, Aleon, Adrian ve Phillip'in arkasında, tek sıra halinde ilerliyordu. Dağlara yaklaştıkça, yatay olarak yayıldılar. Phillip ve Adrian onun yanına geldi.

Son sırta ulaştıklarında, Bahoul dağları görünmeye başladı. Dağlar eskisinden daha karanlık görünüyordu; zihni ona oyun oynuyordu. Gözlerini kısarak baktı ve mide bulandırıcı bir ürperti hissetti.

Dağlar daha karanlık görünüyordu çünkü üzerleri insanlarla kaplıydı —Raelean ordusunun adamları.

Kaleyi ele geçirmişler miydi? Lucien Mikael'e ulaşmış mıydı?

Aciliyet şimdi ruhunu kesiyordu. "Soren!"

Atı hızlandı, ama "Bu mesafeden saldırıya geçemeyiz. Savaş için gücümüzü saklamalıyız" dedi.

Ordularının dalgası daha hızlı ilerliyordu, ama yeterince hızlı değildi. Rael'in sayıları şaşırtıcıydı. O kadar çoktu ki, dağların zemini kaplayan karı göremiyordu. Ama...

Savaşıyorlardı...

Kharavian o r d usu hala savaşıyordu. İçinde umut filizlendi. Henüz kaleyi ele geçirmemişlerdi.

Dayan, diye yalvardı Mikael'e. Nefes alamıyordu.

Aradaki mesafeyi kapatmak, tüm yolculuktan daha uzun sürdü, ama yaklaştıkça hızları arttı.

"Arkaya geç," dedi Soren, Norah'a yaklaşırken. Sanki onu zorlayabilirmiş gibi...

Phillip, onun yanında at sürerken kılıcını çekti. Etraflarındaki süvarilerin atları önce tırıs, sonra dörtnala koşmaya başladı.

"Geri çekil!" diye emretti Soren.

Ama ordu hızını daha da artırdı ve Norah atını dörtnala koştururken kendi kılıcını çekti. Geri çekilmek için burada değildi.

"Salara!"

Düşmanın kornaları çaldı ve Raelean ordusu onlara karşı çıkmak için dışarı döküldü.

Norah, Phillip'in yanında at sürerek hücumla geçti. Adamları da saldırı çığlıkları atarak onları takip etti. Yeri altında sarsıldı. Gök gürültüsüyle zaman yavaşladı. Gözlerini Mercia ve Aleon'un geniş hattına dikti. Hatırlayabildiği kadarıyla, savaş fikrine karşı çıkmıştı. Şiddetini, ölümünü reddetmişti. Ama şimdi Mikael için gelmişti ve onu kurtarmak için ölüm getirecekti.

İlk çarpışma kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü. Kulaklarında metal sesi çınladı. Soren atını ona doğru çevirdi, ama o atını sola çevirip uzaklaştı. İzlemeye gelmemişti, sevdiği şey için savaşmaya gelmişti. Sonuna kadar. Siyah ve kanla kaplı kalabalığa hücum ederken çığlık attı.

Kılıcı zırh ve kemiklere çarptı ve öfkeyle parçaladı, ama kimse ona karşılık vermeye çalışmadı. Düşman ordusuna saldırırken, onun etrafında sadece ayrıldılar.

Ve o anladı - o, onların kralıyla bağlantılıydı - ona zarar vermeyeceklerdi.

Bu, onlara merhamet göstereceği anlamına gelmiyordu.

Norah atını ileriye, kaleye doğru sürdü ve kılıcının önünden çekilemeyen herkesi yere serdi. Sağında, Soren baltasını sanki toprağı soyuyormuş gibi salladı ve havaya kan sıçrattı. O da ona bağırmayı bırakmıştı, Raelean ordusunun ondan uzak durmasının nedenini anlamıştı.

Phillip solunda savaşıyor, ilerlemeye çalışırken emirler yağdırıyordu.

Ama ilerleyemiyorlardı. Geri püskürtülüyorlardı. Mercia ve Aleon orduları çok güçlüydü, ama Rael ordusu onları silip süpürürken, bunun yeterli olmayacağını anladı. Rael sel gibi akıyordu ve kuzey krallıkları artık yer kaybediyordu. Çaresizlik içinde gözlerini kaleye dikti. Mikael'e ulaşmalıydı. Neredeydi?

Savaşı göremezdi; sadece geriye doğru itildiğini hissediyordu. Bir Raelean askeri Adrian'a atladı ve o da onu havada kılıcıyla yakaladı.

"Bu şans eseriydi!" Adrian hafif bir gülümsemeyele bağırdı.

Ama o gülümsemedi. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Yeterli değillerdi. Kharavian ordusunun geri kalanına ihtiyaçları vardı. "Katya orduyla buraya gelene kadar dayanmalıyız!" diye bağırdı, savaşın sağır edici gürültüsünün üstüne.

"Onlar zaten burada!" Adrian bağırarak cevap verdi. "Başka kimse gelmeyecek."

Ne? Kharavian ordusunun geri kalanı zaten orada mıydı? Etraflarındaki kanlı manzarayı gözden geçirdi. Raelean kuvvetleri o kadar fazlaydı ki Kharav çok az görünüyordu. Ama hepsi oradaydı. Hepsi ölüyordu.

Başka kimse gelmeyecekti. Bu tamamen doğru değildi — Tahla henüz onlara ulaşmamıştı, ama Rael'in kuvvetleri çok eziciydi. Uru'ların sayısı önemli değildi.

Çaresizce etrafına bakındı. Ve donakaldı.

Kalenin kuzey duvarı yıkılmıştı. Duvarı nasıl yıkmışlardı? Duvar aşılmıştı. Bahoul *aşılmıştı*. Rael hem dışarıda hem de içerideydi.

Panik başlıyordu. Mikael neredeydi?

Elinde bir acı hissetti — *hayır!* Şimdi olmaz! Ama sadece sol elinde bir kesik vardı. Sağ elinde yoktu.

Acıyı görmezden gelmeye ve etrafındaki kaosa odaklanmaya çalıştı. Düşüyorlardı. Mercia ve Aleon, Rael'e yenik düşüyordu.

Şu anda önemli olan tek şeye odaklandı. "Mikael nerede?" Kale ele geçirilmişti. "Mikael nerede?" diye bağırdı.

Ellinci Bölüm

Mercia ve Aleon düşüyordu. Kharav düşüyordu. Soren vurulmuş ve atından düşmüştü. Şimdi Adrian'ın yanında omuz omuza duruyor, çaresizce savunma hattını korumaya ve Rael'in onları kaleden, Mikael'den uzaklaştırmasını engellemeye çalışıyordu. Caspian, Rael'in yanlarından saldırmasını engellemek için kuzey tarafında çalışıyordu ve Phillip, Aleon ordusuyla güneye doğru ilerliyordu, ama yavaş yavaş yer kaybediyorlardı.

Salara intikam için savaşıyor, birbiri ardına adamları yere seriyordu. Onların onu öldürmeye çalışmadıklarını fark etti. O da fark etti ve bunu kullandı. Soren, onu korumaya odaklanacağını düşünmüştü, ama o bir iki kez onu bile kurtarmıştı. Eğer buradan sağ çıkarlarsa, onu Salta Tau'ya götürüp işaretlerini yaptırmaya niyetliydi.

Kuzeyli askerler oklarını çekebildikleri kadar hızlı ok attılar, ama bu Rael'in dalgalarını sadece biraz çökertmekle kaldı. Düşmanın sayısı şaşırtıcıydı. Köleler Kan Kralı'nın ordusuna akın etmişti, ama kimse bu sayının ne kadar fazla olacağını tahmin edemezdi. Çoğu savaşçı değildi, ama olmaları da gerekmiyordu. Sayıları tek başına eziciydi.

Salara'nın çılgılığı onu durdurdu ve dönüp iki Raelean askerinin onu atından indirdiğini gördü. Soren hırladı ve aralarına giren adamların dalgasını kesmeye çalıştı, ama keskin bir acı yan tarafını kesti ve onu yere düşürdü. Kendini kontrol etmek için durmadan önce bunu yapan adamın kafasını kopardı.

Yanından kan akıyordu, ama görüldüğünden daha kötü değildi. Acı verici bir devamı olacaktı, ama iyi olacaktı.

Soren ilerledi ve savaş baltasıyla alanı biçti, Raelean askerlerini kendi kanlarıyla yıkadı. Ama bu onları durdurmadı. Gelmeye devam ettiler. Salara'ya ulaşmaya çalıştı, ama

artık ondan daha uzağa sürüklenmişti. "Salara!" diye bağırdı. Ama onu göremiyordu.

Baltasını tekrar kan için savurdu, ancak bu sefer, arkasında eşit güç olan çeliğin gücüyle karşılaştı. Etrafında Rael'in askerleri hareket ediyordu. Köleler değildi. Savaşçıları gördüğünde tanırdı. Bunlar, Rael'in arenalarından kurtarılmış kanlı spor dövüşçüleri, her gün savaşılan adamlardı. Kan Kralı'nın güvendiği, en iyileri, son için saklananlar.

Çünkü son yaklaşmıştı.

Gözleri aralarında gidip geldi. Dört, beş, altı. Ama biri özellikle dikkatini çekti. Diğerleri gibi olmayan, gece gibi siyah tenli ve neredeyse Soren kadar iri bir adam. Diğer adamların gözlerinin onunla Soren arasında gidip gelmesinden, onun açıkça otorite sahibi bir adam olduğu belliydi. Liderleri. Alnında koyu kırmızı bir leke vardı. *Kan*. Kasıtlı kan. Soren'in zihni çalışmaya başladı. Kan Kralı onunla böyle konuşuyordu, ordusunu böyle koordine ediyordu. Kaç adam kralın kanını taşıyordu? Kaç adam mesaj gönderebilirdi?

Soren baltasını düşürdü ve sırtından iki kısa kılıcını çekti. Dişlerini gösterdi. Kan Kralı'na bir mesajı vardı.

Dansları, savaş içinde bir savaştı, çelik ve kan fırtınasıydı. Etrafını sarmışlardı. Birini tekmelediğinde, başka birine dönmek için dönmek zorunda kaldı. Her bir vuruşları ölümcül bir güç taşıyordu.

Başka bir darbe uyluğunu ısırды, neredeyse yere düşecekti, ama mucizevi bir şekilde ayakta kalarak savaşımaya devam etti. Soren ikisini yere serdi, nasıl olduğunu bilmiyordu.

Bir darbe midesine isabet etti ve o ikiye katlandı, ancak yüzüne bir diz darbesi aldı. İkincisini engelledi ve rakibinin bacağını keserek kopardı.

Arkasında bir başkası geldi ve o tekrar döndü.

Sol omzunun alt kısmını delen bıçağı neredeyse hissetmedi, bıçak kalbini kıl payı ıskaladı.

Liderleri.

Kanlı spor askeri, kılıcı Soren'in vücuduna saplayarak kınına kadar ittirdi. Yüz yüze durdular, birbirlerinin nefesini hissedebilecek kadar yakındılar. Ve ikisi de aralarına baktılar.

Soren'in bıçakları da adamın bağırsağına saplanmıştı, kınına kadar. Gözleri kilitlendi, adamın farkına varması yavaş yavaş gerçekleşti. Son bir çabayla, son nefesini verirken, kan sporu savaşçısı silahını Soren'in omzunda çevirmeye çalıştı, ama Soren başını öne doğru itti, onu *bir çatırtıyla yere* düşürdü ve adamı kılıçlarından itti. Savaşçı geriye düşerken kılıcını da beraberinde çekti ve Soren acı içinde bağırdı.

"Everan!" diye bağırdı bir adam.

Diğer adamlar bir anda üzerine çullandı. Kolunda yakıcı bir yanık hissetti, ama bunu görmezden geldi. Soren, yorgun bedenini sadece kas hafızası ve içgüdüleriyle hareket ettiriyordu. Öfkesinin onu beslemesine izin verdi. Salara'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Onu kaybetmişti. Adrian da yanından kaybolmuştu. Ölüm onu almıştı mı? Bunu zihninden uzaklaştırdı; çaresizliğin kendisini ele geçirmesine izin veremezdi.

Kanlı spor dövüşçülerinden sadece ikisi kalmıştı, ama rahatlamadı. Sol kolu artık silah tutamıyordu. Kafasının arkasına bir şey çarptı ve dizlerinin üzerine çöktü. Karnına aldığı bir başka darbe nefesini kesti ve öne doğru düştü. Başını kaldırmak için çabaladı.

Böyle mi bitecekti?

Phillip'in atı, binicisiz bir şekilde yanından geçip gitti. Nefes alamıyordu.

Etrafında Rael'ler onu boğmak için üşüştü. Karanlık onu sardı.

Artık körü körüne savaşıyordu. Yüzünden kan akıyordu. Bunun kendi kanı olup olmadığından emin değildi, ama önemi yoktu — hayatı tükenene kadar savaşacaktı.

Ve hayatı tükeniyordu.

Yer altından sallanıyordu. Onu sonsuz uykuda yutmaya mı geliyordu? Hayır, henüz değil. *Salara. Mikael. Phillip.* Onları henüz terk edemezdi...

Altındaki titreşim gök gürültüsü gibiydi.

Gözlerindeki kanı sildi, ama yine de görüşü bulanıktı. Kafasına bir kılıç indi, ama onu havada savurdu — kılıç ve onu tutan kol yere düştü. Etrafında çığlıklar yükseldi.

Gök gürültüsü — başka bir Raelean saldırı dalgası.

Yüzünü tekrar sildi ve arkadan gelen savaşın gürültüsüne doğru döndü. Sonunu karşılamak için döndü.

Ama bu Rael'in hücumu değildi.

Bir süvari dalgası katliam denizine çarptı.

Binlerce kişiydiler. Uru'dan daha fazla savaşçı — çok fazlaydılar. *Çok fazla Atlı vardı.* Sadece Uru değil, fark etti. Hepsi. Bütün kabileler. Bazılarını tanıdı, bazılarını tanımadı. Bazıları Kharav'ın arkadaşlarıydı. Bazıları değildi. Ama hepsi gelip Rael'e saldırdılar.

Ve onlara liderlik eden —

Tahla. Sephir'e biniyordu.

Kılıcı, kanla kaplı güneş ışınları altında parlıyordu. Eyere yüksekçe oturmuş, kılıcını havaya kaldırmış, dudaklarını geri çekerek, duymasına gerek kalmadan hissedebileceği bir çığlık atıyordu: savaş çığlığı.

Soren, kalabalık onun yanından hızla geçerken dengede kalmaya çalıştı.

Uzakta, Adrian'ı gördü. Duygular onu sardı, ama gözleri buluştuğunda başını sallamayı başardı. Adrian, etraflarını saran Atlıların dalgasını hayretle izledi ve inanamayan gözlerle Soren'e baktı.

Yeni bulduğu enerjiyle Soren harekete geçti. Salara'yı bulması gerekiyordu. İlerlerken adamları kılıçtan geçiriyordu, ama gözleri sahada yatan bir ceset gördüğünde donakaldı.

Hayır...

Cohen'e koştu ve çocuğun yanına çöktü. Kısmen kopmuş kolundan kan akıyordu.

Ama çocuk onu itti. *Hayır, ben iyiyim,* dedi. *Git! Salara'nın sana ihtiyacı var!*

"Cohen!" diye bağırdı Adrian ve bir anda onun yanına geldi. Kollarını sarmak için iç tunikasından keten kumaşı çıkardı.

Cohen, Soren'in omzuna vurdu. Yaralı olanın. Sertçe. *Git!*

"Onu ben hallederim," dedi Adrian. "Git!"

Soren ilerlemeye devam etti ve Salara'yı ararken savaşın içinden sıyrıldı. Onu nereye götürmüşlerdi? Onu öldürmeyecekleri düşüncesi ona küçük bir teselli veriyordu. Ama bu *çok küçük* bir teselliydi.

Çığlıklar ve çeliğin sesleri arasında gözlerini gezdirdi, ama etrafında savaş tüm şiddetiyle devam ediyordu ve görüşünü engelliyordu. Onu hangi yöne götürmüşlerdi? Savaşın ortasında onu göremiyordu. Onu bulamıyordu. Yenilgi hissi onu sardı.

Onu kaybetmişti. Koruması gereken tek kişi, yanında tutması gereken tek kişi. Onu kaybetmişti.

"Soren!" Çıığı savaşı sesini bastırdı ve o döndü. Savaşı ortasında, Salara kendi atıyla ona doğru geliyordu. *Kal*. Phillip onun yanında at sürüyordu.

Neredeyse ağlayacaktı.

Kız, atını onun yanına getirip, ayağını üzengiden çıkardı, böylece o da arkasına atlayabilecekti. "Mikael'i bulmalıyız!"

Sol elinin kanla ıslandığını fark etti ve bakmak için elini çekti. Avucunun üzerinde iki kesik vardı. Derindi.

"İyileşmiyorlar," dedi. "Sanırım şifacısını kaybetmiş." Korkunç bir düşünceydi.

"Sorun yok," dedi. "Sağ elim iyi. Neden bilmiyorum, ama onu kesmemiş."

Soren nedenini biliyordu: Şifacısını kaybetmiş olsaydı, kılıç tutan elini kesmezdi.

Birlikte, Atlılar'ın arasından geçerek Kharavian ordusunun Rael ile çatıştığı yere geri döndüler. Kale, duvarlarının içindeki ve dışındaki tüm ordularla birlikte ele geçirilmişti.

Rael'in sayıları artık daha az görünüyordu. Raelean kuvvetlerine baktı ve bazılarının kaçtığını fark etti. Buna rağmen, Rael hala güçlüydü, ancak Süvarilerin katılımı durumu tersine çevirmiş ve onlar yer kaybetmeye başlamıştı.

"Orada!" diye bağırdı

Salara. Ve sonra onu gördü.

Mikael, Kharavian askerleri tarafından çevrili atının sırtında savaşıyordu. Etraflarını saran kalın Raelean ordusu halkasına karşı savaşıyorlardı. Soren ona yardım etmek için hala çok uzaktaydı ve atını ona doğru sürdü.

Atı, ağır toynaklarıyla düşmanları ezip geçerek ilerledi. Salara, ilerlerken savaştı. Tek elle bile olsa, ulaşabildiği kadar çok kafaya ulaşmak için uzandı ve

Soren onu tutmakta zorlanıyordu. Rüzgar, Salara'nın kışlık yelesini yakaladı ve Soren'in yüzüne çarptı. Soren küfretti. Tam da ihtiyacı olan şeydi: kan ve saçlarla görüşünün engellenmesi.

Ve sonra düştüler.

Soren, sol omzunu yerinden çıkaran bir güçle yere çarptı. Sanki yeterince acı çekmemiş gibi. Sendeleyerek ayağa kalktı. Salara yavaşça yanında ayağa kalktı. Rüzgâr onu yere sermişti, ama görünüşe göre yaralanmamıştı. Dehşetle arkasına baktı ve destrierinin göğsüne bir mızrak saplandığını gördü.

Phillip, üzerlerine üşüşen düşmanları geri püskürtmek için koştu. Başka bir at ileri atladı ve Soren'in gözü çiftçi kızını gördü.

Calla, onlara doğru koşan adamlara oklar yağdırdı ve onlar Soren ve Salara'ya ulaşmadan onları yere serdi. Tek bir ok bile ıskalamadı. Soren dişlerini sıktı ve omzunu yerine oturtmak için geriye doğru çekti. Hâlâ savaştan Mikael'e baktı.

"Soren!" diye bağırdı Salara ve Soren, Kan Kralı'nın gece atı üzerinde Mikael'e doğru ilerlediğini gördü. Ama Soren hala bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı.

"Oklarım bitti!" diye bağırdı Calla.

Soren bir Raelean askerini daha kesti ve Mikael'e doğru koşmaya başladılar. Korku içini kapladı. Zamanında yetişemeyeceklerdi. Çok uzaktaydılar.

Aniden, bir ok havada süzülerek Mikael'in yan tarafına isabet etti.

"Hayır!" diye bağırdı Soren ve Salara onun arkasından çığlık attı.

Mikael bir an için eyerinde sallanarak kaldı, sonra yavaşça attan düştü.

Soren, kükreyerek ileri atıldı, kılıcını geniş bir hareketle savurarak, aralarındaki sonsuz mesafeyi kapatmaya çalışırken kan ve yıkımdan oluşan bir yol bıraktı. Giderken, yere düşmüş bir adamın mızrağını kaptı.

Kan Kralı Mikael'e ulaşmadan hemen önce durdu ve sağ elinde kılıcıyla attan indi. Mikael kendini geri sürükledi. Ayağa kalkmaya çalışmadı. Kalkmayacaktı. Tıpkı vizyonda olduğu gibi Cyrus'la savaşmayacaktı.

"Soren!" Salara arkasında bağırdı.

Soren durdu ve elindeki mızrağı geriye doğru çevirdi. Kan Kralı menzil içindeydi. Onu vurabilirdi. Onu öldürebilirdi.

Cyrus, Mikael'in elinden kılıcını vurdu ve Mikael, oku hala yanından çıkmış halde, kendini daha da geriye sürükledi.

Soren, Raelean kralına bakışlarını sabitledi ve elini sabitlemek için nefesini düzenledi.

"Ne bekliyorsun?" diye bağırdı Salara arkasında.

Salara'ya fırsatını bulduğunda harekete geçeceğine söz vermişti. Ve fırsatı yakalamıştı. Ama yapamadı. Yapamadı.

Bu onu mahvetti.

"Onu durdurun!" Sesindeki dehşet, kalbine bir hançer daha sapladı.

Elinde tuttuğu mızrağı bırakmak için elini yakıyordu — kardeşini kurtaracak, her şeyi sona erdirecek mızrağı. Ama bu aynı zamanda Salara'nın da sonunu getirecekti. Yapamadı.

"Soren!" diye bağırdı. "Yap şunu!"

Cyrus kılıcını başının üzerine kaldırdı ve Soren ağlarken dişlerini gösterdi, ama yine de kılıcı atamadı. Boğazından acı bir çığlık çıktı.

Cyrus'un kılıcı, kan dökme arzusunu kutlar gibi parıltıyordu, bir kralın kafasını kesecek olmasını kutluyordu.

Kan Kralı kılıcı yüksekte
tuttu. Ama kılıç aşağı
inmedi.

Cyrus tereddüt etti. Sonra yana doğru sendeledi, sallandı.

Soren'in kaşları çöktü. Ne oluyordu?

Sonra Kan Kralı, kaldırdığı kılıcı bırakarak geriye doğru sendeledi ve kılıç arkasına yere düştü. Göğsünü tırmaladı, kaburgalı göğüs zırhının altından kan akarken aşağıya baktı. Ama silah yoktu. Ona hiçbir şey çarpmamıştı.

Cyrus dizlerinin üzerine çöktü.

Soren, kafası karışmış bir şekilde sadece bakakaldı. Hiçbir şey yoktu...

Kalbi durdu ve Salara'ya baktı. Dehşetle ağzı açık kaldı.

Salara, göğsünün hemen altından çıkan bir hançerin kabzasına elini dolamış, dengesiz bir şekilde ayakta duruyordu.

"Hayır," diye mırıldandı, mızrağını bırakıp ona doğru koştu.

Sonra sesi gök gürültüsü gibi çatladı. "Hayır!"

"Norah!" diye bağırdı Phillip, ama hala etraflarındaki yoğun çatışmada Raelean askerleriyle savaşıyordu.

Soren, Salara dizlerinin üzerine çökmek üzereyken ona ulaştı ve onu kollarına aldı. "Salara!"

Ağzı hareket etti, ama hiçbir kelime çıkmadı.

Aptal kadın. Aptal, aptal kadın. "Ne yaptın sen!" diye ona öfkeyle bağırdı. "Ne yaptın sen lan?"

Gözlerinin köşelerinde gözyaşları belirirken kaşlarını çattı ve sonra gülümsemeye çalıştı. "Sanırım yaşlandıkça kör oluyorsun," diye cevapladı nefes nefese.

"Özür dilerim," diye yalvardı. "Yapamadım. Çok üzgünüm."

Kadın başını salladı. "Senden bunu istememeliydim."

Soren, omzundaki yakıcı acıyı görmezden gelerek onu kollarına alıp ağladı. Onu Mikael'e götürmesi gerekiyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Kafasını sallayarak onu kucağına aldı ve ayağa kalktı, ama konuşmadı. Onun özrünü istemiyordu. Dünyadaki en önemli kişiyi ondan, Mikael'den ve Adrian'dan, onu seven herkesten, ona ihtiyaç duyan herkesten aldığı için özür dilemesini istemiyordu.

Nefesi zorlanıyordu ve o daha hızlı hareket etti.

"Salara!" Mikael onları görünce bağırdı. Yanında duran Mikael, yanındaki oku tutarak topallayarak onlara doğru zorlukla ilerledi.

Soren onu olabildiğince nazikçe yere yatırdı. Mikael diğer tarafına çöktü, elleri titreyerek bıçağın kabzasına, onun göğsünün hemen altına uzattı.

Mikael'in sesi titriyordu. "Salara."

Salara elini uzattı ve parmak uçlarıyla Mikael'in yüzünü okşadı. "Sana kaderin değiştirilebileceğini söylemiştim." Zayıf bir gülümsemeyle gülümsedi.

Mikael çaresizlik içinde etrafına bakarken ağladı. Göz alabildiğince savaş hala devam ediyordu, ama sonra gözleri bir şey gördü ve durdu.

uzaktaki Tahla'yı gördü. Soren, onun bakışını takip ederek, hala Sefhir'in üzerinde duran ve Raelean ordusuna karşı savaşan Tahla'yı gördü.

"Vahşi," dedi.

Soren kaşlarını çatı. "Ne?"

Mikael elini uzattı ve Soren'in bir zamanlar okla vurduğu yara izli omzuna dokundu. "Vahşi Doğa. Vahşi Doğa'ya ne kadar uzağız?"

Bunun ne önemi vardı ki? Soren başını salladı. "Üç günlük yol mu? Muhtemelen daha fazla."

"Onu Vahşi'ye götürmeliyiz. Onlar onu iyileştirebilir."

Soren Norah'a baktı. Göz kapakları düştü. "Asla zamanında yetişemeyiz. Bir saat bile dayanamaz." Sözleri titriyordu.

Mikael onu tuttu. "Öyle söyleme!" Gözlerinden yaşlar akarken ona baktı. "Yapmak zorundayız."

Salara'yı dikkatlice kucaklayan Mikael, yakındaki bir ata doğru yürüdü ve onu kucağında tutarak ata bindi. Calla, Soren'e kendi atını verdi ve kendisi için yakındaki başka bir atı aldı. Hayvanları katliamın içinden geçerek batıya doğru sürmeye başladılar.

Vahşi Doğa'ya asla zamanında ulaşamayacaklardı.

Elli Birinci Bölüm

Adrian savaş alanındaki cesetlerin arasından geçti. Hâlâ bazı yerlerde çatışmalar devam ediyordu, ancak Rael'in ordusu büyük ölçüde dağılmış, ölen kralın haberi yayılınca geri çekilmişti. Mercian askerleri Cohen'e yardım etmişti; arkadaşı kolunu kaybedecek, ancak hayatını kurtaracaktı.

Phillip'e yetişti ve Norah'a ne olduğunu öğrendi, zaferin coşkusu bir anda yerle bir oldu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, sadece onların başarmasını beklemek dışında. Ama kalbinde, başaramayacaklarını biliyordu. Vahşi Doğa çok uzaktaydı.

Adrian, uyuşmuş bir halde katliamın ortasında sendeliyordu. Bir bakıma, Alexander'ın tanrılara kavuşmuş olmasına, Norah'ın kaybının acısını yaşamak zorunda kalmayacağına seviniyordu. Yine. Gözyaşları yüzünden akıyordu. Adrian, ikisi için de bu acıyı çekecekti.

Sağında bir hışırtı duydu ve Katya'yı gördü. Savaş alanında hayatta kalanları arıyordu. Onu görünce yaklaştı.

"Berbat görünüyorsun," dedi ona ulaştığında. Şalını indirdi ve belindeki keçi derisinden bir yudum su içti.

Bunun bir şaka olduğunu biliyordu, ama gülümsemeye kendini getiremedi. Ona suyu uzattı. O reddetti.

Yüzü ciddileşti. "Bugün iyi savaştın."

"Yeterince iyi değildi."

Savaş alanına baktı. "Hiç yeterince iyi olur mu?" Hayır.

Hayır, olmazdı.

Kadın iç geçirdi ve ona döndü. "Kuzeye geri dönecek misin?" diye sordu.

Kafasını salladı. "Hayır. Kharav'a. Sevina ve Theisen'e geri dönmem gerek. Onlar... benim tek sahip olduğum şeyler."

Gözleri parladı ve dudakları hafifçe açıldı. Ona yaklaştı. "Adrian... Sana bir şey söylemem gerek..." Durdu.

Adam kaşlarını çattı. Kız gergin görünüyordu. Adrian, Katya'yı daha önce hiç gergin görmemişti. Tanrı aşkına, bir savaşı yeni bitirmişlerdi.

Sadece ona bakıyordu.

"Katya?"

Yutkundu. "Hepimiz senin aileniz," dedi sonunda. "Hepimiz senin yanındayız."

Bu... onun beklediği şey değildi. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Katya onun omzunu tuttu ve sonra savaş alanında hayatta kalanları aramaya devam etti.

Adrian dikkatini tekrar savaş alanına çevirdi. Yaralılar taşınmıştı, ama Bahoul hâlâ bir ceset dağı gibi görünüyordu ve etrafındaki tepeler dalgalı bir ölüm denizi gibiydi. Yarıları gömülü bir Crest savaşçısını tanıdı ve ona doğru koştu. Yanına çöktü ve elini adamın boynuna koyarak nabzını kontrol etti.

Adam ölmüştü.

Adrian tekrar ayağa kalktı, gözleri hala savaşçının üzerindeydi. Çok fazla kişi ölmüştü, tanıdığı, sevdiği çok fazla kişi.

Arayışına devam etti, sağa sola bakarak.

Sonra, bir tepenin oyuğunda, onu durduran bir şey gördü.

Lucien.

Sırt üstü yatıyordu. Kan, göğsündeki zırhın altından sızarak yanlarından yere akıyordu. Yüzü gökyüzüne dönük, boş boş bakıyordu.

Adrian yaklaştı ve Lucien'in eli hafifçe kıpırdadı.

Hâlâ hayattaydı.

Daha da yaklaştı, gölgesi onun üzerine düştü ve Lucien'in gözleri onu buldu.

"Adrian," dedi zayıf bir sesle, o kadar sessizdi ki neredeyse duyamadı. Adrian yavaşça yanına çöktü.

Lucien konuşmak için ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Kanlı elini yere uzatarak Adrian'a doğru uzattı.

Adrian ona baktı. Eğer elini tutarsa, Lucien ona gelebilir, zihnine girebilirdi.

"Adrian," dedi Lucien tekrar. Yalvarırcasına.

Alexander'ın yüzü ona baktığında Adrian'ın dudağı titredi; kalbini ikiye bölen, dünyada her şeyden çok özlediği yüz. Lucien'in uzattığı ele baktı, sonra onu tuttu ve gözlerini kapattı.

Zihninin derinliklerinde, hâlâ savaş alanındaaydılar. Ama şimdi, Lucien onun önünde duruyordu, sağlam ve sağlıklı.

"Kardeşim," dedi Lucien.

Adrian ona ihtiyatla baktı.

"Bağı kopardım," dedi Lucien.

"Ama bu onu kurtarmaz, değil mi?" Onu iyileştirmezdi.

Lucien'in gözleri, sanki suçlulukla doluymuş gibi kısıldı. Suçlu mu hissediyordu?

Evet, suçluydu. "Ona yardım etmesi için birini gönderdim. Bir arkadaşımı." İçinde en ufak bir umut ışığı parladı. "Bir şifacı mı?" Lucien başını salladı. "Şifacıyı kaybettim."

Adrian kıpırdadı. "Bu arkadaş onu kurtaracak mı?" Umut etmeye cesaret edebilir miydi?

"Kurtarabilir mi bilmiyorum." Lucien yutkundu. "Norah'ı incitmek istemedim. Kendini feda edeceğini düşünmemiştim."

"Çünkü onu hiç tanıımıyorsun," diye karşılık verdi Adrian.

Lucien başını salladı, suçluluğu kabul etti, Adrian'ın öfkesini kabul etti. "Fazla vaktim yok, ama aramızdaki ilişkilerin farklı olmasını dilediğimi bilmeni istedim. Farklı bir dünyada, farklı bir zamanda yaşasaydık, farklı olabileceğini düşünmek hoşuma gidiyor." Hüzünle gülümsedi. "Senden af dilemeye cesaret edemem, ama sana bir şey vermek istiyorum."

Lucien sağ tarafına baktı ve Adrian onun bakışını takip ederek Alexander'ın onlara doğru yürüdüğünü gördü. Alexander sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu.

Adrian titreyerek nefesini tuttu. "Gerçekten o mu?" Lucien başını salladı.

"Anlamıyorum. Ölülerle bağlantı kurabilir misin?"

Lucien yavaşça tekrar başını salladı. "Öyle bir şey."

Ama Adrian nasıl olduğunu umursamadı. Alexander'a doğru sendeledi ve kardeşi kollarını açtı. Adrian ağlayarak kardeşinin kollarına düştü. Alexander onu kucakladı ve sıkıca sarıldı. Vücudunun sıcaklığı onu sardı. O oradaydı. *Gerçekten oradaydı.* Adrian ona sarıldı.

Gözlerini kırıştıtarak geri çekildi. "Nasıl buradasın?"

Ama Alexander sadece gülümsedi. Onunla ilgili her şey, Adrian'ın hatırladığı gibiydi. Gözleri, yüzü, gülümsemesi. Onu son bir kez görmek, veda etmek için hiç fırsatı olmamıştı. Ama şimdi, o buradaydı. Ve onu hissedebiliyordu, sıcaklığını hissedebiliyordu.

Adrian Lucien'e baktı. "Konuşamıyor mu?"

"Onun konuşmasını sağlayacak kadar gücüm yok, ama seni sevdiğini bilmeni istiyorum." Sesi duygudan boğulmuştu. "Seninle ve olduğun adamla gurur duyuyor. Babamızın da gurur duyduğunu söylüyor."

"Seni seviyorum Alec," dedi Adrian gözyaşları içinde. "Bana öğrettiğin her şeyi unutmayacağım. Babamızı ve ailemizi onurlandıracağım. Seni seviyorum."

Alexander boynunu kavradı ve onu sıkıca sarıldı. Başını salladı. Son bir gülümsemeyle kayboldu.

"Zamanımız geldi," dedi Lucien.

Adrian ona baktı.

"Hoşça kal kardeşim," dedi Lucien yumuşak bir sesle ve Adrian'ın zihni karanlığa gömüldü.

Gözlerini açtı. Lucien hâlâ önünde yatıyordu. Ama artık yoktu. Burnundan ve yanaklarından kan akıyordu. Adrian kardeşinin cesedine eğildi ve ağladı.

Soren ve Mikael atlarını hızla sürdüler, Calla da hemen arkalarındaydı. Kız, sahada düşmüş okçuların yanında duran birkaç ok kılıfı daha almıştı, ama artık fazla ihtiyaçları yoktu. Karşılarına direniş çıkmadı. Raelean ordusunun çoğu kaçmaya başlamıştı. Soren minnettardı. Vücudunun bir savaşa daha dayanabileceğinden emin değildi. Kılıcını zar zor tutabiliyordu.

Mikael de iyi durumda değildi. Yan tarafındaki oku kırmıştı ve çıkaramıyordu. Hâlâ Salara'yı kollarında taşıyordu. Soren onu çoktan kaybettiklerinden korkuyordu. Hayır, bunu düşünemezdi, bu onu mahvederdi.

Aniden, bir kadın önlerinde belirince atları arka ayakları üzerinde yükseldi ve gıcırdayarak durdu. Kadın, yanmış kan renginde bir pelerin giymişti ve uzun, koyu renkli bukleleri önünden sarkıyordu. Başlığını geri çekti.

Soren, son görüşmelerinde kadının yüzünü görmemiş olsa da, onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. "Bu Kan Kralı'nın cadısı," diye Mikael'e seslendi. Kılıcını çekti, onu kullanmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Kadın gözlerini ona çevirdi. "Bu daha önce de seni çok uzağa götürmedi, şimdi de götürmeyecek."

"Yolumuzdan çekil," diye dişlerinin arasından homurdandı Mikael. "Kralım beni Kuzey Kraliçesi'ne yardım etmem için gönderdi."

Soren burnunu çektirdi. "Kralın öldü."

Yüzünde çok hafif bir duygu belirdi. Şaşkınlık mı? Hayır. Alnında kan izleri vardı. Onun öldüğünü biliyordu. Bu acıydı. "Yine de sözümü tutacağım," dedi.

Daha çok Salara'yı öldüreceğine dair bir söz. Soren kılıcını daha sıkı kavradı, onun kafasını kesmeye hazırды.

"Sen bir şifacı mısın?" diye sordu Mikael.

"Şifacı istiyorsan, ordun bu dünyadaki tek şifacıyı öldürmemeliydi," diye karşılık verdi.

"Bu savaşı başlatan *senin* kralın," diye hırladı Soren.

"Yeter," diye Mikael ona tısladı. Cadıya döndü. "Ona nasıl yardım edebilirsin?"

Soren ona şaşkınlıkla baktı. "Ciddi olamazsın."

"Ben şifacı değilim," dedi kadın, "ama sana yardım edebilecek birine ulaşman için daha fazla zaman kazandırabilirim."

"Ya da onu öldürebilirsin," diye homurdandı Soren. "Hepimizi öldürebilirsin."

Cadı acımasız bir gülümseme attı. "O zaten ölüyor. Benim bir şey yapmama gerek yok. Ve evet, *senin* güçlü kalenin duvarını yıktım. Seni öldürebilirim. Hemen şimdi."

Soren sinirden tükürdü. Öyleyse neden öldürmedi?

"Hızlı karar verin," diye bağırdı Norah'a bakarak. "Onun sadece birkaç dakikası kaldı."

Mikael, Salara'yı kollarında tutarak atından indi. Soren ona şaşkın şaşkın baktı. Onun ona güvendiğine inanamıyordu. "Dikkatli ol, cadı," diye uyardı Mikael.

Kadın yavaşça Norah'a baktı ve elini kafasına koydu. Sonra elini uzattı ve Mikael'e dokundu, Soren'in anlamadığı sözler fısıldadı. Kılıcını daha sıkı kavradı. Hafif bir rüzgar esti ve sonra hava sakinleşti.

"Ne yaptın?" diye sordu Mikael.

"Bu onu kurtarmayacak, ama sana dokunduğu sürece, sen gideceğin yere varana kadar senden hayat çekebilir. Onu bırakma, dokunmayı kesersen bağı koparırsın."

Mikael duygusal bir nefes aldı ve başını salladı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Sana zaten söyledim," diye tersledi kadın. "Kralım için." Kan Kralı neden Salara'ya yardım etsin ki?

Mikael, Salara'yı kollarında tutarak atına tekrar bindi.

"Bu büyü'nün bir bedeli var," diye uyardı. "Sana zaman kazandırır, evet, ama sınırlıdır. Bağ kopmadığı sürece, o senden hayat çekecek. Ama hepsini tüketene kadar çekecek ve sonra ikiniz de öleceksiniz. O yüzden, gideceğin yere çabuk ulaşmanı öneririm."

Ölüm her yerdeydi, her krallıktan ölüm vardı: Mercia, Kharav, Rael ve Atlılar. Çok fazla kişi ölmüştü. Caspian ceset denizinde sendeledi.

Zafer kazanmışlardı, ama bu zafer gibi gelmiyordu. Savaş sona ermişti ve geriye kalan herkes yaralılarını topluyor gibiydi. Kaçan Rael hariç herkes. Gözleri, katliamın ortasında başka birinin cesedini taşıyan bir asker gördü. İki de kanlar içindeydi. Mercia'dan mı Aleon'dan mı olduklarını anlayamadı.

"Dayan, iyi olacaksın," dedi asker, yanından sendeleyerek geçerken taşıdığı adama. Ama arkadaşı çoktan ölmüştü.

Caspian, onların ölüm sisinin içinde kayboluşunu izlemekle yetindi.

Artık kendi yorgunluğu da üstüne çökmüştü. İki gündür uyumamıştı ve kolları kılıcını kaldıramayacak hale gelene kadar savaşmıştı. Ama dikkatini hayatta olabilecek herkese yöneltmesi gerekiyordu. Savaş bittiğinde, düşenlerin cesetlerini aramaya başladı.

Caspian'ın gözü bir hareket yakaladı ve bir askerin yanına eğildi. Rael'den bir adamdı. Gençti ve gözleri korkuyla açılmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı genç adam. "Ölmek istemiyorum."

Caspian'ın gözleri, bıçakla yaralandığı kanla kaplı karnına kaydı. Bu adamın ölümden kaçışı yoktu. Caspian ayağa kalktı.

"Lütfen," dedi asker, gözleri yaşlarla doldu. "Beni bırakma." Elini uzattı ve Caspian tekrar eğilip elini tuttu. "Beni bırakma," diye yalvardı tekrar.

"Bırakmayacağım," dedi Caspian nazikçe.

Adam eline tutunarak onu kendine çekti. "Ölmek istemiyorum," diye yalvardı tekrar.

"İyi olacaksın," diye yalan söyledi, ölen arkadaşını taşıyan askerin sözlerini tekrarlayarak. Ama adamın korkusunu hala görebiliyordu. "Adın ne?"

Asker zorlukla nefes aldı. "Brandon."

"Brandon." Caspian ona baktı. Adam gençti, ölmek için çok gençti. "Ben buradayım, Brandon."

Asker elini sıktı ve sakinleşmiş gibi görünüyordu. "Bir oğlum var," dedi.

Caspian hüzünle gülümsedi. "Benim de var."

"Onunla henüz tanışmadım. Eve gitmem gerek."

Caspian duygularını içinde tutmak için elinden geleni yaptı.

"Göreceksin."

Brandon başını salladı, ama gözleri ağırlaşmaya başladı ve nefesi zayıfladı.

"Önce biraz dinlen," dedi Caspian yumuşak bir sesle. "Sonra eve gideceksin." Hafifçe başını salladı. "Tamam. Belki birazcık."

Asker gözlerini kapattı ama Caspian'ın elini tutmaya devam etti. Sonra elinin tutuşu gevşedi ve göğsünün inip kalkması yavaşlarken durdu.

Caspian'ın dudağı titredi ve yüzündeki gözyaşlarını sildi. Tanrılar ve bu sefil kaderi lanet olsun. Askerin elini bıraktı ve sırt üstü yere yığıldı, gökyüzüne baktı.

Bu dünyayı lanetle. Hayatın tümü bu muydu? Acı, ölüm ve kalp kırıklığı? Peki ne için? Hepsi boşunaydı. Her şeyi elinden alınmıştı. Alexander. Norah. Bu dünyada istediği tek bir şey kalmıştı, sahip olamadığı tek şey: Tahla ve Katakah. Onları o kadar çok istiyordu ki, bulutlara bakarken neredeyse onları görebiliyordu. Tahla'yı kollarında hissedebiliyordu. Onu duyabiliyordu.

"Caspian," diye seslendi sanki.

Zihnindeki her şeye, onunla ilgili hatırladığı her şeye tutundu: dokunuşuna, tadına, sesine. Gözlerini kapattı. Belki o da biraz dinlenebilirdi.

"Caspian!" diye seslendi ve o gözlerini açtı. "Caspian!"

Hızla ayağa kalktı ve savaşın yıkıma uğradığı alanı gözden geçirdi.

"Caspian!"

Ses sağından geliyordu ve o sesin geldiği yöne doğru fırladı. Ve kız, ona doğru koşuyordu.

Tahla.

O, kendini ona atıp kollarına sarılırken, o da ayağa kalktı. Ona sarıldı.

"Seni gördüm," diye bağırdı. "Seni gördüm ve..." Cümlesini tamamlayamadı.

Onu yerde yatarken görmüştü.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştirdi. "Ben iyiyim." Kız onun boynuna yaslanarak ağladı.

"Ben iyiyim," dedi adam tekrar.

Sonunda, ona bakmak için geri çekildi, ama hala ona sıkıca sarılıyordu. "Çok korktum."

"Ben buradayım," diye onu sakinleştirdi. Sonra durdu. "Sen buradasın. Tahla, bizi kurtardın. Hepimizi kurtardın." Onlara yardım etmeye gelen Binicilerin sayısının çokluğuna hala şaşkıındı. "Hepsini nasıl buldun?"

"Savantahla ile onları çağırdım. Ve onlar da geldi."

Norah'ın kısırağı. Vahşi'nin kısırağı.

Bu kadın... Bu kadın, Rael'e karşı savaşın gidişatını değiştirmek için tüm Süvari kabilelerini birleştirmişti. Onu kollarının arasına aldı, sonra ellerini dudaklarına götürüp öptü. Sonra durdu. Onun işaret parmağında bir yüzük vardı.

Onun yüzüğü.

Gözleri kadının gözlerine kilitlendi ve kadın gözyaşları arasında gülümsedi. "Sen bana verdiğin gece taktım."

Artık gözyaşları serbestçe akıyordu ve o konuşamıyordu.

"Bunun anlamını kimseye söylemedim," diye fısıldadı

kadın. "Önemli değil. Bunu sadece senin bilmen gerekiyordu."

Göz yaşları arasında gülümsedi. "Ama artık senin de bilmen gerekiyor.

Kocam."

Onu kendine çekti — sevgilisi, karısı.

Elli İkinci Bölüm

Vahşi Doğa'ya giden yolculuk, Soren'in hayatında gördüğü en uzun yolculuktu. Mikael, Salara'yı kalbini kollarında taşır gibi taşıyordu, onun solup gitmesini izliyordu. Ve o da onunla birlikte solup gidiyordu. Soren, ikisinin de yolculuğu tamamlayamayacağından endişeleniyordu, ama yine de yol almaya devam ettiler. Her gece, atlarını dinlendirmek için sadece birkaç saat mola verdiler. Sonra yoluna devam ettiler — yemek yemeden, konuşmadan, sadece umutsuzca at sürerek.

Üçüncü gün, atları yorgunluktan sendeleyerek Vahşi Doğa'nın ağaç sınırına ulaştılar.

"Sen atların yanında kal," dedi Soren, atından inerken Calla'ya. Vahşi Doğa'dan kimse sağ dönemeyebilirdi ve onun da bu duruma karışmasını istemiyordu.

Mikael atından indi, ama dengesini sağlayamadı ve dizlerinin üzerine çöktü. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, ama tökezleyip yere düştü.

Soren küfretti. İkisini de kaybediyordu. Mikael'i koluna takıp ayağa kaldırdı, ama Mikael neredeyse onun kadar iri ve ağırdı. Kendi yaralarıyla Soren ikisini birden tutamıyordu. Mikael tekrar düştü ve Soren bir dizi küfür daha savurdu. Asla başaramayacaklardı.

"Onu ben taşıyayım," dedi.

"Bağlantıyı

koparmamalıyım."

"Onun lanet elini tut!" Omzundaki mide bulandırıcı ağrıya rağmen Salara'yı kollarından çekti ve Mikael'in ayağa kalkması için bir dakika verdi. "Gitmeliyiz. Çabuk."

Hiç de hızlı değillerdi. Soren Salara'yı taşıdı, ama yavaşça, böylece Mikael giderken ona tutunabilirdi. Omzundaki acı dayanılmazdı, ama onu görmezden geldi. Aralarından en az yaralı olan oydu

. Mikael'in yan tarafı, hâlâ içindeki oktan dolayı kanla ıslanmıştı — çok fazla kan. Soren, ölümün onlara ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Orman etraflarında sessizliğe büründü. Ürkütücü bir sessizlik. Vahşi kadınlar burada mıydı?

"Naavi!" diye bağırdı Soren. "Sana!" Ama iki kız kardeş de ortada yoktu.

Mikael tökezledi. Yere düştü ve Salara'yı bıraktı. "Hayır!" diye bağırdı.

Soren'in nefesi kesildi. *Hayır*. Bağ, bağı geri kazanmaları gerekiyordu. Mikael'in yanına diz çöktü ve Mikael onu tekrar kucakladı.

"Salara!" Mikael, elini sıkıca tutarak ona seslendi. Ama nefes alış zayıflıyordu. "Hayır. Hayır! Salara!" Mikael onu sıkıca tuttu. "Buradayım. Buradayım!"

Ama nefes verirken, bir daha nefes almadı.

Soren onu tutarken titriyordu. *Hayır*, çok yakındılar. Neredeyse varmışlardı. Onları henüz terk edemezdi. Ama nefes almıyordu. Nefes alması gerekiyordu.

Nefes almalıydı. "Naavi!"

diye bağırdı Soren.

"Ne yaptınız?" arkalarından bir ses geldi ve dönüp yeşil Wild kadını gördüler.

"Lütfen," diye yalvardı Mikael. "İyileştirme gücün olduğunu biliyorum. Onu iyileştirmelisin!"

Naavi, Norah'a bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve onlara doğru adım attı. Elleri titreyerek eğilip Salara'nın yanağını okşadı. Yüzünü tuttu. "Hayır," diye fısıldadı Vahşi kadın. Dudakları sessiz bir hıçkırıyla geri çekildi, sonra "Sana!" diye bağırdı.

İkinci bir Vahşi kadın ağaçların arasından ortaya çıktı ve hızla onlara doğru geldi. Mikael veya Soren hakkında akıllıca yorumlar yapmadı, sadece Salara'ya baktı. Elini uzattı ve Salara'nın solgun tenine dokundu, yüzü buruştu. Sonra gözlerinde büyük bir üzüntüyle kız kardeşine baktı. "Kardeşim," diye fısıldadı. "O öldü."

Soren'in göğsü sıkıştı. O gitmiş olamazdı.

"Hayır," diye yalvardı Naavi. "Denemeliyiz."

Sana'nın kaşları daha da çatıldı. "Havuzun gücüyle bile, tamamen yok olduktan sonra hayatı geri getiremeyeceğimizi biliyorsun."

"Denemeliyiz," diye ısrar etti

Naavi. "Ama bu mümkün değil."

"Deneyin!" Mikael ve Soren birlikte öfkeyle bağırıyorlar. Soren, en azından ona yardım etmeye çalışmazlarsa bu ormanı yakıp kül edecekti.

Sana kız kardeşine baktı ve isteksizce başını salladı. "Çabuk, onu havuza götürün."

Naavi, Salara'yı Soren'in kollarından sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi aldı ve kız kardeşinin peşinden gitti. Soren, Mikael'i ayağa kaldırdı ve Mikael'in kolunu omzuna dolayarak onun peşinden gittiler.

Vahşi doğa, Soren'in hatırladığı tüm güzelliği ve şaşkınlığı barındırıyordu, ama o şimdi buna dikkat etmiyordu. Sadece kız kardeşleri havuza kadar takip etti. Havuza vardıklarında, suya atladılar. Soren ve Mikael, şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmeden onları takip etti. Kız kardeşler Soren ve Mikael'e odaklanmamışlardı, Salara'ya odaklanmışlardı. Ellerini ona koyup gözlerini kapattılar.

Soren, Mikael'in gözlerine baktı. Onun korkusunu görebiliyordu ve kendi korkusunun da arttığını hissediyordu. Salara ölürse...

Kadınlar konsantrasyonlarını bozdu ve birbirlerine baktılar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yeterli gücümüz yok," dedi Sana nefes nefese. "Daha fazla çekmeliyiz."

"Beni kullanabilir misiniz?" diye sordu Soren. Kendini oldukça güçlü buluyordu.

"Senin gücün yok, aptal," diye bağırdı Sana.

Soren buna nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. Cadının Mikael'in gücünü kullandığını söylemek üzereydi, ama küçük, boynuzlu bir yaratık ortaya çıktı ve elini Sana'nın omzuna koydu. Etraflarının yaratıklarla çevrili olduğunu fark edince, söyleyecekleri aklından uçup gitti. Çok fazlaydılar, nereden gelmişlerdi?

Başka bir yaratık da onu takip ederek Sana'ya uzandı. Etraflarındaki tüm vahşi yaratıklar öne doğru ilerleyerek ellerini birbirlerine koydu ve güçlerini birleştirdi.

Naavi ve Sana tekrar gözlerini kapattılar. Alınlarında ter damlaları belirdi. Her şey sessizdi. *Sessizlik içinde sonsuzluk.*

Naavi'nin yüzünden gözyaşları akıyordu. Bu iyiye işaret olamazdı. Soren'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Gözleri kızarmış olan Mikael'e baktı.

Ve sonra hepsi durdu.

Sıcaklık. Sıcaklık duyularını kapladı.

Norah nefes alırken gözlerini açtı. Suda mıydı? Gözlerini odaklayarak Naavi'nin ona bakıp, gözlerinde yaşlarla gülümsediğini gördü. O da gülümsedi. *Naavi?*

Sonra Mikael onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Mikael nasıl buraya gelmişti? Yanında bir sıçrama sesi duyuldu ve Soren yaklaşarak eğildi. Neler oluyordu?

Ve sonra anılar onu sardı. Savaş.

Savaş.

Cyrus'u durdurmak için hançeri kendine nasıl kullandığını. Göğsünü tutarak kıvrıldı.

Mikael onu sakinleştirmek için elini tuttu. "İyisin," dedi gözyaşları içinde. "İyisin."

Durdu ve nefesi sakinleşmeye başladı. O iyiydi.

Ve o, onunla birlikteydi.

"Geri geldin," diye fısıldadı. "Hâlâ hayattaydı," dedi Naavi.

Norah elini uzattı ve onun yüzüne dokundu. Gözlerini ondan ayıramıyordu. O hayattaydı ve onun yanındaydı. Gözyaşları içinde ona gülümsedi. "Çok korktum," diye fısıldadı. "Öleceğini sandım."

Adam onu daha sıkı sarıldı. "Senin öldüğünü sandım."

"Öldü," dedi Naavi. "Ama içinde hala hayat vardı." Kadın karnını işaret ederek Norah'a gülümsedi. "Seni korumak için onu kullandık." *İçinde hayat.* Norah karnına, sonra Mikael'e, sonra tekrar Naavi'ye baktı. "Ne?" Onların ne demek istediğini ummaya cesaret edemedi.

"İçinde bir hayat taşıyorsun," dedi Naavi. "Bir çocuk."

"Bir çocuk mu?" Norah nefesini tuttu, gözlerinden yaşlar boşandı. "Hamile miyim?" Boğazında bir hıçkırık yükseldi. Bunca zaman sonra, tüm o istek, hayal kırıklığı ve kalp acısından sonra. Sonunda. *Bir çocuk.*

Naavi başını salladı.

Norah hıçkırıklar arasında bir kahkaha attı. Mikael onu kendine çekti ve yüzünü boynunun kıvrımına gömerek titredi. Norah'ın tek yapabileceği ona sarılmaktı. *Bir çocuk.* Mikael iyiydi, birlikteydiler ve bir çocukları olacaktı. Kalbi o kadar mutluydu ki acıyordu.

Aniden Mikael geri çekildi ve Vahşi kadınlara baktı. "Onu kurtarmak için çocuğu mu kullandınız?"

Naavi tekrar başını salladı. "Evet."

Kaşları endişeyle çatıldı. "O iyi mi?"

"O." Naavi'nin gülümsemesi genişledi. "O gayet iyi."

Soren ıslak giysileriyle oturuyordu. Umursamıyordu, ama yine de bunun hakkında söyleniyordu. Bu, zorlukla bastırmaya çalıştığı duygularına kapılmasını engelleyen tek şeydi. Yüzünü gizlemek, dolup taşan duygularını saklamak için şalını giymiş olmayı diledi. Vahşi'ye giderken yolda bir yerde kaybetmişti.

Salara bunu başarmıştı, kaderi değiştirmişti. Mikael güvendeydi ve Soren bu yüzden ona sarılmak, onu kucaklamak, ona sarılmak istiyordu.

Sonra Salara neredeyse ölmüştü ve bu, Soren'in kalbini göğsünden söküp almıştı. Bu sefil kadın, bu düşünce onu mahvetmişti. Ve şimdi... Salara ve Mikael, uzun zamandır istedikleri şeye kavuşmuştu: bir çocuk. Kalbi patlayacak gibi şişti.

Sağındaki bir hareket dikkatini çekti ve dönüp iki Vahşi kadının yaklaştığını gördü. Sonunda, zihnini duygularından uzaklaştırmak için canını sıkacak bir şey vardı.

"Yok Edici," dedi Sana yaklaşırken. Ona böyle seslenmeyi çok seviyorlardı, ama o çok da umursamıyordu. Bu ona Salara'nın büyükannesini hatırlatıyordu - enerjik kadın. Ölüm onu hak etmemişti.

Dikkatini tekrar kadınlara verdi ve ayağa kalktı. "Anılarımı almaya mı geldiniz?" dedi meydan okurcasına. Onları durdurabilecek

Onları durduramayacağını biliyordu, ama yine de denerlerse onlara cehennemi yaşatacaktı. Salara ile birlikte son geldiğinde anılarını almamışlardı, çünkü yapacak çok işleri vardı.

Vahşi kadınlar onun önünde durdular ve bir anlığına ona baktılar.

Ayağa kalktı ve rahatsız bir şekilde

kıpırdadı. "Seni suda gördük."

Ne kadar da gözlemciydiler. "Evet, sudaydım." Belki de havuza, büyüğü havuza atlamamalıydı, ama umurunda bile değildi. Tek düşünebildiği Salara'ydı.

"Hayır, seni *gördük*," dedi Naavi. "Senin kim olduğunu gördük."

Kaşlarını kaldırdı. "Üç kez buraya geldim ve siz şimdi mi gördünüz?"

Sana gözlerini devirdi. "Daha önce umursamadık. Ve açıkça söylemek gerekirse, şimdi de umursamıyoruz. Ama havuz bize gösterdi." Elini uzattı ve omzunu tuttu.

O sertleşti ve acı onu sararken bir inilti kaçırdı. Neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Sana elini çektiğinde, omzuna bakakaldı. Kılıç yarası toprakla bağlanmıştı. Sana onu iyileştirmişti. Şaşkınlıkla onlara bakarken parmaklarını yarasının üzerinde gezdirdi.

"Sana vermek istediğimiz başka bir şey daha var," dedi Naavi. "Bir hediye."

Soren hediyeleri sevmezdi. Genelde zevksizdirlerdi ve karşılığında bir şey beklenirdi. Ama ağaçların arasından iki kurt çıktığını görünce hareketsiz kaldı. Büyük kurtlardı, gördüğü en büyük kurtlardı. İkisi de siyah tüyleri vardı ve gözleri koyu altın renginde parlıyordu.

Naavi'nin gözleri yeşilden parlak altın rengine dönüştü ve onun önüne geçti. Elleriyle Soren'in yanaklarını kavradı ve yüzünü kendine doğru çekti. Çok nazikçe parmak uçlarına yükseldi ve Soren'in alnına bir öpücük kondurdu.

Görüntüler içinden geçip giderken nefesini tuttu ve fark etti ki, kurtların gözlerinden bakıyordu. Gözleri birden açıldı ve geriye doğru sendeledi, neredeyse düşecekti ama kendini tutmayı başardı.

"Beni bir kahin mi yaptın?"

Sana, Naavi'ye baktı. "Bazen gerçekten aptal olabiliyor."

Naavi gülümsedi. "Hayır. Kahin değil. Ama bu kurtlar artık sana bağlı. Sana sadıklar ve sana her zaman yaptığın şeyi yapmak için daha büyük bir güç verecekler."

O burun kıvırdı. "Yok etmek mi?"

Naavi başını salladı. "Koruyacak."

Hareketsiz kaldı ve sessizce durdu. Kurtlara baktı, sonra tekrar kız kardeşlere.

Naavi ona başını salladı.

Sonra diz çöktü ve kurtları kendisine çağırdı. Kurtlar da onun zihnini okuyarak geldiler. Elleri titreyerek, kalın kürklerini parmaklarıyla okşadı. Çok güzel hayvanlardı. Güçlüydüler. Korkusuzdular. İşine yarayacaklardı. Kız kardeşlere baktı.

"Şimdi ormanımızdan çıkın," dedi Sana.

Soren gülümsedi.

Sabah havası, Vahşi Doğa'dan ayrılıp kuzeye dönmeye hazırlanırken buz gibiydi. Yükselen güneş ışınlarını üzerlerine döküyordu, ama hiç sıcaklık vermiyordu. Soren uzaktaki karla kaplı gökyüzüne somurtarak baktı. Yolculuk boyunca hava daha da soğuyacaktı. Soğuktan nefret ediyordu.

Vahşi Kadınlar, yaklaşan küçük fırtınanın geçmesini beklemek için daha uzun kalmalarını teklif etmişlerdi, ama Salara geri dönüp halkına kraliçelerinin hayatta ve iyi olduğunu göstermek için sabırsızlanıyordu; biraz kar onu durduramazdı. Soren de sabırsızlanıyordu. Savaştan sonra geriye kalanlara dönmesi gerekiyordu. Caspian ve Adrian onu bekliyor olacaktı.

Phillip de onu bekliyor olacaktı. Bu düşünce onu ısıttı.

Soren atına oturdu, kurtları yanında duruyordu ve Salara'nın Vahşi kadınlara veda edip Mikael'in arkasına binmesini beklerken sonsuzluk gibi gelen süre boyunca gözlerini devirdi. Calla kendi atına oturmuş gülümsüyordu. Kız neşeli bir ruh halindeydi, bu da dönüş yolunda onun bitmek bilmeyen gevezeliklerini dinlemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Yolculuk şimdiden uzun geliyordu ve daha başlamamışlardı bile.

Soren sabırsızlıkla etrafına baktı ve Mikael'in dudaklarında bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. Kardeşini hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Mutluluk farklıydı.

Artık birçok şey farklı olacaktı. Krallıkları yeni Aleon İmparatorluğu ile birleşmişti. Çok şey değişecekti. Kharav değişecekti. Savaş sırasında parçalanmış olan kölecilik geleneklerini çoktan terk etmişlerdi. Salara bunun böyle kalmasını sağlayacaktı.

Birleşik krallıklar artık sürekli savaşın eşiğinde olmayacaktı. Soren ne yapacağına tam olarak emin değildi. Yine Phillip'i düşündü. Bir yolunu bulacaktı.

Sonunda, rahatlamış bir şekilde yola çıktılar ve atlarını Vahşi Doğa'nın ağaç sınırını geçip kuzeye doğru sürmeye başladılar.

Sert bir rüzgar, hafif kar yağışıyla birlikte esmeye başladı. "Kuzey tanrılarını lanetle," diye mırıldandı.

Calla kaşlarını çatı. "Neden kuzey tanrıları?"

"Çünkü bizim tanrılarımız yok, o yüzden sen Kuzey tanrılarını lanetliyorsun."

"Ama... neden Kuzey tanrıları? Elam'ın tanrıları var, Persus'un da. Ve Lorys'in."

Soren kıza sinirli bir bakış attı. "Çünkü hayatını zorlaştıran her şey Kuzey'den geliyor."

"Benim hayatım değil," dedi Salara tatlı bir sesle, Mikael'in sırtına yaslanıp kollarıyla onu sarmalarken.

Mikael güldü.

Soren kaşlarını çatı. "Özellikle sen." Kızın karnına bir bakış attı ve yine gözlerini devirdi. "Ve şimdi ikiniz olacaksınız."

"Ah, Soren," diye alay etti kız, "etrafta bir kız daha olunca ne yapacaksınız?"

Soren, doğan güneşe bakarak burnunu çekti. Bir kızla yapılabilecek tek şeyi yapacaktı...

Onu bir savaşçı yapacaktı.

ACKNOWLEDGMENTS

Bu üçleme yayınlandığında, yapım aşaması on yılı aşkın bir süreyi bulmuş olacak. Bu yolculuğun bir parçası olan çok sayıda insan var ve hepsine ayrı ayrı minnettarım. Ancak, birkaç çok özel kişiyi özellikle belirtmek istiyorum.

İlkokuldan beri hobi olarak yazıyordum ve hiçbir zaman bir şey yayınlamayı düşünmemiştim. Hiç. Bir akşam, arkadaşım ve meslektaşım Lisa Chung ile akşam yemeğindeyken, o bana yayınlamayı düşünmemi ısrar edene kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim. Ona yayınlamanın bana göre olmadığını söyledim, ama bu fikri kafama sokmuştu. Beş yıl sonra, işte buradayım, çalışmalarımı herkesin okuyabilmesi için yayınlıyorum. Lisa, o konuşma olmasaydı, hala kendime yazıyor olurdum.

Hayatım boyunca yazmış olsam da, öğrenecek çok şeyim vardı. Bir hikayeyi geliştirmek zordur ve dürüst olmak gerekirse, bazen yalnızlık hissettirir. Eleştiriler, özellikle sert olanlar, yaratıcı bir kalbin kırılğan özgüvenini yok edebilir. Kendinden şüphe etmek ve çabayı bırakmak istemek çok kolaydır. Bana sevgiyle dürüst geri bildirimlerde bulunanlara, desteğinizin benim için ne kadar değerli olduğunu kelimelerle ifade edemem.

İlk beta okuyucularım, her şeyin en kötü halini okudunuz ve sadece hikayeme değil, bana da kişisel olarak yardım ettiniz. Kaylin Barlow ve Kaylyn Nicole, ikiniz de ilk kitabımdan beri ve her adımında benimle birlikte olan sabit destekçilerim oldunuz. Janete Lawson, Bruce Bendle, Noelle Rayne, Jacqueline Schimel, Cat Fletcher, Hunter Harrison — hepiniz bana yeniden çalışmaya ve ilerlemeye devam etmem için erken teşvik ve destek verdiniz. Bu hikaye, size verdiğim haliyle aynı olmasa da, bugün olduğu haliyle kesinlikle sizin sayenizde.

Olağanüstü geliştirme editörü Kate Studer, keskin gözlerin ve parlak geri bildirimlerin bu hikayeyi daha da iyi hale getirdi.

Bu üçlemede gördüğünüz tüm parçalar ve tek kelimelik cümleler, sıfatlaştırılmış veya fiilleştirilmiş isimler için, harika editörüm Hanna Richards'ın bunları bana vazgeçirmek için elinden geleni yaptığını bilin. Ayrıca, Merriam-Webster'a

snuck kelimesini sneak kelimesinin geçmiş zamanı olarak tanıdığı için teşekkür etmek istiyorum. Düzeltmenim Lauren Riebs'e, bu kitabı *gerçek* bir kitap haline getirmeme yardım ettiğin ve kitabı cilaladığın için çok minnettarım!

Kapak tasarımına karar vermek bu yolculuğun en stresli kısmıydı ve birkaç kez yön değiştirdim. Bir başka üçleme yazmayı tercih ederdim. Jupiter, bu kitapları hikayemi güzel bir şekilde temsil eden sanatla sslememe yardım ettiğin için teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Kitaplarım hakkında sayısız saatler boyunca beni dinleyen, bana olay örgüsü ve isim fikirleri veren ve kötü fikirlerim olduğunda bana doğrudan söyleyen kızlarım Allyriane, Everly ve Rosemary'ye (beni alçakgönüllü tuttuğunuz için teşekkürler) — sizi seviyorum, kklklerim.

Ve son olarak, en iyisini sona sakladığım için — Shaun, Bay Nicola Tyche. Sen olmasaydın, bu üçleme yayınlanmayacak, hatta yazılmayacaktı bile.  ocuk annesi ve bir şirkette çalışan bir kadın olarak, işleri dengelemek zaten zor; bir de yazmak neredeyse imkansız. Sen tam zamanlı bir işte çalışırken evimizi idare ediyorsun, çocuklarımızla ilgileniyorsun, hepimizin karnının doyduğundan, işlevsel olduğundan ve sevildiğinden emin oluyorsun ve benim hikayelerimi hayal etmeye devam edebilmem için bana zaman ve alan yaratıyorsun. Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım. Seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Nicola Tyche, romantik fantastik, paranormal, kentsel fantastik ve diğerk kadın kurgu türlerinde eserler veren Amerikalı bir kurgu ve fantastik yazardır. Gerilim dolu olay örgüsü, güçlü kahramanlar, okurların kendilerini özdeşleştirebileceği kötü karakterler ve içini eriten anti kahramanlar, her kitabının bileşenleridir ve Nicola, mutlu sonlara bayılır.

Kocası ve üç kızıyla birlikte Vancouver, Washington'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda taco yemekten, seyahat etmekten, bahçecilikten, doğayı keşfetmekten ve diğer yaratıcı projelerden hoşlanıyor. www.nicolatyche.com adresindeki web sitesini ziyaret edin, Nicola Tyche Facebook okuyucu grubuna veya aşağıdaki platformlara katılın!

nicolaiyche

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)

- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)
- [36. Bölüm 36](#)
- [37. Bölüm 37](#)
- [38. Bölüm 38](#)
- [39. Bölüm 39](#)
- [40. Bölüm 40](#)
- [41. Bölüm 41](#)
- [42. Bölüm 42](#)
- [43. Bölüm 43](#)
- [44. Bölüm 44](#)
- [45. Bölüm 45](#)
- [46. Bölüm 46](#)
- [47. Bölüm 47](#)
- [48. Bölüm 48](#)
- [49. Bölüm 49](#)
- [50. Bölüm 50](#)
- [51. Bölüm 51](#)
- [52. Bölüm 52](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

